

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200548

UNIVERSAL
LIBRARY

OUP—23—4—4—69—5,000.

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. K81.4/C 43R Accession No. K 3111

Author 25 E. et al. N

Title 25 E. et al. 85 27--7 1952

This book should be returned on or before the date
last marked below.

ಮೊದಲನೆಯ ಮುದ್ರಣ—೧೯೫೬

ಸಂಪಾದಕರು :

ತ. ಸು ಶಾಮರಾವ್, ಎಂ.ಎ.

ತ. ವೆಂ ಸ್ವಾರಕ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆ
ಕೃಷ್ಣ ಮೂರ್ತಿಪುರಂ,
ಮೈಸೂರು

ಎಲ್ಲ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಕಾದಿರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಬೆಲೆ :

ಸಾದಾ ಪ್ರತಿ : ೨—೦—೦

ಕ್ಯಾಲಿಕೋ ಪ್ರತಿ : ೩—೦—೦

ಮುದ್ರಕರು

ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನ್ ಪ್ರೆಸ್, ಮೈಸೂರು.

ಸಂಪಾದಕನ ಅರಿಕೆ

ನನ್ನ ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಜಿ. ಎನ್. ಚಕ್ರವರ್ತಿಯವರ ಈ ಕೃತಿ “ಋಗ್ವೇದ ಸಂಹಿತೆ” ಯನ್ನು ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ನೀಡುವ ಭಾಗ್ಯ ನನ್ನದಾದುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಅತ್ಯಂತ ಹರ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವೇದ ಸಂಹಿತೆಯಮೇಲಿನ ಗ್ರಂಥವೊಂದು ಹೊರಜೀಳುತ್ತಿರುವುದು ಶುಭಸೂಚನೆ. ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಎಟುಕಲಾರದಿದ್ದ ಈ ಅವ್ಯೂಹ ವಸ್ತುವನ್ನು ಹಿಂದೆ ಭಾಷ್ಯಕಾರರು ಜನರಿಗೆ ಪರಿಚಯಮಾಡಿಕೊಡುವ ಪವಿತ್ರಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡರು. ಇಂದು ಆ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಮುಂದುವರಿದು, ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಅರಿಯದವರು ಅದರ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಹಾಯಕವಾಗುವಂತೆ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯವರು ಈ “ಋಗ್ವೇದ ಸಂಹಿತೆ” ಯನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಭಾಷ್ಯಸಾಹಿತ್ಯ ಹೆಚ್ಚಿದಷ್ಟು ಕನ್ನಡ ಹೆಚ್ಚು ಪುಷ್ಟಿಗೊಳ್ಳುವುದೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಹೆದ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟಿರುವ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯವರನ್ನು ನಾನು ಕನ್ನಡಿಗರೆಲ್ಲರ ಪರವಾಗಿ ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತೇನೆ.

ತೆ. ಸು. ಶಾಮರಾಯ.

ಮುನ್ನುಡಿ .

ಶ್ರೀಮಾನ್ ಜಿ. ಎನ್. ಚಕ್ರವರ್ತಿಯವರು ತಮ್ಮ ಈ “ ಋಗ್ವೇದ ಸಂಹಿತೆ ” ಗೆ ಮುನ್ನುಡಿಯನ್ನು ಬರೆದುಕೊಡುವ ಹೊಣೆಯನ್ನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಿ ಒಂದು ವರುಷಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚುಕಾಲ ಸಂದಿರಬೇಕು. “ ಋಗ್ವೇದ ಸಂಹಿತೆ ” ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಅಮೂಲ್ಯ ವಸ್ತುವಿಗೆ ಸದೀರ್ಘ ವಾದ ಮುನ್ನುಡಿ ಅಗತ್ಯ ; ತಕ್ಕಷ್ಟು ವ್ಯವಧಾನವಿಲ್ಲದೆ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ; ಈಗ ವ್ಯವಧಾನವಿಲ್ಲ—ಎಂಬ ನನ್ನ ವಾದಕ್ಕೆ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯವರು ಮಣಿಯ ಲಿಲ್ಲ ; ನನ್ನ ಮುನ್ನುಡಿಯಿಲ್ಲದೆ ಪುಸ್ತಕದ ಪ್ರಕಟನೆಯಿಲ್ಲ—ಎಂಬ ಅವರ ಹಟಕ್ಕೆ ಸೋತು, ಹೊಸದೊಂದು ಪುಸ್ತಕ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರಲೆಂಬ ಸದಾ ಶಯದಿಂದ ಈ ಮುನ್ನುಡಿರೂಪದ ಶಾಸ್ತ್ರಮಾಡಿ ಮುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

“ ಹೃದಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾ ಕವಯೋ ಮನೀಷಾ ” ಎಂಬ ವೈದಿಕ ಸೂಕ್ತಿಯಂತೆ ಕವಿಗಳು ಸತ್ಯಶ್ರುತರು. ಆದ್ದರಿಂದಲೆ ಅವರನ್ನು ‘ ಮುನಿ ’ ವಿಶೇಷಣದಿಂದ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿರುವುದು. ಪ್ರಪ್ರಾಚೀನರಾದ ಈ ಕವಿಮನೀಷಿಗಳು ಕಂಡ, ಕೇಳಿದ, ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ ವೈದಿಕ ವಾಕ್ಯಗಳೆ ಭಾರತೀಯ ತತ್ತ್ವ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಗೆಲ್ಲ ಮೂಲ. ಉಪನಿಷದಾದಿಗಳು ಕೂಡ ತತ್ತ್ವ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಗೆ ಆಧಾರವಾಗಿ ಈ ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯಗಳನ್ನೇ ಉದ್ಧರಿಸುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಆಧಾರಭೂತವಾಗಿರುವ ವೈದಿಕ ವಾಚ್ಛಯದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಸ್ವಯಂ ವೇದ್ಯವಾಗಿದೆ.

ವೇದವಾಚ್ಛಯವನ್ನು ಜ್ಞಾನಕಾಂಡ, ಕರ್ಮಕಾಂಡ — ಎಂದು ವಿಭಾಗಿಸಿ, ಸಂಹಿತಾ ಮತ್ತು ಬ್ರಾಹ್ಮಣಗಳನ್ನು ಕರ್ಮಕಾಂಡವೆಂದೂ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳನ್ನು ಜ್ಞಾನಕಾಂಡವೆಂದೂ ನಿರ್ದೇಶಿಸುವುದು ನಮ್ಮ ಸಂಪ್ರದಾಯವಾದಿಗಳ ಮತ. ಕರ್ಮಕಾಂಡವು ಕೇವಲ ಯಜ್ಞಯಾಗಾದಿ ಕರ್ಮಗಳಿಗೆ ಮೀಸಲಾದುವೆಂದು ಇವರ ಭಾವನೆ. ವೇದವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಸ್ತುತವಾದ ಗುಹ್ಯತಮ ತತ್ತ್ವ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಅರಿಯದೆ ಋಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಪಠಿಸುವುದು ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕವೆಂದು ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯಗಳೇ ಸಾರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸಂಪ್ರದಾಯವಾದಿಗಳ ಗಮನ ಅತ್ತ ಹರಿಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ

ವಿದ್ವಾಂಸರಾದರೋ, ಕೇವಲ ಭಾಷಾದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಿರ್ವಚನವನ್ನು ಹೇಳಿ ತತ್ವಾರ್ಥ ಪ್ರತಿಸಾದಕವಾದ ವಾಕ್ಯಗಳೇ ಸಂಹಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಪೂರ್ವ ಎಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಅನುಯಾಯಿಗಳಾದ ಕೆಲವು ಭಾರತೀಯ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ ಅದೇ ಹಾದಿಯನ್ನೇ ತುಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಸ್ವತಃ ಮಂತ್ರದ್ರಷ್ಟಾರೂ ಸಿದ್ಧವುರುಷರೂ ಪ್ರಾಚ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಾತ್ಮ ತತ್ತ್ವ ಜ್ಞಾನ ಭಾಂಡಾರಿಗಳೂ ಆದ ಅರವಿಂದರ ಪೂರ್ಣದೃಷ್ಟಿಯ ದೀಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ವೇದಗಳು ಜೀವಂತವಾಗಿವೆ. ಅತೀಂದ್ರಿಯಾನುಭವಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಸೂ ವಿಧಾನವು ಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದ ಸಂಕೇತ ಮತ್ತು ಪ್ರತೀಕಗಳಿಗೆಲ್ಲ ನಿತ್ಯಸತ್ಯದ ಶಾಶ್ವತಾರ್ಥ ದೊರೆತೊಳ್ಳುವಂತಾಗಿದೆ. ಆ ಸಮನ್ವಯ ದೃಷ್ಟಿಯ ಹಾದಿ ಯಲ್ಲಿಯೇ ಈ ಗ್ರಂಥ ಹಜ್ಜೆಹಾಕಿದೆ.

ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆಯ ಎಲ್ಲ ಕೃತಿರತ್ನಗಳೂ ಕನ್ನಡಿಗರ ಸ್ವತ್ತಾಗಬೇಕೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಉತ್ಕಟೇಚ್ಛೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮೂಲಶಕ್ತಿಯಂತಿರುವ ವೈದಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪರಿಚಯ ನಮ್ಮ ಜನರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಇರಬೇಕಾದುದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಶ್ರೀಮಾ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯವರ “ಋಗ್ವೇದ ಸಂಹಿತೆ” ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ನೆರವೇರಿಸುವುದೆಂದು ನನ್ನ ಭರವಸೆ.

ಕುವೆಂಪು.

೫-೯-೧೯೫೭

ಕೃತಜ್ಞತೆ.

ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಬಂಧವನ್ನು ಬರೆದು ಅದನ್ನು ಪ್ರಬುದ್ಧಕರ್ಣಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದಿಶ್ಯದಿಂದ ಅದನ್ನು ತಿದ್ದಿಸಲು ನನ್ನ ಪ್ರಿಯಮಿತ್ರರೂ ಹಿತೈಷಿಗಳೂ ಆದ ಶ್ರೀ|| ತ|| ಸು|| ಶಾಮರಾಯರಲ್ಲಿಗೆ ಕಳೆದ ವರ್ಷ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದೆ. ಅವರು ಅದನ್ನು ಓದಿ ತಮ್ಮ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿ “ ಇದನ್ನು ಪ್ರಬಂಧರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಮುಗಿಸಬೇಡ, ವುಸ್ತುಕರೂಪದಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತರಿಸು, ನಾನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದು ಉತ್ತೇಜನಕೊಟ್ಟರು. ಈ ವುಸ್ತುಕವು ಅವರ ಆದೇಶದ ಫಲ. ಇದರಂತೆಯೇ ಇದರ ಮುಂದಿನ ನನ್ನ ಇತರ ವೈದಿಕ ಗ್ರಂಥಗಳಿಗೂ ಅವರೇ ಪ್ರೇರಕರು. ನನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವರ ಔದಾರ್ಯವು ಅಪಾರ.

ಅಲಸರನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ಕ್ರಿಯಾವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಶ್ರೀ|| ಶಾಮರಾಯರ ಮುಖ್ಯ ವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲೊಂದು. ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೂ ಕ್ಲೇಶದಾಯಕವಾಗುವ ಕೆಲವು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾದ ನ್ಯೂನತೆಗಳು ಗ್ರಂಥಕರ್ತರಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿ ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಅವರು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. (ಕ್ಷಾರಂ ಪಿಬತಿ ಪಯೋಧೇ ವರ್ಷಾತ್ಯಂಭೋಧರೋ ಮಧುರಮಂಭಃ).

ತಮ್ಮ ಕೃತಿಗಳ ಮೂಲಕ ಜನಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಧೈಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತ ಸಾತ್ವಿಕ ಜೀವನವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವ ಶ್ರೀ|| ಕುವೆಂಪುರವರ ಮುನ್ನುಡಿಯು ಈ ಗ್ರಂಥಕ್ಕೆ ಲಭಿಸಿದುದು ನನ್ನ ಸುಯೋಗ. ಇದಕ್ಕೂ ಶ್ರೀ|| ಶಾಮರಾಯರೇ ಕಾರಣರು. ಮಮತೆಯಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ನನ್ನ ಮತ್ತು ನನ್ನ ಗ್ರಂಥದ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ನಾನು ಅವರ ಅಭಿಮಾನಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರನಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು. ವ್ಯವಧಾನವಿಲ್ಲದ ಕಾರ್ಯಗೌರವವಿದ್ದರೂ ಕುವೆಂಪುರವರು ದಯೆಮಾಡಿ ನನ್ನ ಗ್ರಂಥಕ್ಕೆ ಮುನ್ನುಡಿ

ಯನ್ನು ಬರೆದು ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ನಾನು ಚಿರಋಣಿ.

ನನ್ನ ಶ್ರೇಯಃಕಾಂಕ್ಷಿಗಳಾದ ಆ|| ವಿ|| ಶ್ರೀ|| ತಿರು|| ತಿರು|| ಶ್ರೀನಿವಾಸಗೋಪಾಲಾಚಾರ್ಯರು, ಶ್ರೀ|| ಕೆ. ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಂ, ಎಂ.ಎ., ಐ,ಪಿ.ಎಸ್., ಡಿ.ಎಸ್.ಪಿ. ಬೆಂಗಳೂರು ಮತ್ತು ಶ್ರೀ|| ಎಸ್. ಪುಟ್ಟಣ್ಣಯ್ಯ, ಎಂ. ಎ., ಬಿ. ಎಸ್. ಸಿ., ಬಿ.ಎಲ್., ಅಡ್ವೋಕೇಟ್, ಮೈಸೂರು. ಇವರುಗಳು ನನಗೆ ಅನೇಕ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತ ಇಂಥ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಗೆ ನಾನು ಕೃತಜ್ಞ.

ಶ್ರೀ|| ಎಂ. ಯಾಮುನಾಚಾರ್ಯರು, ಎಂ. ಎ. ಮತ್ತು ಶ್ರೀ|| ಎಂ. ಎಸ್. ವೆಂಕಟರಮಣಾಚಾರ್ಯರು, ಎಂ.ಎ., ಬಿ. ಟಿ. ಇವರು ಈ ಗ್ರಂಥದ ಮೂಲಪ್ರತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಗೆ ನನ್ನ ಅನಂತ ವಂದನೆಗಳು.

“ ಶ್ರೀ ಜಯಚಾಮರಾಜೇಂದ್ರ ವೇದರತ್ನಮಾಲಾ ” ಎಂಬ ಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವ ಮೂವತ್ತು ಸಂಪುಟಗಳಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನ ಬರೆವಣಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಮುಂದಿನ ಸಂಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅರಮನೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ದಯೆಯಿಟ್ಟು ಅನುಮತಿಯನ್ನಿತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನ್ ಪ್ರೆಸ್ಸಿನ ಮಾಲೀಕರಾದ ಶ್ರೀ|| ಎಂ. ಶಾಮರಾವ್, ಬಿ.ಇ. ಮತ್ತು ಅವರ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳು ಬಹಳ ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಮುದ್ರಣಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಗೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಧನ್ಯವಾದಗಳು.

ಮೈಸೂರು,
10-10-1957.

ಜಿ. ಎನ್. ಚಕ್ರವರ್ತಿ.

ವಿಷಯ ಸೂಚಿಕೆ

೧.	ಪೀಠಿಕೆ			1
೨.	ಈಶ್ವರತತ್ತ್ವ			18
೩.	ವಿಶ್ವನಿಯಮ	}	ಮತ ಯಜ್ಞ	68
೪.	ಪುರುಷಾರ್ಥಗಳು	}	ಆರ್ಥಿಕಸಂಪತ್ತು ಅಧ್ಯಾತ್ಮಸಂಪತ್ತು	92
೫.	ಪರಮಪುರುಷಾರ್ಥಸಾಧನ			123
	(ಗಾಯತ್ರೀ—ಸಾವಿತ್ರೀ)			

ಕೆಲವು ಅಚ್ಚಿನ ತಪ್ಪುಗಳು

ಪುಟ	ಸಂಕ್ತಿ	ತಪ್ಪು	ಒಪ್ಪು
3	ಟಿಪ್ಪಣಿ	Metce Physies	metaphysics
5	6	ತತ್ತ್ವ	ತತ್ತ್ವ
7	2	ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ	ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ
23	4	ಅಣಮಾದ್ಯೈಶ್ವರ್ಯ	ಅಣಮಾದ್ಯೈಶ್ವರ್ಯ
30	2	ಜಗತ್ಪಾಲಕ	ಜಗತ್ಪಾಲಕ.
32	ಟಿಪ್ಪಣಿ	ಬ್ರಹ್ಮಣಾದಿ	ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾದಿ
"	"	ಅನ್ಯಾತ್ಮನಾದಿಗಳ	ಅನ್ಯಾತ್ಮನಾದಿಗಳ
36	ಟಿಪ್ಪಣಿ	ಪರಸ್ಪರೋಪಕಾರೋಪ	ಪರಸ್ಪರೋಪಕಾರೋಪಕಾರಕ
45	4	ಪದಧನ [ಕಾರಕ	ತದಧನ
47	1	Emblamatic	emblematic
50	ಟಿಪ್ಪಣಿ	ಭಾಸೇತಿ	ಭಾಸೇತಿ
52	"	ಮೂರಾ ಭುವೋ	ಮೂರಾ ಭುವೋ
"	"	ತ್ವಶುಶುಕ್ಷಣಿ	ತ್ವಮಾಶುಶುಕ್ಷಣಿ
53	"	ಅಸ್ಯಾದಿತ್ಯೋ	ಅಸ್ಯಾದಿತ್ಯೋ
55	"	ಕೃಣೋತಿತಿತಿಂದಂ	ಕೃಣೋತಿತಿತಿಂದಂ
60	2	ಸ ವತ್ಸರ	ಸಂವತ್ಸರ
67	4	ವ್ಯಜಿನ	ವ್ಯಜಿನ
72	1	ಶಿಥಿಲವಾಗದೆ	ಶಿಥಿಲವಾಗದೆ
"	5	ಮಿತ್ತ	ಮತ್ತು
75	ಟಿಪ್ಪಣಿ	ಪ್ರಾಕಾರಿಸುವಂತೆ	ಪ್ರಕಾರಿಸುವಂತೆ
76	8	ಬಳಸುವುದೂ	ಕಳಸುವುದೂ
77	12	ಪಾಷ್ಠಾತ್ಯಕ್ತಾ	ಪಾಷ್ಠಾತ್ಯಕ್ತಾ
79	19	ಪಸುಗಳೊಡನೆಯೂ	ವಸುಗಳೊಡನೆಯೂ
80	ಯಜ್ಞಾನ್ತ	ಅಶ್ವಿನೋಭಾ	ಅಶ್ವಿನೋಭಾ
"	"	ತಾಂ ಮಂ	ತಾಂ ಮಾ
"	"	ಯಾ ಪಾಣಿ	ಯಾ ಪ್ರಾಣಿತಿ ಯ ಈಂ
"	"	ಅಮಂತನೋ ಎಂಬ ಮಂತ್ರಭಾಗ	ಶೃಣೋತ್ಯುಕ್ತಂ ಅಮಂತನೋ ಮಾಂ ತ ಉಪ ಕ್ಷಿಯಂತಿ ಶ್ರುಧಿ ಶ್ರುತ ಶ್ರುದ್ಧಿವಂ ತೇ ವದಾಮಿ.
107	11	ಭೋಗಭಾಗ್ಯ	ಭೋಗಭಾಗ್ಯ
125	24	ಯಸ್ತನ್ ಯಶೋ	ಯಸ್ತನ್ ಯಶೋ
133	11	ವತ್ಯಾಸ	ವ್ಯತ್ಯಾಸ
140	18	ತ್ಯೇತ್ತಿಶೀತಿಯ	ತ್ಯೇತ್ತಿರೀಯ
152	10	ತಾತ್ಪರ	ತಾತ್ಪರ
153	17	ಹಿರಣ್ಯಗರ್ಭ	ಹಿರಣ್ಯಗರ್ಭ
156	ಟಿಪ್ಪಣಿ	ಬ್ರಹ್ಮವರ್ಚಸೀ	ಬ್ರಹ್ಮವರ್ಚಸ್ವೀ
159	11	ಅರಣ್ಯಕಾದಿಗಳು	ಅರಣ್ಯಕಾದಿಗಳು
164	2	ತ್ರಿಪದಸ್ಯಮಂ	ತ್ರಿಪದಸ್ಯಾವೃತಂ,

ಪೀಠಿಕೆ

೧

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜನಾಂಗದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೂ, ಸಮಾಜ ಸಂಸ್ಥೆಗಳೂ ಆಯಾ ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಗಳಾದ ತತ್ತ್ವಜ್ಞರ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನ, ಅದರ ಅನುರೋಧಿಯಾದ ಧಾರ್ಮಿಕಧೈಯ ಇವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತವೆ.¹ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಪ್ರಚೋದಿತವಾದ ಸಂಕೇತ ಮತ್ತು ಶ್ರದ್ಧೆಗಳನ್ನು ಇತಿಹಾಸಕಾರರು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಮೂರು ಪಂಗಡಗಳನ್ನಾಗಿ ವಿಭಾಗಿಸಿರುತ್ತಾರೆ.²

(೧) ನಿತ್ಯನಾದ ಈಶ್ವರನೇ ಸತ್ಯ; ಅಸತ್ಯವಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅಶಾಶ್ವತವಾದ ಜಗಜ್ಜೀವನವು ಅಪ್ರಧಾನ ಎಂಬ ಶ್ರದ್ಧೆಯು ಒಂದು ವಿಧ.

(೨) ಜಗತ್ತೆಲ್ಲವೂ ಪ್ರವಾಹರೂಪದ ಪರಂಪರೆ; ಈ ಪ್ರವಾಹಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನನಾದ ನಿತ್ಯವಸ್ತುವಿಲ್ಲ; ಐಹಿಕವೇ ಪ್ರಧಾನ ಎಂಬುದು ಎರಡನೆಯದು.

(೩) ಅನಿತ್ಯನಾದ ಜಗತ್ತು ನಿತ್ಯನಾದ ಈಶ್ವರನಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾದುದು; ಈಶ್ವರನಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ತವಾದ ಐಹಿಕವೂ ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಪ್ರಧಾನ; ಐಹಿಕದ ಸಕಲ ವಿಧವಾದ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯೂ ನಿತ್ಯನಾದ ಈಶ್ವರನ ಸಂಕಲ್ಪ ಮತ್ತು ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು, ಎಂಬುದು ಮೂರನೆಯದು.

1. "In each age of the world, distinguished by high activity, there will be found at its culmination some profound Cosmological outlook, implicitly accepted, impressing its own type upon the current springs of action."

A. N. Whitehead. Adventures of Ideas.

2. Eternalism (Ideational), Temporalism (sensate) and Mixed (Idealistic) types.

P. A. Sorokin, Social & Cultural Dynamics.

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಶ್ರದ್ಧೆಯು ಐಹಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ವನ್ನೇ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯದು ಐಹಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೆ ನಿತ್ಯವೂ ಪವಿತ್ರವೂ ಆದ ಆದರ್ಶವನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಎರಡರಲ್ಲೂ ನ್ಯೂನತೆಯಿದೆ. ನಿತ್ಯವಸ್ತುವಿನ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಐಹಿಕ-ಜೀವನವು ಪರಿಷ್ಕೃತವಾಗಬೇಕು ಎಂದು ನಿತ್ಯಾನಿತ್ಯಗಳ ಸಮನ್ವಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನಿಟ್ಟಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೇ ಉತ್ತಮವಾದುದು, ಹೀಗೆಂಬುದು ಇತಿಹಾಸ ಕಾರರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ; ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠರಾದ ವೈಜ್ಞಾನಿಕರೂ ಇದೇ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.¹

ಮಾನವನ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಾದ ಈ ವಿಜ್ಞಾನ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ದಾರ್ಶನಿಕರಿಗೆ ದೊರೆಯದ ಅನೇಕ ಸಲಕರಣೆಗಳು ಈಗಿನ ವೈಜ್ಞಾನಿಕರಿಗೆ ದೊರೆತು ಹಿಂದಿನವರಿಗೆ ಅಗೋಚರವಾಗಿದ್ದ ಅನೇಕ ರಹಸ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಪ್ರವೇಶಮಾಡುವ ಸಹಾಯಸಂಪತ್ತನ್ನು ಇವರು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಅತಿ ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದಿಂದಲೂ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಜ್ಞಾನ ಭಂಡಾರವನ್ನು ವೈಜ್ಞಾನಿಕರು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಅನ್ವೇಷಣವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. “ಭೌತವಾದದ ಪ್ರಭಾವ ದಿಂದ ಕಲುಷಿತವಾದ ಇಂದಿನ ಈ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧಸತ್ವಯುತರಾಗಿ ವಿಶ್ವರಹಸ್ಯವನ್ನು ಅನ್ವೇಷಣಮಾಡುವ ವೈಜ್ಞಾನಿಕರೇ ನಿಜವಾದ ಧರ್ಮೋಪಾಸಕರು” ಎಂದು ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಆಲ್ಬರ್ಟ್ ಐನ್‌ಸ್ಟೀನ್ ಹೇಳಿರುವ ಮಾತು ಸತ್ಯವಾದುದು.

ಧರ್ಮೋಪಾಸನೆಗೆ ವೈಜ್ಞಾನಿಕರಿಂದ ಪ್ರತಿಬಂಧಕವುಂಟಾದ ಕಾಲವೂ ಇದ್ದಿತು. ಆಗ ಕೇವಲ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕವೂ, ಇಂದ್ರಿಯ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ವಿಷಯವೂ ಆದ ವಸ್ತುಗಳ ಪರಿಶೋಧನೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಟ್ಟ ವಿಜ್ಞಾನವು ಪುರುಷನ ಚರಮಧ್ಯೆಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾರದಾಗಿತ್ತು. ಪರಮಾಣು ವಿನ ರಹಸ್ಯದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಜ್ಯೋತಿರ್ವತ್ಸರಗಳಾಚೆ ಇರುವ ನಕ್ಷತ್ರರಾಶಿಗಳ ಪರ್ಮಂತ ಶೋಧಿಸಿ ಜ್ಞಾನಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಬೀರುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿ

1. “The two worlds of value and action are bound together in the life of the universe, so that the immortal factor of value enters into the active creation of the temporal fact.”

A. N. Whitehead, *Essays on Science & Philosophy*.

ದ್ದರೂ ಕೂಡ ವೈಜ್ಞಾನಿಕರು ವಿಶ್ವವನ್ನು ವಿಭಾಗಮಾಡಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಭಾಗದ ರಹಸ್ಯವನ್ನೂ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಅರಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೇ ವಿನಾ ಸರ್ವವಿಧವಾದ ವಿಪರಾಸಗಳನ್ನೂ ಸಮೀಚೀನಗೊಳಿಸುವ ಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನು ಅರಿಯದಾದರು. ಆದರೆ ಈಚೆಗೆ ಅನೇಕ ವಿಧವಾದ ಪರಿವರ್ತನೆಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಈಚಿನ ಕೆಲವು ವೈಜ್ಞಾನಿಕರು “ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಅತಿ ಸಮೀಪದ ಇನ್ನೊಂದು ನೂತನ ಪ್ರಪಂಚದ ಸೀಮೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ”¹ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಮೂಲತಃ ಒಂದು ಏಕತ್ವವಿದೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆಗೆ ಭೌತಶಾಸ್ತ್ರದ ಇತ್ತೀಚಿನ ಸಂಶೋಧನೆಗಳಿಂದ ಸಮರ್ಥನೆಯು ದೊರೆಯುತ್ತಿದೆ. ಸಕಲ ಜಗತ್ತೂ ಒಂದೇ ಮೂಲವಸ್ತುವಿನಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾದುದು. ಆ ಮೂಲವಸ್ತುವು ಮಾತ್ರ ಶಾಶ್ವತವೂ ನಾಶರಹಿತವೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಶ್ರದ್ಧೆಯೂ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ.²

ಯಾವ ಮೂಲತತ್ವವನ್ನು ಐನ್‌ಸ್ಟೀನ್ ಪಂಡಿತನು “The world stuff” ಎಂದು ಕರೆದಿರುವನೋ ಆ ತತ್ತ್ವವೇ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಉಪಾದಾನ ಕಾರಣವೂ ನಿಮಿತ್ತ ಕಾರಣವೂ ಆಗಿರಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.³ ಅದು ಚೇತನಾತ್ಮಕವಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಕೆಲವು ಮತ.⁴ ಹೀಗೆ ಯಾವ ಮೂಲತತ್ತ್ವಚಿಂತನದಿಂದ ಪುರುಷನಿಗೆ ಉತ್ತಮವಾದ ಪುರುಷಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದೋ ಆ ತತ್ತ್ವವೇ ಅನ್ವೇಷಣಕ್ಕೆ ವಿಷಯ. ಆದರೆ, ಈ ಅನ್ವೇಷಣದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ನ್ಯೂನತೆಗಳೂ ಇವೆ. ಪರತತ್ತ್ವದ

1 E. Boodin. “A Revolution in Metcephysies and Science.”

2. “. . . every theory rests ultimately on the a priori assumption that something was already in existence whether free neutrons, energy, quanta or simply the blank inscrutable “world stuff”, the cosmic essence of which the multifarious Universe was subsequently wrought.”

Einstein quoted by L. Barnett.

3. Josia Royce, “The world and the Individual”.

4. The Reality of Nature must behave like the mind of a mathematician.

ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಪೂರ್ಣವಾದ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಈ ಅನ್ವೇಷಣ ದಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ವಿಶ್ವದ ವೈವಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಏಕತ್ವವನ್ನರಿತು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಮನ್ವಯ ಮಾಡುವ ಜ್ಞಾನ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಲಯಬದ್ಧವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಸೌಂದರ್ಯ, ಈ ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಸೌಂದರ್ಯಗಳನ್ನು ನೆಲೆಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸುವ ಧರ್ಮ ಇವುಗಳೇ ಜೀವನದ ಗುರಿಯಾದರೆ ಇಂಥ ಶ್ರೇಯಸ್ಕರವಾದ ಪುರುಷ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಪರತತ್ತ್ವವು ಪ್ರೇರಕವಾಗಿರಬೇಕು. ಅದು ಚಿದ್ವಸ್ತುವೂ, ಸದ್ಭೇದವೂ ಆಗಿ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ರೂಪವಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕು. ಚೇತನಾಚೇತನ ರೂಪವಾದ ಸಕಲ ಜಗತ್ತಿಗೂ ಮೂಲಕಾರಣವೂ, ಸಕಲವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುವುದೂ, ಅನಂತವೂ ಆದ ಈ ವಿಶ್ವತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪೋಟೆನಸ್ ಮುಂತಾದ ತತ್ತ್ವಜ್ಞರು ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯೆಂದು¹ ಪೂಜಿಸಿದರು. ಆ ದಿವ್ಯ ಜ್ಯೋತಿಯ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವು ಬಾಹ್ಯೇಂದ್ರಿಯಗಳಿಂದಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಇಂದ್ರಿಯ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವ ವಿಜ್ಞಾನದ ಉಪಕರಣಗಳಿಂದಾಗಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.² ಈ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯ ರೂಪವನ್ನು ಅರಿಯುವ ಮಹದಾ ಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಂದ ಕೂಡಿ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಪ್ರತಿಭಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ವೈಜ್ಞಾನಿಕರೂ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ ಅನಿರ್ದಿಷ್ಟತ್ವ (The Principle of Indeterminacy) ಇತ್ಯಾದಿ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ

1. "The sun, There, is all the stars, and every star again, is all the stars and the Sun".

Plotinus.

2. "... or to admit that in these moods we catch something of the true relation of the world to ourselves—a relation not hinted at in a purely scientific analysis of its contents".

Eddington,

The nature of the Physical world.

ಆಜ್ಞೇಯವಾದಿಗಳೇ (Agnostics) ಆಗಿದ್ದಾರೆ.¹ ಹೀಗೆ ಪರತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನದ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ, ತಮ್ಮ ಅಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಇವೆರಡೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿವೆ.

ಶ್ರೇಯಸ್ಸೇ ಪುರುಷನ ಚರಮಧ್ಯೇಯವಾದರೆ ಪರತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನದ ಆಧಾರವಿಲ್ಲದೆ ಶ್ರೇಯಸ್ಸಾಧನೆಯಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಅರಿವೂ ಆಗಿರುತ್ತೆ.² ಉಳಿದ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅರಿತು ಈ ಶ್ರೇಯಃಪ್ರದವಾದ ತತ್ತ್ವವನ್ನರಿಯದಿದ್ದರೆ ಅಂಥ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಮತ್ತು ವಿಭಾಗಾತ್ಮಕ ಜ್ಞಾನದಿಂದೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ.³ ಸಮ್ಯಗ್ ಜ್ಞಾನದ ಉಪಲಬ್ಧಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಧೀಶಕ್ತಿಗಿಂತಲೂ ಮೀರಿದ ಧ್ಯಾನಚಕ್ಷುಸ್ಸಿನ ಸಾಹಾಯ್ಯದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ.⁴ ಯಾವ ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಶಮದಮಾದಿಸಾಧನ ಸಂಪದ್ಯುಕ್ತವೂ ಧ್ಯಾನರೂಪವೂ ಆದ ದಿವ್ಯತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಶುದ್ಧರಾಗಿ ಜಗನ್ನೂಲವೂ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕವೂ ಆದ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಅರ್ಹರೋ ಅವರು ಮಾತ್ರ ಈ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯರು.

ಇಂಥ ಮಹರ್ಷಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿರುವ ಮತ್ತು ಪಡೆಯುವ ಭಾಗ್ಯವು ಭಾರತಕ್ಕೆ ಅಧಿಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. “ಇತಿಹಾಸದ ಅರುಣೋದಯದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಅತ್ಯಂತ ವಿವೇಕಿಗಳಾದ ಮಹರ್ಷಿಗಳು ನೇದಗಳಲ್ಲೂ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲೂ ನಿಗೂಢವಾದ ಈ ಮಹತ್ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸಿರುವು

1. “An addition to knowledge is won at the expense of an addition to ignorance. It is hard to empty the well of truth with a leaky bucket”

Heisenberg interpreted by Eddington.

2. “Apart from it, human life is a flash of occasional enjoyments..... a bagatelle of transient experience”.

Whitehead.

3. “Science can only be valuable if it is actually a search for truth in which the end can be attained”.

E. W. BARNES, Scientific Theory and Religion (Gifford Lectures)

4. Science, Religion and Reality. Eddington and Dean Inge.

ದನ್ನು ಪ್ರಪಂಚದ ಯಾವ ಜನಾಂಗವೂ ಮರೆಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಯಿಲ್ಲದೆ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನದಲ್ಲೇ ನಿರತವಾದ ಅವರ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ಚಿತ್ತವು ಅಜ್ಞಾನಾಂಧಕಾರಾತ್ಮಕವಾದ ತಮಸ್ಸನ್ನು ಭೇದಿಸಿ ದಿವ್ಯ ತೇಜಸ್ಸನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಸದಾ ನಿತರವಾಗಿದ್ದಿತು. ಆತ್ಮ, ಪರಮಾತ್ಮ, ಬ್ರಹ್ಮ ಇತ್ಯಾದಿ ನಾನಾವಿಧವಾಗಿ ಕರೆದಿರುವ ಪರತತ್ತ್ವದ ಅನುಸಂಧಾನ ದಲ್ಲಿಯೇ ಜೀವನದ ಸಲಕ ಪುರುಷಾರ್ಥವೂ ಅಡಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದೇ ಅವರ ಉಪದೇಶ.”¹ ಈ ಮೂಲತತ್ತ್ವದ ಜ್ಞಾನಸಂಪಾದನೆ, ವಿಶ್ವಸತ್ಯದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ, ವಿಶ್ವಸೌಂದರ್ಯದ ಉಪಾಸನೆ ಇವೇ ಮಾನವನ ಅಂತಿಮಧ್ಯೇ ಯಗಳಾಗಿದ್ದ ಹೊರತು ಮಗನವನಿಗೆ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿಯಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಸಾಮೂಹಿಕವಾಗಿಯಾಗಲಿ ಶ್ರೇಯಸ್ಸಿಲ್ಲವೆಂಬುದೇ ಅವರ ಖಚಿತವಾದ ಮತ.

ವಿಶ್ವಸಾಮರಸ್ಯ ಪ್ರೇರಕವಾದ ಮೂಲತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನವೂ ಅದರ ಅನುಸಂಧಾನವೂ ಲೋಕಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾದರೆ ಈ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬೋಧಿಸುವ ಆಕರವಾವುದು ? ವೇದವೇ, ವೇದಾಂತವೇ ಎಂಬ ವಾದವೂ ಈಚೆಗೆ ಅಧಿಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳೆಲ್ಲಾ ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಪರತತ್ತ್ವ ಪ್ರತಿಪಾದನವು ಎಷ್ಟು ವಿಧವಾಗಿರುವುದೋ ಆ ಸಕಲ ವಿಧವಾದ ಮತಗಳಿಗೂ ವೇದಗಳಲ್ಲೇ ಮೊದಲನೆಯದಾದ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯೇ ಆಧಾರ ಎಂದು ತೋರಿಸುವುದೇ ಪ್ರಕೃತ ಲೇಖನದ ಉದ್ದಿಶ್ಯ

೨

ವಿಶ್ವಸಾಮರಸ್ಯ ಪ್ರೇರಕವಾದ ಪರತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪದೇಶಿಸುವುದೇ ಅಧ್ಯಾತ್ಮವಿದ್ಯೆಯೆನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಈ ತತ್ತ್ವಾನುಸಂಧಾನಕ್ಕೆ ಸಾಧಕ ವಾದುದೇ ಉತ್ತಮವಾದ ಕರ್ಮ. ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯು ಈ ತತ್ತ್ವೋಪ ದೇಶಕವೂ ಅಲ್ಲ. ಮತ್ತು ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಸಾಧಕವಾದ ಕರ್ಮವನ್ನು ಬೋಧಿಸುವುದೂ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ನ್ಯೂನತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಎರಡು ವಿಧವಾದ ಆಕ್ಷೇಪವಿರುತ್ತದೆ, ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ :—

1. "The world and the Individual" Josia Royce.

Vol. I. P. 141-222.

ಪರತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದಕವಾದ ವಾಕ್ಯಗಳೇ ಋಗ್ವೇದದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವಾಕ್ಯಗಳು ಕಂಡುಬಂದರೂ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಪುನಃಪುನಃ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಇರುತ್ತವೆ, ಆಧುನಿಕ ಪಂಡಿತರಲ್ಲಂತೂ ಇದು ನಿರ್ವಿವಾದವಾದ ವಿಷಯ. ರಾಮಮೋಹನರಾಯರು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಮ್ಯೂಸಿಯಮ್‌ಗೆ ಬೇಟೆ ಕೊಟ್ಟಾಗ ಡಾ|| ರೋಸೆನ್ ಎಂಬವರು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯ ಪ್ರಕಟನಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ಇವರು “ಈ ಅಪ್ರಯೋಜಕವಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಏತಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ಕಾಲವನ್ನೂ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿರುವರು” ಎಂದು ತಮ್ಮ ವಿಷಾದಯುಕ್ತವಾದ ಅಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದರಂತೆ.

‘ಈಶಾವಾಸ್ಯಮಿದಂ ಸರ್ವಂ’ - ಅಯಮಾತ್ಮಾ ಬ್ರಹ್ಮ’ - ‘ಸರ್ವಂ ಖಲ್ವಿದಂ ಬ್ರಹ್ಮ’ ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಸಕಲ ಪ್ರಪಂಚವೆಂದು ಅವು ಉಪದೇಶಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅಗ್ನಾದಿದೇವತೆಗಳಾರೂ ಪರತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರೂ ಉತ್ಪನ್ನರು. ಇಂದ್ರ, ಅಗ್ನಿ, ಮರುತ್ತುಗಳು ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಮಾತಾಪಿತೃಗಳಿಂದ ಜನಿಸಿದವರು. ವಿಶ್ವತತ್ತ್ವದ ಒಂದೊಂದಂಶವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸತಕ್ಕವರು. ಅದುದರಿಂದ ಪೂರ್ಣತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವ ದೇವತೆಯಾವುದೂ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಶಂಸಿತವಾಗಿಲ್ಲ : ಹೀಗೆಂಬುದೇ ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳ ಸಾರಾಂಶ.

ಆಧುನಿಕರಲ್ಲಿ ಮಾಕ್ಸ್ ಮುಲ್ಲರ್ ಮುಂತಾದ ಕೆಲವು ಆಂಗ್ಲ ಪಂಡಿತರು ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಮೂಲಪುರುಷರು. ಇದೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಬಹಳ ವಿಧೇಯತೆಯಿಂದ ಅನುಮೋದಿಸಿ ಇದೇ ಸರಿಯಾದ ಮತವೆಂದು ತಿಳಿಸುವ ಭಾರತೀಯ ಪಂಡಿತರೂ ಅನೇಕರಿದ್ದಾರೆ.¹ ಇವರೆಲ್ಲರ ಪ್ರಕಾರ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯು ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಖಾನೆ,² ಋಷಿಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಪ್ರತಿಭೆಗನುಸಾರ

1 ಡಾ|| ಎಸ್. ರಾಧಾಕೃಷ್ಣನ್‌ರವರೇ ಈ ಅನುಯಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಧಿಕ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಗಳು.

2. “The process of God-making in the factory of man’s mind cannot be seen so clearly anywhere else as in the Rigveda”

S. Radhakrishnan,
Indian Philosophy, vol. I. P. 73

ವಾಗಿ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬಂದ ಕೆಲವು ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ದೇವತಾರೂಪದಿಂದ ಆರಾಧಿಸಿದರು. ಈ ಆರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾದ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನಪೇಕ್ಷಿಸುವ ಕಾಮ್ಯಾಂಶವೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಉಪನಿಷದಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಉಪದೇಶಿಸಿರುವ ಪರಬ್ರಹ್ಮೋಪಾಸನೆಯ ಕ್ರಮವಿಲ್ಲ. ಒಂದು ನೇಳೆ ಏಕತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದಕವಾದ ವಾಕ್ಯಗಳು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಕಂಡು ಬಂದರೂ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಪ್ರಕ್ಷಿಪ್ತ, ದೇವತಾ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಇವು ಕೊನೆಯ ಕಾಲದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು, ಎಂದು ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿ ಈ ಪಂಡಿತರು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇವರ ಪ್ರಕಾರ ಋಕ್ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದನೆಯ ಮೂರು ಹಂತಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.¹

೧) ಪ್ರಕೃತತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವ ಬಹುದೇವತಾಭಾವ

೨) ನಾನಾ ದೇವತೆಗಳಲ್ಲೂ ಐಕ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಏಕದೇವತಾಭಾವ

೩) ಏಕತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದಕವಾದ ಅದ್ವೈತದ ಪ್ರಶಂಸೆ

ಈ ಮೂರೂ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನದ ಮೂರು ವಿಧವಾದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತವೆ.

ಅದ್ವೈತತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸುವ ಪ್ರಕರಣಗಳು ಸಂಹಿತಾ ಕಾಲದ ತುತ್ತತುದಿಯ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವು. ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯ ಆದಿಭಾಗದಲ್ಲಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಮಧ್ಯಭಾಗದಲ್ಲಾಗಲಿ ಈ ಭಾವವು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದೇ ಅವರ ಖಚಿತವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ; ಎರಡನೆಯದಾಗಿ,

೨ ನೇದಗಳೆಲ್ಲವೂ ಕರ್ಮಕಾಂಡಾತ್ಮಕ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿರುವವೆಲ್ಲವೂ ಅಲಂಕಾರಾತ್ಮಕವಾದ ಬಣ್ಣದ ಮಾತುಗಳು ; ಅವು ಕಾಮ್ಯಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಉಪದೇಶಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ಕಾಮ್ಯಕರ್ಮಾಚರಣೆಯಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ

1. Three strata of thought can be discerned in the religion of the hymns of the Rigveda, which are

- 1) Naturalistic Polytheism,
- 2) Monotheism
- 3) Monism

S Radhakrishnan, I. P.
Vol. I. P. 72.

ಫಲವು ಸಿಕ್ಕಿದರೂ ಅವು ಅಶಾಶ್ವತ. ಪುನರ್ಜನನಮರಣಗಳು ಅನಿವಾರ್ಯ, ಈ ಕರ್ಮಗಳು ಸಮಾಧಿ ಸಾಧಕವಾಗದೆ ಕೇವಲ ಭೋಗೈಶ್ವರ್ಯಗಳ ಅನ್ವೇಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಿರುಗಿಸುತ್ತವೆ. ಭೋಗೈಶ್ವರ್ಯಗಳ ಅಧಿಕೃತವನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುವ ವಾಕ್ಯಗಳು ವ್ಯವಸಾಯಾತ್ಮಿಕಗಳಾಗಿದ್ದು 'ಬ್ರಹ್ಮಶಾಂತಿ'ಯನ್ನು ಒದಗಿಸಲಾರವು. ಇಷ್ಟಾವೂರ್ದವೇ ಉತ್ತಮ ವಾದುದೆಂದೂ ಬೇರೆ ಯಾವುದೂ ಶ್ರೇಯಸ್ಕರವಲ್ಲವೆಂದೂ ನಂಬುವ ಮೂಢರು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿದ್ದು ಸುಕೃತವನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಂದು ಈ ಹೀನವಾದ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಪುನಃ ಬರುತ್ತಾರೆ, ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ವೇದೋಕ್ತವಾದ ಕರ್ಮದ ನ್ಯೂನತೆಯನ್ನು ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೂ ಬಹಳ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಇದೆ.¹

1 ಸ್ಲವಾ ಹ್ಯೇತೇ ಅದೃಢಾ ಯಜ್ಞ ರೂಪಾ ಅಷ್ಟಾದಶೋಕ್ತಮವರಂ
ಯೇಷು ಕರ್ಮ |

ಏತಚ್ಚೈಯೋ ಯೇಽಭಿನಂದಂತಿ ಮೂಢಾ ಜರಾಮೃತ್ಯುಂ ತೇ
ಪುನರೇವಾಪಿ ಯಂತಿ ||

(ಮುಂಡಕ. ೧.೨.೭).

ವ್ಯವಸಾಯಾತ್ಮಿಕಾ ಬುದ್ಧಿರೇಕೇಹ ಕುರುನನ್ನನ |
ಬಹುಶಾಖಾಹ್ಯನನ್ತಾಶ್ಚ ಬುಧೈರೋವ್ಯವಸಾಯಿನಾಂ ||
ಯಾಮಿನಾಂ ಪುಷ್ಪಿತಾಂ ವಾಚಂ ಪ್ರವದಂತ್ಯವಿಪಶ್ಚಿತ್ತಃ |
ವೇದವಾದರತಾಃ ಪಾರ್ಥ ನಾನ್ಯದಸ್ತೀತಿ ವಾದಿನಃ ||
ಕಾಮಾತ್ಮಾನಃ ಸ್ವರ್ಗಪರಾ ನಾನ್ಯದಸ್ತೀತಿ ವಾದಿನಃ |
ಕ್ರಿಯಾವಿಶೇಷಬಹುಲಾಂ ಭೋಗೈಶ್ವರ್ಯಗತಿಂ ಪ್ರತಿ ||
ಭೋಗೈಶ್ವರ್ಯ ಪ್ರಸಕ್ತಾನಾಂ ತಯಾಪಹೃತಚೇತಸಾಂ |
ವ್ಯವಸಾಯಾತ್ಮಿಕಾ ಬುದ್ಧಿಃ ಸಮಾಧೌ ನ ವಿಧೀಯತೇ ||

(ಭ. ಗೀ. ೨. ೪೧-೪೪).

“ The simple religion of the Vedic hymns was one of sacrifices. Men's relations with the gods were mechanical a question of give and take, profit and loss”.

S. Radhakrishnan,
Indian Philosophy, Vol. I. P. 147

ಆದ್ದರಿಂದ, ಋಕ್ಸಂಹಿತೆ ಪರತತ್ತ್ವೋಪದೇಶಕವೂ ಅಲ್ಲ, ತದುಕ್ತವಾದ ಕರ್ಮಗಳಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಉಪಾಸನಾಕ್ರಮಗಳಾಗಲಿ ತತ್ತ್ವಾನುಸಂಧಾನ ಸಾಧಕವೂ ಅಲ್ಲ ಎಂಬುದೇ ಮುಖ್ಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಅಸಾಧು ಮತ್ತು ಅಹೇತುಕ.

ಋಗ್ವೇದವು ಪರವಿದ್ಯೆಯ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ ಎಂದು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದಂತೆ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯ ನ್ಯೂನತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯಪಡಿಸತಕ್ಕವರು ಉಪನಿಷದ್ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಉದಾಹರಿಸಿ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಅನು ಪ್ರಮಾಣವಾಕ್ಯಗಳಾಗಿರುವೆಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇತರ ವೇದಗಳಂತೆಯೇ ಋಗ್ವೇದವೂ ಅಪರವಿದ್ಯೆಗಳ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿರುವುದು ಎಂದು ಮುಂಡಕಾದ್ಯುಪನಿಷತ್ತುಗಳು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಸಕಲ ವೇದಗಳನ್ನೂ ಸಕಲ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ, ಸಕಲ ಕಲೆಗಳನ್ನೂ ಅರಿತ ನಾರದನೂ ಆತ್ಮಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದುದರಿಂದ ಸನತ್ಕುಮಾರನಲ್ಲಿಗೆ ತತ್ತ್ವೋಪದೇಶ ಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದನು ಎಂದು ಛಾಂದೋಗ್ಯ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.¹ “ಮಹಾತ್ಮನೂ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯೂ ಆದ ಈ ಪರಮಾತ್ಮನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವು ಪ್ರವಚನಾದಿಗಳಿಂದ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ”ವೆಂದು ಕಠವು ಸಾರುತ್ತದೆ.² ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ವಾದ ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳನ್ನೇ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಈ ಪಂಡಿತರು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಬಹುದು. ಇವು ಸರಿಯಾದ ಆಧಾರಗಳೆಂದೂ, ಈ ಆಧಾರಗಳನ್ನು ಪ್ರಮಾಣವನ್ನಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಮೇಲಿನ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಸರಿಯಾದವೆಂದೂ ಸ್ಥೂಲವಾದ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ, ಆದರೆ, ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದರೆ, ಈ ವಾಕ್ಯಗಳ ತಾತ್ಪರ್ಯವೇ ಬೇರೆಯೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಋಗಾದಿವೇದಗಳು ಅಪರವಿದ್ಯೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಉಪನಿಷತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಋಗ್ವೇದವೇ ಇದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸು

1 “ಋಗ್ವೇದಂ ಭಗವೋಽಘೈವಿ ಯಜುರ್ವೇದಂ ಸಾಮವೇದಂ . . .
.....ಸೋಽಹಂ ಭಗವೋ ಮನ್ತ್ರವಿದೇವಾಸ್ಮಿ ನಾತ್ಮವಿತ್”

(ಛಾಂದೋಗ್ಯ ಉಪನಿಷತ್ ೭. ೨. ೩)

2 “ನಾಯಮಾತ್ಮಾ ಪ್ರವಚನೇನ ಲಭ್ಯಃ”

(ಕಠ. ೧. ೨-೨೩)

ತ್ತದೆ. ಇದು ಕೇವಲ ಅಪರಾವಿದ್ಯೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಅಪ್ರಯೋಜಕವೆಂದೂ ಋಕ್ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯಗಳೇ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. “ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ವೇದಾಧ್ಯಯನವು ಬ್ರಹ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅದು ಅಪ್ರಯೋಜಕ. ಗುರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೇವಲ ಸಾಧನವನ್ನೇ ನಂಬಿ ಅದರಲ್ಲೇ ನಿಂತು ಮುಖ್ಯವಾದ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನೇ ಮರೆತರೆ ಅಗ ವೇದಾಧ್ಯಯನ ವಾಗಲಿ ಅಥವಾ ವೇದೋಕ್ತವಾದ ಕರ್ಮಾಚರಣೆಯಾಗಲಿ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜನ ” ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದಲೇ “ಯಸ್ತುನ್ನ ವೇದ ಕಿಮೃಚಾ ಕರಿಸ್ಯತಿ”¹ ; ಪರಮವೈರಮಸ್ಥನೂ, ಅಕ್ಷರಾಖ್ಯನೂ ಆದ ಪರಬ್ರಹ್ಮ ನನ್ನ ರಿಯದೆ ಋಕ್ಸಂಹಿತಗಳನ್ನು ಪಠಿಸುವುದರಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ ಎಂದು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದೆ, ಅಲ್ಲದೆ,

“ವೇದಾಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮಾಡಿ ಅದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿಯ ದಿದ್ದರೆ ಅಂತಹ ಪುರುಷನಿಗೆ ಅಧ್ಯಯನವು ಕೇವಲ ಭಾರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅವನು ವೃಥಾ ಭಾರವನ್ನು ಹೊತ್ತಿರುವ ದಡ್ಡ. ಆದರೆ ವೇದಾರ್ಥವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅರಿತು ವೇದಾಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕವನು ಸಕಲ ವಿಧ ವಾದ ಶ್ರೇಯಸ್ಸುಗಳನ್ನೂ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ, ಪೂರ್ಣಜ್ಞಾನವು ಅವನ ಎಲ್ಲ ದೋಷಗಳನ್ನೂ ನಾಶಪಡಿಸುತ್ತದೆ, ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಯಾವ ವಾಕ್ಯ ವನ್ನು ಪಠಿಸಿದರೂ ಅದು ಕೇವಲ ಶಬ್ದಜಾಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದಿ ಬೆಂಕಿ ಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ ಶುಷ್ಕವಾದ ಕಟ್ಟಿಗೆಯು ಯಾವ ರೀತಿ ಪ್ರಜ್ವಲಿಸು ವುದಿಲ್ಲವೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಅರ್ಥಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದ ಚೇತಸ್ಸು ಪ್ರಕಾಶಿಸಲ ಸಮರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ”² ಎಂದು ಹೇಳುವ ನಿರುಕ್ತಕಾರರ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುವ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೂ ಇದೇ ರೀತಿ ಇದೆ.

“ಅರ್ಥಜ್ಞಾನ ರಹಿತವಾದ ವೇದಾಧ್ಯಯನದಿಂದ ಅದರ ಮುಖ್ಯ ಫಲದ ಅಭಾವವಿರುವುದರಿಂದ³ ಅವನಿಗೆ ಕಣ್ಣಿದ್ದರೂ ಅವನು ಕುರುಡನೇ ಸರಿ. ವೇದವಾಕ್ಯವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಶ್ರವಣಫಲದ ಅಭಾವದಿಂದ

1 ಋ. ಸಂ. ೧. ೧೬೪. ೩೯

2 ನಿರುಕ್ತ

3 ವೇದಾಧ್ಯಯನಕ್ಕೂ ಫಲವಿದ್ದೇ ಇದೆಯೆಂಬ ವೈದಿಕರ ಮತಕ್ಕೆ ಇದು ವಿರುದ್ಧವಲ್ಲ.

ಕಿವುಡನಂತೆಯೇ ಆಗುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ, ವೇದಾರ್ಥವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅರಿತವನಿಗೆ ದಿವ್ಯಾನಂದವು ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂಥ ಪುರುಷನಿಗೆ ವಿದ್ವತ್ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಗೌರವ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ದೇವತೆಗಳೂ ಸಂಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇವನನ್ನು ಸೋಲಿಸುವವರು ಯಾರೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಅರ್ಥಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದವನು ಫಲಪುಷ್ಪಾದಿಗಳಿಂದ ರಹಿತವಾದ ಕೇವಲ ಶಬ್ದಜಾಲದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕವಾದ ಭಾರವನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತ ವಿದ್ವಾಂಸರುಗಳ ನಡುವೆ ಅಲೆಯುತ್ತಿರುವನು.”¹ ಅಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮತತ್ವವನ್ನು ಧೀಮಂತನಾದವನು ತನ್ನ ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕವೂ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಸಾಧಕವೂ ಆದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಸಫಲಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಒಳಹೊಕ್ಕು ಪ್ರವೇಶಮಾಡದೆ ಕೇವಲ ಶಬ್ದಾಡಂಬರಗಳಲ್ಲಿಯೇ ತೇಲುತ್ತಿರಬಾರದು. ಬರಿಯಶಬ್ದವು ಆಯಾಸಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅರ್ಥಾನುಸಂಧಾನವಿಲ್ಲದ ಕೇವಲ ವಾಕ್ಯಾದರೆ ಅದು ಪರಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅಂಥ ಮನಸ್ಸು ಪರಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಲಾರದು.

ಹೀಗೆ ಹೇಳುವುದರಿಂದ, ಪರತತ್ತ್ವಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಅರ್ಥಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದ ವೇದಾಧ್ಯಯನಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮೀರಿದುದೂ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮವಾದುದೂ ಆದ ಸಾಧನವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ತಾತ್ಪರ್ಯವೇ ವಿನಾ ಋಕ್ಸಂಹಿತಾ ವಾಕ್ಯಗಳು ಪರತತ್ತ್ವ ಪ್ರತಿವಾದಕವಲ್ಲವೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಎಲ್ಲಿಯೂ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ತಿಳಿದರೆ ಅದು ಕೇವಲ ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ. ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವಪ್ರತಿವಾದಕವಾದ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಿಗೆಲ್ಲ ವೇದವೇ ಮೂಲವಾದುದರಿಂದಲೇ ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ವೇದಾಂತವೆಂಬ ಹೆಸರು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. “ವೇದಾಂತವಿಜ್ಞಾನ ಸುನಿಶ್ಚಿತಾರ್ಥಾಃ” ಎಂಬ ಮುಂಡಕೋಪನಿಷತ್ತಿನ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ² ಇದೇ ತಾತ್ಪರ್ಯ, ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಿಗೆ

1 “ಉತ ತ್ವಃ ಪಶ್ಯನ್ ದದರ್ಶ ವಾಚಮುತ ತ್ವಃ ಶೃಣ್ವನ್ ಶೃಣೋತ್ಯೇನಾಂ |

ಉತೋ ತ್ವಸ್ಮೈ ತನ್ವಂ ವಿ ಸಸ್ಯೇ ಜಾಯೇವ ಪಶ್ಯ ಉಶತೀ ಸುವಾಸಾಃ ||

ಉತ ತ್ವಂ ಸಖ್ಯೇ ಸ್ಥಿರಪೀತಮಾಹುರ್ನೈವಂ ಹಿನ್ವನ್ತ್ಯಪಿ ವಾ ಜನೇಷು |

ಅಥೇನ್ವಾ ಚರಿತ ಮಾಯೈಷ ವಾಚಃ ಶುಶ್ರವಾಂ ಅಫಲಾಮುಷ್ಮಾಂ ||

(ಋ. ಸಂ. ೧೦-೭೧-೪-೫)

2 ಮುಂಡಕ ೩.೨.೬ ; ಬೃ.ಉ. ೪.೪. ೨೨

ವೇದವೇ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯೆಂದೂ, ವೇದಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಉಪನಿಷತ್ಪ್ರತ್ಯಯ ಸ್ಥಾಪಿತವೆಂದೂ ಕೇನವು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. “ ವೇದವೇ ಅಮೃತ ; ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ಈ ದಿವ್ಯಾಮೃತದ ಸಾರ ” ಎಂಬುದು ಭಾಂಡೋಗ್ಯದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಪ್ರತಿಪಾದಕವಾದ ಉಪನಿಷದಾದಿಗಳಿಗೆ ವೇದವೇ ಆಧಾರವೆಂಬುದನ್ನು ಉಪನಿಷದ್ವಾಕ್ಯಗಳೇ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಪರಬ್ರಹ್ಮ-ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯಸಾಧನವನ್ನು ಹೊಂದದೆ ಇರುವ ವೇದಾಧ್ಯಯನವಾಗಲಿ, ಅಥವಾ ವೇದೋಕ್ತವಾದ ಕರ್ಮಾಚರಣೆಯಾಗಲಿ ಅಪ್ರಯೋಜಕ ಎಂಬುದೇ ಮೇಲಿನ ಆಕ್ಷೇಪಗಳ ಮುಖ್ಯತಾತ್ಪರ್ಯವು.¹

ಪರತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನವೇ ಪುರುಷನ ಚರಮಧ್ಯೇಯ; ವೇದಾಧ್ಯಯನ ಮತ್ತು ವೇದೋಕ್ತವಾದ ಕರ್ಮ ಇವು ಈ ಜ್ಞಾನದ ಸಾಧನಗಳು; ಇದೇ ಋಕ್ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯಗಳ ಮುಖ್ಯ ಆಶಯ ; “ ಯ ಇತ್ತದ್ವಿದುಸ್ತು ಇಮೇ ಸಮಾಸತೇ ” ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳ ಸಾರ.

ಏಕತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದಕ ವಾಕ್ಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅವರ್ಣೀಯ ಮತ್ತು ಪ್ರಸ್ತೀಪ್ತ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಅದ್ವೈತಪ್ರತಿಪಾದಕವಾಗಿರುವ ಪ್ರಕರಣಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅವರ್ಣೀಯವೆನ್ನುವ ಸ್ಪಷ್ಟಕ್ಕೆ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಂಡಲವನ್ನೂ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಧ್ಯಾಯವನ್ನೂ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸೂಕ್ತವನ್ನೂ ಪ್ರಾಚೀನ ಮತ್ತು ಅವರ್ಣೀಯ ಎಂದು ಎರಡು ಎರಡು ವಿಭಾಗ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಸೂಕ್ತದಲ್ಲಿ ಕೊಂಚಭಾಗ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾದ ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತಾಪ್ರಶಂಸೆಯೂ ಇನ್ನುಳಿದ ಭಾಗವು ಪರತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದಕವೂ ಆಗಿದ್ದರೆ ಆಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೊಂಚಭಾಗ ಪ್ರಾಚೀನ ಮತ್ತು ಇನ್ನುಳಿದ ಭಾಗ ಅವರ್ಣೀಯ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.² ಅದ್ವೈತ ಪ್ರತಿಪಾದನವು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯ ಸಕಲ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ಇದೆ.

1 ಋ. ಸಂ. ೧. ೧೬೪. ೩೯.

2 ಉದಾಹರಣೆಗೆ :—

ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕೋಪನಿಷತ್ತಿನ ಮಧುವಿದ್ಯಾ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಅದ್ವೈತತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲು “ ರೂಪಂ ಲೂಪಂ ಪ್ರತಿರೂಪೋಬಧಿವ ” (ಋ. ಸಂ. ೬.೪.೭.೧೮) ಎಂಬ ಯಾವ ಮಂತ್ರವನ್ನು ದಾಹರಿಸಿ ಯಾವ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿ

ದಯೋ ಅದೇ ತತ್ತ್ವಪ್ರಕಾಶನೆಯು “ ರೂಪಂ ರೂಪಂ ಮುಘನಾ ಬೋಧವೀತಿ ”
ಎಂಬ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ರೂಪದೇ.

(ಮು. ಸಂ. ೩.೫.೩.೮)

ಇದೇ ಸೂಕ್ತದ ಕೊನೆಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ,

“ ಬಲಂ ಧೇಹಿ ತನೂಷು ನೋ ಬಲಮಿಂದ್ರಾನಳುತ್ಸು ನಃ |
ಬಲಂ ತೋಕಾಯ ತನಯಾಯ ಜೀವಸೇ ಸ್ವಂ ಹಿ ಬಲದಾ ಅಸಿ ”

(೩.೫.೩.೧೮)

ಎಲೈ ಇಂದ್ರನೇ, ನಮ್ಮ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಬಲವನ್ನು ತುಂಬು. ನಮ್ಮ ಪುತ್ರಪೌತ್ರಾದಿ
ಗಳಲ್ಲೂ, ಪಶ್ಚಾದಿಗಳಲ್ಲೂ ಬಲವನ್ನು ತುಂಬು ಇತ್ಯಾದಿಯಾದ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿದೆ.
೬ ನೇ ಮಂಡಲದ ೪೭ ನೇ ಸೂಕ್ತದಲ್ಲಿ,

೧೧, ೧೨ ನೇ ಮಂತ್ರಗಳು ಐಹಿಕಸಂಪತ್ತನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವವಾಗಿದೆ.

“ ಹ್ವಯಾಮಿ ಶಕ್ತಂ ಪುರುಹೂತಮಿಂದ್ರಂ ಸ್ವಸ್ತಿ ನೋ ಮುಘನಾ
ಧಾತ್ವಿಸ್ತುಃ |

ಬಾಧತಾಂ ದ್ವೇಷೋ ಅಭಯಂ ಕೃಣೋತು ಸುವೀರ್ಯೈ ಪತಯಃ
ಸ್ಯಾಮ ||

(೬.೪೭.೧೧-೧೨)

ಧನವಂತನಾದ ಇಂದ್ರನು ನಮಗೆ ಕಲ್ಯಾಣವನ್ನುಂಟುಮಾಡಲಿ ; ನಮ್ಮ ಶತ್ರು
ಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡಲಿ ; ನಾವು ಉತ್ತಮವಾದ ಶಕ್ತಿ ಸಂಪತ್ತಿಗೆ ಒಡೆಯರಾಗೋಣ
ಎಂಬ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿರುವ ಇದೇ ಸೂಕ್ತದ ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಗದಲ್ಲಿ,

“ ರೂಪಂ ರೂಪಂ ಪ್ರತಿರೂಪೋ ಬಭೂವ ” ಎಂಬ (೧೮) ತತ್ತ್ವ ಪ್ರತಿ
ಪಾದಕವಾದ ವಾಕ್ಯವಿದೆ.

ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಿಸುವ “ ತತ್ಸವಿತುರ್ವರೇಣ್ಯಂ ” ಎಂಬ
ಮಂತ್ರವುಳ್ಳ (೩.೬೨) ಸೂಕ್ತದಲ್ಲಿ,

“ ಸೋಮೋ ಅಸ್ಮಭ್ಯಂ ದ್ವಿಪದೇ ಚತುಷ್ಪದೇ ಚ ಪಶವೇ |
ಅನಮಿವಾ ಇಷಸ್ಕರತ ”

(೩.೬೨.೧೪)

“ ಸೂರ್ಯ ಆತ್ಮಾ ಜಗತ್ಸ್ತಸ್ಥುಷ್ಚ ”; “ ಏಕಂ ಸದ್ವಿಪ್ರಾ ಬಹುಧಾ ವದಂತಿ ” ಎಂಬ ವಾಕ್ಯಗಳು ಮೊದಲನೆಯ ಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವು. “ ಮಹದ್ದೇವಾನಾಮಸುರತ್ಪಮೇಕಂ ” ಎಂಬುದು ಮೂರನೆಯ ಮಂಡಲ. “ ಅಹಂ ಮನುಃ ” ಎಂಬುದು ನಾಲ್ಕನೆಯದು. “ ಯಾದೃಗೇವ ದದೃಶೇ ” ಎಂಬ ವಾಕ್ಯವು ಐದನೆಯ ಮಂಡಲ. “ ರೂಪಂ ರೂಪಂ ಪ್ರತಿರೂಪೋ ಬಭೂವ ” ಎಂಬುದು ಆರನೆಯ ಮಂಡಲ. “ ಏಕಂ ಪಿ ಬಭೂವ ಸರ್ವಂ ” ಎಂಬ ವಾಕ್ಯವು ಎಂಟನೆಯದು. “ ಏಕಂ ಸಂತಂ ಬಹುಧಾ ಕಲ್ಪಯಂತಿ ” ಎಂಬುದು ಹತ್ತನೆಯ ಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದುದು. ಹೀಗೆ ಮೊದಲಿನಿಂದ ಕೊನೆಯವರೆವಿಗೂ ಏಕತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದಕವಾದ ವಾಕ್ಯಗಳೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಆದ್ವೈತತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದನವೇ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವಾದರೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಆಧಾರವು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯ ವಾಕ್ಯಗಳೇ ಆಗಿವೆ. 1 ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಕರಣವನ್ನು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಹೇಳಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ “ ತದೇ ತದೃಚಾಭ್ಯುಕ್ತಂ ” ಎಂಬ ಸೀರಿಕೆಯೊಡನೆ ಆಯಾ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಆಧಾರ.

ನಮ್ಮ ಪುತ್ರಾದಿಗಳಿಗೂ ಪತ್ನಾದಿಗಳಿಗೂ ಸೋಪಾನ ರೋಗರಹಿತವಾದ ಅನ್ನವನ್ನು ಕೊಡಲಿ ಇತ್ಯಾದಿಯಾದ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಇದೆ. ಮತ್ತು ವಿಸ್ವಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವ ಹಿರಣ್ಯಗರ್ಭ ಸೂಕ್ತದ ಕೊನೆಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ “ ಯತ್ಕಾಮಾಸ್ತೇ ಜುಹುಮಸ್ತನ್ನೋ ಅಸ್ತು ವಯಂ ಸ್ಯಾಮ ಪಶ್ಯೋ ರಯೀಣಾಂ ||

(೧೦.೧೨೧.೧೦)

ಎಲೈ ಪ್ರಜಾಪತಿಯೇ ನಮ್ಮ ಸುಖಸಂಪತ್ತುಗಳನ್ನಿಚ್ಛಿಸಿ, ನಿನಗೆ ಜವಿಸನ್ನರ್ಪಿಸುತ್ತೇವೆ, ನಮ್ಮ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳು ನೆರವೇರಲಿ.—

ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಆದ್ವೈತತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದಕವಾದ ವಾಕ್ಯಗಳೂ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿಗಾಗಿ ಇಂದ್ರಾದಿವೈಯಕ್ತಿಕದೇವತಾ ಪ್ರಾರ್ಥನಾ ಮತ್ತು ಪ್ರಶಂಸೆಗಳೂ ಒಂದೇ ಸೂಕ್ತದಲ್ಲಿರುವ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ಅನೇಕವಾಗಿವೆ—ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದಕವಾದ ವಾಕ್ಯಗಳು ಅವಾಚೀನ, ಉಳಿದವು ಪ್ರಾಚೀನ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಬಹಳ ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ.

ಭಾಷಾದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಈ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಅನುಚಿತ.

1 ಇದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ಉದಾಹರಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ತೋರಿಸಿದೆ. [P.T.O.]

ಭೂತವಾದ ಮುಖ್ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ದಾಹರಿಸಿ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ
ಸಮರ್ಥಿಸಿದೆ.¹

ಅಲ್ಲದೆ —

ತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದನವಾಗಲಿ, ತತ್ತ್ವಾನುಸಂಧಾನವಾಗಲಿ, ಅದರ
ಅನುಸಂಧಾನ ಫಲವಾದ ವಿಶ್ವಸಾಮರಸ್ಯ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಕ್ರಮವಾಗಲಿ
ಮುಕ್ತಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಹೊಸ ವಿಷಯಗಳಾವುವೂ ಉಪನಿಷದಾದಿ
ಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ, ಇಲ್ಲಿರುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನೇ ಅಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶ್ವತವಾಗಿಯೂ
ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಹೇಳಿದೆ.

೧) ಕಠ, ೧.೧.೧೫, ಲೋಕಾದಿಮುಗ್ಧಂ
ಬೃ. ಉ. ೧.೨.೭.
ಅಗ್ನಿರರ್ಕಸ್ತಸ್ಯೇಮೇ ಲೋಕಾ
ಆತ್ಮಾನಃ	} ಮು. ಸಂ. ೨.೨.೯.
ತತ್ತ್ವನಾಶತಿನಂ ಪುರುಷಶಃ
ಇಷಣಿ
೨) ಬೃ. ಉ. ೧'೨.೩.
ಸತ್ಯೇಧಾತ್ಮಾನಂ ವ್ಯಕುರುತ	
೩) ಬೃ. ಉ. ೧.೨.೫.
ತಯಾ ವಾಚಾ ತೇನಾತ್ಮನೇದಗ್ಂ
ಸರ್ವಮಸೃಜಿತ
ತದದೇತೇರದಿತಿತ್ವಂ	} ಮು. ಸಂ. ೧.೮೯.೧೦
ಆದಿತಿರ್ದೌರ್ಭ್ಯಃ
ಬೃ. ಉ. ೨.೫.೧೬
ಇಯಂ ವೈ ತನ್ಮಧು
ಬೃ. ಉ. ೨.೫.೧೯	
ಬೃ. ಉ. ೧.೪.೧೦
ಅಹಂ ಮನುಃ	} ಮು. ಸಂ. ೪.೨೬
ಇತ್ಯಾದಿ

ತದೇತದ್ಭಾಭ್ಯುಕ್ತಂ

ಮುಖ್ಯಂತ್ರ

೧ ಛಾ. ಉ ೩.೧೨.೫ ————— ೧೦.೯೦. (ವಶಾವಾನಸ್ಯ)

೨ ಬೃ. ಉ. ೪.೪ ೨೩ —————

ವಿಷಯಃ

೩ ಮು. ಉ. ೩.೨.೧೦—ಕ್ರಿಯಾವಂತಃ

೪ ಪ್ರ.ಉ. ೧.೭—ವಿಶ್ವರೂಪಂ ಹರಿಣಂ (ವಿಶ್ವತಶ್ಚ ಕ್ಷುಃ)

ಇತ್ಯಾದಿ—

ಸೂಚನೆ :—ಯಾವುದಾದರೂ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವಾಗ ಅದನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಲು ಋಜ್ವಿಂತ್ರವನ್ನು ಉದಾಹರಿಸಿದೆ. ಆದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಉದಾಹರಿಸಿರುವ ಮಂತ್ರವು ಈಗ ಉಪಲಬ್ಧವಾಗಿರುವ ಮಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ದಿರಬಹುದು. ವೇದರಾಶಿಯು ಅನಂತ ; ಈಗ ಉಪಲಬ್ಧವಾಗಿರುವುದೇ ಸಕಲ ವೇದಗಳ ಕೊನೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅನಂತವಾದ ವೇದ ರಾಶಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮಂತ್ರಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಉದಾಹೃತವಾಗಿವೆಯೆಂದು ಸಾಧಾರಣ ವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಾಕ್ಸಮುಲ್ಲರ್ ಪಂಡಿತನ ವಾಕ್ಯವು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

“We have no right to suppose that we have even a hundredth part of the religious and popular poetry that existed during the Vedic age.”

Six systems of Indian Philosophy P. 41.

ಈ ಶ್ವ ರ ತ ತ್ವ .

ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ತತ್ತ್ವಚಿಂತನವು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ವಿಶ್ವಸಾಮರಸ್ಯಕ್ಕೆ ಮೂಲವೂ ಪ್ರೇರಕವೂ ಆದ ತತ್ತ್ವಾನ್ವೇಷಣ ಮತ್ತು ತದನುಸಂಧಾನ ಇವು ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯ ದೇವತಾವೈವಿಧ್ಯವೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳುಳ್ಳ ದೇವತೆಗಳ ನಾನಾತ್ವವೂ ಕಾರಣವಾಗಿರುತ್ತೆ. ಈ ವೈವಿಧ್ಯವೇ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಸತ್ಯವೆಂದು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯ ನಂಬಿಕೆಯೇ, ಎಂಬುದು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾದ ವಿಷಯ.

ವೈಯಕ್ತಿಕಸ್ಥಿತಿಸ್ವರೂಪಗಳುಳ್ಳ ದೇವತೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಅಪಾರವೆಂಬುದು ನಿರ್ವಿವಾದವಾದ ವಿಷಯ. ಅನೇಕ ಸಂಖ್ಯೆಗಳುಳ್ಳ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಋಕ್ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮೂರು ಗುಂಪಾಗಿ ವಿಭಾಗಿಸಬಹುದು.

೧. ದ್ವೈಲೋಕಸ್ಥರು.

೨. ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥರು.

೩. ಪೃಥ್ವೀಸ್ಥರು.

ಈ ವಿಭಾಗಗಳೂ ದೇವತೆಗಳ ನಾನಾತ್ವವೂ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ.

“ ಎಲೈ ಅಶ್ವಿನೀ ದೇವತೆಗಳೇ, ಮುನವತ್ತುಮೂರು ದೇವತೆಗಳೊಡಗೂಡಿ ನಮ್ಮಿಂದ ಅರ್ಪಿತವಾಗುವ ಸೋಮದ ಪಾನಕ್ಕಾಗಿ ಬನ್ನಿರಿ”¹

“ ಎಲೈ ಅಗ್ನಿಯೇ, ಮುನವತ್ತುಮೂರು ದೇವತೆಗಳೊಡಗೂಡಿ ನಮಗೆ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಬಾ”²

“ಈ ಮುನವತ್ತುಮೂರು ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ ದ್ವೈಲೋಕಸ್ಥರು ಹನ್ನೊಂದು, ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥರು ಹನ್ನೊಂದು, ಪೃಥ್ವೀಸ್ಥರು ಹನ್ನೊಂದು”³

1 ಆ ನಾಸತ್ಯಾ ತ್ರಿಭಿರೇಕಾದಶೈರಿಹ ದೇವೇಭಿರಾಶ್ವತಂ ಮಧುಪೇಯಮಶ್ವಿನಾ | (ಋ. ಸಂ. ೧. ೩೪-೧೧)

2 ಶ್ರುಷ್ಟೀವಾಸೋ ಹಿ ದಾಶುಷೇ ದೇವಾ ಅಗ್ನೇ ವಿಚೇತಸಃ | ತಾನ್ಪ್ರೋಹಿದಶ್ವ ಗಿರ್ವಾಪ್ತಯಶ್ಚಿಂಶಕಮಾ ವಹ || (೧. ೪೫-೨)

3 ಯೇ ದೇವಾಸೂ ದಿವ್ಯೇಕಾದಶ ಸ್ಥ ಹೃದಿವ್ಯಾಮಧ್ಯೇಕಾದಶಸ್ಥ | ಅವುಕ್ತೋ ಮಹಿನೈಕಾದಶ ಸ್ಥ ತೇ ದೇವಾಸೋ ಯಜ್ಞಮಿಮಂ ಜುಷಧ್ವಂ || (೧. ೧೩೯. ೧೧)

“ ಮೂರುನೂರು ಸಂಖ್ಯೆಯುಳ್ಳವರೂ, ಮೂರು ಸಹಸ್ರ ಸಂಖ್ಯೆಯುಳ್ಳವರೂ, ಮುನತ್ತುಮೂರು ಸಂಖ್ಯೆಯುಳ್ಳವರೂ ಆದ ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳೂ ಅಗ್ನಿಯನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದ್ದಾರೆ.”¹ ಎಲೈ ಅಗ್ನಿಯೇ, ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳೊಡನೆ ಅವರವರ ಪತ್ನಿಯರನ್ನು ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ”²

ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ದೇವತೆಗಳ ಮತ್ತು ದೇವಪತ್ನಿಯರ ಸಂಖ್ಯಾ ಪ್ರಭೇದಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿರುವುದಲ್ಲದೆ,

“ ಅತ್ಯಧಿಕವಾದ ಗುಣವುಳ್ಳವರೂ, ನ್ಯೂನವಾದ ಗುಣವುಳ್ಳವರೂ, ತರುಣರೂ, ವೃದ್ಧರೂ ಆದ ಸಕಲವಿಧವಾದ ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ನಮಸ್ಕಾರ”³ ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲ ಸ್ವರೂಪವೈವಿಧ್ಯವಿದೆಯೆಂದೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ, ಅಲ್ಲದೆ,

ಸ್ವರೂಪದಿಂದಲೇ ದೇವತ್ವದೊಡನೆ ಉತ್ಪನ್ನರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಉತ್ತಮವಾದ ಕರ್ಮಗಳಿಂದ ದೇವತ್ವವನ್ನು ಪಡೆದವರೂ ಆದ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಆಜಾನದೇವಾಃ, ಕರ್ಮದೇವಾಃ ಎಂಬ ವಿಭಾಗಸೂಚಕವಾದ ಹೆಸರುಗಳಿರುತ್ತವೆ. (ವಾ. ಸಂ. ೩೧.೧೭)

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ದೇವತೆಗಳು ಅಮರರು ಎಂದು ಪ್ರಶಂಸಿತರಾಗಿದ್ದರೂ ಅವರು ಸ್ವಯಂಭುಗಳೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಿಲ್ಲ. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಉತ್ಪ

1 ತ್ರೀಣಿ ಶತಾ ತ್ರೀ ಸಹಸ್ರಾಣ್ಯಗ್ನಿಂ ತ್ರಿಂಶಚ್ಚ ದೇವಾ ನವ ಚಾಸ ಪರ್ಮಾನ್ | (೩.೯.೯)

2 ಪತ್ನೀವತಸ್ತ್ರಿಂಶತಂ ತ್ರೀಂಶ್ಚ ದೇವಾನನುಷ್ಪಧಮಾ ವಹ ಮಾದಯಸ್ವ | (೩.೬.೯)

3 ನಮೋ ಮಹದ್ಭ್ಯೋ ನಮ ಅರ್ಭಕೇಭ್ಯೋ ನಮೋ ಯುವಭ್ಯೋ ನಮ ಆಶಿನೇಭ್ಯಃ |
ಯಜಾಮ ದೇವಾನ್ ಯಃ ಶಕ್ನವಾಮ ಮಾ ಜ್ಯಾಯಸಃ ಶಂಸಮಾ ವ್ಯಸ್ಮಿ ದೇವಾಃ ||

ನ್ನರು, ಮಾನವಾದಿಗಳಿಗಿರುವಂತೆಯೇ ಅವರಿಗೂ ಮಾತಾಪಿತೃಗಳಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿರುತ್ತದೆ.¹

“ಅದಿತಿಯೆಂದು ನಾಮಾಂತರವುಳ್ಳ ಉಷೋದೇವಿಯೇ ದೇವತೆಗಳಿಗೆಲ್ಲ ನಿರ್ಮಾತ್ರಿ”²

“ಬ್ರಹ್ಮಣಸ್ಪತಿಯು ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಪಿತೃ”³

ಈ ದೇವತೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ಉತ್ಪನ್ನವಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳಿವೆ. “ಕೆಲವು ಓಷಧಿಗಳು ದೇವತೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಮೂರು ಯುಗಗಳ ಮೊದಲು ಉತ್ಪನ್ನವಾದವು”⁴ “ವಿಶ್ವಸೃಷ್ಟಿಯು ದೇವತೆಗಳ ಸೃಷ್ಟಿಗಿಂತ ಪ್ರಾಚೀನ, ಅದುದರಿಂದ ಅವರಿಗೂ ವಿಶ್ವಸೃಷ್ಟಿಯ ಮೂರ್ತಿಯು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.”⁵

1 ವಿಶ್ವಾ ಹಿ ವೋ ನಮಸ್ಯಾನ್ ಪನ್ನಾನ್ ನಾಮಾನಿ ದೇವಾ ಉತ ಯಜ್ಞಯಾನಿ ವಃ |

ಯೇಸ್ಮ ಜಾತಾ ಅದಿತೇರಧ್ಯಸ್ವರಿ ಯೇ ಪೃಥಿವ್ಯಾಸ್ತೇ ಮ ಇಹ ಶ್ರುತಾ ಹವಂ ||

(೧೦.೬೩.೨)

“Neither in the Philosophical hymns nor in the mythology are the Gods treated as existing from all eternity to eternity. The Gods are born from Aditi, from the waters and from the earth”

Wallis

Cosmology of the Rigveda.

2 “ಮಾತಾ ದೇವಾನಾಮದಿತೇರನೀಕಂ” (೧.೧೧೩.೧೯)

3 ದೇವಾನಾಂ ಯಃ ಪಿತರಮಾವಿಸಾತಿ ಶ್ರದ್ಧಾ ಮನಾ ಹವಿಷಾ ಬ್ರಹ್ಮಣಸ್ಪತಿಂ || (೨.೨೬.೩)

4 ಯಾ ಓಷಧಿಃ ಪೂರ್ವಾ ಜಾತಾ ದೇವೇಭ್ಯಸ್ತ್ರಿಯಾಗಂ ಪುರಾ | (೧೦.೯೭.೧).

5 ಕೋ ಅದ್ಧಾ ವೇದ ಇಹ ಪ್ರ ವೋಚತ್ಕುತ ಅಜಾತಾ ಕುತ ಇಯಂ ವಿಸೃಷ್ಟಿಃ |

ಅರ್ವಾಗ್ಧೇವಾ ಅಸ್ಯ ವಿಸರ್ಜನೇನಾಥಾ ಕೋ ವೇದ ಯತ ಅಪಛೂನ || (೧೦.೧೨೯.೬)

ಈ ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಪ್ರಾಚೀನರು, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಅವಾಚೀನರು; ಕೆಲವರು ಅನುಗ್ರಹ ಮಾಡತಕ್ಕವರು, ಉಳಿದವರು ಅವರ ಆಶ್ರಿತರು. ಶಕ್ತಿ ವಿಶೇಷಗಳಿಂದ ಉತ್ತಮವಾದ ದಿವ್ಯತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ದೇವತೆಗಳು ತಮ್ಮ ಅತಿಶಯವಾದ ಕರ್ಮಗಳಿಂದ ಅಮೃತತ್ವವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ದೇವತೆಗಳ ಮರಣರಾಹಿತ್ಯವೂ ಸ್ವರೂಪಸಿದ್ಧವಾದುದಲ್ಲ. ಅದು ಕರ್ಮಾಧೀನ, ಅಥವಾ ದೇವತಾಂತರದ ಅನುಗ್ರಹಾಧೀನ. “ ಸವಿತೃವು ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಅಮೃತತ್ವವನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾನೆ” “ ಸೋಮಪಾನದಿಂದ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಅಮೃತತ್ವವು ಲಭಿಸುತ್ತದೆ”¹ “ ತಮ್ಮ ತಪಃಕರ್ಮಗಳಿಂದ ದೇವತೆಗಳು ಉತ್ತಮವಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದರು”² ಇತ್ಯಾದಿ ವರ್ಣನಗಳಿಂದ, ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸ್ವರೂಪಸಿದ್ಧವಲ್ಲವೆಂದು ಮಹತ್ವವು ಅವರವರ ಕರ್ಮಾಧೀನವಾಗಿರುತ್ತದೆಂಬ ವಿಷಯವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಹೀಗೆ, ದೇವತೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಅನಂತ, ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಕರ್ಮಾಧೀನರು ಮತ್ತು ಅವರ ಮಹತ್ವವು ಸ್ವರೂಪಸಿದ್ಧವಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿಯಾದ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಮೂಲವೂ ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿಯೂ, ಸರ್ವಗತವೂ ಆದ ತತ್ತ್ವಭಾವನೆಯು ಅಸಂಭವ. ಅಲ್ಲದೆ, ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳು ಆಯಾ ಲೋಕದ ಸಾರ್ವಭೌಮತ್ವವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೊಂದಿದವರು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾದ ಲೋಕಗಳೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕ. ಆಯಾ ಲೋಕಾಧಿಪತಿಗಳೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕ. ಅಗ್ನಿಯು ಪೃಥ್ವಿಗೆ ಅಧಿಪತಿ, ವಾಯುವು ಅಂತರಿಕ್ಷಾಧಿಪತಿ, ಮತ್ತು ಆದಿತ್ಯನು ದ್ಯುಲೋಕಾಧಿಪತಿ. ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ದೇವತೆಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ವಿಭಾಗಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಸಕಲ ಲೋಕಗಳ ನಡುವೆಯೂ 'ಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವ ಅದ್ವೈತತತ್ತ್ವವಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಚರಾಚರಾತ್ಮಕವಾಗಿರುವ ಸಕಲ ಜಗತ್ತಿಗೂ ಒಂದೇ ಮೂಲವಿದೆಯೆಂದಾ

1 ದೇವೇಭ್ಯೋ ಹಿ ಪ್ರಥಮಂ ಯಜ್ಞಯೇಭ್ಯೋಮೃತತ್ವಂ ಸುವಸಿ ಭಾಗಮುತ್ತಮಂ |

(೪.೫೪.೨)

2 ತ್ವಾಂ ದೇವಾಸೋ ಅಮೃತಾಯ ಕಂ ಪವುಃ |

(೯.೧೦೬.೮)

3 “ ತಪಸಾ ದೇವಾ ದೇವತಾಮಗ್ರ ಆಯನ್ ”

(ತೈ.ಬಾ. ೩.೧೨.೩.೧)

ಗಲಿ, ಸಕಲವೂ ಒಂದರಲ್ಲೇ ಏಕೈಕವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆಯೆಂದಾಗಲಿ ಋಕ್ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯಗಳು ತಿಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಆಧಾರಗಳು ಸಿದ್ಧವೆ. ಈ ಆಧಾರಗಳಮೇಲೆ ಈಗಿನ ವಿದ್ವಾಂಸರು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ತಿಳಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಋಕ್ಸಂಹಿತಾ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಪ್ರತಿಪಾದಿತವಾಗಿರುವ ತತ್ತ್ವವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದಿರುವುದೇ ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿಗೆ ಕಾರಣ.

ಸಕಲ ವೈವಿಧ್ಯಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಒಂದು ಸಮಗ್ರತೆಯನ್ನೂ, ಸಾಮ ರಸ್ಯವನ್ನೂ ತೋರಿಸುವ ಅದ್ವೈತ ತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದನವು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿರುವುದೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅನೇಕವಾಗಿ ಋಕ್ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯಗಳನ್ನೇ ಆಧಾರ ವನ್ನಾಗಿ ತೋರಿಸಿ ಮೂಲತತ್ತ್ವ ಪ್ರತಿಪಾದನವಿರುವುದು ಉಪನಿಷತ್ತು ಗಳನ್ನು ಪಠಿಸಿದವರಿಗೆ ವಿಧಿತವಾಗಿದೆ.¹

“ ನೇಶ್ವರಾದನ್ಯಃ ಸಂಸಾರೀ ” ಎಂದು ಶ್ರೀ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಯಾವ ಅದ್ವೈತ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿರುವರೋ ಅದೇ ತತ್ತ್ವವು ಸೂರ್ಯ, ಆತ್ಮಾ, ಇಂದ್ರ, ವಿಶ್ವಕರ್ಮಾ, ಪ್ರಜಾಪತಿ, ಅಗ್ನಿ, ಸವಿತೃ ಇತ್ಯಾದ್ಯನೇಕ ನಾಮ ಗಳಿಂದ ವೇದಪ್ರತಿಪಾದ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಅಂಶವು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡವರಿಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. “ ಸೂರ್ಯ ಆತ್ಮಾ ಜಗತ್ಸ್ತಸ್ಮಿಷಶ್ಚ ” ಎಂಬ ಯಾವ ಸೂತ್ರಾತ್ಮನು ಋಕ್ಸಂ ಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಶಂಸಿತವಾಗಿದೆಯೋ ಅದೇ ತತ್ತ್ವದ ವಿಭೂತಿ ವಿಶೇಷಗಳೇ ಉಳಿದ ದೇವತಾರೂಪಗಳಿಂದ ವರ್ಣಿತವಾಗಿವೆ. ಮೂರು, ಮೂವತ್ತು ಮೂರು, ಮೂರು ಸಹಸ್ರ ಇತ್ಯಾದಿ ಸಂಖ್ಯೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಮತ್ತು

1 “ ರೂಪಂ ರೂಪಂ ಪ್ರತಿರೂಪೋ ಬಭೂವ ”

(ಬೃ.ಉ. ೨.೫.೧೯)

“ ಅಹಂ ಮನುಃ ”

(ಬೃ.ಉ. ೧.೪.೧೦)

ಇತ್ಯಾದಿ

ಆಯಾ ವಿಭೂತಿ ವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸತಕ್ಕವು.¹ ಋಕ್ಸಂಹಿತಾವ್ಯಾಕೃತಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿತವಾಗಿರುವ ತತ್ತ್ವದ ಸ್ವರೂಪವೇನೆಂಬುದನ್ನು ನಿರುಕ್ತಕಾರರೂ, ಬೃಹದ್ವೇದತಾಕಾರರೂ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ದೇವತೆಯ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಒಂದು, ಅಣಿಮಾದೈಶ್ವರ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ತನ್ನ ಶಕ್ತಿವಿಶೇಷಗಳಿಂದ ನಾನಾ ರೂಪಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದರಿಂದಲೂ ವಿಶ್ವಕ್ಕೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ಆತ್ಮರೂಪವಾದ ಈ ಮೂಲತತ್ತ್ವವು ಬೇರೆಬೇರೆ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಪ್ರಶಂಸಿತವಾಗಿದೆ. ಉಳಿದ ದೇವತೆಗಳೆಂದು ಯಾರ ಯಾರು ಪ್ರಶಂಸಿಕರೋ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಈ ಪರಮಾತ್ಮನ ಅಂಶಗಳೇ.² ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಪ್ರಶಂಸಿತವಾಗಿರುವ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬರ ಸ್ವರೂಪ

1 ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತೃತಾಕಲ್ಪನಿಗೂ ಯಾಜ್ಞವಲ್ಕ್ಯನಿಗೂ ನಡೆಯುವ ಪ್ರಶೋತ್ತರ ರೂಪವಾದ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಯವು ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಪ್ರ. ಯಾಜ್ಞವಲ್ಕ್ಯನೇ, ದೇವತೆಗಳೆಷ್ಟು ಮಂದಿ ?

ಉ. ಮುನ್ನೂರ ಮೂರು ಮತ್ತು ಮೂರುಸಾವಿರದ ಮೂರು.

ಪ್ರ. ದೇವತೆಗಳೆಷ್ಟು ?

ಉ. ಮೂವತ್ತು ಮೂರು.

ಪ್ರ. ದೇವತೆಗಳೆಷ್ಟು ?

ಉ. ಮೂರು.

ಪ್ರ. ದೇವತೆಗಳೆಷ್ಟು ?

ಉ. ಎರಡು.

ಪ್ರ. ದೇವತೆಗಳೆಷ್ಟು ?

ಉ. ಒಂದೂವರೆ.

ಪ್ರ. ದೇವತೆಗಳೆಷ್ಟು ?

ಉ. ಒಂದು

ಪ್ರ. ಒಬ್ಬನೇ ದೇವನು ಯಾರು ?

ಉ. ಅವನೇ ಪ್ರಾಣನು ಅವನೇ ಬ್ರಹ್ಮನು. ಅವನೇ ತೃತು.

(ಬೃ.ಉ. 4.4)

2 “ನ ಹೋನಾಶ ಮಹಿಮಾನ ಏನೈಸಾಮೇತೇ.....”

ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮೂವತ್ತುಮೂರು ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ವಿಧಕ್ತವಾಗಿರುವ ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವದ ಮಹಿಮಾ ವಿಶೇಷಗಳಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯಲ್ಲ.

(ಬೃ.ಉ. 4.4.2)

ಮನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯ ಮೂಲಾತ್ಮನ ಮಹತ್ವವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತ ಬೃಹದ್ದೇವತಾಕಾರರು ಈ ರೀತಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

“ವರ್ತಮಾನಕಾಲ, ಭೂತಕಾಲ ಮತ್ತು ಭವಿಷ್ಯತ್ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿರುವ ಸಕಲ ಪ್ರಪಂಚದ ಚರಾಚರಸ್ಥಿತಿಗೂ ಲಯಕ್ಕೂ ಸೂರ್ಯನೊಬ್ಬನೇ ಕಾರಣ. ಈ ಸೂರ್ಯನೇ ಪ್ರಜಾಪತಿವಾಚ್ಯ.¹ “ಅವ್ಯಕ್ತ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಸ್ವರೂಪ ದಿಂದಿರುವ ಆಸತ್, ಸತ್ ಎಂಬ ತತ್ತ್ವಗಳಿಗೆ ಪ್ರಜಾಪತಿಯೇ ಮೂಲ, ಎಂದರೆ, ಪ್ರಜಾಪತಿಯಿಂದಲೇ ವ್ಯಕ್ತವ್ಯಕ್ತಗಳ ಆವಿರ್ಭಾವ. ಈ ಪ್ರಜಾಪತಿಯೇ ನಾಶರಹಿತನಾದ (ಪರ) ಬ್ರಹ್ಮಶಬ್ದವಾಚ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ.”²

“ಪ್ರಜಾಪತಿರೂಪನಾದ ಸೂರ್ಯನು ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೇ ಮೂರಾಗಿ ವಿಭಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ರಶ್ಮಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ ತನ್ನ ಅಧೀನದಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ.”³

ಈ ಪ್ರಜಾಪತಿಯೇ ಅಥವಾ ಸೂರ್ಯನೇ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮೂರು ವಿಧದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತನು. ಋಷಿಗಳು ಇವನನ್ನೇ ವೇದವಾಕ್ಯಗಳಿಂದಲೂ, ಸಾಮಗಾನಗಳಿಂದಲೂ ಸ್ತುತಿಸಿ ಆರಾಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮೂರು ಪ್ರಕಾರ ವಾಗಿರುವ ಈ ತತ್ತ್ವದ ಮಹಿಮೆಯಿಂದಲೇ ಅವರವರ ನಾನಾವಿಧವಾದ ಮಹಿಮೆಗಳಿಗನುಸಾರ ಅವರಿಗೆ ಅನೇಕ ಹೆಸರುಗಳಿರುತ್ತವೆ, ಈ ದೇವತೆ

1 ಭರದ್ವಾಜಸ್ಯ ಭವ್ಯಸ್ಯ ಜಂಗಮಸ್ಥಾವರಸ್ಯ ಚ |

ಅಶ್ವೈಕೇ ಸೂರ್ಯಮೇವೈಕಂ ಪ್ರಭಂ ಪ್ರಲಯಂ ವಿದುಃ ||

(ಬೃಹದ್ದೇವತಾ. ೧.೬೧.೬೧)

2 ಅಸತಶ್ಚ ಸತಶ್ಚೈವ ಯೋನಿರೇಷಾ ಪ್ರಜಾಪತಿಃ |

ಯದಕ್ಷರಂ ಚ ವಾಚ್ಯಂ ಚ ಯಥೈತದ್ಬ್ರಹ್ಮ ಶಾಶ್ವತಂ ||

3 ಕೃತ್ವೈಷ ಹಿ ತ್ರಿಧಾತ್ಮಾನಮೇಷು ಲೋಕೇಷು ತಿಷ್ಠತಿ |

ದೇವಾನ್ಯಥಾಯಥಂ ಸರ್ವಾನ್ನಿವೇಶ್ಯ ಸ್ವೇಷು ರಶ್ಮಿಷು ||

ಗಳ ಆಯಾ ಸ್ಥಾನವಿಭಾಗಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಇವರು ವಿಧವಿಧವಾದ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ.¹

ಲೋಕಾಧಿಪತಿಗಳಾದ ಈ ಮೂರು ದೇವತೆಗಳೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯೆಂದು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ್ದರೂ ಅವರ ಆತ್ಮನೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ಭಕ್ತಿಭಾವದಿಂದ ಪ್ರಶಂಸಿತವಾಗಿದೆ. ದೇವತೆಗಳ ಆಯುಧಗಳೆಂದು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆಯೋ ಅದು ಆಯಾ ದೇವತೆಯ ಅಥವಾ ಆತ್ಮದ ತೇಜಸ್ಸಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯಲ್ಲ. ವಾಹನಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಈ ನಿಯಮವೇ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ,² ಎಂದು ವಿಶ್ವೈಕ್ಯನನ್ನು ವಿವರಿಸಿದೆ. “ಜ್ಯೋತಿಷಾಂ ಜ್ಯೋತಿಃ” ಎಂದು ಉಪನಿಷದಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮಹತ್ವವು ವರ್ಣಿತವಾಗಿರದೆಯೋ ಅದಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಇನ್ನೊಂದು ತತ್ತ್ವವಿಲ್ಲ. ಇಂದ್ರಾದಿ ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳೂ ಆದಿತ್ಯಾದಿ ತೇಜೋಮಂಡಲಗಳೂ ಈಜ್ಯೋತಿಯ ಅಂಶವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯಲ್ಲ ಎಂಬುದೇ ಮುಕ್ತಂಹಿತೆಯ ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.³

- 1 ಏತದ್ಭೂತೇಷು ಲೋಕೇಷು ಅಗ್ನಿಭೂತಂ ಸ್ಥಿತಂ ತ್ರಿಧಾ |
 ಋಷಯೋ ಗೀರ್ಭರಚಂಚಿ ವ್ಯಂಜಕಂ ನಾಮಭಿಸ್ತುಭಿಃ ||
 ಏತಾಸಾಮೇವ ಮಾರ್ಹತ್ಯಾ ನೌ ಮಾನ್ಯತ್ವಂ ವಿಧೀಯತೇ |
 ತತ್ತತ್ಸಾಂ ನ ವಿಭಾಗೇನ ತತ್ರ ತತ್ರೇಹ ದೃಶ್ಯತೇ ||
 ತಾಸಾಮಿಯಂ ವಿಭೂತಿರ್ಹಿ ನಾಮಾನಿ ಯದನೇಕಶಃ |
 ಆಹುಸ್ತಾಸಾಂ ತು ಮಂತ್ರೇಷು ಕವಯೋಽನ್ಯೋನ್ಮಯೋನಿತಾಂ ||
 ಯಥಾಸ್ಥಾನಂ ಪ್ರದಿಷ್ಟ್ವಾಸ್ತಾ ನಾಮಾನ್ಯತ್ವೇನ ದೇವತಾಃ |
 ತದ್ಭಕ್ತಾಸ್ತತ್ಪ್ರಧಾನಾಶ್ಚ ಕೇಚಿದೇವಂ ವದಂತಿ ತಾಃ ||
 ಪೃಥಕ್ಪುರಸ್ತಾದ್ಯೇ ತೂಕ್ತಾ ಲೋಕಾಧಿಪತಯಸ್ತಯಃ |

- 2 ತೇಷಾಮಾತ್ಮೈವ ತತ್ಸರ್ವಂ ಯದ್ಯದ್ಭಕ್ತಿಃ ಪ್ರಕೀರ್ತ್ಯತೇ ||
 ತೇಜಸ್ತ್ವೇವಾಯುಧಂ ಪ್ರಾಹುರ್ವಾಹನಂ ಚೈವ ಯಸ್ಯ ಯತ್ |
 (ಬೃಹದ್ದೇವತಾ ೧.೬೧-೭೪)

- 3 “ವಿಶ್ವಮೇಕಂ” “ತದೇಕಂ” (೩.೫೪.೮ ; ೧೦.೧೨೯.೨)

ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಯೋಗಗಳು ವೈವಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಮಗ್ರತೆ ಮತ್ತು ಸಮನಾಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.—

“ ವಿಶ್ವರೂಪನೂ, ಸರ್ವಪ್ರೇರಕನೂ, ವಿಶ್ವಕರ್ಮಾದಿನಾನು ಪ್ರಭೇದ
ಗಳುಳ್ಳವನೂ ಆದ ತ್ವಷ್ಟೃವು ಸಕಲ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನೂ ಉತ್ಪನ್ನಮಾಡಿದನು.
ಅವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ನಾಮರೂಪಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಸಕಲ ಚರಾಚರ ಜಗತ್ತೂ
ಅವನಿಗೆ ಸೇರಿದವು. ಅವನು ಬೇರೆಯಲ್ಲ, ಜಗತ್ತು ಬೇರೆಯಲ್ಲ.”¹

“ ಎಲೈ ಪ್ರಜಾಪತಿಯೇ, ನೀನಲ್ಲದೆ ಈ ಸಲಕ ಜಗತ್ತನ್ನೂ ಆವರಿಸು
ವವರು ಇನ್ನಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಸಕಲ ಜಗತ್ತೂ ನೀನೇ. ಜಗದತಿರಿಕ್ಷನೂ
ನೀನೇ”²

“ ಚರಾಚರಾತ್ಮಕವಾದ ಮತ್ತು ನಿತ್ಯಾನಿತ್ಯಸ್ವರೂಪವುಳ್ಳ ಸಕಲ
ಜಗತ್ತಿಗೂ ಪರತತ್ತ್ವವು ಒಂದೇ ಅದ್ವಿತೀಯವಾದ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು
ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ.”³

“ ಈಶ್ವರನು ಒಬ್ಬನೇ ಅವನು ವಿಶ್ವರೂಪನು. ಯಾವ ರೂಪವನ್ನೂ
ಧರಿಸಿದರೆ ಅದಕ್ಕನುಗುಣವಾದ ಸಂಜ್ಞೆಯಿಂದ ವ್ಯವಹರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ.”⁴

1 ದೇವಸ್ತ್ವಾ ಸವಿತಾ ವಿಶ್ವರೂಪಃ ಪುನೇಷ ಪ್ರಜಾಃ ಪುರುಷಾ
ಜಜಾನ |

ಇಮಾ ಚ ವಿಶ್ವಾ ಭುವನಾನ್ಯಸ್ಯ ಮಹದ್ಧೇವನಾಮಸುರತ್ಪಮೇಕಂ |
(೩.೫೫.೧೯)

2 ಪ್ರಜಾಪತೇ ನ ತ್ವದೇತಾನ್ಯಸ್ಯೋ ವಿಶ್ವಾ ಜಾತಾನಿ ಪರಿ ತಾ ಬಭೂವ |
ಯತ್ಕಾಮಾಸ್ತೇ ಜುಹುಮಸ್ತನ್ನೋ ಅಸ್ತು ವಯಂ ಸ್ಯಾಮ ಪತಯೇ
ರಯೀಣಾಂ ||

(೧೦.೧೨೧.೧೦)

3 ವಿಶ್ವೇದೇತೇ ಜನಿಮಾ ಸಂ ವಿವಿಕ್ತೋ ಮಹೋ ದೇವಾನ್ವಿಭ್ರಾತ್ರೀ ನ
ವ್ಯಥೇತೇ |

ಏಜದ್ಧ್ರಮಂ ಪಶ್ಯತೇ ವಿಕ್ವಮೇಕಂ ಚರತ್ಸತತಿ ವಿಷುಣಂ ವಿ ಜಾತಂ ||
(೩.೫೪.೮)

4 ಯಾದ್ಯಗೇವ ದದೃತೇ ತಾದ್ಯಗುಚ್ಯತೇ ಸಂ ಛಾಯಯಾ ದಧಿರೇ
ಸಿಧಯಾಪ್ನಾವ |

ಮಹೀಮಸ್ಮಭ್ಯಮುರುಷಾಮುರು ಜ್ರಯೋ ಬೃಹತ್ಸು ವೀರಮನ-
ಪಹೃತಂ ಸಹಃ ||

(೫.೪೪.೬)

ಈ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ ಇವನ ರೂಪಾಂತರಗಳಾದ ದೇವತೆಗಳೂ ಅವರವರ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕನುಗುಣವಾದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಒದಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಂದ್ರಾದಿ ಸಕಲ ಹೆಸರುಗಳೂ ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವದ ನಾನಾಂತರಗಳು. ಅದುದರಿಂದಲೇ,

“ ಸುಪರ್ಣಂ ವಿಪ್ರಾಃ ಕವಯೋ ವಚೋಭಿರೇಕಂ ಸಂತಂ ಬಹುಧಾ ಕಲ್ಪಯಂತಿ ”

(ಋ. ಸಂ. ೧೦.೧೧೪.೫)

ಎಂದಿರುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬನೇ ಆದ ಪರವಾತ್ಮನನ್ನು ಕ್ರಾಂತಪ್ರಜ್ಞರಾದ ಋಷಿಗಳು ತಮ್ಮ ಸ್ತುತಿಗಳಿಂದ ಅನೇಕ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ವರ್ಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಪ್ರಶಂಸಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆಯಾ ಕರ್ಮಾನುಸಾರವಾಗಿ ಇವನಿಗೆ ಆಯಾ ಸಂಜ್ಞೆಗಳ ವ್ಯವಹಾರ ವಿರುತ್ತದೆ. ಪಿತಾ, ಜನಿತಾ, ವಿಧಾತಾ ಇತ್ಯಾದ್ಯನೇಕ ವಿಶೇಷಣಗಳು ಇವನ ಜಗದುಪಕಾರಕ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತವೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವು ವಿಶೇಷಣಗಳು ಇವನ ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.²

“ ಇವನು ಹಂಸನು. (ಹಂತಿ-ಹೋಗುತ್ತಾನೆ). ಇವನು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಆದಿತ್ಯರೂಪದಿಂದ ಇರುವವನಾದುದರಿಂದ ಶುಚಿಷತ್. ವಸುವಾಗಿ

1 “ ತಾನ್ಯಸ್ಯೈವ ತಾನಿ ಕರ್ಮನಾಮಾಸ್ತೇವ ”

(ಬೃ. ಉ. ೧.೪.೭)

2 ಯಜುರಿತ್ಯೇಷ ಹೀದಗ್ಂ ಸರ್ವಂ ಯುನಕ್ತಿ ಸಮಿತಿ ಭಂಜೇತಿ ಗಾ ಏತಸ್ಮಿನ್ನೀದಗ್ಂ ಸರ್ವಂ ಸಮಾನಮುಕ್ತಮಿತಿ

.....ಯಥಾಯಥೋಪಾಸತೇ ತದೇವ ಭವತಿ ”

(ಶತಪಥಬ್ರಾಹ್ಮಣ. ೧೦.೫.೨.೨೦).

ಸಕಲ ವಿಶ್ವವನ್ನೂ ಒಂದಾಗಿ ಯೋಜಿಸುವುದರಿಂದ ಇವನಿಗೆ “ ಯಜುಃ ” ಎಂದು ಅನ್ವರ್ಥಗಳು ನಿರ್ದೇಶಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇವನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಅಡಕವಾಗಿದ್ದು ವಿಶ್ವದ ಸಕಲ ವಸ್ತುಗಳೂ ಸಮಾನವಾದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದರಿಂದ ಇವನನ್ನು ಸಾಮ ವೇದಿಗಳು “ ಸಾಮನ್ ” ಎಂದು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿರುತ್ತಾರೆ,.....

.....ಯಾವ ಯಾವ ರೂಪಕ್ರಿಯೆಗಳಿರುವುವೋ ಯಾವ ಯಾವ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಇವನನ್ನು ಉಪಾಸಿಸುವರೋ ಅದೇ ಪ್ರಭೇದಗಳಿಗನುಗುಣವಾಗಿಯೂ, ಆಯಾ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಜ್ಞಾನ ಶಕ್ತಿಗಳಿಗನುಗುಣವಾಗಿಯೂ ಅನೇಕ ವಿಧವಾಗಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಎಂದರೆ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿಕೊಂಡಿರುವವನಾಗಿ ವಾಯುರೂಪದಿಂದ ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥನಾದುದರಿಂದ ಅಂತರಿಕ್ಷಸತ್. ಅಗ್ನಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವೇದಿಯಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ವೇದಿಸತ್. ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಅತಿಥಿಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ದುರೋಹಸತ್ ಮತ್ತು ನೃಪತ್. ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ವರಸತ್. ಸತ್ಯಾತ್ಮಕನಾಗಿ ಯಜ್ಞಸ್ಥನಾದುದರಿಂದ ಋತಸತ್. ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಶಂಖ, ಮೊಸಳೆ, ಇತ್ಯಾದಿರೂಪದಿಂದ ಹುಟ್ಟುವವನಾದುದರಿಂದ ಅಬ್ಜನು. ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಭತ್ತ, ರಾಗಿ ಮುಂತಾದ್ದಾಗಿ ಹುಟ್ಟುವುದರಿಂದ ಗೋಜನು. ಪರ್ವತಗಳಲ್ಲಿ ನದಿಯೇ ಮುಂತಾದ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವುದರಿಂದ ಅದ್ರಿಜನು. ಈ ಎಲ್ಲ ರೂಪಗಳಿಂದ ಇರುತ್ತಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ಸತ್ಯಸ್ವರೂಪವನ್ನೇ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ “ ಋತ ” ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧನು; “ ಮಹತೋ ಮಹೀಯಾನ್ ಆದುದರಿಂದ ‘ಬೃಹತ್’”

ಹೀಗೆ, ಪ್ರಜಾಪತಿಯ ಶಕ್ತಿ ವಿಶೇಷಗಳೇ ಇಂದ್ರಾದಿಗಳೆಂದು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತೋರಿದರೂ ಅಥವಾ ದಿವ್ಯದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳ ಋಷಿಗಳು ತಮ್ಮ ಜ್ಞಾನ ಶಕ್ತಿಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೂ ಈ ದೇವತಾ ವೈವಿಧ್ಯವು ಕೇವಲ ವ್ಯವಹಾರಿಕವೇ ಹೊರತು ಸತ್ಯವಲ್ಲ.

“ ಒಬ್ಬನೇ ಆದ ಆದಿತ್ಯನನ್ನು ಇಂದ್ರನೆಂದೂ ಮಿತ್ರನೆಂದೂ ವರುಣನೆಂದೂ ಅಗ್ನಿಯೆಂದೂ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇವನೇ ದಿವ್ಯಾತ್ಮನೂ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಪತನವುಳ್ಳವನೂ ಆದ ಗುರುತ್ವಂತನು. ಮೇಧಾವಿಗಳಾದ

1 ಹಂಸಃ ಶುಚಿಷದ್ವಸುರಂತರಿಕ್ಷಸದ್ಭೂತಾ ವೇದಿಸದತಿಥಿದುರೋಹಸತ್ |

ನೃಪದ್ವರಸದೃತಸದ್ಭೂಮಸದಬ್ಜಾ ಗೋಜಾ ಋತಜಾ ಅದ್ರಿಜಾ ಋತಂ. (ಬೃಹತ್).

(ಋ. ಸಂ. ೪. ೪೦. ೫; ಕಠ. ಉ. ೨. ೨. ೨.)

“ ಯ ಏಷೋಽಂತರಾದಿತ್ಯೇ ಹಿರಣ್ಮಯಃ ಪುರುಷಃ ”

ಎಂಬ ಛಾಂದೋಗ್ಯೋಪನಿಷತ್ತಿನ (೧. ೬. ೬) ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಉದಾಹರಿಸಿ, ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತವೂ, ಹಿರಣ್ಮಯಪುರುಷನೆಂದು ಪ್ರಶಂಸಿತವೂ ಆದ ಪರಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವೇ ಈ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ತುತವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಸಾಯಣರು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಮುಷಿಗಳು ಒಬ್ಬನೇ ಆದ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಅಗ್ನಿಯೆಂದೂ, ಯಮನೆಂದೂ, ಮಾತರಿಶ್ವನೆಂದೂ ನಾನಾವಿಧವಾಗಿ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ”¹

“ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳನ್ನು ಸೃಜಿಸಿದ ದೇವತೆಗಳೇ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕವಾದ ತತ್ತ್ವಗಳಲ್ಲ, ಅವಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮೀರಿದ ತತ್ತ್ವ ಇನ್ನೊಂದು ಇದೆ. ಜಗತ್ತಿನ ಉತ್ಪತ್ತಿಗೆ ಮೂಲಕಾರಣವಾದ ಹಿರಣ್ಯಗರ್ಭರೂಪವಾದ ಪರತತ್ತ್ವವು ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಧಿಕ. ಅದು ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳನ್ನೂ ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ ಧರಿಸಿ ಪೋಷಿಸುತ್ತದೆ.”²

ಸಕಲ ಜಗತ್ತೂ ಈ ಮೂಲತತ್ತ್ವದಲ್ಲಿ ಓತವೋತ (ಹಾಸು ಹೊಕ್ಕು)ಗಳಂತೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿವೆ. “ ಸೂರ್ಯ ಆತ್ಮಾ ಜಗತ್ಸ್ತಸ್ಥುಷಶ್ಚ”³ ಎಂಬ ಯಾವ ಸೂತ್ರಾತ್ಮನನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದೆಯೋ ಆ ಸೂತ್ರಾತ್ಮನನ್ನು ಜೇಡರ ಹುಳುವಿಗೂ ಅವನಿಂದ ಸೃಷ್ಟವಾದ ಜಗತ್ತನ್ನು ಉರ್ಣೆಗೂ ಹೋಲಿಸಿದೆ. ಯಾವ ರೀತಿ ಉರ್ಣನಾಭಿಯು ತನ್ನ ಸೂತ್ರವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿ ಅನಂತರ ಅದನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದೋ ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರಜಾಪತಿಯು ಜಗತ್ತನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿ ಪುನಃ ತನ್ನಲ್ಲೇ ಲೀನಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನಿಂದಲೇ ಉತ್ಪನ್ನವಾದ ಮತ್ತು ತನ್ನಿಂದಲೇ ಪೋಷಿತವಾದ ಸಕಲವನ್ನೂ ಕ್ಷಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಾನೇ ಭಕ್ಷಿಸುವುದರಿಂದ (ತನ್ನಲ್ಲೇ ಲೀನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ) ಪ್ರಜಾಪತಿಗೆ ‘ ಅದಿತಿ ’ ಯೆಂಬ ವಿಶೇಷಣವು

1 ಇಂದ್ರಂ ಮಿತ್ರಂ ವರುಣಮಗ್ನಿ ಮಾತುರಥೋ ದಿವ್ಯಃ ಸ ಸುಪರ್ಣೋ ಗರುತ್ಮಾನ್ |

ಏಕಂ ಸದ್ವಿಪ್ರಾ ಬಹುದಾ ವದನ್ತ್ಯಗ್ನಿಂ ಯಮಂ ಮಾತರಿಶ್ವಾನ-
ಮಾತುಃ || (೧.೧೬೪.೪೬)

cf ೧೦.೧೧೪.೪-೫ ; ೧೦.೫. ೧-೩. ಇತ್ಯಾದಿ

2 ನೈತಾವದೇನಾ ಪರೋ ಅನ್ಯದಸ್ತೃಣ್ವೈ ಸ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವೀ ಬಿಭರ್ತಿ |
ತ್ವಚಂ ಪವಿತ್ರಂ ಕೃಣುತ ಸ್ವಧಾವಾನ್ಯದೀಃ ಸೂರ್ಯಂ ನ ಹರಿತೋ
ವಹಂತಿ || (೧೦.೩೧.೮)

3 ಋ. ಸಂ. ೧.೧೧೫.೧

ಕತ್ಯಗ್ನಯಃ ಕತಿ ಸೂರ್ಯಾಃ ಕತ್ಯುಷಾಸಃ ಕತ್ಯುಸ್ವಿದಾಪಃ |

(೧೦.೮೮.೧೮)

ಅಗ್ನಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯೆಷ್ಟು ? ಸೂರ್ಯರು ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ? ಎಷ್ಟು ಜನ ಉಪಸ್ಥಿ-
ಗಳ. ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ‘ಉತ್ತರವಾಗಿ,

ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.¹ “ ಈ ಅದಿತಿಯೇ ದ್ಯುಲೋಕವು. ಅಂತರಿಕ್ಷ. ಅದಿ
ತಿಯೇ ಜಗನ್ನಿರ್ಮಾತ್ರಿ. ಜಗತ್ಪಾಲಕೆ ದೇವಮಾನವಾದಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಳ

ಏಕ ಏವಾಗ್ನಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಧಾ ಸಮಿದ್ಧ ಏಕಃ ಸೂರೋ ವಿಶ್ವಮಾನು ಪ್ರಭೂತಃ |
ಏಕೈವೋಷಾಃ ಸರ್ವಮಿದಂ ವಿ ಭಾತ್ಯೇಕಂ ನಾ ಇವಗ್ಂ ವಿ ಬಭೂವ
ಸರ್ವಂ || (ಲ. ೫೮.೨)

ಅಗ್ನಿಯು ಒಬ್ಬನೇ ಅವನೇ ಅನೇಕ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಜ್ವಲಿತನಾಗು
ತ್ತಾನೆ. ಸಕಲ ವಿಶ್ವವನ್ನೂ ಬೆಳಗತಕ್ಕ ಸೂರ್ಯನು ಒಬ್ಬನೇ, ಉಷಸ್ಸಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯೂ
ಒಂದೇ. ಯಾವ ಮೂಲತತ್ತ್ವದಿಂದ ಇವು ಉತ್ಪನ್ನವೋ ಅದು ಒಂದಲ್ಲದೇ ಬೇರೆಯಲ್ಲ
ಎಂದಿರುತ್ತದೆ.

1 “ ತಸ್ಯ ನಾಮಸ್ಯ ಪಲಿತಸ್ಯ ಹೋತುಃ ” ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣಗಳು ಪ್ರಜಾ
ಪತಿಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. (ಋ. ಸಂ. ೧.೧೬೪-೧)

ನಾಮಸ್ಯ—ವಿಶ್ವಸ್ಯ ಉದ್ಗರಿತುಃ ಸ್ವಪ್ನಃ || ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡರೂಪದಲ್ಲಿ
ವಿಶ್ವವನ್ನೆಲ್ಲ ಪ್ರಕಾಶಪಡಿಸಿ ಉತ್ಪನ್ನಮಾಡಿದ,
ಪಲಿತಸ್ಯ—ಸ್ವಸ್ವಪ್ನ ಜಗತ್ಪಾಲನಸ್ಯ || ತಾನು ಉತ್ಪನ್ನಮಾಡಿದ ಜಗ
ತ್ತನ್ನು ತಾನೇ ಪಾಲಿಸಲು ಸಮರ್ಥನಾದ,

ಹೋತುಃ—ಆದಾತುಃ, ಸ್ವಸ್ಮಿನ್ ಸಂಹತುಃ | ತನ್ನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ
ಲಯಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ಎಂದು ಈ ಮೂರು ಪದಗಳ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನೂ
ಸಾಯಣರು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

“ ಯದ್ಯದೇವಾಸ್ಯಜತ ತತ್ತದತ್ತಮಧಿಯತ ಸರ್ವಂ ನಾ ಅತ್ತೀತಿ
ತದದಿತೇರದಿತಿತ್ವಂ ಸರ್ವಸ್ಯ ತಸ್ಯಾತ್ತಾ ಛವತಿ ಸರ್ವಮಸ್ಯಾನ್ಮಂ
ಛವತಿ ಯ ಏವಮೇತದದಿತೇರದಿತಿತ್ವಂ ವೇದ ”.

(ಬೃ. ಉ. ೧.೨.೫)

2 “ ಅದಿರ್ವೈರದಿರಂತರಿಕ್ಷಂ ಅದಿರ್ಮಾತಾ ಸ ಪಿತಾ ಸ ಪುತ್ರಃ |
ಅದಿರ್ಜಾತಮದಿರ್ಜನಿತ್ವಂ ವಿಶ್ವೇ ದೇವಾ ಅದಿಃ ಪಂಚಜನಾಃ ||

(ಋ. ಸಂ. ೧.೪೯.೧೦)

ಅದಿತಿ—ನಿಘಂಟುವಿನಲ್ಲಿ ಅದಿತಿ ಪದವನ್ನು (೧) ಪೈಥ್ಯೇ ನಾಮ
ಗಳಲ್ಲೂ (೨) ನಾಜ್ನಾಮಗಳಲ್ಲೂ (೩) ಗೋ ನಾಮಗಳಲ್ಲೂ (೪) ದ್ಯಾವಾ

ಪೃಥಿವೀ ನಾಮಗಳಲ್ಲೂ ಸೇರಿಸಿ ಪಠಿಸಿದೆ. (ನಿರುಕ್ತ. ೧-೧ ; ೧-೧೧ ; ೨.೧೧ ; ೩-೩೦). ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥರಾದ ದೇವತೆಗಳ ವಿಷಯವನ್ನು ವಿವರಿಸುವಾಗ ಅದಿತಿಗೆ ಸ್ವೀದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದೆ. (ನಿ. ೧೧-೨೨). ಅದೀನಾ ದೇವನೂತಾ ಎಂಬ ನಿರುಕ್ತದ ನಿರ್ವಚನವು ಅದಿತಿಯ ದೇವಮಾತೃತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ದೇವತೆಯು ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆ.

ಅದಿತಿ ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಅಲಃಘ್ಯ, ಅನತಿಕ್ರಮಣೀಯ, ಅಕ್ಷಯ, ಪ್ರಮಾಣಾತೀತ ಎಂಬರ್ಥಗಳು ಸಹಜವಾಗಿವೆ. ನಿಯಮಿತವಾದ ಸೀಮಾಪ್ರದೇಶಗಳುಳ್ಳ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಅಧಿಕವಾದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದಿ, ಮಾನಾತೀತವಾದ ವಿಸ್ತೃತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿ ಅನಂತತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವ ದೇವತಾ ವಿಶೇಷವೆಂದು ಅನೇಕರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಈ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಈ ದೇವತೆಯು ಋಗಾದಿ ಶ್ರುತಿ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಶಂಸಿತಳಾಗಿದ್ದಾಳೆ.

“ಮಾನಾತೀತವೂ, ಲೌಕಿಕಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಅತೀತವೂ ಆದ ನಿತ್ಯಶಕ್ತ್ಯವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವುದರಿಂದಲೇ ವೈದಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ದೇವತೆಯ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ರೂಪವು ವರ್ಣಿತವಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ದಿವ್ಯತೇಜೋರೂಪರಾದ ಅದಿತ್ಯರನ್ನು ಧಾರಣಮಾಡತಕ್ಕದ್ದೂ, ಅದಿತ್ಯರಿಂದಲೇ ಧರಿಸಲ್ಪಡತಕ್ಕದ್ದೂ ಆದ ಈ ನಿತ್ಯಶಕ್ತ್ಯವು ಅದಿತ್ಯರಿಗೆಲ್ಲ ಆಶ್ರಯಭೂತವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ದಿವ್ಯತೇಜೋತಿಯು ಅವರೆಲ್ಲರ ಸಾರಭೂತ” ಎಂದು Roth ಎಂಬ ಪಂಡಿತನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

(Journal of the German Oriental Society. Vol. 6 P. 68)

“ಅದಿತ್ಯಾಃ” (ಋ. ಸಂ. ೧.೮೯.೧೦) ಇತ್ಯಾದಿ ಮಂತ್ರಗಳು ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕವಾದ ಅದಿತಿಯನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸುತ್ತವೆ. ದೈವೀ ಮತ್ತು ಮಾನುಷ ಎಂಬ ಯಾವ ಪ್ರಜಾಭೇದಗಳುಂಟೋ, ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳಿಂದ ಅಡಕವಾದ ಯಾವ ಯಾವ ತತ್ತ್ವಗಳುಂಟೋ, ಭೂತ, ಭವಿಷ್ಯತ್ತು ಮತ್ತು ವರ್ತಮಾನಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಳಗೊಂಡ ಯಾವ ಕಾಲತತ್ತ್ವವುಂಟೋ ಅವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಅದಿತಿಯೇ ಮೂಲಳು, ಅವಳಿ ಸರ್ವಾತ್ಮಳು.

(ಅದಿತಿ ಮತ್ತು ದಕ್ಷ ಇವರ ಸಂಬಂಧವಿಶೇಷವನ್ನು ಮುಂದೆ ತಿಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ).

ಗೊಂಡ ಪಂಚಜನಾತ್ಮಕ¹

ಸೃಷ್ಟವಾದ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇವನೇ ಅಗ್ನಿಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ದಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದಿತ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇವನೇ ಪರ್ಜನ್ಯನು, ಇವನೇ ವಾಯುವು. “ ಸದ್ರೂಪನು. ಅಸದ್ರೂಪನು. ಸೃಷ್ಟಿಸಾಧಕವಾದ ಪುರುಷ

¹ಪಂಚಜನಾಃ—ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಏದು ವಿಧವಾದ ಜನರೆಂದರ್ಥ.

ಗಂಧರ್ವರು, ಪಿತೃಗಳು, ದೇವತೆಗಳು, ಅಸುರರು ಮತ್ತು ರಾಕ್ಷಸರು ಎಂಬ ಏದು ವಿಧವಾದ ಜನರೆಂದು ಕೇವಲ, ಬ್ರಹ್ಮಣಾದಿ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಣದವರೊಂದಿಗೆ ನಿಷಾದರೆಂಬ ಐದನೆಯ ಗುಂಪೂ ಸೇರಿ ಪಂಚ ಜನರೆಂದು ಉಪಮನ್ಯುವೇ ಮುಂತಾದವರೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ. ಚಿಕ್ಕುಸ್, ಶ್ರೋತ್ರ, ಮನಸ್ಸು, ವಾಕ್ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣ ಈ ಐದೂ ಪಂಚಜನರೆಂದು ಅವ್ಯಾತ್ಮದಾದಿಗಳ ವಾದ.

ದಶವಿಧವಾದ ಲೋಕಪಾಲಾದಿಗಳು ಜಗದ್ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಕಾರಣರಾಗಿಯೂ, ಮೂಲತತ್ವಕ್ಕೆ ಅಧೀನರಾಗಿಯೂ ಆದರ ಅನುತಾನವನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಾರೆಂದು ಛಾಂದೋಗ್ಯಾದ್ಯುಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತಿಳಿಸಿದೆ.

ತಸ್ಮಾ ಉ ಹ ದದುಸ್ತೇ ವಾ ಏತೇ ಪಂಚಾನ್ಯೇ ಪಂಚಾನ್ಯೇ ದಶ ಸಂತಃ ||

(ಛಾ. ಉ. ೪.೩.೮)

ಇತ್ಯಾದಿ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚತದ್ವಕ್ಕೆ ಅಗ್ನಿ, ಸೂರ್ಯ, ವಾಯು, ಚಂದ್ರ ಮತ್ತು ಉದಕವೆಂದೂ, ಎರಡನೇ ಪಂಚ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಣ, ವಾಕ್, ಚಿಕ್ಕುಸ್ಸು, ಶ್ರೋತ್ರ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸೆಂದೂ ತಾತ್ಪರ್ಯ. “ ಉತ್ತಾನಾಯಾಂ ದಶಯುಕ್ತಾ ವಹಂತಿ” ಎಂಬ ಋಕ್ಸಂಹಿತಾ ವಾಕ್ಯದ ದೇಶಯುಕ್ತಾಃ ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೂ ಇದೇ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ.

ದೇವಮಾನವರಾದ ಸಕಲ ಭೂತಗಳೂ ವಿಶ್ವತತ್ವದ ಸಂಕಲ್ಪ ಮತ್ತು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಿ ವಿಶ್ವತತ್ವದ ಆಜ್ಞಾನುವರ್ತಿಗಳಾಗಿ ಲೋಕ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಶಕ್ತಿಯೂ ಇವನೇ, ಪ್ರಿಯೋನಿಯೂ ಇವನೇ”¹ “ಆಪ್ರಾಕೃತರೂಪವುಳ್ಳ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವು ಪ್ರಾಕೃತರೂಪವುಳ್ಳ ಸಕಲ ಜಗತ್ತನ್ನೂ ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತದೆ. ಕಾರಣರೂಪದಿಂದಿರುವ ಈ ತತ್ತ್ವವು ಕಾರ್ಯರೂಪದ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಆಧಾರವಾಗಿದೆ.”²

‘ಸೃಷ್ಟಿ’ ಎಂದರೆ, ಸೂಕ್ಷ್ಮರೂಪವಾದ ತತ್ತ್ವವು ಸ್ಥೂಲರೂಪದಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತೃತವಾಗುವುದೆಂದರ್ಥ. ಹೊಸವಸ್ತುವಿನ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲ. “ಪುರುಷ ಏವೇದಗ್ಂ ಸರ್ವಂ”, “ಅತೋ ಜ್ಞಾಯಾಗ್ಂಶ್ಚ ಪೂರುಷಃ” ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಈಶ್ವರ ಮತ್ತು ಜಗತ್ತಿನ ಸಂಬಂಧವು ವಿವೃತವಾಗಿದೆ ಜಗತ್ತಿನ ಸಕಲ ವ್ಯಾಪಾರಗಳೂ ಈಶ್ವರನ ಲೀಲೆ; ಈಶ್ವರನು ಜಗತ್ತಿಗಿಂತಲೂ ಅಧಿಕ. ಅನ್ಯಕ್ತವಾದ ತತ್ತ್ವದ ಅಂಶವು ಜಗದ್ರೂಪದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದೇ ಸೃಷ್ಟಿ. “ಅನ್ಯಕ್ತ” ಮತ್ತು “ವ್ಯಕ್ತ” ರೂಪಗಳನ್ನೇ ‘ಅಸತ್’ ಮತ್ತು ‘ಸತ್’ ಎಂಬೀ ಪದಗಳಿಂದಲೂ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದೆ.³ ‘ಅಸತ್’ ಎಂದರೆ ಅಭಾವವೆಂದಲ್ಲ. ನಾಮರೂಪರಹಿತವೂ ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯವೂ ಆದ ಬ್ರಹ್ಮ ತತ್ತ್ವವೆಂದರ್ಥ.⁴ ‘ಅಸತ್’ ಎಂದರೆ ‘ಅವ್ಯಾಕೃತ’, ‘ಸತ್’ ಎಂದರೆ

1 ಅಸಚ್ಚ ಸಚ್ಚ ಪರಮೇ ಷೋಮನ್ಸ ಕಸ್ಯ ಜನ್ಮನ್ನ ದಿತೀರುವಸ್ತೇ |

ಅಗ್ನಿಹ ನಃ ಪ್ರಥಮಜಾ ಯುತಸ್ಯ ಪೂರ್ವ ಆಯುನಿ ವ್ಯವಭಿಜ್ಞಃ

ಛೇನುಃ ||

(೧೦.೫.೭)

ಜಗತ್ಸೃಷ್ಟಿ ಸಂಕಲ್ಪಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗುವಾಗ ಬಂದೇ ತತ್ತ್ವವು ಸ್ವೀಕೃತರೂಪಗಳೆರಡನ್ನೂ ಹೊಂದಿ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವಿಭಾವವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಮುಂದೆ ವಿವರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

2 ಅಹಮೇವ ವಾತ ಇವ ಪ್ರ ವಾವ್ಯಾರಭವಾಗಾ ಭುವನಾನಿ ವಿಶ್ವಾ |

ಪರೋ ದಿವಾ ಪರ ಏನಾ ವೃಥಿವೈ ತಾವತೀ ಮಹಿನಾ ಸಂ ಬಧನವ ||

(೧೦.೧೨೫.೮)

3 ೧೦.೫.೭.

“ದೇವಾನಾಂ ಪೂರ್ವೇ ಯುಗೇಽಸತಃ ಸದಜಾಯತ”

(೧೦.೭೨.೨.)

4 “ನಾವ್ಯಾರಹಿತತ್ವಾದ್ಯತ್ವಮನಾದ್ಬ್ರಹ್ಮಣಃ ಸಕಾಶಾತ್”

ಸಾಮಾನ್ಯಭಾಷ್ಯ

‘ವ್ಯಾಕೃತ’.¹ ನಾಮರೂಪರಹಿತವಾದ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವು ನಾಮರೂಪಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ವ್ಯಾಹಾರಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸರಿಸುವುದೆಂದರ್ಥ. ಇದೇ ಸೃಷ್ಟಿ. “ವ್ಯಕ್ತರೂಪದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಯಾವುದನ್ನು ಪ್ರಕೃತಿಯೆನ್ನುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದು ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಅವ್ಯಾಕೃತನಾದ ಪರತತ್ತ್ವದಲ್ಲಿಯೇ ಅಡಗಿರುತ್ತದೆ.”² ಸೃಷ್ಟಿ ಸ್ಥಿತಿಲಯಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಇದೊಂದೇ ಕಾರಣವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಇದನ್ನೇ ‘ವಾಮಸ್ಯ, ಪರಿತಸ್ಯ, ಹೋತುಃ’ ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣಗಳಿಂದ ವರ್ಣಿಸಿದೆ.³

ತಂತುವಾಯುವಿನಿಂದ (ಜೇಡರಹುಳು) ತಂತುಗಳು ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಬಲೆಯು ನಿರ್ಮಿತವಾಗುವಂತೆಯೂ, ಅಗ್ನಿಯಿಂದ ಕಣಗಳು ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದು ತೇಜೋರಾಶಿಗಳಾಗುವಂತೆಯೂ ಈ ಮೂಲಾತ್ಮನಿಂದ ಸಕಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ, ಸಕಲ ಲೋಕಗಳೂ ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳೂ ನಿಷ್ಪನ್ನರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇವನೇ ಸತ್ಯಕ್ಕೂ ಮೂಲವಾದ ಸತ್ಯ. ಮರ್ತ್ಯನೂ ಇವನೇ; ಅಮರ್ತ್ಯನೂ ಇವನೇ. ದೇಹವೂ ಇವನೇ; ಆತ್ಮನೂ ಇವನೇ. ಅಮರ್ತ್ಯನಾದ ಈಶ್ವರನು ತನ್ನ ಸಂಕಲ್ಪಾನುರೋಧವಾಗಿ ಮರ್ತ್ಯವಾದ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿರುತ್ತಾನೆ. “ಅಮರ್ತ್ಯೋ ಮರ್ತ್ಯೇನಾ ಸಯೋನಿಃ,” “ಆವರಾನ್ ಆವಿವೇಶ” ಇತ್ಯಾದಿ ನಾನಾವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ⁴ ಈ ವಿಷಯವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

1 “ಅಸದವ್ಯಾಕೃತಂ, ಸಚ್ಚ ವ್ಯಾಕೃತಂ”

ಸಾ. ಭಾ- ೧೦.೫.೭.

cf. ಅಸದೇವೇದಮಗ್ರ ಆಸೀತ್ | ತತ್ತ್ವದಾಸಿತ್ ||

ಭಾ. ಉ. ೩.೧೯.೧.

2 ಯಸ್ಯಾನಕ್ಷಾ ದುಹಿತಾ ಜಾತ್ವಾಸ ಕಸ್ಮಾಂ ವಿದ್ವಾನ್ ಅಭಿಮನ್ಯಾತೇ ಅಂಧಾಂ |

ಕತರೋ ವೇನಿಂ ಪ್ರತಿ ತಂ ಮುಚಾತೇ ಯ ಈಂ ವಹಾತೇ

ಯ ಈಂ ವಾ ವರೇಯಾತ್ ||

(ಮು. ಸಂ. ೧೦.೨೭.೧೧)

3 ೧.೧೬೪.೧

4 ೧.೧೬೪.೩೮ ; ೧.೩೫.೨ ; ೮.೪೮.೧೨ ; ೧೦.೮೧.೧.

“ಮಹೋ ದೇವೋ ಮರ್ತ್ಯಾನ್ ಆವಿವೇಶ”

೪.೫೮.೩.

ಯಾವುದನ್ನು ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾದ ದೇಹ ಅಥವಾ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾದ ಆತ್ಮ ಎನ್ನುತ್ತೇವೆಯೋ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಈಶ್ವರನ ಅವಿಭಾವಗಳೇ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಅಮರ್ತ್ಯನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನು ಮರ್ತ್ಯವಾದ ದೇಹಾದಿಗಳೊಡನೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ಎಂದರ್ಥಮಾಡಬಹುದು.

ಅಮರ್ತ್ಯನಾದ ಈಶ್ವರನು ಮರ್ತ್ಯವಾದ ದೇಹಾದಿಗಳೊಡನೆ ಸೇರದಿದ್ದರೆ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವ್ಯವಹಾರವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಆದರೆ, ಆದ್ಯಂತಗಳುಳ್ಳ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾದ ಈಶ್ವರನೂ ಇದರಲ್ಲಿಯೇ ಮುಳುಗಿರುತ್ತಾನೆಯೇ ಎಂದರೆ, ಅದಲ್ಲ. ಈಶ್ವರನು ಅನಾದ್ಯನಂತನು. ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವ್ಯವಹಾರವು ಆದ್ಯಂತಗಳುಳ್ಳದ್ದು. ಅನಾದ್ಯನಂತನಾದ ಈಶ್ವರನ ಅಧೀನಲ್ಲಿಯೂ, ಅವನಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿಯೂ ಇರುವ ಜಗತ್ತು ಆದಿಯಲ್ಲಿಯೂ, ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಅವಧಿಯೊಡನೆ ಕೂಡಿದೆ. ಈ ವಿಷಯವು 'ಸತ್ಯ' ಎಂಬ ಶಬ್ದದ ನಿರ್ವಚನದಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಸ, ತಿ, ಯಂ ಎಂಬ ಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ 'ಸತ್ಯಂ' ಎಂಬ ಪದದಲ್ಲಿ ಸ ಮತ್ತು ಯಂ ಎರಡು ಅಕ್ಷರಗಳೂ ಸತ್ಯಾತ್ಮಕವು ಮಧ್ಯದ 'ತಿ' ಎಂಬಕ್ಷರವು ಅಸತ್ಯಾತ್ಮಕವು. ಅಸತ್ಯಾತ್ಮಕವಾದ ತತ್ತ್ವವು ಎರಡು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸತ್ಯಾತ್ಮಕವಾದ ತತ್ತ್ವದಿಂದ ಅವೃತವಾಗಿದೆ.¹ ಅದುದರಿಂದ ಅದೂ ಸತ್ಯಸ್ವರೂಪವನ್ನೇ ಹೊಂದುತ್ತದೆ. ಆದ್ಯಂತಗಳುಳ್ಳ ಈ ಜಗತ್ತು ಅನಾದ್ಯನಂತನಾದ ಈಶ್ವರನಿಂದ ಅವೃತವಾಗಿದೆಯೆಂದು ತಾವ್ರರ್ಥ. "ಮಹೋದೇವೋ ಮರ್ತ್ಯಾನ್ ಅವಿವೇಶ," "ಅಮರ್ತ್ಯೋ ಮರ್ತ್ಯೇನಾ ಸಯೋನಿಃ" ಇತ್ಯಾದಿ ವರ್ಣನೆಗಳಲ್ಲಿ ಮರ್ತ್ಯ ಮತ್ತು ಅಮರ್ತ್ಯಗಳೆರಡೂ ಪರಬ್ರಹ್ಮರೂಪವಾದ ಒಂದೇ ಯೋನಿಯುಳ್ಳವು ಎಂದು ಅರ್ಥ. ಪ್ರಜಾಪತಿಯು ಜಗತ್ತನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದನಂತರ "ನಾನೇ ಸೃಷ್ಟಿ, ನನ್ನಿಂದ ಸೃಷ್ಟವಾದ

1 "ತದೇತತ್ತ್ವಾಕ್ಷರಗ್ಂ ಸತ್ಯಮಿತಿ ಸ ಇತ್ಯೇಕಮಕ್ಷರಂ ತೀತ್ಯೇಕಮಕ್ಷರಂ ಯಮಿತ್ಯೇಕಮಕ್ಷರಂ ಪ್ರಥಮೋತ್ತಮೇ ಅಕ್ಷರೇ ಸತ್ಯಂ ಮಧ್ಯಮೋನ್ಮತಂ ತದೇತದನ್ಯತಮುಭಯತಃ ಸತ್ಯೇನ ಪುಗೃಹೀತಗ್ಂ ಸತ್ಯಭೂಯಮೇವ ಭವತಿ ||

ಜಗತ್ತು ನನಗಿಂತ ಅಭಿನ್ನನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಾನೇ ಅದಾಗಿದ್ದೇನೆ, ಅದು ನನಗಿಂತ ಬೇರೆಯಲ್ಲ,” ಎಂದು ಅರಿತನು.

ಸಕಲ ವಿಧವಾದ ಜಗತ್ಪ್ರಪ್ತಿಗೂ ಈಶ್ವರನ ಸಂಕಲ್ಪವೇ ಮೂಲ. “ ಇಂದ್ರನು ತನ್ನ ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ತಾನು ಯಾವ ರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕೆಂದಿಚ್ಛಿಸುವನೋ ಆಯಾ ರೂಪಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ ”¹ ಇತ್ಯಾದಿ ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯಗಳೇ ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕಾದ್ಯುಪನಿಷತ್ತುಗಳ ಪರಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದನೆಗೆ ಆಧಾರ. ಈ ವಾಕ್ಯಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಮಧುವಿದ್ಯಾದಿ ಪ್ರಕರಣಗಳು ವಿವೃತವಾಗಿವೆ.²

1 “ಉಗ್ರಸ್ತುರಾ ಸಾಳಭಿಘ್ನೋಜಾ ಯಥಾ ವಶಂ ತನ್ವಂ ಚಕ್ರ ವಿಷಃ” ||

೩.೪೨.೪.

ರೂಪಂ ರೂಪಂ ಮುಘವಾ ಬೋಧವೀತಿ ಮಾಯಾಃ ಕೃಣ್ವಾನ್ತನ್ವಂ

ಪರಿ ಸ್ವಾಂ |

೩.೫೩.೮-

cf. VII. 101.3 ; X 15.14 ; X. 168.4.

2 ಜಗತ್ತೆಲ್ಲವೂ ಪರಸ್ಪರೋಪಕಾರೋಪಕಾರಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಒಂದೇ ಮೂಲದಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾದ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮೂಲಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಲ್ಲ ಎಂದು ತೋರಿಸುವುದೇ ಮಧುವಿದ್ಯಾಪ್ರಕರಣದ ಉದ್ದೇಶ. “ ರೂಪಂ ರೂಪಂ ಪ್ರತಿರೂಪೋ ಬಭೂವ ” ಎಂಬ ಋಕ್ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಮಧುವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ವಿವೃತವಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ.

ಇದಂ ಬ್ರಹ್ಮೇದಂ ಸ್ವೇತ್ರವಿಮೇ ಲೋಕಾ ಇಮೇ ವೇದಾ ಇಮಾನಿ

ಭೂತಾನೀದಗ್ಂ ಸರ್ವಂ ಯದಯಮಾತ್ಮಾ ||

(ಬೃ. ಉ. ೨.೪.೬.)

ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿರುವ ಆತ್ಮತತ್ತ್ವದ ವಿವರಣೆಯೇ ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯೆ. ಈಶ್ವರನಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾದ ಸಕಲ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಕಾರ್ಯಗಳೂ ಪರಸ್ಪರ ಉಪಕಾರೋಪಕಾರಕ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ—

“ ಪೃಥ್ವಿಯು ಸಕಲ ಭೂತಗಳಿಗೂ ಮಧು, ಸಕಲ ಭೂತಗಳೂ ಪೃಥ್ವಿಗೆ ಮಧು. ಆಧಿಪತ್ಯವಿಕವಾಗಿ ಪೃಥ್ವಿಯೊಳಗೂ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾಗಿ ಶರೀರದೊಳಗೂ ಇರುವ ತೇಜೋವಾಯನೂ ಅಮೃತಮಯನೂ ಆದ ಪುರುಷನೇ ಸಕಲ ಜಗತ್ತು. ಈ ಆತ್ಮನೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮ.”

ಹೀಗೆಯೇ, ಅಪ್ಪ, ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು, ಆದಿತ್ಯ, ಸುಲ ದಿಕ್ಕುಗಳ, ಚಂದ್ರ, ಮಿಂಚು, ಗುಡುಗು, ಆಕಾಶ, ಧರ್ಮ, ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಆತ್ಮ ಇವೆಲ್ಲವೂ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿಯೂ, ಸಮಷ್ಟಿಗಾಗಿಯೂ ಎಲ್ಲ ಭೂತಗಳಿಗೂ ಮಧು, ಸಕಲ ಭೂತಗಳೂ ಇವಕ್ಕೆ ಮಧು.

“ ಸ ವಾ ಅಯುಸಾತ್ಮಾ ಸರ್ವೇಷಾಂ ಭೂತಾನಾಮಧಿಪತಿಃ ಸರ್ವೇಷಾಂ ಭೂತಾನಾಂ ರಾಜಾ, ದೈಧ್ಯಾ ರಥನಾಭೌ ಚ ರಥನೇಮಚಾರಾಃ ಸರ್ವೇ ಸಮರ್ಪಿತಾ ಏವಮೇವಾಸ್ತಿನಾತ್ಮನಿ ಸರ್ವಾಣಿ ಭೂತಾನಿ ಸರ್ವೇ ದೇವಾಃ ಸರ್ವೇ ಲೋಕಾಃ ಸರ್ವೇ ಪ್ರಾಣಾಃ ಸರ್ವ ಏವ ಆತ್ಮಾನಃ ಸಮರ್ಪಿತಾಃ ||

(ಬೃ. ಉ. ೨.೫.೧೫)

ಈ ಆತ್ಮನು ಸಕಲ ಭೂತಗಳಿಗೂ ಪ್ರಭು. ರಥದ ಗುಂಡದಲ್ಲಿಯೂ ರಥದ ಹಳಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಹೇಗೆ ಹಾರಿಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವೋ ಇಡಲ್ಪಟ್ಟಿರುವವೋ ಹಾಗೆಯೇ, ಈ ಆತ್ಮನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಭೂತಗಳೂ, ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆಗಳೂ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ ಸಕಲ ಆತ್ಮರುಗಳೂ ಅರ್ಪಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನೇ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ,

“ ತ್ರಿನಾಭಿ ಚಕ್ರಮಜರಮನವಮ್ ಯತ್ರೇವಾ ವಿಶ್ವಾ ಭುವನಾನಿ ತಸ್ಯುಃ ”

೧ ೧೬೪.೨.

“ ಪಂಚಾರೇ ಚಕ್ರೇ ಪರಿವರ್ತಮಾನೇ ತಸ್ಮಿನ್ನಾತ್ಮನುರ್ಭುವನಾನಿ ವಿಶ್ವಾ

೧ ೧೬೪.೧೩.

“ ಸೂರ್ಯಸ್ಯ ಚಕ್ಷುಃ ರಜಸ್ಯಾತ್ಮಾವೃಶಂ ತಸ್ಮಿನ್ನಾರ್ಪಿತಾ ಭುವನಾನಿ ವಿಶ್ವಾ ”

೧.೧೬೪.೧೪.

ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ತಿಳಿಸಿದೆ.

ಈ ವಿಶ್ವೈಕ್ಯತತ್ವವನ್ನೇ ದೃಢಜ್ಞಾ ಧರ್ಮವನ್ನು ಅಶ್ವಿನೀದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಉಪದೇಶಿಸಿದನು ಎಂದು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿರುವುದನ್ನು (೧.೧೧೬, ೧.೧೧೭) ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಎತ್ತರಿಸಿದೆ.

ದಧೀಚಿಮಹರ್ಷಿಯು ಅಶ್ವಿನೀ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಉಪದೇಶಿಸಿದನು ಎಂದು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ¹ ಹೇಳಿರುವ ವಿಷಯವೇ ಉಪನಿಷತ್ತಿನ ಮುಖ್ಯ ವಸ್ತು. ಇದೇ ತ್ವಾಷ್ಟ್ರವಿದ್ಯೆ ಎಂದರೆ ಆದಿತ್ಯವಿದ್ಯೆಯೆಂದರ್ಥ. ಅನಂತನೂ ಅಪೂರ್ವನೂ ಆದ “ಬ್ರಹ್ಮ” ನೇ ಇಂದ್ರಶಬ್ದವಾಚ್ಯನು ಮತ್ತು ಆದಿತ್ಯ ಶಬ್ದವಾಚ್ಯನು. “ಔಪನಿಷದಂ ಬ್ರಹ್ಮ” ಎಂದು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವ ಪರತತ್ತ್ವವೇ ಇದು.

“ ಇಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಇಂದ್ರಶಬ್ದವಾಚ್ಯನು. ಈತನು ಆಕಾಶದಂತೆ ಸರ್ವಗತನು. ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿ ಮತ್ತು ಸದಾನಂದರೂಪಿ. ಈತನು ತನ್ನ ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಸಕಲ ಜಗದ್ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇವನೇ ಸಕಲ ಜೀತನರೂಪನು ” ಎಂದು ಸಾಯಣರು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಜಗತ್ತನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನಮಾಡುವ ಇಂದ್ರಾದಿಸಂಜ್ಞಕನಾದ ಈಶ್ವರನೇ ಕವಿ. ಉತ್ಪನ್ನವಾದ ಜಗತ್ತೆಲ್ಲವೂ ಕಾವ್ಯಾತ್ಮಕ, ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಸಕಲ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ ತಾನೇ ವಿಸ್ತೃತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿ ಸಾಮರಸ್ಯ ಕಾರಕನಾಗುತ್ತಾನೆ.² “ ಈ ಇಂದ್ರನೇ ರೂಪ ರೂಪಕ್ಕೂ ಪ್ರತಿರೂಪನು, ಇದನ್ನು ತಿಳಿಯಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಮಾಯೆಗಳಿಂದ ಪುರುರೂಪನಾಗಿ

1 ಋ. ಸಂ. ೧.೧೧೬, ೧.೧೧೭.

2 “ ವಿಶ್ವಾ ರೂಪಾಣಿ ಪ್ರತಿಮುಂಚತಃ ಕವಿಃ ಪ್ರಾಸಾವೀದ್ಭದ್ರಂ
ದ್ವಿಪದೇ ಚತುಷ್ಪದೇ ”
(ಶ.ಲಂ.೨.)

“ ಯೋ ಧರ್ತಾ ಭುವನಾನಾಂ ಯ ಉಸ್ರಾಣಾಮಸೀಚ್ಯಾವೇದ

ನಾಮಾನಿ ಗುಹ್ಯಾ ”

ಸ ಕವಿಃ ಕಾವ್ಯಾ ಪುರು ರೂಪಂ ದ್ಯೌರಿವ ಪುಷ್ಯತಿ...||

ಯಸ್ಮಿನ್ವಿಶ್ವಾನಿ ಕಾವ್ಯಾ ಚಕ್ರೇ ನಾಭಿರಿವ ಶ್ರೀತಾ ”

(ಋ. ಸಂ. ೮.೪೧, ೧-೬)

ಕಾಣುತ್ತಾನೆ. ಅವನನ್ನು ಹತ್ತುಸಾವಿರ ಎಂದರೆ ಅಸಂಖ್ಯಾಕವಾದ ಅಶ್ವಗಳು ಕೂಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ.”¹ ಇಂದ್ರನೇ ಅಶ್ವಗಳು, ಇವನೇ ಹತ್ತುಸಾವಿರ, ಬಹು ಮತ್ತು ಅನಂತವಾದ ಅಶ್ವಗಳು.

ಇವನೇ ವೈಶ್ವಾನರನು, ವಿಶ್ವರೂಪನು ; ಜಾತವೇದಸ್ಸು ಇವನೇ, ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳೂ ಇವನ ವಿಭೂತಿವಿಷೇಗಳು. “ ರಥದ ಸಕಲ ಅವಯವಗಳೂ ಅದರ ಆಣಿಯನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ ನಿಲ್ಲುವಂತೆ ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳೂ ಈ ಮೂಲಾತ್ಮನನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ ”²

ಯಾವ ಋಷಿಯಾಗಲಿ, ಯಾವ ಹೆಸರಿನಿಂದಾಗಲಿ ಈ ಆದಿತತ್ತ್ವವನ್ನು ಕರೆದರೂ ಈ ಆದಿಕಾರಣವನ್ನು ರಥಚಕ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸದೆ ಇದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಅನುರೂಪವಾದ ಸಾಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಆತ್ಮನೆಂದು ಕರೆಯಲಿ, ನಿಯತಿಯೆಂದು ಕರೆಯಲಿ, ಇನಕ್ಕೂ ವ್ಯವಹಾರ ಜಗತ್ತಿಗೂ ಇರುವ

1 ರೂಪಂ ರೂಪಂ ಪ್ರತಿರೂಪೋ ಬಭೂವ ತದಸ್ಯ ರೂಪಂ ಸ್ತುತಿ

ಚಕ್ಷುಣ ಯ |

ಇಂದ್ರೋ ಮಾಯಾಭಿಃ ಪುರುರೂಪ ಈಯತೇ ಯುಕ್ತಾ

ಹ್ಯಸ್ಯ ಹರಯಃ ಶತಾ ದಶ (೬.೪ ೭.೧೮)

“ ಅಯಂ ವೈ ಹರಯೋಽಯಂ ವೈ ದಶ ಚ ಸಹಸ್ರಾಣಿ ಬಹೂನಿ ಚಾನ
ನ್ತಾನಿ ಚ ತದೇತದ್ವೈಹಾತ್ಮಘರ್ವಮನಪರಮನನ್ನರಮಬಾಹ್ಯ
ಮಯಮಾತ್ಮಾ ಬ್ರಹ್ಮ ”

2 ಆಣಿಂ ನ ರಥ್ಯಮಮೃತಾಧಿ ತಸ್ಥುರಿಹ ಬ್ರವೀತು ಯ ಉ

ತಚ್ಚ ಕೇಶತ್ ||

(೧.೩೫.೬.)

ಸಂಬಂಧವನ್ನು ರಥಚಕ್ರಕ್ಕೂ ಆದರ ಅರಗಳಿಗೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಲೇ ಬೇಕು.¹

ಈ ಆತ್ಮನು ಸಕಲ ಭೂತಗಳಿಗೂ ಪ್ರಭು. ರಥಚಕ್ರದ ನಾಭಿಯಲ್ಲಿಯೂ, ನೇಮಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಅರಗಳೆಲ್ಲವೂ ಯಾವ ರೀತಿ ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿಯೂ ನಿಯತವಾದ ಸ್ಥಿತಿಗಳುಳ್ಳವಾಗಿಯೂ ಇರುವುವೋ ಆದರಂತೆ ಸಕಲ ಭೂತಗಳೂ ಈ ಆತ್ಮನಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿಯೂ, ಆತ್ಮನ ನಿಯಮನಕ್ಕೆ ಅಧೀನವಾಗಿಯೂ ಇವೆ. ಸಕಲ ಭೂತಗಳೂ, ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳೂ, ಸಕಲ ಲೋಕಗಳೂ ಸಮಸ್ತವೂ ಆತ್ಮನ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಅರ್ಪಿತವಾಗಿ ಅದನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿವೆ ಎಂದು, ಜಗದಾತ್ಮನಿಗೂ ರಥಚಕ್ರಕ್ಕೂ ಸಾಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ.²

“ಒಂದೇ ಸಮನಾದ ಬಹಿರ್ವಲಯವುಳ್ಳದ್ದೂ, ಅಕ್ಷಯ್ಯವೂ ಆದ ವಿಶ್ವಚಕ್ರವು ಪುನಃ ಪುನಃ ಸುತ್ತುತ್ತಿದೆ. ಇದರ ಉದ್ಭವಭಾಗದಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರಾದಿ ಪಂಚಲೋಕಪಾಲಕರೂ ಪಂಚವರ್ಣದ ಮಾನವರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಕರ್ತವ್ಯದಲ್ಲಿ ಯುಕ್ತರಾಗಿ ಜಗತ್ತಿನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಜಗಚ್ಛಕ್ಷುರೂಪವಾದ ಸೂರ್ಯಮಂಡಲವು ಉದಕದಿಂದ

- 1 ಇದೇ ಉಪಮೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಆದಿತತ್ತ್ವವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ—

“ಆರಾ ಇವ ರಥನಾಭೌ ಸರ್ವಂ ಪ್ರಾಣೇ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತಂ |
ಋಚೋ ಯಜೂಗ್ಂಷಿ ಸಾಮಾನಿ ಯಜ್ಞಃ ಸ್ವತ್ರಂ ಬ್ರಹ್ಮಚ ”
(ಪ್ರಶ್ನ. ೨. ೬.)

“ಆರಾ ಇವ ರಥನಾಭೌ ಕಲಾ ಯುಕ್ತಿಸ್ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತಾಃ |
ತಂ ವೇದ್ಯಂ ಪುರುಷಂ ವೇದ ಯಥಾ...”

(ಪ್ರಶ್ನ. ೬. ೬)

cf. ಮಂಡಕ. ೨-೨.೬, ಶ್ವೇ.ಉ. ೧.೪. ಇತ್ಯಾದಿ.

- 2 “ಅಗ್ನೇ ನೇಮಿರರಾಸೌ ಇವ ದೇವಾಂಸ್ತ್ವಂ ಪರಿಭೂರಸಿ ”

(ಶ.೧೩.೬.)

ವ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತದೆ. ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾದ ಈ ಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಸಕಲ ಲೋಕವೂ ಅರ್ಪಿತವಾಗಿದೆ.”¹

“ ದ್ವೇ ವಾವ ಬ್ರಹ್ಮಣೋ ರೂಪೇ ”² ಎಂದು ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪರಬ್ರಹ್ಮದ ಸ್ವರೂಪವರ್ಣನವಿದೆಯೋ ಅದೆಲ್ಲವೂ ಈ ಬ್ರಹ್ಮಚಕ್ರದ ವರ್ಣನವೇ ಆಗಿದೆ. ಈ ಬ್ರಹ್ಮಚಕ್ರವು ಮೂರ್ಮತ್ತು ಅಮೂರ್ಮರೂಪಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ಮರ್ತ್ಯ ಮತ್ತು ಅಮೃತ; ಸ್ಥಿತ ಮತ್ತು ಯತ್; ಸತ್ ಮತ್ತು ತ್ಯತ್; ಕಾಲ ಮತ್ತು ಅಕಾಲವೆಂಬುದು ಈ ವಿಶ್ವಚಕ್ರದ ರೂಪದ್ವಯ. ಸೃಷ್ಟಿ, ಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಲಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದುವ ಸಕಲ ಜಗತ್ತತ್ತ್ವಗಳಿಗೂ ಇದೇ ಮೂಲ ಮತ್ತು ನಿಯಾಮಕ ಕಾಲಾಧೀನವಾದ ಸಕಲ ವಿಶ್ವಗಳೂ, ವಿಶ್ವವ್ಯವಹಾರಗಳೂ ಸಂವತ್ಸರರೂಪಿಯಾದ ವಿಶ್ವಚಕ್ರದ ಅಧೀನ.³

ಈ ಚಕ್ರದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವಾಗ ಆದಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂವತ್ಸರಗಳಿಗೆ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಚರಾತ್ಮಕವಾದ ಅವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿ ಅಚರವಾದ ಮತ್ತು ಸಂವತ್ಸರರೂಪಿಯಾದ ಆದಿತ್ಯನ ವರ್ಣನವು ಈ ರೀತಿಯಿದೆ.

“ ಚಲನವಿಲ್ಲದೆ ಸ್ಥಾಯಿಯಾದ ಸಂವತ್ಸರವು ಆರು ಭಾರಗಳನ್ನು ವಹಿಸಿದೆ. ಸತ್ಯಾತ್ಮಕವೂ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠವೂ ಆದಿತ್ಯಾತ್ಮಕವೂ ಆದ

1. “ ದ್ವಿಪದಶಾರಂ ನಹಿ ತಜ್ಜರಾಯ ವರ್ವರ್ತಿ ಚಕ್ರಂ ಪರಿ

ದ್ಯಾಮೃತಸ್ಯ |

೧.೧೬೪.೧೦.

ಸನೇಮಿ ಚಕ್ರಮುಷರಂ ವಿ ವಾವೃತ ಉತ್ತಾನಾಯಾಂ

ದಶ ಯುಕ್ತಾ ವಹಂತಿ |

ಇತ್ಯಾದಿ.

೧.೧೬೪.೧೪.

2 ಬೃ. ಉ. ೨.೩.೧.

3 “ ಸಂವಸಂತೇಽಸ್ಮಿನ್ ಭೂತಾನಿ ”. ಸಾ. ಭಾ.

ಸಂವತ್ಸರ, ಪರಿವತ್ಸರ, ಇಡಾವತ್ಸರ ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಇದಕ್ಕೆ

ಅನುಯವಗಳು.

ಇದೇ ಸಂವತ್ಸರವನ್ನು ರಶ್ಮಿಗಳು ಸೇವಿಸುತ್ತವೆ. ಜಂಗಮಾತ್ಮಕಗಳಾದ ಮೂರು ಲೋಕಗಳೂ ಸ್ಥಾಯಿಯಾದ ಈ ಮೂಲತತ್ವವನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಿವೆ”

“ ಸಕಲಕ್ಕೂ ಪ್ರಧಾನಭೂತನಾದ ಆದಿತ್ಯನು ಸಸ್ಯವೃಕ್ಷಾದಿಗಳೆಲ್ಲ ಉತ್ಪಾದಕವಾಗಿರುವ ಸ್ವೀತ್ಯಾದಿ ಲೋಕತ್ರಯವನ್ನೂ, ಜಗತ್ಪಾಲಕನೂ, ಲೋಕತ್ರಯಾಭಿಮಾನಿವತೆಗಳೂ ಆದ ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು (ಇಂದ್ರ) ಮತ್ತು ಸೂರ್ಯನನ್ನೂ ಧರಿಸಿ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಉನ್ನತವಾದ ಪ್ರೇಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ದ್ದಾನೆ. ಈ ಆದಿತ್ಯನನ್ನು ಯಾರೂ ಕ್ಷಯಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಲಾರರು”²

ವಿಶ್ವದ ಭಾರವನ್ನೆಲ್ಲ ವಹಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಆದಿತ್ಯ ಚಕ್ರದ ಅಕ್ಷವು ಭೂರಿಭಾರವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿದೆ. ಆದರೂ ಇದು ಕುಂಠಿತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಅನಾದಿ, ಅಜರ, ವಿಶ್ವಧಾರಕ. ಯಾವರೀತಿ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕವಾದ ರಥದ ಅಕ್ಷವು ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಗೆ ಮೀರಿದ ಭಾರವನ್ನು ವಹಿಸುವುದರಿಂದ ಮುರಿದು ಅದರ ನಾಭಿಯು ವಿಕೃತವಾಗುವುದೋ ಅದರಂತೆ ವಿಶ್ವಭಾರವನ್ನು ವಹಿಸುವುದಾದರೂ ಈ ರಥದ ಅಕ್ಷವು ಮುರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರ ನಾಭಿಯೂ ವಿಕೃತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.³ ಇದೇ ಆದಿತ್ಯಾಖ್ಯವಾದ ಬ್ರಹ್ಮಚಕ್ರ.⁴

1 ಷಡ್ವಾರಾನ್ ಏಕೋ ಅಚರನ್ವಿಭತ್ಯತ್ಯತಂ ವರ್ಷಿಷ್ಠ ಮುಪಗಾವ ಆಗುಃ |

ತಿಸೋ ಮಹೀ ರುಪರಾಸ್ತಸು ರತ್ಯಾ ಗುಹಾ ದ್ವೇ ನಿಹಿತೇ

ದರ್ಶೀಕಾ ||

(ಋ. ಸಂ. ೩.೫೬.೨)

2 ತಿಸೋ ವಾಕ್ಯಾಸ್ತಿಸೋ ಪಿತ್ಯಾನ್ ಬಿಭ್ರದೇಕಂ

ಉರ್ಧ್ವಾಸ್ತಿಸ್ಥೋ ನೇಮವ ಗ್ನಾ ಪಯಂತಿ |

ಮಂತ್ರಯಂತೇ ದಿವೋ ಅಮುಷ್ಯ ಪೃಷ್ಠೇ ವಿಸ್ತವಿದಂ

ವಾಚಮವಿಶ್ವಮಿನ್ವಾಂ ||

(ಋ. ಸಂ. ೧.೧೬೪.೧೦)

3 ತಸ್ಯ ನಾಕ್ಷತ್ರ್ಯಪತೇ ಇಂದಿಭಾರಃ ಸನಾದೇವ ನ ಶಿಶ್ಯತೇ ಸನಾಭಿಃ ||

೧, ೧೬೪.೧೩,

4 ಬೃ. ಉ. ೪.೪.೧೬-೧೭,

ಈ ಮೂಲತತ್ವದ ಆಧಾರದಮೇಲೆ ಸಂವತ್ಸರಾದಿಗಳು ತಮ್ಮ ಅವೃತ್ತಿ ರೂಪವಾದ ಭ್ರಮಣವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಲೋಕವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿವೆ. ಇದು ಸಕಲ ತೇಜಸ್ಸುಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಅಧಿಕವಾದ ತೇಜಸ್ಸುಳ್ಳದ್ದು. ಈ ಮೂಲಜ್ಯೋತಿಯು ಆದಿತ್ಯಾದಿರೂಪದಲ್ಲಿ ಬೆಳಗುತ್ತಿರುವ ಜ್ಯೋತಿ ಮಂಡಲಗಳಿಗಲ್ಲ ಜ್ಯೋತಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತಿದೆ. “ ರಥ ದ ಆಣಿ ಯನ್ನು ಉಳಿದ ಅವಯವಗಳು ಯಾವರೀತಿ ಆಶ್ರಯಿಸಿವೆಯೋ ಅದೇರೀತಿ ಈ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಉಳಿದ ಸಕಲಜ್ಯೋತಿಮಂಡಲಗಳೂ ಸಕಲ ಲೋಕಗಳೂ ಆಶ್ರಯಿಸಿ ನಿಂತಿವೆ. ”¹

ಈ ಜ್ಯೋತಿಯನ್ನೇ ದೇವತೆಗಳು ಆಯುಸ್ಸೆಂದು ಉಪಾಸಿಸುತ್ತಾರೆ.² ಈ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯನ್ನೇ ದೇವತೆಗಳ ಜಿಹ್ವೆಯೆಂದೂ, ಅವೃತಕ್ಕೆ ನಾಭಿ ಯೆಂದೂ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದೆ.³ ಇದು ಅವಿನಾಶ್ಯವೂ ಅಕ್ಷ ರಾಖ್ಯವೂ ಆದ ಮಹಜ್ಜ್ಯೋತಿ.⁴ ಈ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯ ಮುಂದೆ ಸಹಸ್ರಾರು

1 ಋ. ಸಂ. ೧. ೩೫. ೬.

2 ಧ್ರುವಂ ಜ್ಯೋತಿರ್ನಿಹಿತಂ ದೃಶಯೇ ಕಂ ಮನೋ ಜವಿಷ್ಠಂ
ಪತಯತ್ಸ್ವಂತಃ |

ವಿಶ್ವೇ ದೇವಾಃ ಸಮನಸಃ ಸಕೇತಾ ಏಕಂ ಕೃತುಮಭಿ
ವಿಯಂತಿ ಸಾಧು ||

(೬. ೯. ೫.)

3 ಸಮುದ್ರಾದೂರ್ಮಿರ್ಮಧುಮಾನ್ ಉದಾರದುಪಾಂಶುನಾ ಸಮಮೃತತ್ವ
ಮಾನಟಿ |

ಘೃತಸ್ಯ ನಾಮ ಗುಹ್ಯಂ ಯದಸ್ತಿ ಜಿಹ್ವಾ ದೇವಾನಾ
ಮಮೃತಸ್ಯ ನಂಭಿಃ ||

(೪. ೫೮. ೧.)

4 ಉಷಸಃ ಪೂರ್ವಾ ಅಥ ಯದ್ವ್ಯಾಪುರ್ಮಹದ್ವಿ ಜಜ್ಞೇ
ಅಶ್ವರಂ ಪದೇ ಗೋಃ |

ವ್ರತಾ ದೇವಾನಾಮುಪ ನು ಪ್ರಭಿಷನ್ಮಹದ್ದೇವಾನಾಮಸ ರಶ್ವ
ಮೇಕಂ ||

(ಋ. ಸಂ. ೩. ೫೫. ೧.)

ಸೂರ್ಯರೂ ಪ್ರಕಾಶಿಸಲಾರರು.¹

ಸೂರ್ಯಾದಿ ಸಕಲ ಜ್ಯೋತಿರ್ಮಂಡಲಗಳಿಗೂ ಪ್ರಕಾಶಕವಾದ ಈ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪರಮವೈದ್ಯಮವೆಂದು ತಿಳಿಸಿದೆ. “ಪರಮ ವೈದ್ಯಮಸ್ಥವಾದ ಈ ಅಕ್ಷರದ” ಪ್ರಶಾಸನದಿಂದಲೇ ಸೂರ್ಯಚಂದ್ರರು ವಿಧೃತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಈ ಅಕ್ಷರದ ಪ್ರಶಾಸನದಿಂದಲೇ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳೂ ವಿಧೃತವಾಗಿವೆ, ಎಂದು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ಪ್ರಶಂಸಿಸುವಾಗ ಇದೇ ದಿವ್ಯ ಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸುವ ಋಕ್ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ದಾಹರಿಸಿ ವಿಶದ ಪಡಿಸುತ್ತವೆ.² ಅಕ್ಷರಾಖ್ಯವಾದ ಈ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನರಿಯದೆ ವೇದಾನುವಚನದಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನವೆಂದು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯು ಪ್ರಶ್ನೆ.³

1 ನ ತತ್ರ ಸೂರ್ಯೋ ಭಾತಿ ನ ಚಂದ್ರ ತಾರಕಂ

ನೇವಾ ವಿದ್ಯತೋ ಭಾಂತಿ ಕುತೋಽಯಮಗ್ನಿಃ |

ತಮೇವ ಭಾಂತಮನುಭಾತಿ ಸರ್ವಂ

ತಸ್ಯ ಭಾಸಾ ಸರ್ವಮಿದಂ ವಿಭಾತಿ ||

ಕಠ. ೫.೧೫.

2 “ಯೇನ ದ್ಯೌರುಗ್ರಾ ಪೃಥಿವೀ ಚ ದೃಷ್ಟಾ ಯೇನ ಸ್ತಃ

ಸ್ತಭಿತಂ ಯೇನ ನಾಕಃ |

ಯೋ ಅಂತರಿಕ್ಷೇ ರಜಸೋ ವಿಮಾನಃ...”

೧೦.೧೨೧.೫.

ಎಂಬ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿತವಾಗಿರುವ ಅಂಶವನ್ನು ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕೋಪ ನಿಷತ್ತು ವಿವರಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಶ್ರೀ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಬೃ. ಉ. ಭಾಷ್ಯ- ೩.೮.೯.

3 ಋಚೋ ಅಕ್ಷರೇ ಪರಮೇ ವೈದ್ಯಮನ್ಯಸ್ಮಿನ್ನೇವಾ ಅಧಿ ವಿಶ್ವೇ

ನಿಷೇದುಃ |

ಯಶ್ಚ ನ್ನ ವೇದ ಕಿಮುಚಾ ಕರಿಷ್ಯತಿ ಯ ಇತ್ತದ್ವಿದುಸ್ತ ಇಮೇ

ಸಮಾಸತೇ ||

೧.೧೬೪.೩೯.

ಪರಮವೈರಮಸ್ಥನೂ, ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತನೂ ಆದ ಹಿರಣ್ಮಯ ಪುರುಷನೇ ಸಕಲ ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಒಂದುಗೂಡಿಸುವ ಸೂತ್ರಾತ್ಮನು ಅಮರ ವಾದ ಈ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ್ಯವನತಿಗಳು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಇವೆ. ಮೂಲ ಜ್ಯೋತಿಯು ಅಜರವೂ ಅಕುಂತವೂ ಆದರೂ ತದಧಿನವಾದ ಸಕಲಕ್ಕೂ ಆವಿರ್ಭಾವವೂ ತಿರೋಧಾನವೂ ಆವೃತ್ತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದೇ ಇರುವುವು. ಇದನ್ನೇ ಬಾಧ್ವನೆಂಬ ಋಷಿಯು ಐತರೇಯಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸುತ್ತ

“ಯಾವುದನ್ನು ನಾವು ಮಹಾಪುರುಷನೆನ್ನುತ್ತೇವೆಯೋ ಅವನೇ ಸಂವತ್ಸರರೂಪನು. ಆ ಸಂವತ್ಸರದ ಪರಿಭ್ರಮಣಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಕಲ ಭೂತ ಗಳಿಗೂ ಉನ್ನತ್ಯವನತಿಗಳು ಸಂಭವಿಸಲೇಬೇಕು. ಈ ಸಂವತ್ಸರದ ಸಾರವೇ ಆದಿತ್ಯನು; ಅಶರೀರಿಯೂ ಪ್ರಜ್ಞಾತ್ಮನೂ ಆದ ಪುರುಷನೂ ಆದಿತ್ಯನೂ ಒಂದೇ; ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭೂತದಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಆದಿತ್ಯನ ಅಂಶವೇ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೇ ತತ್ವದ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವನ್ನು ಹರಡಿಸುತ್ತದೆ”¹

1 ಮಹಾಪುರಷ ಇತಿ ಯಮುಪೋಚಾಮ ಸಂವತ್ಸರ

ಏವ ಪ್ರಧ್ವಂಸಯನ್ನನ್ಯಾನಿ ಭೂತಾನ್ಯೈಕ್ಯಾ ಭಾವಯನ್ನನ್ಯಾನಿ
ತಸ್ಯೈತಸ್ಯಾಸಾವಾದಿತ್ಯೋ ರಃ | ಸ ಯಶ್ಚಾಯಮಶರೀರಃ
ಪ್ರಜ್ಞಾಶ್ಚಾ ಯಶ್ಚಾಸಾವಾದಿತ್ಯ ಏಕಮೇತದಿತಿ ವಿದ್ಯಾತ್ |
ತಸ್ಮಾತ್ಪುರುಷಂ ಪುರುಷಂ ಪ್ರತ್ಯಾದಿತ್ಯೋ ಭವತಿ |
ತದವೈತದೃಷಿಣೀಕ್ತಂ | “ಚಿತ್ರಂ ದೇವಾನಾಂ....”

(ಐತರೇಯಾರಣ್ಯಕ. ೩.೨.೩.)

“ಪ್ರತ್ಯಜ್ಞ ದೇವಾನಾಂ ವಿಶಃ ಪ್ರತ್ಯಜ್ಞ ದೇಷಿಮಾನುಷಾನ್ |
ಪ್ರತ್ಯಜ್ಞ ವಿಶ್ವಂ ಸ್ವದ್ಯಶೇ ||

(ಋ. ಸಂ. ೧೦.೫೦.೫.)

“ತಸ್ಮಾತ್ಸರ್ವ ಏವ ಮನ್ಯಂತೇ ಮಾಂ ಪ್ರತ್ಯುದಗಾತ್ |

(ತೈ. ಸಂ. ೬.೫.೪.೨.)

ಎಂದು ತಿಳಿಸಿ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಗೆ ಸಮರ್ಥನೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಲು

“ ಚಿತ್ರಂ ದೇವಾನಾಮುದಗಾದನೀಕಂ ಚಕ್ಷುರ್ಮಿತ್ರಸ್ಯ
ವರುಣಸ್ಯಾಗ್ನೀಃ |

ಆಸ್ರಾ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವೀ ಅಂತರಿಕ್ಷಂ ಸೂರ್ಯ ಆತ್ಮಾ
ಜಗತ್ಸ್ತಸ್ಮತ್ಪಶ್ಯ ||”

ಎಂಬ ಸುಕ್ಷಂಹಿತಾವಾಕ್ಯವನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದಾನೆ.¹ ವಿಶ್ವಜ್ಯೋತಿಯಾದ ಈ ಆದಿತ್ಯನನ್ನೇ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ “ಪರಂಜ್ಯೋತಿಃ”, “ಜ್ಯೋತಿಷಾಂ ಜ್ಯೋತಿಃ” ಎಂದು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದೆ.²

“ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲ ಆತ್ಮವೂ, ” “ ಭುವನಗಳೆಲ್ಲ ಗರ್ಭವೂ ” ಆದ ಈ ದಿವ್ಯತೇಜಸ್ಸು ವಿಶ್ವಗೃಹದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಭಾಗವಾಗಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿದೆ. ವಿಶ್ವಗೃಹದ ಆಯಾ ಭಾಗಕ್ಕೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಜ್ಯೋತಿಯು ವಿಭಕ್ತವಾಗಿ ಆಯಾ ಲೋಕಾಧಿಪತಿಗಳೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಈ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯ ಪ್ರಕಾರಾಂತರಗಳೇ ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು (ಇಂದ್ರ) ಮತ್ತು ಆದಿತ್ಯರೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧರು.³

1 ೧.೧೧೫ ೧.

2 ಬೃ. ಉ. ೪.೪.೧೬. ಇತ್ಯಾದಿ-

3 ಘರ್ವಾ ಸಮಂತಾ ತ್ರಿವೃತಂ ವ್ಯಾಪತುಸ್ತಯೇರ್ಜುಷ್ವಿಂ

ಮಾತರಿಶ್ವಾ ಜಗಾಮ |

೧೦.೧೧೪.೧. ಇತ್ಯಾದಿ

ಯಸ್ಯೋರುಷು ತ್ರಿಷು ವಿಕ್ರಮಣೇಷ್ವಧಿಕ್ಷಿಯಂತಿ ಭುವನಾನಿ ವಿಶ್ವಾ |

(ಋ. ಸಂ. ೧.೧೫೪.೨)

ವಿಷ್ಣುವಿನ ಅತ್ಯಂತ ವಿಸ್ತಾರವಾದವೂ ಮೂರು ಸಂಖ್ಯೆಯುಳ್ಳವೂ ಆದ ಪಾದಗಳ ಪ್ರಕ್ಷೇಪಗಳಲ್ಲಿ ಸುಲಭತಜ್ಞತೆಗಳೂ ನೆಲೆಸಿ ನಿಂತಿವೆ, ಎನ್ನುವಾಗ ಈ ಮೂರು ಪಾದಪ್ರಕ್ಷೇಪಗಳು ಯಾವುವು ? ಎಲ್ಲಿಲ್ಲಿ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಭೇದಗಳಿವೆ.

ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯಪಂಡಿತರು ಇದಕ್ಕೆ ಉದಯ, ಉಚ್ಚಸ್ಥಾನಾಗಿರುವಿಕೆ ಮತ್ತು ಅಸ್ತ ಎಂಬ ಸೂರ್ಯನ ಮೂರು ಅವಸ್ಥೆಗಳೆಂದರ್ಥಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

This stepping of Vishnu is emblematic of the rising, the culminating and the setting of the sun.

(Max. Muller, S. B. E. Vol. XXXII. P. 133)

ಔರ್ವಾಣಾ ದಿ ಪ್ರಾಚೀನಪಂಡಿತರೂ ಈ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿದ್ದಾರೆಂದು ನಿರುಕ್ತವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

“ ಸಮಾರೋಹಣೇ ವಿಷ್ಣುಪದೇ ಗಮತಿರಸೀತ್ಯೌರ್ವಾಣಾಃ ”

(ನಿ. ೧೨.೧೯)

ಎಂಬ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ನಿರುಕ್ತಕಾರರು ಉದಾಹರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ದರ್ಗಾಚಾರ್ಯ ವಿವರಣೆ ಈ ರೀತಿಯಿದೆ.

ಸಮಾರೋಹಣೇ—ಉದಯಗಿರಾವೃದ್ಧನ್ ಎದಮೇಕಂ ನಿಧತ್ತೇ |

ವಿಷ್ಣುಪದೇ—ಮಾಧ್ಯಂದಿನೇಂತರಿಕ್ಷೇ

ಗಮತಿರಸಿ—ಅಸ್ತಂಗಿರೌ

ಎಂದರೆ ಉದಯಚಲದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯೋದಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉದಯರೂಪದಲ್ಲಿ ಇಡತಕ್ಕ ಒಂದು ಪಾದವೂ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಉಚ್ಚಸ್ಥವಾಗಿರತಕ್ಕ ಇನ್ನೊಂದು ಪಾದವೂ, ಅಸ್ತಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಸಾಚಲದಲ್ಲಿ ಇಡತಕ್ಕ ಮೂರನೆಯ ಪಾದವೂ “ ತ್ರೇಧಾ ನಿದಧೇ ಪದಂ ” ಎಂಬ ವಾಕ್ಯದಿಂದ ಸೂಚಿತವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಔರ್ವಾಣಾಚಾರ್ಯ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾನೆ. ನಿರುಕ್ತಕಾರರು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ,

ವಿಷ್ಣುಸ್ತೃಧಾ ಪದಂ ತ್ರೇಧಾಭಾವಾಯ ಪೃಥಿವ್ಯಾಮಂತರಿಕ್ಷೇ

ದಿವೀತಿ ಶಾಕಘೋಷಃ ||

(ನಿ. ೧೨.೧೯.)

ಪೃಥಿವೀ, ಅಂತರಿಕ್ಷ, ದ್ಯುಲೋಕ ಎಂಬ ಮೂರು ಲೋಕಗಳಲ್ಲೂ ಸಂಚರಿಸುವ ಸೂರ್ಯನ ಮೂರು ಅವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಈ ಮೂರು ವಿಧವಾದ ಪಾದಪ್ರತ್ಯೇಕವು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ, ಎಂಬುದು ಶಾಕಘೋಷಿಯ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಂತಿದೆ. ಇದನ್ನು ದುರ್ಗಾಚಾರ್ಯರು ವಿವರಿಸುತ್ತಾ,

“ ಪಾರ್ಥಿವೋಽಗ್ನಿರ್ಭೂತವಾ ಪೃಥಿವ್ಯಾಂ ಯತಃಪದ್ವಿತ್ವತದ್ವಿಕ್ರಮತೇ

ಅಂತರಿಕ್ಷೇ ವಿದ್ಯುದಾತ್ಮನಾ, ದಿವಿ ಸೂರ್ಯಾತ್ಮನಾ ||

ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು ಮತ್ತು ಸೂರ್ಯರೂಪಗಳಿಂದ ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಆಕ್ರಮಿಸುವುದಾಗಿ ತಾತ್ಪರ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

“ನನ್ನ ಸ್ವರೂಪಯೋಗ್ಯತೆಯಿಂದಲೇ ನಾನು ಸಕಲ ವಿಶ್ವವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ. (ಜಾತವೇದನು). ನನ್ನ ತೇಜಸ್ಸು ಸ್ವಪ್ರಕಾಶಕವೂ ಜಗತ್ಪ್ರಕಾಶಕವೂ ಆಗಿದೆ. ಜಗತ್ತಿಗೆಲ್ಲ ಚೈತನ್ಯದಾಯಿಯಾದ ಪ್ರಾಣರೂಪನಾಗಿ ನನ್ನಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ಮೂರು ವಿಭಾಗಮಾಡಿ ಪ್ರಸರಿಸಿದ್ದೇನೆ.”¹

(೧) ಅಂತರಿಕ್ಷಕ್ಕೆ ಅಧಿಷ್ಠಾತ್ಯವಾದ ವಾಯುವೂ (ಇಂದ್ರನೂ) ನಾನೇ.

(೨) ಕ್ಷಯರಹಿತವೂ ಜಗತ್ಪ್ರಕಾಶಕವೂ ಆದ ಅದಿತ್ಯನೂ ನಾನೇ.

(೩) ಹವಿರ್ಭಕ್ಷಕನಾದ ಅಗ್ನಿಯೂ ನಾನೇ.

“ಶ್ರೀಧಾತ್ಮಾನಂ ವ್ಯಕುರುತ” ಎಂದು ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಿಭಾಗಗಳು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟವೆಯೋ ಅವಕ್ಕೆ ಋಕ್ಸಂಹಿತಾ ವಾಕ್ಯಗಳೇ ಆಧಾರ.²

ಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ಈ ಮೂರು ದೇವತೆಗಳೂ ಕೇಶಿಗಳೆಂದು ವ್ಯವಹೃತರಾಗಿದ್ದಾರೆ.³ ಪ್ರಾರ್ಥನಾವಾಗ್ನಿಯ ಜ್ವಾಲೆಯು ಕೇಶಿಗಳಂತಿರುವುದರಿಂದ

“ವಿಷ್ಣುಮುಖಾ ವೈ ದೇವಾಃ” (ತೈ. ಸಂ. ೧.೭.೫.೪) ಸ ವಿಷ್ಣು ಸ್ತೀಧಾತ್ಮಾನಂ ವಿನೃಧತ್ತ (ತೈ. ಸಂ. ೨.೪.೧೨.೩) ಇತ್ಯಾದಿ ಸಂಹಿತಾ ವಾಕ್ಯಗಳೂ ಮತ್ತು “ಯದ್ವೇವ ವಿಷ್ಣುಕ್ರಮಾನ್ಕ್ರಮತೇ” (ಶ. ಬ್ರಾ. ೧.೯.೩.೯.) ಇತ್ಯಾದಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವಾಕ್ಯಗಳೂ ಶಾಕಘಟೆಯವರ ಮತವನ್ನೇ ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತವೆ. ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು ಮತ್ತು ಸೂರ್ಯ ಎಂಬ ಮೂರು ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಮೂರು ಪಾದಗಳೂ ಪೃಥಿವೀ ಅಂತರಿಕ್ಷ ಮತ್ತು ದ್ಯುಲೋಕಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸುತ್ತವೆಯೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ.

1 ಅಗ್ನಿರಶ್ವ ಜನ್ಮನಾ ಜಾತವೇದಾ ಘೃತಂ ಮೇ ಚಕ್ಷುರಮೃತಂ
ಮ ಅಸನ್ |

ಅರ್ಕಸ್ತೀಧಾತೂ ರಜಸೋ ವಿನೂನೋಜಸ್ರೋ ಘೋಷೋ
ಹವರಸ್ತೌ ನಾಮ ||

(ಋ. ಸಂ. ೩.೨೬.೭.)

2 ೪.೫೮.೪. ಇತ್ಯಾದಿ-

3 ತ್ರಯಃ ಕೇಶಿನ ಮತುಢಾ ವಿಚಕ್ಷತೇ ಸಂವತ್ಸರೇ ವಹತ ಏಕ ಏಷಾಂ
ವಿಶ್ವಮೇಕೋ ಅಭಿ ಚಷ್ಟೇ ಶಚೀಭಿರ್ಧ್ವಾಜಿರೇಕಸ್ಯ ದಧೃಶೇ ನ ರೂಪಂ |
೧.೧೬೪.೪೪.

ಅಗ್ನಿಗೆ ಕೇಶಿಯೆಂದು ಹೆಸರು. ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥನಾದ ವಾಯುವು ವಿದ್ಯುದ್ವಿದ್ಯು ಪದ ಪ್ರಭೆಗಳಿಂದಲೂ ದ್ಯುಲೋಕಸ್ಥನಾದ ಆದಿತ್ಯನು ರಶ್ಮಿರೂಪವಾದ ಕೇಶಗಳಿಂದಲೂ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಇವರಿಗೆ ಕೇಶಿಗಳೆಂಬ ಹೆಸರು. ಈ ಮೂರು ಕೇಶಿಗಳ ಬಾಹ್ಯಸ್ವರೂಪಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವರವರ ಪ್ರಕ್ರಿಯಾ ಭೇದಗಳನ್ನು “ತ್ರಯಃ ಕೇಶಿನಃ” ಎಂಬ ಋಕ್ವೇದದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದೆ. ಆದರೆ, ಅವರ ಉತ್ಪತ್ತಿ, ಕ್ರಿಯಾವ್ಯಾಪ್ತಿ ಇವುಗಳನ್ನು ವಿಭಾಗಿಸಿ ಇದಮಿತ್ಥಂ ಎಂದು ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಗಳಾದುದರಿಂದ ಸ್ಥಾನವಿಭಾಗವೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬಂಶವನ್ನು ಬೃಹದ್ದೇವತಾಕಾರರು ಈ ರೀತಿ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ.

“ನ ಜೈವೇಷಾಂ ಪ್ರಸೂತಿರ್ವಾ ವಿಭೂತಿಶ್ಚಾನ ಜನ್ಮ ವಾ |

ನಿರ್ವಕ್ತುಂ ಶಕ್ಯಮೇತೈರ್ಹಿ ಕೃತ್ಸ್ನಂ ವ್ಯಾಪ್ತಮಿದಂ ಜಗತ್ ”

(ಬೃಹದ್ದೇವತಾ ೧.೯೯)

ಇವರ ಪ್ರಸೂತಿಯಾಗಲಿ ಪ್ರಭಾವವಾಗಲಿ, ಸ್ಥಾನಭೇದಗಳಾಗಲಿ ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಮಸ್ತ ಜಗತ್ತೂ ಇವರಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿದೆ¹

1“ವಸವೋ ಯದ್ವಿವರ್ತತೇ ಸರ್ವಂ | ಅಗ್ನಿರ್ವಸುಭಿರ್ವಾಸವ ಇತಿ ಸಮಾಖ್ಯಾ |
ತಸ್ಮಾತ್ ಪೃಥಿವೀಸ್ಥಾನಾಃ | ಇಂದ್ರೋ ವಸುಭಿರ್ವಾಸವ ಇತಿ ಸಮಾಖ್ಯಾ |
ತಸ್ಮಾನ್ಮಧ್ಯಸ್ಥಾನಾಃ | ವಸವ ಆದಿತ್ಯರಶ್ಮಯೋ ವಿವಾಸನಾತ್ | ತಸ್ಮಾದ್ಧೂತಿ
ಸ್ಥಾನಾಃ |

(ನಿರುಕ್ತ. ೧೨.೪೧.)

ಸಕಲವನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸುವುದರಿಂದ ವಸುಸಂಜ್ಞೆಯಿಂದ ವ್ಯವಹಾರ. ಪೃಥ್ವಿಯನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸುವುದರಿಂದ ಅಗ್ನಿಗೆ ವಾಸವನೆಂಬ ಹೆಸರು. ಅಂತರಿಕ್ಷವನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸುವುದರಿಂದ ವಾಯುವಿಗೆ ವಾಸವನೆಂಬ ಹೆಸರು. ದ್ಯುಲೋಕವನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸುವುದರಿಂದ ಆದಿತ್ಯನೂ ವಾಸವಸಂಜ್ಞೆಯಿಂದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟನು. ಹೀಗೆ ಪೃಥ್ವೀ, ಅಂತರಿಕ್ಷ ಮತ್ತು ದ್ಯುಲೋಕ ಈ ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸುವುದರಿಂದ ವಸು ಎಂಬ ವಿಶೇಷವು ಉಚಿತವಾಗಿದೆ.

cf. R.V. ೭.೮೯.೩.

“ಜ್ಯೋತಿಷಾಂ ಜ್ಯೋತಿಃ” ಎಂದು ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯ ಪ್ರಕಾರಾಂತರಗಳಾದ ಅಗ್ನಾದಿತ್ಯಾದಿಗಳು ಭ್ರಮಣಾತ್ಮಕರು. ಉದಯಾಸ್ತಗಳುಳ್ಳವರು. (ಮೂಲಜ್ಯೋತಿಯು ಮಾತ್ರ ಅಚರ, ನಿತ್ಯ)¹. ವಿಶ್ವರಕ್ಷಣವು ಇವರಿಗೆ ಸೇರಿದುದು, ವಿಶ್ವಪ್ರಕಾಶನವು ಇವರ ಕರ್ತವ್ಯ.

“ಇದಂ ಶ್ರೇಷ್ಠಂ ಜ್ಯೋತಿಷಾಂ ಜ್ಯೋತಿಃ”² ಎಂದು ಯಾವ ಉಷಸ್ಸನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದೆಯೋ ಆ ಉಷಸ್ಸನ್ನು ಈ ಮೂರು ಲೋಕಾಧಿಪತಿಗಳೂ ಸೇವಿಸುತ್ತಾರೆ. “ತ್ರಯೋ ವೀರಾ ಉಷಸಂ ಸಚಂತೇ”³ ಎಂದರೆ, ಇವರು ಆ ಜ್ಯೋತಿಯ ಆಜ್ಞಾನುವರ್ತಿಗಳಾಗಿ ಮೂರು ಲೋಕಗಳಿಗೂ ಪ್ರಕಾಶಸಂಧಕರಾಗುತ್ತಾರೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ.

“ತ್ರಿಮೂರ್ಧಾ”, “ತ್ರಿಧಾತು”, “ತ್ರಿಪಾಪಘ್ನ”, “ತ್ವನೀಕ” ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಶೇಷಣಗಳು ಮೂರು ಜ್ಯೋತಿಯ ಪ್ರಸಾರಕ್ರಮವನ್ನೂ ಕ್ರಿಯಾಪ್ರಭೇದಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ಮೂಲಜ್ಯೋತಿಯನ್ನೇ ಆಗ್ನಿಯೆಂದು ಕೆಲವಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆದಿತ್ಯನೆಂದು ಇನ್ನು ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇಂದ್ರನೆಂದು ಕೆಲವು ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಸಂಭೋಧಿಸಿದೆ. ರಶ್ಮಿಗಳ ಮೂಲಕ ಜಗತ್ತಿನ ಸಾರವನ್ನು ಹಿಂಡುವುದರಿಂದ (ಆದತ್ತೇ ಹಿ ರಸಾನ್) ಆದಿತ್ಯನೆಂದು ಹೆಸರು.⁴ ಇದೇ ಆಗ್ನಿಯು ತನ್ನ ರಶ್ಮಿಗಳಿಂದ ರಸವನ್ನು

1 ೩.೫.೬.೨.

2 “ಇದಂ ಶ್ರೇಷ್ಠಂ ಜ್ಯೋತಿಷಾಂ ಜ್ಯೋತಿರಾಗಾಚ್ಚ ತ್ರಿಃ ಪ್ರಕೇತೋ ಅಜನಿಷ್ಠ ವಿಭ್ವಾ |

ಯಥಾ ಪ್ರಸೂತಾ ಸವಿತುಃ ಸವಾಯನ್ ಏವಾ ರಾತ್ರೃಷಸೇ ಯೋನಿ ಮಾರ್ಯೇಳ್ ||”

(ಋ.ಸಂ.೧.೧೧೩.೧)

3 “ತ್ರಿರುತ್ತಮಾ ದೂಷಶಾ ರೋಚನಾನಿ ತ್ರಯೋ ರಾಜನ್ಯಸುರಸ್ಯವೀರಾಃ |

ಯತಾವಾನ ಇಷಿರಾ ದೂಳಭಾಸತ್ತಿರಾ ದಿವೋ ವಿದಥೇ ಸಂತು ದೇವಾಃ ||

(೩.೫.೬.೮)

4 “ಆದಿತ್ಯಃ ಕಸ್ಮಾದಾದತ್ತೇ ರಸಾನಾದತ್ತೇ ಭಾಸಂ |

ಜ್ಯೋತಿಷಾ ಮಾದೀಷ್ಟೋ ಬಾಸೇತಿ ವಾದಿತೇಃ ಪುತ್ರ ಇತಿ ವಾ ||

(ನಿರುಕ್ತ. ೨.೧೩)

ಹೀರಿ ವಾಯುಸಹಿತನಾಗಿ ಪುನಃ ಪೃಥ್ವಿಯ ಮೇಲೆ ವೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಸುರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಇಂದ್ರನೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧನು.¹

ಸರ್ವಾತ್ಮಕನಾದ ಇದೇ ಅಗ್ನಿಯು ತನ್ನ ಅಂತಃಕರಣ ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜ್ಯವೂ ಸ್ವಪ್ರಕಾಶಕವೂ ಆದ ಪುಬ್ರಹ್ಮಾಖ್ಯವಾದ ತೇಜಸ್ಸನ್ನು ಅರಿತು ಜಗತ್ಪ್ರವಕಗಳಾದ ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು ಮತ್ತು ಸೂರ್ಯರೂಪಗಳಿಂದ ಕೂಡಿಯೂ ಅವುಗಳಿಂದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿಯೂ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇದೇ ರೂಪಗಳಿಂದ ತನ್ನ ಆತ್ಮಪ್ರಸಾರವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ಉಳಿದ ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳೂ ಅಗ್ನಿಯ ರೂಪಾಂತರಗಳಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯಿಲ್ಲ. “ ಏಕಂ ಸದ್ವಿಪ್ರಾ ಬಹುಧಾ ವದಂತಿ ” ಎಂಬ ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯದ ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ ಇದು. ಈ ವಾಕ್ಯದ ಏಕಶಬ್ದವು ಆದಿತ್ಯವಾಚಕವೆಂದು ಸಾಯಣರೂ, ಅಗ್ನಿವಾಚಕವೆಂದು ನಿರುಕ್ತಕಾರರೂ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಂದ್ರನೆಂದೂ ಹೇಳಬಹುದು. ಇವೆಲ್ಲ ಪರ್ವಾಯನಾಮಗಳು. ಅಗ್ನಿಯೇ ಆದಿತ್ಯನು. ಅಗ್ನಿಯೇ ಇಂದ್ರನು. ಅಗ್ನಿಯೇ ಪರಮಾತ್ಮನು.

“ ಅಗ್ನಿಯು ಮೊದಲನೆಯ ಸಲ ದ್ಯುಲೋಕದಲ್ಲಿ ಆದಿತ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪನ್ನನಾದನು. ಎರಡನೆಯ ಸಲ ಚಾತವೇದೋರೂಪನಾಗಿ ಪೃಥ್ವಿಯ ಮೇಲೆ ಉತ್ಪನ್ನನಾದನು. ಮಾನವರಿಗೆ ಹಿತಕಾರಿಯಾದ ಅದೇ ಅಗ್ನಿಯು ಮೂರನೆಯ ಸಲ ವಿದ್ಯುದಾದಿ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದನು.”² “ ವೈಶ್ವಾನರ ರೂಪಿಯಾದ ದಿವ್ಯಾಗ್ನಿಯು ತನ್ನ ಅಲೌಕಿಕವಾದ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಸಕಲ ಭೂತಗಳಿಗೂ ಪ್ರಧಾನಭೂತನಾಗಿ ರಾತ್ರಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿರೂಪವಿಂದಲೂ, ಪ್ರಾತಃಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯರೂಪದಿಂದಲೂ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತ ತನ್ನ

1 ರಸಾನ್ತಶ್ಚಿಭಿರಾದಾಯ ವಾಯುನಾಯಂ ಗತಃ ಸಹ |

ವರ್ಷತ್ಯೇಷ ಚ ಯಲ್ಲೋಕೇ ತೇನೇಂದ್ರ ಇತಿ ಸ ಸ್ಮೃತಃ ||

(ಬೃಹದ್ದೇವತಾ ೧.೬.೮)

2 ದಿವಸ್ವರಿ ಪ್ರಥಮಂ ಜಜ್ಞೇ ಅಗ್ನಿರಸ್ಮದ್ಧೀತೀಯಂ ಪರಿ ಜಾತವೇದಾಃ |

ತೃತೀಯಮಪ್ಸು ನೃಮಣಾ ಅಜಸ್ರಮಿಂಧಾನ ಏನಂ ಜರತೇ ಸ್ವಾಧೀಃ ||

(೧೦.೪೫.೧-೪; ತೈ.ಸಂ. ೧.೩.೧೪.೫)

“ ಮಾತೆರಿಶ್ವನ್ ” ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣವು ಅಗ್ನಿಯು ಈ ಮೂರು ರೂಪಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಲೋಕರಕ್ಷಣ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ¹

ಸಕಲ ರೂಪಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಅಗ್ನಿಯು “ವಿಶ್ವಪ್ಪ” ² ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣದಿಂದ ವರ್ಣಿತನು. “ವಿಶ್ವಪ್ಪ” ವೆಂದರೆ ಸಕಲ ರೂಪಗಳನ್ನೂ ಹೊಂದಿರುವವನು ಎಂದರ್ಥ. “ಎಲೈ ಅಗ್ನಿಯೇ, ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಸುರಿಸುವವನಾದುದರಿಂದ ನೀನೇ ಇಂದ್ರನು. ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಸ್ತುತಿಸಲ್ಪಡುವ ವಿಷ್ಣುವೂ ನೀನೇ. ಧನಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿದ ಬ್ರಹ್ಮನೂ ನೀನೇ; ಧೃತವ್ರತನಾದ ವರುಣನೂ, ಶತ್ರುನಾಶಕನೂ ಸ್ತುತ್ಯನೂ ಆದ ಮಿತ್ರನೂ ನೀನೇ; ಅಭಿಮತಪ್ರದನಾದ ಅರ್ಯಮನೂ ನೀನೇ; ಸೂರ್ಯನ ಮೂರ್ತ್ಯಂತರವಾದ ಅಂಶನೂ ನೀನಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯಿಲ್ಲ. ಎಲೈ ಅಗ್ನಿಯೇ, ನೂರು ಲೋಕಗಳಿಂದಲೂ ಅಸುರರನ್ನು ಓಡಿಸತಕ್ಕ ರುದ್ರನೇ ನೀನು; ನೀನೇ ಮರುತ್ಸನೂಹವು” ³

1 ಮೂರಾ ಭುವೋ ಭವತಿ ನಕ್ತಮಗ್ನಿಸ್ತತಃ ಸೂರೋ ಜಾಯತೇ

ಪ್ರಾತರುಷ್ಯನ್ |

ಮಾಯಾಮೂ ತು ಯಜ್ಞಯಾನಾಮೇತಾಮಪೋ ಯತ್ಕೂರ್ಣಿಸ್ತರತಿ

ಪ್ರಜಾನನ್ ||

೧೦. ೮೮. ೬.

2 ೧. ೧೪೮. ೧.

3 ತ್ವಮಗ್ನೇ ದ್ಯುಭಿಸ್ತ್ವಶುಶುಕ್ಲಣಿಸ್ತ್ವಮಧ್ಯಶಿಸ್ತ್ವಮಶ್ವನಸ್ತರಿ |

ತ್ವಂ ವಸೇಥ್ಯಸ್ತಮೋಷಧೀಭ್ಯಸ್ತ್ವಂ ನೃಣಾಂ ನೃಪತೇ

ಜಾಯಸೇ ಶುಚಿಃ ||

ತ್ವಮಗ್ನ ಇಂದ್ರೋ ವೃಷಭಃ ಸತಾಮಸಿ ತ್ವಂ ವಿಷ್ಣುರುರುಗಾಯೋ

ನಮಸ್ಯಃ |

ತ್ವಂ ಬ್ರಹ್ಮಾ ರಯಿವಿಧ್ವಂಹಣಸ್ತತೇ ತ್ವಂ ವಿಧರ್ತಃ ಸಚಿಸೇ

ಪುರಂಧ್ರಾ ||

ತ್ವಮಗ್ನೇ ರಾಜಾ ವರುಣೋ ಧೃತವ್ರತಸ್ತ್ವಂ ಮಿತ್ರೋ ಭವಸಿ

ದಶ್ಮ ಈಡ್ಯಃ |

ತ್ವೇ ಅಗ್ನೇ ವಿಶ್ವೇ ಅಮೃತಾಸೋ ಅದ್ರುಹ ಆಸಾ ದೇವಾ

ಹವಿರದನ್ತಾಹುಶಂ |

ತ್ವಯಾ ಮರ್ತಾಸಃ ಸ್ತದಂತ ಆಸತಿಂ ತ್ವಂ ಗರ್ಭೋ

ವೀರುಧಾಂ ಜಜ್ಞಸೇ ಶುಚಿಃ ||

(ಮು. ಸಂ. ೨. ೧. ೧-೧-೪.)

ದಿವ್ಯಾಗ್ನಿಯು ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪವು ಈ ರೀತಿಯ
ಲ್ಲೆಲ್ಲ ವಿಸ್ತೃತವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ
“ತನೂನಪಾತ್” ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣ. ಮೂರು ಲೋಕಗಳಲ್ಲೂ ಇವನೇ
ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಇವನು “ತ್ರಿತ” ನೆಂದು ವ್ಯವಹೃತನು, ¹ ಆದುದ
ರಿಂದಲೇ ಇವನಿಗೆ ಮೂರು ಬಂಧನಗಳು. ² ಈ ಬಂಧನಾನುಸಾರ ಕರ್ತವ್ಯ
ನಿರ್ವಹಣಮಾಡುವಂತೆ “ತ್ರಯೋ ವೀರಾಃ” ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದಾರೆ.
ಈ ಲೋಕಾಧಿಪತಿಗಳ ಲೋಕರಕ್ಷಣ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು ನಾನಾಮುಖಗಳಾಗಿರು
ವುದರಿಂದ ಈ ಮೂವರೂ ಇನ್ನೂ ಅವಾಂತರ ರೂಪಗಳಿಂದಲೂ ವ್ಯವಹೃತ
ರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಮಿತ್ರಾವರುಣಾದಿ ರೂಪಾಂತರಗಳೆಲ್ಲವೂ ಈ ಮೂಗ್ಗಿ
ತ್ರಯದ ವಿಭೂತಿ ವಿಶೇಷಗಳೇ ಆಗಿವೆ. “ಮಿತ್ರೋ ಅಗ್ನಿರ್ಭವತಿ ಯತ್ರ
ಮಿದ್ಧೋ ಮಿತ್ರೋ ಹೋತಾ ವರುಣೋ ಜಾತವೇದಾಃ” ³ ಇತ್ಯಾದಿ
ಸಂಹಿತಾ ವಾಕ್ಯಗಳು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. “ಮಾಹಾಭಾಗ್ಯಾ
ದ್ವೇವತಾಯಾ ಏಕ ಆತ್ಮಾ ಬಹುಧಾ ಸ್ತೂಯತೇ ಏಕಸ್ಯಾತ್ಮನಃ ಅನ್ಯೇ
ದೇವಾಃ ಪ್ರತ್ಯಂಗಾನ್ ಭವಂತಿ” ಎಂದು ನಿರುಕ್ತಕಾರರ ವಿವರಣೆ.

“ನ ಹಿ ವೋ ಅಸ್ತ್ಯರ್ಭಕೋ ದೇವಾಸೋ ನ ಕುಮಾರಕಃ |

ವಿಶ್ವೇ ಸತೋ ಮಹಾಂತ ಇತ್ |

ಎಲೈ ದೇವತೆಗಳೇ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ನೀವೆಲ್ಲರೂ
ಮಹಾತ್ಮರು, ಪೂಜ್ಯರು; ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳು ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು
ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತವೆ.

1 ಅಮೀ ಯೇ ಸಪ್ತ ರಶ್ಮಯಸ್ತತ್ರಾ ಮೇ ನಾಭಿರಾತತಾ |

ತ್ರಿತಸ್ತದ್ವೇದಾಪ್ತ್ಯಃ ಸ ಜಾಮಿತ್ವಾಯ....||

೧.೧೦೫.೯.

೧೯ ೧೦.೪೬.೩, ೬. ಇತ್ಯಾದಿ.

2 ಅಸಿ ಯಮೋ ಅಸ್ಯಾದಿತೋ ಆವಗ್ನಸಿ ತ್ರಿಶೋ ಗುಹ್ಯೇನ ಪ್ರತೇನ |

ಅಸಿ ಸೋಮೇನ ಸಮಯಾ ವಿಪ್ಯಕ್ತ ಆಹುಸ್ತೇ ತ್ರೀಣಿ ದಿವಿ

ಬಂಧನಾನ್ ||

(೧.೧೬೩.೩)

3 ೩.೫.೪.

4 ೮.೩೦.೧.

ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದಂತೆ, ಪೃಥಿವೀ, ಅಂತರಿಕ್ಷ ಮತ್ತು ದ್ಯುಲೋಕಗಳಿಗೆ ಅಧಿಪತಿಗಳಾದ ಅಗ್ನಾದಿಗಳ ವ್ಯಾಪಕತ್ವ ಮತ್ತು ಕರ್ತವ್ಯಗಳಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ಇವರು ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಹೆಸರುಗಳಿಂದಲೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧರು. ಅದುದರಿಂದ ಉಳಿದ ದೇವತೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಈ ಮೂವರ ಲೋಕಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿದೆ.

ಅಗ್ನಿಭಕ್ತಿಸ್ತುತಾನ್ ಸರ್ವಾನಗ್ನಾವೇವ ಸಮಾಪಯೇತ್ |
ಯದಿಂದ್ರಭಕ್ತಿ ತಚ್ಚೇಂದ್ರೇ ಸೂರ್ಯೇ ಸೂರ್ಯಾನುಗಂ ಚ ಯತ್ ||
(ಬೃ. ದೇ. ೧.೨೨.)

(೧) ಅಗ್ನಿಯೊಡನೆ ಪೃಥ್ವೀಸ್ಥರಾದ ದೇವತೆಗಳು.

(೨) ಇಂದ್ರನೊಡನೆ ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥರು.

(೩) ಆದಿತ್ಯನೊಡನೆ ದ್ಯುಲೋಕಸ್ಥರು.

ಈ ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳೂ ಆಯಾ ಲೋಕಾಧಿಪತಿಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನರಲ್ಲ. ಅವರವರ ಅಂಶ ವಿಶೇಷಗಳೇ. ಬೃಹಸ್ಪತ್ಯಾದಿಗಳು ಅಗ್ನಿಯ ರೂಪಭೇದ, ವಾಯ್ವಾದಿಗಳು ಇಂದ್ರನ ಅಂಶ ವಿಶೇಷಗಳು. ವರುಣಾದಿಗಳು ಆದಿತ್ಯ ತತ್ತ್ವದ ಪ್ರಭೇದಗಳು. ಈ ವಿಭಾಗಗಳೆಲ್ಲವೂ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ, ಇವೂ ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ತತ್ತ್ವತ್ಯಮಾನುಸಾರವಾಗಿ ಅಗ್ನಿಯೇ ಮಿತ್ರವರುಣಾದಿ ನಾಮಭೇದಗಳನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೆಂದು ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ತುತಿಸಿದೆ. ವರುಣಾದಿಗಳು ಇಂದ್ರನೊಡನೆಯೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಮೂಲಸ್ವರೂಪವು ಆದಿತ್ಯತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವುದಾಗಿದೆ.

ಅಶ್ವಿನೀದೇವತೆಗಳಾರು, ಅವರ ಸ್ವರೂಪವೇನು ಎಂಬುದು ಯಾಸ್ಕಾದಿಗಳಿಗೂ ವಿವಾದಾಸ್ಪದವಾದ ವಿಷಯ. ಅಹೋರಾತ್ರಗಳೆಂದು ಕೆಲವರು; ಸೂರ್ಯಾಚಂದ್ರಮಸರೆಂದು ಕೆಲವರು; ದೇವವೈದ್ಯರೆಂದು ಇನ್ನು ಕೆಲವರು; ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಗಳಾದುದರಿಂದ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳಿಗೆ ಈ ಹೆಸರೆಂದು ಒಂದು ಮತ. ಇವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಅಂತರಿಕ್ಷೋತ್ಪನ್ನನು. ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ದ್ಯುಲೋಕೋತ್ಪನ್ನನೆಂದು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಕಡೆ ತಿಳಿಸಿದೆ.¹ ಅದುದ

1 ಇಹೇಹ ಜಾತಾ ಸಮವಾವಶೀತಾಮರೇಪಸಾ ತನ್ವಾ ನಾಮುಭಿಃ ಸ್ವೈಃ |
ಜಿಷ್ಣುರ್ವಾಮನ್ಯಃ ಸುಮಾಸ್ತೃ ಸೂರಿದಿವೋ ಅನ್ಯಃ ಸುಭಗಃ ಪುತ್ರ
ಊಹೇ || ೧.೧೮೧, ೪.

ರಿಂದ ಸೂರ್ಯಾಚಂದ್ರನುಸರೆಂದು ಹೇಳುವವರು ಈ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ¹ ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಒಬ್ಬನು ಇಂದ್ರ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನು

1 ತಮೋ ಭಾಗೋ ಹಿ ಮಧ್ಯಮೋ, ಬ್ರಹ್ಮಾತಿರ್ಭಾಗ ಆದಿತ್ಯಃ ||

(ಸರುಕ್ತ. ೧೨.೧.)

ಅಶ್ವಿನೀದೇವತೆಗಳು—

ವೈದಿಕ ಮತ್ತು ಆಧುನಿಕ ಅಂಗ ಪಂಡಿತರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಕ್ರೋಡೀಕರಿಸಿದರೆ ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಕಂಡು ಬರುತ್ತವೆ.

Scholars.	Their opinions.
(1) Yaska	... Twilight before Dawn ; half dark and half light.
(2) Aurnavabha	... Light rays.
(3) Oldenberg	... Morning or evening star.
(4) Maedonell	... Twilight or Morning stars.
(5) Bloomfield	... Morning or evening stars.
(6) Hopkins	... Transition from darkness to light.
(7) Bergaine	... Fire of Heaven and of the Altar.
(8) Historians	... Two pious kings.
(9) E. N. Ghosh	... Two stars of Aswini.
(10) Weber	... Twin Constellation of Gemini.
(11) Shama Sastry	... The Sun and the Moon.
(12) Max Muller	... Personification of morning and evening.

ಕೆಲವು ಋಕ್ಕುಹಿತಾ ವಾಕ್ಯಗಳು ಈ ದೇವತೆಗಳ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೊಂಚ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ—

ತ್ವಮ್ವಾ ದುಹಿತ್ರೇ ವಹತುಂ ಕೃಣೋತೀತೀಂದಂ ವಿಶ್ವಂ
ಭುವನಂ ಸಮೇತಿ |

ಯಮಸ್ಯ ನಾತಾ ಪರುಕ್ಕಹ್ಯಮನಾ ಮಹೋ ಜಾಯಾ
ವಿವಸ್ವತೋ ನನಾಕ ||

ಅವಾಗೂಪನ್ನ ಮೃತಾಂ ಮರ್ತೇಭ್ಯಃ ಕೃತ್ವಿಂ ಸರ್ವಣಾಮದಮರ್ವವಸ್ತುತೇ |
ಉತಾಶ್ವಿನಾವಧರದೃತ್ತದಾಸೀದಜಹಾದು ದ್ವಾ ಮಿಥುನಾ ಸರಣ್ಯಾಃ ||

(ಋ. ಸಂ. ೧೦. ೧೭. ೧-೨)

ತೃಷ್ಣವು ತನ್ನ ಮಗಳ ವಿವಾಹಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಕಲ ಪ್ರಪಂಚವೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿ
ಕಲೆಯಲಿ ಎಂದುದ್ದೇಶಿಸಿದನು. ಯಮನ ಮಾತೆಯೂ ವಿವಸ್ವಂತನ ಪತ್ನಿಯೂ ಆದ
ಅವಳು ವಿವಾಹಾನಂತರವೇ ಅದೃಶ್ಯಳಾದಳು; ಎಂದರೆ, ಅವರು ಅಮರ್ತ್ಯಳಾದ
ಅವಳನ್ನು ಮರ್ತ್ಯರ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗದಂತೆ ಮರೆಸಿಟ್ಟರು. ಆಗ ಅವರು
ಅವಳನ್ನು ಸರ್ವಾಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ವಿವಸ್ವಂತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಅನಂತರ ಅವಳು
ಅಶ್ವಿನೀ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಹಡೆದಳು.

(ಸರಣ್ಯ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಪ್ರಸಿದ್ಧಳಾದ ಅವಳು ಅಶ್ವಿನೀದೇವತೆಗಳನ್ನು
ತನ್ನ ಪುತ್ರರನ್ನಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದಳು ಎಂದು ಮೇಲಿನ ಋಕ್ಕುಗಳ ತಾತ್ಪರ್ಯ).

ಇನ್ನೊಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ —

ಯಮಾ ಚಿದತ್ರ ಯಮಸೂರಸೂತ ಜಹ್ವಾಯಾ ಅಗ್ರಂ
ಪತದಾ ಹ್ಯಸಾತ್ |

ವಪುಂಷಿ ಜಾತಾ ಮಿಥುನಾ ಸಚೇತೇ ತಮೋಹನಾ

ತಪುಷೋ ಬುಧ್ಧ ಏತಾ ||

(ಋ. ಸಂ. ೩. ೩೯. ೩)

ಯಮಳರ ಮಾತೆಯು (ಎಂದರೆ ಅಶ್ವಿನೀ ದೇವತೆಗಳ ಮಾತೆಯು) ಯಮಳರನ್ನು
ಹಡೆದಳು. ಆ ಯಮಳರಿಬ್ಬರೂ ಸಶರೀರಿಗಳಾಗಿ ತಮಸ್ಸನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿದರು
ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ವಾಲ್ಮುಕಿ ಮುಲ್ಲರ್ ಎಂಬ ಪಂಡಿತನು ಈ ಋಕ್ಕನ್ನು ದಾಹರಿಸಿ
ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ.

“ We might have guessed from the text itself, even
without the help of the commentator, that ‘ The mother of
the Twins ’ here spoken of is Dawn ; but it may be stated
that the commentator, too, adopts this view ”.

(Science of Language. Vol. II. P. 530)

ಬೃಹದ್ ಅದಿತ್ಯ ಎಂದೂ ಹೇಳಬಹುದು. ಹೀಗೆಯೇ, ಉಷಸ್ಸು, ಅದಿತಿ ಇತ್ಯಾದಿ ದೇವತೆಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೂ ಇದಮಿತ್ಥಂ ಎಂದು ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. 1

ಇವರಿಬ್ಬರೂ ತೇಜೋವಿಶೇಷಗಳು ಎಂದು ಇನ್ನೊಂದು ಮಂತ್ರವು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಅತಿ ದ್ರವ ಸಾರಮೇಯೌ ಶ್ವಾನೌ ಚತುರಕ್ಷೌ ಶಬಲೌ

ಸಾಧುನಾ ಪಥಾ |

(೧೦.೧೪.೧೦.)

ಇಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವ ಶ್ವದ್ವಯದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ Max Muller ಪಂಡಿತನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದು.

“ These two dogs represent Time, in double aspect as morning and evening. Representing Time in all forms of its double aspect as morning and evening, day and night, bright and dark fortnights, bright and dark halves of the year, the two dogs probably are identical with the two Aswins ”

(Science of Language. Vol. II).

ಎಂದರೆ, ಯಮನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸತಕ್ಕ ಈ ಶ್ವದ್ವಯವು ಕಾಲದ ಅವಯವಗಳೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಅಹೋರಾತ್ರರೂಪದಲ್ಲಾಗಲಿ, ಪ್ರಾತಃಕಾಲ ಮತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲರೂಪದಲ್ಲಾಗಲಿ, ಅಥವಾ ಶುಕ್ಲಕೃಷ್ಣಪಕ್ಷರೂಪಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ, ಅಥವಾ ಉತ್ತರಾಯಣ ಮತ್ತು ದಕ್ಷಿಣಾಯನ ರೂಪಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ ಇದ್ದಿರಬಹುದು. ಇವೇ ಅಶ್ವಿನಿ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವ ಪ್ರಕೃತಿವಿಭಾಗಗಳು.

ಹೀಗೆ ಯಾವ ದೇವತೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೂ ಆ ದೇವತೆಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಇದಮಿತ್ಥಂ ಎಂದು ನಿಷ್ಕರ್ಷಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಒಂದು ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಘೃಷನ್, ಉಷಸ್ ಇತ್ಯಾದಿ ಉಳಿದ ದೇವತೆಗಳ ಸ್ವರೂಪ ವರ್ಣನ ಕ್ರಮವನ್ನು ಮುಂದಿನ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ವಿಮರ್ಶಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

1 ಉಷಸ್, ಅದಿತಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಸಕಲದೇವತೆಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೂ II ನೇ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

cf ಋಕ್ಸಂಹಿತಾ; ಭಾಗ II. (ವಿಶ್ವಜ್ಯೋತಿ; ಅದರ ನಾನಾಮುಖಗಳು).

ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಇವರಿಗೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕವಾದ ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಕತ್ವವನ್ನು ತೋರಿಸಿದೆ. ಪೂಷ, ಭಗ ಇತ್ಯಾದಿ ದೇವತೆಗಳ ಸ್ವರೂಪವೂ ಹೀಗೆಯೇ. ಯಾವ ದೇವತೆಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ವರ್ಣಿಸಿದರೂ ಸಕಲರೂ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯ ಅಂಶ ವಿಶೇಷಗಳೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ. ಚಿಚ್ಚಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳೂ ಮೂಲತತ್ತ್ವದ ನಿಯಮಾನುವರ್ತಿಗಳಾಗಿ ವಿಶ್ವನಿರ್ವಹಣಕ್ರಮವನ್ನು ಪರಿಪಾಲಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಅದ್ವಿತೀಯವಾದ ಮೂಲತತ್ತ್ವವು ನಾನಾರೂಪಗಳಿಂದ ಜಗತ್ತಿನ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಸೂರ್ಯ, ಸವಿತೃ ಇತ್ಯಾದಿ ರೂಪಗಳಿಂದ ಜಗತ್ಸೃಷ್ಟಿ ಮತ್ತು ಪ್ರೇರಕ; ಪೂಷಾದಿರೂಪಗಳಿಂದ ಜಗತ್ಪ್ರೋಷಕ; ಉಷಸ್ ಮತ್ತು ಸೂರ್ಯಾದಿ ರೂಪಗಳಿಂದ ಜಗತ್ಪ್ರಕಾಶಕ; ವರುಣಾದಿ ರೂಪಗಳಿಂದ ಜಗದ್ರಕ್ಷಕ. ಹೀಗೆ ಸಕಲ ಕ್ರಿಯೆಗಳೂ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದಲೇ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಈ ಸಕಲ ವ್ಯಾಪಾರಗಳೂ “ ಸವಿತೃ ” ಶಬ್ದದಿಂದ ಸೂಚಿತವಾಗುತ್ತವೆ. ¹

ವರುಣಾದಿ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾದ ಗುರಿ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಮೂಲತತ್ತ್ವದ ಗುರಿ ಯಾವುದೋ ಅದನ್ನು ಸಂಧಿಸುವುದೇ ಉಳಿದ ದೇವತೆಗಳ ಕಾರ್ಯ. ಅದೇ ವಿಶ್ವನಿಯಮಪಾಲನ.

“ ವಿಶ್ವೇ ದೇವಾಃ ಸಮನಸಃ ಸಕೇತಾ ಏಕಂ ಕೃತುಮಭಿ
ವಿ ಯಂತಿ ಸಾಧು ”.

6. 9.5.

“ ಭಜಂತ ವಿಶ್ವೇ ದೇವತ್ವಂ ನಾಮ ಋತಂ ಸಪಂತೋ
ಅಮೃತಮೇವೈಃ ”

I. 68.2.

ದೇವಮಾನವಾದಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ವಿಶ್ವನಿಯಮವನ್ನನುಸರಿಸುವುದರಿಂದಲೇ ದಿವ್ಯತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತು ವಿಶ್ವಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಾರೆ.

1 ‘ ಪರಬ್ರಹ್ಮ ’ ನೇ ಸವಿತೃ ಶಬ್ದವಾಚ್ಯನು ಎಂಬುದನ್ನು ‘ ಪುರುಷಾರ್ಥ ಸಾಧನ ’ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ವಿಶ್ವನಿಯಮ

೧. ಋತ.

ಜಗತ್ತನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವುದೂ, ಜಗತ್ತನ್ನು ಮೀರಿರುವುದೂ ಆದ ವಿಶ್ವನಿಯಮವು ಋತಶಬ್ದವಾಚ್ಯವಾಗಿದೆ. ¹ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ವ್ಯವಹಾರಗಳು ನಿಯಮಬದ್ಧವಾಗಿ ನಡೆಯುವವೋ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಋತದ ನಿಯಮವನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿವೆಯೆಂದರ್ಥ. ಜಂಗಮಾತ್ಮಕಗಳಾದ ಜಗತ್ತಿನ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ನಿಯಮನದಲ್ಲಿಡುವ ಮೂಲಶಕ್ತಿಯೇ ಇದು. ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳು ಈ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಅಧೀನರು ಮತ್ತು ಇದರ ರಕ್ಷಕರು. ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೊಂದುವ ಸಕಲ ಜಗದ್ವ್ಯವಹಾರಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೊಂದದ ಆದಿಶಕ್ತಿಯೂ ಇದೇ. ನಿಯಮಬದ್ಧವಾದ ಸಕಲ ಜಗದ್ವ್ಯವಹಾರಗಳೂ ಇದೇ. ಜಗತ್ತಿನ ಕ್ರಿಯಾಶಕ್ತಿ, ವ್ಯವಹಾರ ನಿಯಮ, ಕ್ರಮ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಋತಶಬ್ದದಿಂದ ಸೂಚಿತವಾಗುತ್ತವೆ.

ಋತದ ಶಕ್ತಿಯು ಅಲೌಕಿಕ, ಅಸಾಧಾರಣ; ಇದರ ಸ್ವರೂಪವು ಅತ್ಯಂತ ದೃಢ ಮತ್ತು ಆಕರ್ಷಕ. ಅನಂತವೂ ಗಭೀರವೂ ಆದ ದ್ಯಾವಾ ಪೃಥಿವಿಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಮತ್ತು ವಿಸ್ತೃತಿಯು ಋತದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ.² ಆದಿತ್ಯರೂಪಿಯಾದ ಇಂದ್ರನು ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಉದಯಿಸಿ ಜಗತ್ತನ್ನು

1 ಋತಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಆಯಾಸಂದರ್ಭಾನುಸಾರವಾಗಿ ಉದಕ, ಯಜ್ಞ, ಆದಿತ್ಯ ಸತ್ಯ ಇತ್ಯಾದ್ಯನೇ ಕಾರ್ಥಗಳು ಸಾಧ್ಯ. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವನಿಯಮವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಉದಾಹರಿಸಿದೆ.

2 ಋತಸ್ಯ ದೈವಾ ಧರಣಾಽನಿ ಸಂತಿ ಪುರಾಣಿ ಚಂದ್ರಾ
ವಪುಷೇ ವಪುಷಿ |

ಋತೇನ ದೀರ್ಘಮಿಷಣಂತ ಪೃಕ್ಷ ಋತೇನ ಗಾವ
ಋತಮಾ ವಿವೇಶುಃ ||

ಋತಂ ಯೇಮಾನ ಋತಮಿದ್ವನೋತ್ಕೃತಸ್ಯ ಶುಷ್ಕ
ಸ್ತುರಯಾ ಉ ಗವೈಃ |

ಋತಾಯ ಪೃಥ್ವೀ ಬಹುಲೇ ಗಭೀರೇ ಋತಾಯ ಧೇನೂ
ಪರಮೇ ದುಹಾತೇ ||

(ಋ. ಸಂ. ೪.೨೩. ೯-೧೦)

ಪ್ರಕಾಶಗೊಳಿಸುವುದು ಋತದ ನಿಯಮಾನುಸಾರ.¹ “ಮಿತ್ರಾವರಣರ
ಚಕ್ಷೂರೂಪಿಯಾದ ಆದಿತ್ಯನ ತೇಜಸ್ಸು ಋತದ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ.² ಸ ವತ್ಸರ
ರೂಪಿಯಾದ ಆದಿತ್ಯನ ಚಕ್ರವು ಋತದ ಪಥವನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸುತ್ತದೆ.³
ಉಷಸ್ಸಿನ ಆವಿರ್ಭಾವ ಮತ್ತು ಜಗತ್ಪ್ರಕಾಶಕ ಕ್ರಿಯೆಯು ಋತಧರ್ಮದ
ಅನುಸರಣ.⁴ ನದ್ಯಾದಿಗಳ ಪ್ರವಾಹವು ಋತನಿಯಮನದ ಪ್ರಕಾರ.⁵

1 ಅಯಂ ರೋಚಯದರುಚೋ ರುಚಾನೋಽಯಂ

ವಾಸಯದ್ವೈಶ್ವತೇನ ಪೂರ್ವೀಃ |

ಅಯಮೇಯತ ಋತಯುಗ್ಧಿರಶ್ವೈಸ್ಸವಿದಾ ನಾಭಿನಾ

ಚರ್ಷಣಿಪ್ರಾಃ ||

(೬.೩೯.೪.)

2 ಉದು ತ್ಯಚ್ಚಕ್ಷುರ್ಮಹಿ ಮಿತ್ರಯೋರಾನ್ ಎತಿ

ಪ್ರಿಯಂ ವರುಣಯೋರದಬ್ಧಂ |

ಋತಸ್ಯ ಶುಚಿ ದರ್ಶತಮನೀಕಂ ರುಕ್ಮೋ ನ ದಿವ

ಉದಿಕಾ ವೈದ್ಯಾತ್ ||

(೬.೫೦.೧.)

3 ಇದಮು ತ್ಯನ್ಮಹಿ ಮಹಾಮನೀಕಂ ಯದುಸ್ರಿಯಾ ಸಚತ

ಪೂರ್ವ್ಯಂ ಗೌಃ |

ಋತಸ್ಯವ ದೇ ಅಧಿ ದೀದ್ಯಾನಂ ಗುಹಾ ರಘುಷ್ಯದ್‌ರಘುಯದ್ವಿ

ವೇದ|| (೪.೫.೯.)

cf ೧.೧೬೪.೧೧; ೧.೧೩೬.೨. ಇತ್ಯಾದಿ

4 ದ್ಯುತದ್ಯಾವಾನಂ ಬೃಹತೀಮೃತೇನ ಋತಾವರೇಮರುಣಪ್ತಂ

ವಿಭಾತೀಂ |

ದೇವೀಮುಷಸಂ ಸ್ವರಾವಹಂತೀಂ ಪ್ರತಿ ವಿಪ್ರಾಸೋ

ಮತಿಭಿರ್ವರಂತೇ ||

cf ೧.೧೨೩-೯.

(೫.೮೦.೧.)

5 ಋತೇನ ದೇವೀರವೃತಾ ಅಮೃತ್ವಾ ಅರ್ಣೋಭಿರಾಪೋ

ಮಧುಮದ್ಧಿರಗೇ |

ವಾಣೀ ನ ಸರ್ಗೇಷು ಪ್ರಸ್ತುಭಾನಃ ಪ್ರ ಸದಮಿತ್ಸೃತವೇ

ದಧನ್ಯಃ ||

(೪.೩.೧೨.)

ಋತದ ಸ್ವರೂಪವೆರಡು; ಜಗದ್ವ್ಯಾಪಕತ್ವ ಮತ್ತು ಜಗದತಿರಿಕ್ತತ್ವ. ದೇಶಕಾಲಾತೀತವಾದ ಋತವನ್ನು ದೇವತೆಗಳು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಾತ್ಮಕವೂ ವ್ಯವಹಾರ ಯೋಗ್ಯವೂ ಆದುದನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ¹ ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅವರು ಋತಾವಾನಃ, ಋತಾವೃಥಃ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಶೇಷಣಗಳಿಂದ ವರ್ಣಿತರು. ² ಋತವು ದೇವತೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಅಧಿಕ. ಇವರ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಋತದ ಧರ್ಮಪಾಲನೆಗಾಗಿ. ಆದುದರಿಂದ ಋತಜಃ, ಋತಜಾತಾಃ ಎಂದು ಇವರನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿದೆ. ³

ಅವ್ಯಕ್ತವಾದ ಋತವು ವ್ಯಕ್ತವೂ ಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕವೂ ಆದ ರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವಾಗ ಅದನ್ನು ರಥಕ್ಕೂ ಅದರ ಅವಿಭಾವಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವ ವರುಣಾದಿ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಸಾರಥಿಗಳಿಗೂ ಹೋಲಿಸಿದೆ. ⁴ ಋತದ ಮಾರ್ಗವನ್ನನುಸರಿಸುವುದರಿಂದಲೇ ದೇವತೆಗಳೂ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ.

“ತಿಸ್ತ್ರೋ ಭೂಮೀರ್ಧಾರಯನ್ ತ್ರೀರುತ ದ್ಯುನ್ ತ್ರೀಣಿ
ವ್ರತಾ ವಿದಧೇ ಅಂತರೇಷಾಂ |

ಋತೇನಾದಿತ್ಯಾ ಮಹಿ ವೋ ಮಹಿತ್ವಂ ತದರ್ಯಮನ್ವರುಣ
ಮಿತ್ರ ಚಾರು || ⁵
(೨.೨೭.೮.)

ಋತದ ಸಹಾಯದಿಂದಲೇ ಮಿತ್ರಾವರುಣರು ಜಗತ್ತಿನ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಶಕ್ತರು. ⁶

1 ಋತಾದನ್ಯತ ಮಾದದಾಥೇ || ೧.೧೩೯.೨.

2 ೩.೧೦.೨, ೫.೬೩.೧, ೬.೫೧.೩, ೭.೬೬.೧೩, ೧೦.೮.೫
ಇತ್ಯಾದಿ

3 ೩.೫೮.೮, ೫.೬೧.೧೪. ಇತ್ಯಾದಿ

4 ೮.೮೩.೩, ಇತ್ಯಾದಿ (ಋತಸ್ಯ ರಥಾಃ)

5 ಋತೇನಾದಿತ್ಯಾ ಬಲಿನಃ. ೧೦.೮೫.೧.

6 ಧರ್ಮಾಣಾ ಮಿತ್ರಾವರುಣಾ ವಿಪಶ್ಚಿತಾ ವ್ರತಾ ರಕ್ಷೇಥೇ ಅಸುರಸ್ಯ
ಮಾಯಯಾ |

ಋತೇನ ವಿಶ್ವಂ ಭುವನಂ ವಿ ರಾಜಥಃ ಸೂರ್ಯಮಾ ಧತ್ವೋ
ದಿವಿ ಚಿತ್ಯಂ ರಥಂ ||
(೫.೬೩.೭.)

ಋತದ ಮಾರ್ಗವನ್ನನುಸರಿಸುವುದು ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸ್ವರೂಪಸಿದ್ಧವಾದುದು. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಋತಪಾಲನವು ಅವರ ಕರ್ತವ್ಯ. ಮಿತ್ರಾ ಮರುಣಾದಿ ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳೂ ಋತಪಾಲಕರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ವ್ರತಪರೆಂಬ ವಿಶೇಷಣದಿಂದಲೂ ಪ್ರಶಂಸೆಯಿರುತ್ತದೆ.

ಅಗ್ನಿ, ಇಂದ್ರ, ಆದಿತ್ಯ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ವ್ರತಪರು. “ವೈಶ್ವಾನರಾಗ್ನಿಯು ಆದಿತ್ಯರೂಪದಿಂದ ಅತ್ಯುತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ದ್ಯುಲೋಕದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪನ್ನನಾಗಿ ಸಕಲ ವ್ರತಗಳನ್ನೂ ನೆರವೇರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಉತ್ತಮವಾದ ಕರ್ಮಕರ್ತನಾದ ಅಗ್ನಿಯು ಸೂರ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ ದ್ಯುಲೋಕವನ್ನು ಬೆಳಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.”¹

“ಎಲೈ ಪಾರ್ಥಿವಾಗ್ನಿಯೇ ಸಕಲ ದೇವಮಾನವಾದಿಗಳಿಗೂ ಆದರ್ಶನಾಗಿ ನೀನು ವ್ರತಪಾಲಕನಾಗಿದ್ದೀಯೆ”²

“ವ್ರತಪಾಲಕನಾದ ಇಂದ್ರನು ಮಾತ್ರ ವೈಶ್ವಾನರಾಗ್ನಿಯಸ್ವರೂಪವನ್ನರಿಯಬಲ್ಲನು”

“ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಪರ್ಜನ್ಯಾತ್ಮಕನಾದ ಇಂದ್ರನ ವ್ರತಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ನಿಂತಿವೆ”³

ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳು ದೇವತೆಗಳ ವ್ರತಪಾಲಕತ್ವವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ವ್ರತಪಾಲಕತ್ವವು ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ವಿಹಿತವಾಗಿದ್ದರೂ

1 ಸ ಜಾಯಮಾನಃ ಪರಮೇ ಘೋಮನಿ ವ್ರತಾನ್ಯಗ್ನಿ ವ್ರತಪಾ

ಅರಕ್ತತ |

ವ್ಯತರಕ್ತವ ಮಿಮೀತ ಸುಕ್ರತುರ್ವೈಶ್ವಾನರೋ ಮಹಿನಾ

ನಾಕಮಸ್ಪೃಶತ್ ||

(ಓ.ಲ.೨.)

2 ತ್ವಮಗ್ನೇ ವ್ರತಪಾ ಅಸಿ ದೇವ ಆ ಮತೈಷ್ವಾ |

(ಲ.೧೦.೧.)

3 ಯಸ್ಯ ವ್ರತೇ ಪೃಥಿವೀ ನನ್ನಮೀತಿ ಯಸ್ಯ ವ್ರತೇ ಶಘ

ವಜ್ರಭೂರೀತಿ |

ಯಸ್ಯ ವ್ರತ ಓಷಧೀರ್ವಿಶ್ವರೂಪಾಃ ಸ ನಃ ಪರ್ಜನ್ಯ ಮಹಿ

ಶರ್ಮಾ ಯಚ್ಛ ||

(ಔ.ಲ.೩.೫)

ಅದಿತ್ಯರು 1 ಈ ಕರ್ತವ್ಯನಿರ್ವಹಣದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕವಾಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧರು. ಅದರಲ್ಲೂ ಮಿತ್ರಾವರುಣರೇ ಮತಾನ್ವಯರು, ಧೃತವ್ರತರು, ಮತಾಧ್ಯಕ್ಷರು ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣಗಳಿಂದ ಅಧಿಕವಾಗಿ ಶಂಸಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಸಕಲ ಲೋಕಗಳಿಗೂ ಪ್ರಭುವಾದ ವರುಣನ ವ್ರತಗಳನ್ನನುಸರಿಸಿ ಸಕಲ ಜ್ಯೋತಿರ್ಮಂಡಲಗಳೂ

1 ಅದಿತ್ಯರು

ಅದಿತ್ಯರು ಯಾರು ? ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಂಹಿತ ಯಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದೊಂದು ಕಡೆ ಒಂದೊಂದು ವಿಧವಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ—

ಶೃಣೋತು ಮಿತ್ರೋ ಅರ್ಯಮಾ ಭಗೋ ನಸ್ತು ವಿಜಾತೋ
ವರುಣೋ ದಕ್ಷೋ ಅಂತಃ ||

(೨.೨೭.೧)

ಮಿತ್ರ, ವರುಣ, ಭಗ, ಅರ್ಯಮೆ, ದಕ್ಷ, ಅಂತ ಈ ಆರು ಮಂದಿಯೂ ಅದಿತಿಪುತ್ರರಾದ ಅದಿತ್ಯರೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ಇವರನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದೆ.

“ ದೇವಾ ಅದಿತ್ಯಾ ಯೇ ಸಪ್ತ ”

(೯.೧೧೪.೩.)

ಎಂಬ ಮುಕ್ತಿಸಲ್ಲಿ ಅದಿತಿಪುತ್ರರಾದ ಅದಿತ್ಯರು ಏಳು ಮಂದಿಯಿಂದಿದ್ದ. ಇಲ್ಲಿ ನಾಮನಿರ್ದೇಶವಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು, ಬೇರೆ ಕಡೆ,

ಅಪ್ಸೌ ಪುತ್ರಾಸೋ ಅದಿತೇರ್ಯೇ ಜಾತಾಸ್ತತ್ಸೃಷ್ಟಿಂ |

ದೇವಾ ಉಪಸ್ರೈತಸ್ತಪ್ತಭಿಃ ಪರಾ ಮಾತಾಂಡಮಾಸೃತ್ ||

ಸಪ್ತಭಿಃ ಪುತ್ರೈರದಿತಿರುಪಸ್ರೈತೃವ್ಯಾಂ ಯುಗಂ |

ಪ್ರಜಾಯೈ ಮೃತ್ಯುನೇ ತ್ವತ್ಪುನರ್ಮಾತಾಂಡಮಾಫರತ್ ||

(೧೦.೭೨. ೮-೯.)

ಯಾವ ಮಿತ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳು ಅದಿತಿಯ ದೇಹದಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿರಾದರೋ ಅಂಥ ಅದಿತಿಯು ಪುತ್ರರು ಎಂಟು ಮಂದಿ. ಅವರಲ್ಲಿ ಏಳು ಪುತ್ರರೊಂದಿಗೆ

ಅವಿತಿಯು ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿದಳು. ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿ ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದಳು. ಇದೇ ಏಳು ಜನರೊಂದಿಗೆ ಹಿಂದಿನ ಯುಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿದಳು. ಎಂಟನೆಯವನಾದ ಆದಿತ್ಯನನ್ನು ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಗಾಗಿಯೂ ಅವುಗಳ ಕ್ಷಯಕ್ಕಾಗಿಯೂ ದ್ಯುಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದಳು ಎಂದಿದೆ. ಈ ಎಂಟು ಜನರ ಹೆಸರನ್ನೂ ತೈತ್ತಿರೀಯಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದೆ.

ಅಷ್ಠೌ ಪುತ್ರಾಸೋ ಅದಿತೇ.....

... . ತಾನಸು ಕ್ರಮಿಷ್ಯಾಮಃ | ಮಿತ್ರಶ್ಚ ವರುಣಶ್ಚ |

ಧಾತಾ ಚಾರ್ಯಮಾ ಚ | ಅಗ್ಂಶ್ಚ ಭಗಶ್ಚ !

ಇಂದ್ರಶ್ಚ ವಿವಸ್ವಾಗ್ಂಶ್ಚೇತ್ಯೇತೇ ||

(ತೈ. ಆ. ೧.೧೩.೩)

ಮಿತ್ರ, ವರುಣ, ಧಾತಾ, ಅರ್ಯಮಾ, ಅಂಶ, ಭಗ, ಇಂದ್ರ, ವಿವಸ್ವಾನ್ ಎಂಬವರೇ ಈ ಎಂಟು ಮಂದಿ-

“ ಅದಿತಿಃ ಪುತ್ರಕಾಮಾ ” ಇತ್ಯಾದಿ ತೈತ್ತಿರೀಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವಾಕ್ಯಗಳು (ತೈ. ಬ್ರಾ. ೧.೧.೯. ೧-೩) ಅದಿತಿಗೆ ಈ ಎಂಟು ಮಂದಿ ಪುತ್ರರೂ ಹುಟ್ಟಿದ ಕ್ರಮವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

“ ತಸ್ಮಿ ನಃ ಸವಿತಾ ಭಗೋ ವರುಣೋ ಮಿತ್ರೋ ಅರ್ಯಮಾ ” ಎಂಬ ಮುಕ್ತಂಹಿತಾ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಗಾದಿಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಸವಿತೃವೂ ಸೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. (ಮ. ಸಂ. ೮.೧೮.೩.). ಬೃಹದ್ದೇವತಾ ವಾಕ್ಯವು ಆದಿತ್ಯರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹನ್ನೆರಡು ಎಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಅವರು ಯಾರೆಂದರೆ—

ಭಗ, ಅರ್ಯಮಾ, ಅಂಶ, ಮಿತ್ರ, ವರುಣ, ಧಾತಾ, ವಿಧಾತಾ, ವಿವಸ್ವಾನ್, ತ್ವಷ್ಟಾ, ಪೂಷನ್ ಇಂದ್ರ ಮತ್ತು ವಿಷ್ಣು.

(ಬೃ. ದೇ. ೫. ೧೪೬-೧೪೭)

ಇದೇ ದ್ವಾದಶಾದಿತ್ಯರು ಪುರಾಣಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧರು.

ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತವೆ. ವರುಣನ ವ್ರತವನ್ನು ಯಾರೂ ಮೀರಲಾರರು. ¹

ಸತ್ಯ, ಋತ ಇವು ಅನೇಕವೇಳೆ ಒಂದೇ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳುವ ಪದಗಳು. ಇದರಂತೆಯೇ ಅಸತ್ಯ, ಅನ್ಯತ ಇವು ಇವಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವೃತ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಪದಗಳು. ಸರ್ವಲೋಕಪ್ರಭುವಾದ ವರುಣನು ಸಕಲ ಲೋಕಗಳ ಸತ್ಯಾನ್ಯತಗಳನ್ನೂ ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಾನೆ. ² ಆದುದರಿಂದಲೇ ಸಕಲ ಲೋಕಗಳೂ ವರುಣನಿಗೆ ಬೆದರುತ್ತವೆ. ³

ವರುಣಾದಿಗಳ ಋತಪಾಲನವು ಎರಡು ವಿಧ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ತಾವು ಧೃತವ್ರತರಾಗಿರುವುದು. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಋತದ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವವರನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುವುದು; ⁴ ಮತ್ತು ಋತಪಾಲಕರಿಗೆ ಸಕಲ ಸೌಭಾಗ್ಯಗಳನ್ನೂ ಒದಗಿಸುವುದು. ಋತಪಾಲಕರಿಗೆ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸಕಲ ಅಂಶಗಳೂ ಹಿತಕರವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತವೆ. ⁵

ಋತಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ವರ್ತನವು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಮೂರು ಪದಗಳಿಂದ ಸೂಚಿತವಾಗಿರುತ್ತೆ. ಅನ್ಯತ, ವೃಜಿನ ಮತ್ತು ದ್ವಯ. ಅನ್ಯತಾತ್ಮಕವೂ, ವೃಜಿನಪೂರಿತವೂ ಮತ್ತು ದ್ವಯಾತ್ಮಕವೂ ಆದ ಜೀವನವು ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಅರ್ಹ. ಅನ್ಯತದಿಂದ ಋತವನ್ನು ಬೇರೆ ಮಾಡಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರಭುತ್ವದಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಶ್ಲೇಷವನ್ನುಂಟುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ವರುಣಾದಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿ

1 ಅಮೀ ಯ. ಋಕ್ವಾ ನಿಹಿತಾಸ ಉಚ್ಚಾ ನಕ್ತಂ ದಪ್ತಶ್ರೇ ಕುಹ ಚಿದ್ಧಿವೇಯುಃ |

ಅದಲ್ದಾನಿ ವರುಣಸ್ಯ ವ್ರತಾನಿ ವಿಚಾಕಶಚ್ಚೇದ್ರನಾ ನಕ್ತಮೇತಿ ||

cf. ೩.೫೪.೮. (೧.೨೪.೧೦)

2 ಯಾಸಾಂ ರಾಜಾ ವರುಣೋ ಯಾತಿ ಮಧ್ಯೇ ಸತ್ಯಾನ್ಯತೇ
ಅವಶಕ್ಯಜ್ಞಾನಾನಾಂ |
(೭.೪೯.೩.)

3 ನ ವಾ ದೇವಾ ಅಮೃತಾ ಆ ಮಿಸಂತಿ ವ್ರತಾನಿ
ಮಿತ್ರಾವರುಣಾ ಧ್ರುವಾಣಿ |
(೫.೬೯.೪)

4 ೧೦.೧೨.೫ ಇತ್ಯಾದಿ

5 “ ಮಧು ವಾತಾ ಋತಾಯತೇ, ಮಧು ಕ್ಷರಂತಿ ಸಿಂಧವಃ ”

(೧.೯೦.೬.) ಇತ್ಯಾದಿ

ಸಿದ್ಧಿ. 1 ವರುಣಾದಿಗಳು ಪಾಲಿಸುವ ವ್ರತಕ್ಕೆ ಭಂಗತರುವುದರಿಂದ ಆಯಾ ದೇವತೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅಸಚಾರವಲ್ಲ; ಅದು ವಿಶ್ವನಿಯಮಕ್ಕೇ ಉಂಟಾಗತಕ್ಕ ಭಂಗ, ಅದರಿಂದ ಕಠಿನವಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯು ಸಂಭವಿಸುತ್ತದೆ.

“ ಋತಧರ್ಮವನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸುವವರಿಗೆ ಅಗ್ನಿಯು ಕ್ರೂರವಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸುತ್ತಾನೆ. 2

“ ಮಿತ್ರಾವರುಣರು ಅನ್ಯತವನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿ ಋತದ ಮೂಲಕ ವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ. 3

“ ಜಗಜ್ಜಕ್ಷುವಾದ ಸೂರ್ಯನು ಮಾನವರ ಋಜುತ್ವವಾವುದು ಮತ್ತು ಅನ್ಯಜುತ್ವವಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ” 4

ದ್ವಯಾತ್ಮಕವೆಂದರೆ, ಕುಟಿಲಾತ್ಮಕವಾದ, ವಂಚಕಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳ ವ್ಯವಹಾರವೆಂದರ್ಥ. ಅದು ಋಜುವಾದುದಲ್ಲ. ಅಸತ್ಯ, ಅನ್ಯತಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಈ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಋತಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ

1 ನಿರ್ವಾಯಾ ಉ ತ್ಯೇ ಅಸುರಾ ಅಭೂವನ್ ತ್ವಂ ಚ ಮಾ

ವರುಣ ಕಾಮಯಾಸೇ |

ಋತೇನ ರಾಜನ್ಯಂತಂ ವಿವಿಚನ್ ಮನು ರಾಷ್ಟ್ರಸ್ಯಾಧಿಪತ್ಯ

ಮೇಹಿ ||

(೧೦.೧೨೪.೫)

2 “ ಋತಂ ಯೋ ಅಗ್ನೇ ಅನ್ಯತೇನ ಹಂತಿ |

ತಮರ್ಚಿಷಾ ಸ್ಥೂರ್ಜಯನ್.... ”

೧೦.೮೭.೧೧.

3 ಇಮೇ ಚೇತಾರೋ ಅನ್ಯತಸ್ಯ ಭೂರೇರ್ವಿತೋ ಅರ್ಯವಾ

ವರುಣೋ ಹಿ ಸಂತಿ |

(೭.೬೦.೫)

4 ಋಜು ಮರ್ತೇಷು ವೃಜಿನಾ ಚ ಪಶ್ಯನ್ನಭಿ ಚಷ್ಟೇ

ಸೂರೋ ಅರ್ಯ ಏವಾನ್ ||

(೬.೫೧೦. ೧-೨)

ಅ ಸೂರೋ ಬೃಹತಸ್ತಿಸ್ತದಜ್ರಾನ್ಯಜು ಮರ್ತೇಷು ವೃಜಿನಾ

ಚ ಪಶ್ಯನ್ |

(೪.೧.೧೭.)

ನಡೆಯಲು ಪುರುಷನು ಆಸೆಪಡುತ್ತಾನೆ. ಪುರುಷದೋಷದಿಂದ ಈ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ತಪ್ಪಿದರೆ ಅಗ್ನ್ಯಾದಿಗಳ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಬೇಡಿ ಸತ್ಪಥದಲ್ಲಿ ಒಯ್ಯುವಂತೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ. ¹ ಯಾವಾಗಲೂ ಋತದ ಸಥವನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ವ್ಯಜಿನ (ಪಾಪ) ನಾಶವಾಗುವುದು ಖಂಡಿತ. ² ಋತದ ಸಥವನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಸೂರ್ಯನು ಅದ್ವಯಾವಿನ್ ³

1 ಅಗ್ನೇ ನಯ ಸುಪಥಾ ರಾಯೇ ಅಸ್ಮಾನ್ (೧.೧೮೯.೧)

cf ೧೦.೧೩೩.೬. ಇತ್ಯಾದಿ

2 ಋತಸ್ಯ ಧೀತಿವೃಜಿನಾನಿ ಹಂತಿ |

೪.೨೩.೮.

3 ಸ್ಥಾತುಶ್ಚ ಸತ್ಯಂ ಜಗತಶ್ಚ ಧರ್ಮಣಿ ಶ್ರುತಸ್ಯ ಪಾಥಃ

ಪದಮದ್ವಯಾವಿನಃ ||

(೧.೧೫೯.೩)

ವಿಶ್ವನಿಯಮ

೨.

ಯಜ್ಞ

ಧೃತವ್ರತರೂ, ಋತಪಾಲಕರೂ ಆದ ದೇವತೆಗಳು ವ್ರತಪಾಲಕ ರಾಗಿರುವುದು ವಿಶ್ವಸೌಖ್ಯಕ್ಕಾಗಿ, ವಿಶ್ವಸಾಮರಸ್ಯ ಸಂಪಾದನೆಗಾಗಿ. ಈ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಣವು ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೇರಿದುವಲ್ಲ. ಮಾನವರಿಗೂ ಸೇರಿದುದು. ಯಾವರೀತಿ ದೇವತೆಗಳು ಋತಮಾರ್ಗವನ್ನನುಸರಿಸಿ ತನ್ನೂಲಕ ಋತಪಾಲಕರೂ ಋತವರ್ಧಕರೂ ಆಗಿರುವರೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಮಾನವರೂ ಋತಮಾರ್ಗವನ್ನನುಸರಿಸಿ ವಿಶ್ವನಿಯಮಕ್ಕೆ ಭಂಗಬಾರದಂತೆ ವ್ರತಾನುಷ್ಠಾನಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಅವರ ನಿಯತಕರ್ತವ್ಯ. ¹

ಋತಪಾಲನವೂ ಋತದ ವೈದ್ಧಿಯೂ ಆ ಮೂಲಕ ವಿಶ್ವಸಾಮರಸ್ಯವೂ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧವನ್ನವಲಂಬಿಸಿದೆ. ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿ ಗಳೆರಡಕ್ಕೂ ಸಮಾನವಾದ ಉದಕವು ಪೃಥ್ವೀಪಾಲನೆಗೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ಅನ್ನಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಈ ಉದಕದಿಂದ ಮಾನವರು ತಮ್ಮ ಅನ್ನಸಂಪತ್ತನ್ನು ಪಡೆದು ಯಜ್ಞಕರ್ಮವನ್ನಾಚರಿಸಿ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಸಮಾನವೇತದುಕಮುಚ್ಚೈತ್ಯನ ಚಾಹಭಿಃ |

ಭೂಮಿಂ ಪರ್ಜನ್ಯಾ ಜಿನ್ವಂತಿ ದಿವಂ ಜಿನ್ವಂತ್ಯಗ್ನಯಃ |||

(೧.೧೬೪.೫೧)

ಏಕರೂಪವಾದ ಉದಕವು ಪೃಥ್ವಿಯಿಂದ ಉರ್ಧ್ವಮುಖವಾಗಿ ಅಂತರಿಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹತ್ತುತ್ತದೆ. ಅಂತರಿಕ್ಷದಿಂದ ಅಧೋಮುಖವಾಗಿಯೂ ಬರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಸಂಚಕ್ಕೆ ಸಂತ್ಯಸ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡುವ ಮೇಘಗಳು ಭೂಮಿಯನ್ನು ತೃಪ್ತಿಗೊಳಿಸುತ್ತವೆ. ಇದರ ಫಲವಾದ ಯಜ್ಞದಿಂದ ತೃಪ್ತರಾದ ಆಹವ ನೀಯಾದ್ಯಗ್ನಿಗಳು ದ್ಯುಲೋಕವನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಹೀಗೆ, ಪರ್ಜನ್ಯಾಗ್ನಿಗಳ ಸಂಬಂಧವು ಬೀಜಾಂಕುರಗಳ ಸಂಬಂಧ ದಂತಿದೆ. ಯಜ್ಞಾದಿಗಳಿಂದ ಪರ್ಜನ್ಯವೂ ಪರ್ಜನ್ಯದಿಂದ ಯಜ್ಞವೂ ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇವು ಪರಸ್ಪರ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯವನ್ನು ಪಡೆದಿವೆ.

1 cf ಫುರಾಸಾರ್ಥ: ಅಧ್ಯಾಯ. IV.

ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ದ್ಯಾವಾಪೃಥ್ವಿಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಈ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯವನ್ನೇ ನಂಬಿವೆ. ¹ ಉಪನಿಷದಾದಿಗಳು ಪರ್ಜನ್ಯನ ವೃಷ್ಟಿಕಾರಕ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನೂ ಯಜ್ಞವೆಂದೇ ವರ್ಣಿಸಿದೆ.

“ಗೌತಮ, ಪರ್ಜನ್ಯವೇ ಯಜ್ಞಾಗ್ನಿಯು. ವಾಯುವೇ ಅದರ ಸವಿತ್ತು. ಮೇಘವೇ ಅದರ ಧೂಮ, ವಿದ್ಯುತ್ತೇ ಅದರ ಜ್ವಾಲೆ. ಸಿಡಿಲೇ ಅಂಗಾರಗಳು. ಪರ್ಜನ್ಯರೂಪವಾದ ಈ ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳು ಸೋಮವನ್ನರ್ಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದರ ಫಲವಾಗಿ ವೃಷ್ಟಿಪತನ” ಎಂದು ಪರ್ಜನ್ಯಕ್ಕೂ ಯಜ್ಞಾಗ್ನಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ²

ಪೃಥ್ವ್ಯಂತರಿಕ್ಷಗಳ ಮತ್ತು ತತ್ಪ್ರಜೆಗಳ ಜೀವನಾಧಾರವಾಗಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಪರ್ಜನ್ಯವು ಎರಡು ಲೋಕಗಳ ಸಂಬಂಧವನ್ನೂ ನಿಕಟವಾಗಿ ಬೆಳೆಸುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ನಿರತವಾಗಿದೆ. ಐತರೇಯಾಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಂತೆ,

“ಪೃಥ್ವಿಯು ಪೂರ್ವಾರ್ಧ, ದ್ಯುಲೋಕವು ಉತ್ತರಾರ್ಧ. ವೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇವೆರಡರ ಸಂಬಂಧವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ ಪರ್ಜನ್ಯವೇ ಸಂಬಂಧಕಾರಕ”. ³ ಆದುದರಿಂದಲೇ, “ಯಸ್ಮಿನ್ನಿಶ್ವಾಸಿ ಭುವನಾನಿ ತಸ್ಯುಃ”.

“ತಸ್ಮಿನ್ನಾತ್ಮಾ ಜಗತ್ಸ್ತಸ್ಯ ಸತ್ತ್ವ” ಎಂದು ಪರ್ಜನ್ಯನನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದೆ. ⁴

ದೇವತೆಗಳು ಪರ್ಜನ್ಯನಲ್ಲಿ ಯಜ್ಞಾಹುತಿಯನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುವುದೂ, ಪರ್ಜನ್ಯನು ವೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಸುರಿಸುವುದೂ ಎಲ್ಲವೂ ಧೃತವ್ರತನೂ ಋತ

1 cf ಭಗವದ್ಗೀತಾ. ೩.೧೪.

2 ಪರ್ಜನ್ಯೋ ವಾವ ಗೌತಮಾಗ್ನಿಸ್ತಸ್ಯ ವಾಯುರೇವ ಸಮಿದಧ್ರಂ ಧೂಮೋ ವಿದ್ಯುದರ್ಚಿರಶನಿರಂಗಾರಾ ಹ್ರಾದನಯೋ ವಿಸ್ಫುಲಿಂಗಾಃ | ತಸ್ಮಿನ್ನೇತಸ್ಮಿನ್ನಗ್ನೌ ದೇವಾಃ ಸೋಮಂ ರಾಜಾನಂ ಜುಹ್ವತಿ ತಸ್ಯಾ ಆಹುತೇರ್ವರ್ಷಂ ಸಂಭವತಿ !

(ಭಾ. ಉ. ೫.೫.೧.)

3 ಪೃಥಿವೀ ಪೂರ್ವರೂಪಂ ದ್ಯೌರುತ್ತರರೂಪಂ ವೃಷ್ಟಿಃ ಸಂಧಿಃ ಪರ್ಜನ್ಯಃ ಸಂಧಾತಾ |

(ಐ. ಆ. ೩.೧.೨.)

4 ಋ. ಸಂ. ೭.೧೦೧. ೪-೬.

ಪಾಲಕನೂ ಆದ ವರುಣನ ದಿವ್ಯಾನುಶಾಸನದ ಮೇಲೆ. 1

ಋತುನಾಗರ್ವವನ್ನನುಸರಿಸಲು ಹೇಗೆ ದೇವತೆಗಳು ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರೋ ಹಾಗೆ ಯಜ್ಞಕ್ರಿಯೆಗೂ ಅವರೇ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರು. ಋತು ಪೋಷಣೆಗಾಗಿ ಮತ್ತು ಅದರ ಬೆಳೆವಣಿಗೆಗಾಗಿ ಅವರು ಮಾಡಿರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಯಜ್ಞ. 2 ಆದುದರಿಂದಲೇ ಯಜ್ಞವು “ ಋತಸ್ಯ ಧಾಮ ”, “ ಋತಸ್ಯ ಸದನಂ ”, “ ಋತಸ್ಯ ಪಂಥಾಃ ” ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಶೇಷಣಗಳಿಂದ ಪ್ರಶಂಸಿತವಾಗಿದೆ. 3 ಋತಾವೃಧರಾದ ದೇವತೆಗಳೇ ಯಜ್ಞನಿರ್ಮಾಪಕರು. ಅವರು ಋತದ ಯೋನಿಯನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡುತ್ತ ಧ್ಯಾನಾಸಕ್ತರಾಗಿಯೂ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳ ಧಾರಕರಾಗಿಯೂ ಯಜ್ಞನಿರ್ಮಾಣಮಾಡುತ್ತಾರೆ. 4

ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯನೂ ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ನೇತೃವೂ ಆದ ವೈಶ್ವಾನರಾಗ್ನಿಯು ಯಜ್ಞತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತು ಜಗತ್ಸೃಷ್ಟಿಯಾದ ನಂತರ ಮೊದಲನೆಯ ಹೋತೃವಾಗಿ ಯಜ್ಞಕರ್ಮದ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಪದೇಶಿಸಿದನು. 5 ಅನಂತರ ದೇವತೆಗಳು ತಮ್ಮ ಸಂಕಲ್ಪರೂಪವೂ ಧ್ಯಾನಾತ್ಮಕವೂ ಆದ ಯಜ್ಞದಿಂದ ಯಜ್ಞರೂಪಿಯಾದ ಪ್ರಜಾಪತಿಯನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದರು. ಪ್ರಾಪಂಚಿಕವಾದ

1 ಮಾಯಾ ವಾಂ ವಿತ್ಯಾ ವರುಣಾ ದಿವಿ ಶ್ರಿತಾ ಸೂರೋ

ಜ್ಯೋತಿಶ್ಚರತಿ ಚಿತ್ರಮಾಯುಧಂ |

ತಮಭ್ರೇಣ ವೃಷ್ಣಾಃ ಗೌಹಫೋ ದಿವಿ ಪರ್ಜಸ್ಯ ದ್ರವಾ

ಮಧ ಮಂತ ಈರತೇ ||

(ಋ. ಸಂ. ೫.೬೩.೪)

2 ೧.೧೫.೧. ಇತ್ಯಾದಿ

3 ೧.೪೩.೯, ೧.೮೪-೪, ೩ ೫೫.೧೪ ಇತ್ಯಾದಿ

4 ದಿವಸ್ತಸೋ ಅಗ್ನಿಜಹ್ವಾ ಋತಾವೃಧ ಋತಸ್ಯ ಯೋನಿಂ ವಿಮೃಶಂತ
ಆಸತೇ ದ್ಯಾಂ ಸ್ತುಭಿತ್ವ ಪ ಆ ಚಕ್ರರೋಜಸಾ ಯಜ್ಞಂ ಜನಿತ್ವೀ
ತನ್ವಿ ನೀಮಾಮೃಜುಃ ||

(೧೦.೬೫.೭.)

5 ಆಯಂ ಹೋತಾ ಪ್ರಥಮಃ ೬.೯.೪.

ಧರ್ಮಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಇದೇ ಮೂಲವಾಯಿತು. ¹ ಈ ಯಜ್ಞದ ಧರ್ಮಗಳೇ ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲೂ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿ ದ್ಯುಲೋಕಸ್ಥರಾದ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಅವರವರ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರಿಸುತ್ತದೆ.

ಯಜ್ಞವು ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ ಅದರಿಂದ ಮಾನವನ ಕೇವಲ ಐಹಿಕ ಸಂಪತ್ತು ಮತ್ತು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸೌಖ್ಯವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಗಳಿಸುವ ಸಾಧನವಲ್ಲ. ಯಜ್ಞ ಕ್ರಿಯೆಯೆಂಬುದು ಋತಾಖ್ಯವಾದ ವಿಶ್ವಚಕ್ರದ ಗತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವ ಸಾಧನ. ವಿಶ್ವವೆಲ್ಲವೂ ಯಜ್ಞ ಮಯ. ಸೃಷ್ಟಿ, ಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಲಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ಯಜ್ಞರೂಪ. ಮೂಲ ತತ್ವದ ಅನ್ಯಾಕೃತ ರೂಪವು ವ್ಯಾಕೃತಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದುವುದು ಯಜ್ಞರೂಪದಲ್ಲಿ. ಸಕಲವೂ ಯಜ್ಞಮಯವಾದುದರಿಂದ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಜೀವನವೂ ವಿಶ್ವಯಜ್ಞದ ಮರ್ಮವನ್ನರಿತು ಆ ಯಜ್ಞಮಾರ್ಗವನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸಬೇಕು. ವಿಶ್ವಯಜ್ಞಪಾಲನ ಮತ್ತು ಪ್ರೇಕ್ಷಣವೇ ದೇವಮಾನವಾದಿ ಪಂಚಜನರ ಕರ್ತವ್ಯ. ಇದೇ ವ್ರತ. ವ್ರತಾತ್ಮಕವಾದ ಯಜ್ಞವೇ ವಿಶ್ವಕ್ಕೆ ನಾಭಿ. ಇದು ಸಕಲ ದೇವಮಾನವಾದಿಗಳ ಆತ್ಮ, ² ಮತ್ತು ಸಕಲ ವಿಶ್ವಗಳಿಗೂ ಓತಪ್ರೋತರೂಪವಾದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿದೆ. ³ ಸೃಷ್ಟಿರೂಪವಾದ ಯಜ್ಞವು ಅಂತರಿಕ್ಷಾದಿ ತಂತುಗಳಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿದೆ. ದೇವಪೂಜಾದಿ ಕರ್ಮಗಳಿಂದ ವಿಸ್ತೃತವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಜಾಪತಿಯು ಪ್ರಥಮತಃ ಯಜ್ಞವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಮೂರು ಲೋಕಗಳಿಗೂ ಓತಪ್ರೋತ

1 ಯಜ್ಞೇನ ಯಜ್ಞಮಯಜಂತ ದೇವಾಸ್ತಾನಿ ಧರ್ಮಾಣಿ ತೃಧಮಾನ್ಯಾ ಸನ್ | ತೇ ಹ ನಾಕಂ ಮಹಿಮಾನಃ ಸಚಂತೇ ಯತ್ರ ಪೂರ್ವೇ ಸಾಧ್ಯಾಃ ಸಂತಿ ದೇವಾಃ ||

(ಗ.೧೬೪.೫೦ ; ೧೦.೯೦.೧೬.

(ಸಾಯಣರು ಎರಡು ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.)

2 ಸರ್ವೇಷಾಂ ವಾ ಏಷ ಭೂತಾನಾಂ ಸರ್ವೇಷಾಂ ದೇವಾನಾಮಾತ್ಮಾ |
(ತೈ. ಬ್ರಾ.)

3 ಮು. ಸಂ. ೬-೯, ೧೦.೧೩೨ ಇತ್ಯಾದಿ

ರೂಪವಾದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿದನು.¹ ವಿಶ್ವದ ಅಸ್ತಿತ್ವವು ಶಿಥಿಲವಾಗದೆ ಇರುವುದಕ್ಕೂ ಮೂರುಲೋಕಗಳೂ ಓತಪ್ರೋತಗಳಂತೆ ಹೆಣೆದು ಕೊಂಡಿರುವುದಕ್ಕೂ ಯಜ್ಞಕರ್ಮದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಯಜ್ಞವು ಸಕಲ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಶೇಷಗಳಿಗೂ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವ ಸೂತ್ರ. ಸೂತ್ರರೂಪವಾದ ಯಜ್ಞವು ವಿಶ್ವದ ವಿಕಾಸ ಮತ್ತು ಸಂಕೋಚಗಳೊಡನೆ ತಾನೂ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಹ್ರಾಸವನ್ನೂ ಹೊಂದುತ್ತದೆ. ವಿಶ್ವಗತಿಯೊಡನೆ ತನ್ನ ಗತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.² ಸಕಲ ಭೂತಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಆಹುತಿ

1. ಋ. ಸಂ. ೧ ೧೬೪. ೩೩-೩೫ ನೇ ಋಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತೈತ್ತಿರೀಯ ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ತಿಳಿಸಿದೆ.

“ಕಲ್ಪಂತೇಽಸ್ಮಾ ಇಮೇ ಲೋಕಾ ಉರ್ಜಂ ಪ್ರಜಾಸು ದಧಾತಿ ತ್ರಿರಾತ್ರೇ ನೈವೇಮಂ ಲೋಕಂ ಕಲ್ಪಯತಿ ತ್ರಿರಾತ್ರೇಣಾಂತರಿಕ್ಷಂ ತ್ರಿರಾತ್ರೇಣಾಮುಂ ಲೋಕಂ ಯಥಾ ಗುಣೇ ಗುಣಮನ್ತ್ಯಸ್ಯತ್ಯೇವಮೇವ ತಲ್ಲೋಕೇ ಲೋಕಮನ್ತ್ಯಸ್ಯತಿ ಧೃತ್ಯಾ ಅಶಿಥಿಲಂ ಭಾವಾಯ ”

(ತೈ. ಸಂ. ೭.೨.೪-೨)

ನವರಾತ್ರರೂಪವಾದ ಯಜ್ಞದಿಂದ ಲೋಕತ್ರಯಕ್ಕೂ ಜೈತನ್ಯವು ದೊರೆಯಿತು. ತ್ರಿರಾತ್ರದಿಂದ ಪೃಥ್ವಿಗೂ, ತ್ರಿರಾತ್ರದಿಂದ ಅಂತರಿಕ್ಷಕ್ಕೂ ಉಳಿದ ತ್ರಿರಾತ್ರದಿಂದ ದ್ಯುಲೋಕಕ್ಕೂ ಪ್ರಜಾಪತಿಯು ಸ್ಥಿತಿ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಯಜ್ಞದ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಕಲ್ಪಿಸಿದನು. ತಂತುವಿನೊಡನೆ ಓತಪ್ರೋತರೂಪದಿಂದ ತಂತುವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಪಟವನ್ನು (ಬಟ್ಟೆ) ನಿರ್ಮಿಸುವಂತೆ ಶೈಥಿಲ್ಯವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವಕ್ಕೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ಸಂಬಂಧರೂಪವಾದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡಿ ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಸ್ವಯಂವಾದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಡುವುದಕ್ಕೂ ಯಜ್ಞದಿಂದಲೇ ಲೋಕತ್ರಯಕ್ಕೂ ಓತಪ್ರೋತರೂಪವಾದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿದನು.

- 2 ಜಾಯತೇ ಸ ಯನ್ ಜಾಯತೇ ತಸ್ಮಾದ್ಯಜ್ಞಃ ||

(ಶ. ಬ್ರಾ.; ೩.೯.೪.೨೩.)

ಅಭಿಷವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹನನಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಏನು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಸಾರರೂಪವಾದ ಗತಿಯೊಂದಿಗೆ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವುದರಿಂದ ಯಜ್ಞವೆಂಬ ಹೆಸರು.

ಗಾಗಿ ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ಪುನಃ ಸಕಲ ಭೂತಗಳ ಉಪಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಸರಿಸುತ್ತದೆ. ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ವಿಶ್ವತತ್ತ್ವಕ್ಕೂ ಯಜ್ಞಕ್ಕೂ ಇರುವ ತಾದಾತ್ಮ್ಯಸಂಬಂಧವನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿ ಜಗತ್ತಿನ ಸಕಲ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೂ ಯಜ್ಞವೇ ಕಾರಣ, ಅದೇ ರಕ್ಷಕ, ಅದೇ ಸೂತ್ರರೂಪವಾದ ಸಂಬಂಧ ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಅನೇಕ ಪ್ರಕರಣಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದೆ.

ನಾಭಿ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ವಾಸಸ್ಥಾನ, ವ್ಯಾಪಕಸಂಬಂಧ, ರಕ್ಷಕ, ಬಂಧಕ, ಉತ್ಪತ್ತಿಸ್ಥಾನ ಇತ್ಯಾದ್ಯನೇಕ ಅರ್ಥಗಳಿವೆ. “ಪೃಚ್ಛಾಮಿ ತ್ವಾ ಭುವನಸ್ಯ ನಾಭಿಃ” ಸಕಲ ಲೋಕಗಳ ಮತ್ತು ಸಕಲ ಭೂತಜಾತಗಳ ನಾಭಿ ಯಾವುದು ಎಂದು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದುಕಡೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ “ಆಯಂ ಯಜ್ಞೋ ಭುವನಸ್ಯ ನಾಭಿಃ”¹ ಈ ಯಜ್ಞವೇ ಸಕಲ ಲೋಕಗಳಿಗೂ ನಾಭಿರೂಪ ಎಂದಿದೆ. ಯಜ್ಞವೇ ಸಕಲ ಲೋಕಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಗೂ ಸ್ಥಿತಿಗೂ ಕಾರಣವಾಗಿ ದೇವಮಾನವಾದಿ ಸಕಲ ಭೂತಗಳಿಗೂ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ನಾಭಿಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ. “ಎಲೈ ಆಗ್ನಿಯೇ, ಸಕಲ ಯಜ್ಞಗಳೂ ನಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಸ್ನೇಹದ ಬಂಧನವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವ ಸಾಧನವಾಗಲಿ”² ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಯಜ್ಞದ ವಿಶ್ವಬಂಧಕತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಯಜ್ಞವೇ ವಿಶ್ವರಕ್ಷಕ ಮತ್ತು ಪೋಷಕ. ಆದುದರಿಂದಲೂ ನಾಭಿಯೆಂಬ ವರ್ಣನೆ.

“ಇಯಂ ವೇದಿಃ ಪೃಥಿವ್ಯಾ ಅಂತಃ” ಎಂಬ ಅದೇ ಮಂತ್ರದ ವಾಕ್ಯವು ಯಜ್ಞವೇದಿಯ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. “ಈ ಯಜ್ಞ

1 ರಿ. ೧೬೪. ೩೫.

2 ಶಿವಾ ನಃ ಸಖ್ಯಾ ಸಂತು ಭ್ರಾತೃಗ್ನೇ ದೇವೇಷು ಯುಷ್ಮೇ |
ಸಾ ನೋ ನಾಭಿಃ ಸದನೇ ಸಸ್ಮಿನ್ನೂ ಧನ್ ||

(ಋ. ಸಂ. ೪. ೧೦. ೪.)

ಎಲೈ ಆಗ್ನಿಯೇ ದೇವತೆಗಳೊಡನೆ ನಮ್ಮ ಸುಖತ್ವವೂ ಬಂಧುತ್ವವೂ ಬೆಳೆಯಲಿ ಎಂದು ಈ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ. ಮತ್ತು ಆ ಬಂಧುತ್ವವು ವೃದ್ಧಿಯಾಗಲು ಯಜ್ಞವೇ ಕಾರಣ. ಸಕಲರಿಗೂ ಯಜ್ಞವೇ ಪರಸ್ಪರ ಬಂಧಕವಾಗಿರುತ್ತದೆಯೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿದೆ.

ವೇದಿಯೇ ಪೃಥ್ವೀ, ಇದೇ ಅಂತರಿಕ್ಷ, ಇದೇ ದ್ಯುಲೋಕ, ಇದೇ ಆದಿತ್ಯ, ಸಮಸ್ತ ನಕ್ಷತ್ರಗಳು” ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವಾಕ್ಯಗಳು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿವೆ.¹ ಜಗತ್ಕರ್ತನಾದ ಪ್ರಜಾಪತಿಯೇ ಯಜ್ಞರೂಪ, ಪೃಥಿವ್ಯಾದಿ ಲೋಕಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅವನಿಗೆ ಆಧಾರ. ಆಧಾರವು ಎಷ್ಟು ವಿಸ್ತೃತವೋ ಯಜ್ಞ ವೇದಿಯೂ ಅಷ್ಟೇ ವಿಸ್ತೃತ.

ಹೀಗೆ ಯಜ್ಞತತ್ತ್ವವು ವಿಶ್ವದ ಐಕ್ಯವನ್ನೂ ಈ ಐಕ್ಯದ ನೆಲೆಯು ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಎಂಬ ಸತ್ಯವನ್ನೂ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಉಪನಿಷದಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮೂಲತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಎಂದು ಕರೆದಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಸಂಹಿತಾ ಮತ್ತು ಬ್ರಾಹ್ಮಣಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾಪತಿಯಿಂದಿದೆ. (ಯಜ್ಞಕ್ಕೂ ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿಗೂ ಕೆಲವೆಡೆ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ೨) ವಿಶ್ವಸೃಷ್ಟಿಯು ಪ್ರಜಾಪತಿಯ ಯಜ್ಞದ ಮತ್ತು ತಪಸ್ಸಿನ ಫಲ. ಜಗತ್ಕಾರಣನೂ ಜಗತ್ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ಅದ್ವಿತೀಯನೂ ಆಗಿದ್ದ ಪ್ರಜಾಪತಿಯು ಸೃಷ್ಟಿಸಾಧಕವಾದ ಯಜ್ಞವನ್ನು ಆಚರಿಸಲು ತನ್ನನ್ನೇ ಆಹುತಿಯಾಗಿ ಅರ್ಪಿಸಿದನು. “ಯ ಆತ್ಮದಾ ಬಲದಾ ..”³ ಇತ್ಯಾದಿ ಮಂತ್ರಗಳು ತಿಳಿಸುವಂತೆ ತನ್ನ ವಿಶ್ವಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನೇ ಅರ್ಪಿಸಿ ಸೃಷ್ಟಿಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿದನು. ಮೃತ್ಯುವೂ ಅಮೃತತ್ವವೂ ಅವನ ಛಾಯೆಗಳು. ಪ್ರಜಾಪತಿತ್ವವಾದ ಈ ಯಜ್ಞವೇ ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಮೂಲ, ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹೇತು, ಶ್ರೇಯಸ್ಸಿಗೆ ಸಾಧಕ. ಯಜ್ಞರೂಪವಾದ ಸೃಷ್ಟಿಸ್ಥಿತಿಯಗಳು ಅನುಸ್ಯೂತವಾಗಿ ಚಕ್ರಾಕಾರದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಇದನ್ನು ವಿಶ್ವಚಕ್ರವೆಂದೂ ಕರೆದಿದೆ.⁴

ವಿಶ್ವಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣನಾದುದರಿಂದ ಪ್ರಜಾಪತಿಗೆ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನೆಂದೂ ಹೆಸರು. ಸೃಷ್ಟಿಶಕ್ತಿ ತದ್ರೂಪವಾದ ಯಜ್ಞಕರ್ತೃತ್ವ ಇವೆರಡೂ ಅವನಲ್ಲಿ ಸೇರಿವೆ. ಸಕಲ ಭುವನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಕಲ ಭೂತಜಾತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತಾನೇ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತನ್ನಲ್ಲೇ ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ವಿಶ್ವ

1 ಶ. ಬ್ರಾ. ೧೦.೫,೪. ೧-೧೪.

2 ಶ. ಬ್ರಾ.

3 ಋ. ಸಂ. ೧೦.೧೨೧.೨.

4 ಭಗವದ್ಗೀತಾ ೩.೧೨.೧೬.

ಕರ್ಮನಿಗೆ ಭಾವನ ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣವೂ ಉಂಟು. ಸಕಲ ಲೋಕಗಳಿಗೂ ಪ್ರಭುವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಇವನೇ ಇಂದ್ರ.¹ ತ್ರಿಲೋಕದಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿ 'ತ್ರಿತ' ನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಇವನೇ ಅಗ್ನಿ, ಪ್ರಕಾಶಮಾನನಾದುದರಿಂದ ಇವನೇ ಆದಿತ್ಯ.²

ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು,

- (೧) ಸಕಲವನ್ನೂ ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ಆಹುತಿಯಾಗಿ ಅರ್ಪಿಸಿದನು.
- (೨) ಆಹುತಿರೂಪದಲ್ಲಿ ಅರ್ಪಿಸಿದ ಈ ಜಗತ್ತನ್ನೇ ಪುನಃ ಸೃಜಿಸಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸಿದನು.
- (೩) ತನ್ನ ಸಂಕಲ್ಪದಿಂದಲೇ ಸೃಷ್ಟವಾದ ಸಕಲ ಭೂತಗಳ ಹೃದಯಗಳಲ್ಲೂ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿಯಾದನು.

1 ತ್ವಮಿಂದ್ರಾಭಿಘೋರಸಿ ಸ್ವಂ ಸೂರ್ಯಮರೋಚಯಃ | ವಿಶ್ವಕರ್ಮಾ
ವಿಶ್ವದೇವೋ ಮಹಾನ್ ಅಸಿ ||

(ಉ.೯೮.೨.)

2 ವಿಭ್ರಾಜಜ್ಞೋತಿಷಾ ಸ್ವರಗಚ್ಛೋ ರೋಚನಂ ದಿವಃ |
ಯೇನೇವಾ ವಿಶ್ವಾ ಭುವನಾನ್ಯಾಭೃತಾ ವಿಶ್ವಕರ್ಮಣಾ
ವಿಶ್ವದೇವ್ಯಾವತಾ ||

(೧೦.೧೭೦.೪.)

ಎಲೈ ಆದಿತ್ಯನೇ, ನೀನು ಸಕಲ ಜಗತ್ತನ್ನೂ ನಿನ್ನ ತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದ ಪ್ರಾಕಾಶಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೀಯೆ. ದ್ಯುಲೋಕದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವೆ. ನಿನ್ನ ತೇಜಸ್ಸುಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ನೀನು ಸಕಲ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೂ ಕಾರಣನು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನೀನು ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು. ಹೀಗೆ ಅಗ್ನಿ, ಇಂದ್ರ ಮತ್ತು ಆದಿತ್ಯರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಲೋಕಗಳಲ್ಲೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ಸಕಲ ಜಗತ್ತಿಗೂ ಕಾರಣವೂ ಆಧಾರವೂ ಆಶ್ರಯವೂ ಆದ ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವವು ವಿಶ್ವಕರ್ಮನೆಂದು ವ್ಯವಹರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ತೃತ್ತೀಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲಿ ಯಾವ ದೇವತೆಗಳನ್ನು "ವಿಶ್ವಸೃಜಃ" ಎಂದು ವರ್ಣಿಸಿದೆಯೋ ಆ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರ ಸ್ವರೂಪವೂ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನಲ್ಲಿಯೇ ಅಡಕವಾಗಿವೆ.

ಹೀಗೆ ಸೃಷ್ಟಿಸ್ಥಿತಿಪ್ರಳಯಕಾರ್ಯಗಳು ವರ್ಣಿತವಾಗಿವೆ. 1

ಸೃಷ್ಟವಾದ ಜಗತ್ತನ್ನು ಪ್ರಳಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ತನ್ನಲ್ಲೇ ಅಡಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ತಾನು ಮಾತ್ರ ಅದ್ವಿತೀಯನಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು ಈಶ್ವರನಲೀಲೆಗಳ ಲ್ಲೊಂದು, ಈ ಕಾವ್ಯವು ಜಗತ್ತಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಾಶಗೊಪವಾದರೂ ಈಶ್ವರನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೇವಲ ಅವಸ್ಥಾ ವಿಶೇಷವೆಂದು ಪರಿಗಣಿತ ವಾಗುತ್ತದೆ.

“ ಸರ್ವೇಷಾಂ ಭೂತಾನಾಮಾತ್ಮಾ ” ಎಂದು ಯಾವ ಯಜ್ಞವು ಪ್ರಶಂಸಿತವಾಗಿದೆಯೋ ಅದೇ ಯಜ್ಞವು ಸಕಲವನ್ನೂ ಬಕಳಿಸುವುದೂ ಆಗಿದೆ.

“ ಯಜ್ಞೋ ವೈ ಭುಜ್ಯುರ್ಯಜ್ಞೋ ಹಿ ಸರ್ವಾಣಿ ಭೂತಾನಿ ಭುನಕ್ತಿ ”

(Sb ix. 4.1.11)

ಯಜ್ಞವೇ ಸಕಲ ಭೂತಗಳನ್ನೂ ಭುಜಿಸುವುದರಿಂದ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಭುಜ್ಯು ವೆಂದು ಹೆಸರು, ಯಾವ ಲೋಕವನ್ನು ಪ್ರಜಾಪತಿಯು ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡು

1 ಯ ಇಮಾ ವಿಶ್ವಾ ಭುವನಾನಿ ಜುಹ್ವದ್ವಶಿರ್ಹೋತಾ

ನ್ಯಸೀದ್ವಿತಾ ನಃ |

ಸ ಆಶಿಷಾ ದ್ರವಿಷಮಿಚ್ಛಮಾನಃ ಪ್ರಥಮಚ್ಛದವರಾನ್

ಆ ವಿವೇಶ ||

(೧೦.೮೧.೧.)

ಈ ಮಂತ್ರದ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತ ನಿರುಕ್ತಕಾರರ ವಿವರಣೆ ಹೀಗಿದೆ.

ವಿಶ್ವಕರ್ಮಾ ಭಾವನಃ ಸರ್ವಮೇಘೇ ಸರ್ವಾಣಿ ಭೂತಾನಿ ಜುಹ್ವಾಂಚ ಕಾರ | ಸ ಆತ್ಮಾಪಮಪ್ಯತ್ಯಂತತೋ ಜುಹ್ವಾಂಚಕಾರ | ತದಭಿವಾದಿಸ್ಯೇಷಗ್ರ್ ಭವತಿ || ಯ ಇಮಾ ವಿಶ್ವಾ ಭುವನಾನಿ ಜುಹ್ವತೇ ||

(ನಿರುಕ್ತ ೧೦.೨೬.)

ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು ಸರ್ವಮೇಘಗಳಲ್ಲಿ ಸಕಲ ಭೂತಗಳನ್ನೂ ಅಹುತಿ ರೂಪ ದಲ್ಲಿ ಅರ್ಪಿಸಿದನು. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನೂ ಅಹುತಿ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅರ್ಪಿಸಿದನು ಎಂಬುದನ್ನು ೧೦.೮೧.೧. ನೇ ಮಂತ್ರವು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ವನೋ ಅದನ್ನೇ ಭುಜಿಸುವುದೂ ಆವನ ಸ್ವಭಾವವೇ ಆಗಿದೆ. 1 ವಿಶ್ವವೆಲ್ಲವೂ ಅವನಿಗೆ ಅನ್ನ, ಉಪ್ಪನ್ನವಾದ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಲಯವನ್ನು ಹೊಂದಲೇಬೇಕು. ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನಾದ ಪ್ರಜಾಪತಿಯೇ ಲಯಕರ್ತನು.

ಪ್ರಜಾಪತಿಯು ಜಗತ್ತನ್ನು ಆಹುತಿರೂಪದಲ್ಲಿ ಅರ್ಪಿಸಿಕೊಂಡ ಕಾಲವೇ ಪ್ರಳಯ; ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮೃತ್ಯುವು ಆವರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆಗ ಈಶ್ವರನು ಅದ್ವಿತೀಯನು. ಪುನಃ ಸದ್ವಿತೀಯ ನಾಗಲು ಆಶಿಸುತ್ತಾನೆ. ವಿಕಾಸಕಾಲವು ಅಶಾಶ್ವತವಾಗಿರುವಂತೆಯೇ ಜಗತ್ತಿನ ಸಂಕೋಚಕಾಲವೂ ಅಶಾಶ್ವತ. ಮೃತ್ಯುವಿನಿಂದ ಆವೃತವಾದ ಜಗತ್ತು ವಿಕಾಸವನ್ನು ಹೊಂದಲೇಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಈಶ್ವರ ಸಂಕಲ್ಪವೂ ಅತ್ಯವಶ್ಯ. ಸಂಕಲ್ಪವಾದೊಡನೆಯೇ ಪುನಃ ವಿಕಾಸ. 2

ಜಗತ್ತಿನ ಸೃಷ್ಟಿಗೂ ಪಾಷ್ಠಲ್ಯಕ್ಕೂ ಯಾರ ಆತ್ಮಯಜ್ಞವೇ ಮೂಲ ಕಾರಣವಾಯಿತೋ ಆ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನನ್ನು “ವಾಚಸ್ಪತಿಂ ವಿಶ್ವಕರ್ಮಾಣಂ” ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣದಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸಿದೆ. ಈ ವಿಶೇಷಣದ ಔಚಿತ್ಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ವಿಮರ್ಶಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಶೇಷಣವು ವಾಕ್ಯಗೂ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನ ಸೃಷ್ಟಿರೂಪವೂ ಸೃಷ್ಟಿಮೂಲವೂ ಆದ ವಿಶ್ವಯಜ್ಞಕ್ಕೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ತ್ರಿಲೋಕವ್ಯಾಪಕನಾಗಿಯೂ ತ್ರಿಲೋಕಾತ್ಮಕನಾಗಿಯೂ ಇರುವ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನಂತೆಯೇ ವಾಗ್ದೇವಿಯೂ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕಳು; ವಿಶ್ವರೂಪಿಣಿ. ಇವಳ ಪತಿಯಾದುದರಿಂದಲೇ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು ‘ವಾಚಸ್ಪತಿ’ಯೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧನು.

ದ್ವಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳಿಗಿರುವ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಸಾಧನವೆಂದು ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ, 3 ಯಜ್ಞದೊಂದಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪ್ರಪಂಚದ

1 ಸ ಯದ್ಯದೇವಾಸೃಜತ ತತ್ತದತ್ತಮಧ್ರಿಯತ ಸರ್ವಂ ವಾ ಅತ್ತೀತಿ
ತದದಿತೇರದಿತಿತ್ವಂ || (ಬೃ. ಉ. ೧.೨.೫.)

2 ೩.೪೮.೪; ೧೦.೧೫.೧೪ ಇತ್ಯಾದಿ.

3 ೧೦.೨೧.

ಸಕಲ ವಸ್ತುಗಳ ಸಮೀಕರಣವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವ ಸಾಧನವೆಂದು ಇನ್ನು ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಾಗ್ಧೇವಿಯು ಪ್ರಶಂಸಿತಳಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ¹ ಮಂತ್ರಾದಿ ರೂಪವಾದವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಜಾಪತಿಯೇ ಉತ್ಪತ್ತಿಸ್ಥಾನ. ಅವನೇ ಪರೈವಸಾನ ಮತ್ತು ಅನ್ಯಕ್ಷನಾದ ಪ್ರಜಾಪತಿಯಿಂದ ನಾಮರೂಪಾತ್ಮಕವಾದ ಜಗದ್ವ್ಯಾಕರಣವು (ವ್ಯಕ್ತರೂಪವಾದ ವಿಭಾಗವು) ವಾಕ್ಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಷಯಗಳನ್ನು “ಬ್ರಹ್ಮಾಯಂ ವಾಚಃ ಪರಮಂ ವೈದೇನು” ² ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಬ್ರಹ್ಮನ ಪ್ರಮಾಣ ವಾವುದೋ ವಾಕ್ಯದ ಪ್ರಮಾಣವೂ ಅಷ್ಟೇ. ಬ್ರಹ್ಮನ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿರುವುದೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ವಾಕ್ಯದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿದೆ. ಇದರಂತೆಯೇ ವಾಕ್ಯದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯೆಲ್ಲೆಲ್ಲಿರುವುದೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಬ್ರಹ್ಮನ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಎಂದು ಅರಣ್ಯಕಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ಉದಾಹರಿಸಿದ ಸಂಹಿತಾ ವಾಕ್ಯದ ವಿವರಣೆಯಿರುತ್ತದೆ. ³

ವಾಕ್ಯೇ ಬ್ರಹ್ಮ! ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಸತ್ಯ. ಸಕಲ ಜಗತ್ತೂ ಬ್ರಹ್ಮಮಯ. ಅದುದರಿಂದಲೇ ವಾಚ್ಛಯ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಶುನಕೋತ್ರನ ಪುತ್ರನಾದ ಗೃತ್ಸಮದನು ಈ ಅದಿತತ್ತ್ವವನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿದನು. ⁴ ಜಗತ್ಪ್ರಾಕಾರಣನಾದ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು ಅದಿತ್ಯಾದಿರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ತ್ರಿಲೋಕವ್ಯಾಪಿಯೋ ಅದೇ ರೀತಿ ತತ್ತ್ವರೂಪವೇ ಅದ ವಾಗ್ಧೇವಿಯೂ ಉಪಸ್ಥೇ ಮುಂತಾದ ಅನೇಕರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಜಗದ್ವ್ಯಾಪಿನಿಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ⁵ ಶ್ರುತಿ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ

1 ೧೦.೧೨೫.

2 ೧.೧೬೪.೩೫.

3 ಯಾವದ್ಬ್ರಹ್ಮ ವಿಷ್ಣುತಂ ತಾವತೀ ವಾಕ್ |
ಯತ್ರ ಹ ಕ್ವ ಚ ಬ್ರಹ್ಮ ತದ್ವಾಗ್ಧೇತ್ರ ವಾಕ್ತದ್ವಾ ಬ್ರಹ್ಮ ||
(ಐ. ಆ. ೧. ೩. ೮)

4 ಬ್ರಹ್ಮ ವಾಗ್ಧೇತ್ರ ಸತ್ಯಂ ಚ ಬ್ರಹ್ಮ ಸರ್ವಮಿದಂ ಜಗತ್ |
ಪಾತಾರಂ ಬ್ರಹ್ಮಣಸ್ತೇನ ಶೌನಹೋತ್ರಃ ಸ್ತುವಣ್ಣುಗೌ ||
(ಬೃಹದ್ದೇವತಾ. ೨. ೪೦)

5 ಪಾರ್ಥಿವೀ ಮಧ್ಯಮಾ ದಿವ್ಯಾ ವಾಗ್ಧೇ ತ್ರಿವಿಧಾ ತು ಯಾ |
ತಸ್ಯಾಃ ಸೂಕ್ತಾನಿ ನಾಮಾನಿ ಯಥಸ್ಥಾನಂ ನಿಬೋಧತ ||
(ಬೃಹದ್ದೇವತಾ. ೨. ೭೨-೮೦)

ಯಾವ ಯಾವ ಸ್ತ್ರೀದೇವತೆಗಳು ಪ್ರಶಂಸಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆಯೋ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ವಾಗ್ಧೇವಿಯ ರೂಪಾಂತರಗಳು. ಮೂರು ಲೋಕಗಳಲ್ಲೂ ಇರುವ ಅಗ್ನಿ, ಇಂದ್ರ ಮತ್ತು ಆದಿತ್ಯ ಎಂಬ ಮೂರು ಲೋಕಾಧಿಪತಿಗಳ ತೇಜೋರೂಪಾಂತರಗಳೇ ವಾಕ್ಯಿನ ಸ್ವರೂಪ ವಿಶೇಷಗಳು.

ಅಗ್ನಿಮೇವಾನುಗೇಳಾ ತು ಮಧ್ಯಂ ಪ್ರಾಪ್ತಾ ಸರಸ್ವತೀ |

ಅಮುಂ ಸ್ಥಿತಾಧಿ ಲೋಕಂ ತು ಭಾರತೀ ಭವತಿ ಹ್ಯಸೌ ||

(ಬೃಹದ್ದೇವತಾ III, 13)

ವಾಗ್ಧೇವಿಯು ಪಾರ್ಥಿವಾಗ್ನಿಯನ್ನು ಇಳಾರೂಪದಿಂದ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಇಂದ್ರ ಅಥವಾ ವೈದುತಾಗ್ನಿಯನ್ನು ಸರಸ್ವತೀ ರೂಪದಿಂದಲೂ ದ್ಯುಲೋಕ ಸ್ಥಳಾಗಿ ಆದಿತ್ಯನನ್ನು ಭಾರತೀ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೂ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದೇ ವಾಕ್ತತ್ವವು (ವಿಶ್ವಕರ್ಮನ ರೂಪ ವಿಶೇಷಗಳನ್ನನುರಿಸಿ) ಮೂರು ರೂಪಗಳಿಂದ ವ್ಯಾಪಿಸಿದೆ. ವಿಶ್ವಜ್ಯೋತಿಯ ಮೂರು ಮುಖ್ಯರೂಪಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿಯಾಗಲಿ, ಸಮಸ್ತರೂಪದಿಂದಾಗಲಿ ಸೇವಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಮತ್ತು ಅದರೊಂದಿಗೆ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನೂ ಹೊಂದುತ್ತಾಳೆ. ಈ ರೀತಿ ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕತ್ವವಿರುವುದರಿಂದಲೇ “ಯದ್ವಾಗ್ವಾದಂತಿ” “ದೇವೀಂ ವಾಚಮಜನಯಂತ” ಎಂಬ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಕಳಾದ ವಾಗ್ಧೇವಿಯು ಸ್ತುತಳಾಗಿದ್ದಾಳೆ. 1 ವಾಗ್ಧೇವಿಯ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಕತ್ವವನ್ನು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯು ಈ ರೀತಿ ವರ್ಣಿಸಿದೆ.

“ಸಕಲ ರುದ್ರರೊಡನೆಯೂ; ಪಸುಗಳೊಡನೆಯೂ ಆದಿತ್ಯರೊಡನೆಯೂ ಎಂದರೆ ಈ ಎಲ್ಲ ರೂಪಗಳಿಂದಲೂ ಕೂಡಿ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸುತ್ತೇನೆ. ಮಿತ್ರಾಸುರರನ್ನಾದಿ ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ ನಾನು ಧರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಪೂಜೆಗೂ ಧ್ಯಾನಕ್ಕೂ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ವವನ್ನು

1 ವಾಚ. ಸರ್ವಗತಾಂ ದೇವೀಂ ಸ್ತೌತಿ ಯದ್ವಾಗ್ನಿತಿ ದ್ವೈತೇ |

(ಬೃಹದ್ದೇವತಾ- ೬.೧೨೧)

ಋ. ಸಂ. ೮.೧೦೦.೧೦.೧೧. ಈ ಎರಡು ಋಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ಋಷಿಯು ಸರ್ವವ್ಯಾಪಕಳಾದ ವಾಗ್ಧೇವಿಯನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿದ್ದಾನೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ.

ರಿತವಳಾಗಿ ನಾನು ಸರ್ವಲೋಕಕ್ಕೂ ಈಶ್ವರಳಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನಾನೇ ಸರ್ವ ವ್ಯಾಪಕಳು. ಅನ್ನವನ್ನು ಭೋಗಿಸುವವರೂ, ವಾಗ್ವೈವಹಾರವುಳ್ಳವರೂ ಚಕ್ಷುರಾದೀಂದ್ರಿಯ ದರ್ಶನಸಾಮರ್ಥ್ಯವುಳ್ಳವರೂ ಸಕಲರೂ ತಮ್ಮ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಅನುಗ್ರಹವನ್ನೇ ನಂಬಿರುತ್ತಾರೆ.

ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ ಸಂಪಾದನೆಗಾಗಲಿ, ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಸ್ತುತಿಗಾಗಲಿ ಉತ್ತಮ ವಾದ ಧ್ಯಾನಕ್ಕಾಗಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ನನ್ನ ಆಶ್ರಯವನ್ನೇ ಪಡೆಯಬೇಕು. " 1

ಮಂತ್ರರೂಪಾತ್ಮಕವಾದ ವಾಕ್ಯನ ಪತಿಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ವಿಶ್ವ ಕರ್ಮನು ಬೃಹಸ್ಪತಿ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮಣಸ್ಪತಿಯೆಂದೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧನು. ಮಂತ್ರಾತ್ಮಕವಾದ ವಿಭಾಗಗಳೂ ವಿಶ್ವಜ್ಯೋತಿಯ ಮೂರು ರೂಪಗಳನ್ನೂ ಸೇವಿಸುತ್ತವೆಯೆಂದೇ ತಾತ್ಪರ್ಯ. 2

“ಋಕ್, ಯಜುಸ್, ಸಾಮ ಎಂಬ ಪ್ರಭೇದಗಳುಳ್ಳದ್ದಾಗಿ ಮಂತ್ರ ರೂಪಾತ್ಮಕವಾದ ವಾಕ್ಯ ಮೂರು ಭಾಗವಾಗಿದೆ. ಪೂರ್ಣವಾದ ವಾಕ್ಯ ತ್ವವು ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕವಾದ ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತವಾದ ಪುರುಷನನ್ನು ಪ್ರತಿ ಬಿಂಬಿಸಿದರೆ, ಋತ್ಯವು ಆದಿತ್ಯಮಂಡಲವನ್ನೂ ಸಾಮವು ತೇಜಸ್ಸನ್ನೂ, ಯಜುರ್ಮಂತ್ರಗಳು ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತವಾದ ಪುರುಷನನ್ನೂ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸು ತ್ತವೆ. ” ಇದು ವಾಕ್ಯನ ಸ್ವರೂಪ. ಮಂತ್ರಾತ್ಮಕವಾದ ಈ ವಾಕ್ಯಗೆ ಪತಿ

2 ಅಹಂ ರುದ್ರೇಭಿರ್ವಸುಭಿಶ್ಚ ರಾಮೃಹಮಾದಿತ್ಯೈರುತ ವಿಶ್ವೇದೇವೈಃ |
ಅಹಂ ಮಿತ್ರಾವರುಣೋಭಾ ಬಿಭರ್ಮ್ಯಹ ಮಿಂದ್ರಾಗ್ನೀ ಅಹಮಶ್ವಿ
ನೋಭ್ಯಾ ಅಹಂ ರಾಷ್ಟ್ರೀ ಸಂಗಮಾನೀ ವಸೂನಾಂ ಚಕಿತುಷೀ
ಪ್ರಥಮಾ ಯಜ್ಞಿಯಾನಾಂ |

ತಾಂ ಮಂ ದೇವಾ ವ್ಯದಧುಃ ಪುರುಕ್ವಾ ಭೂರಿಸ್ಥಾತ್ರಾಂ ಭೂರಾಃ
ವೇಶಯಂತೀಂ ||

ಮಯಾ ನೋಽನ್ನಮತ್ತಿ ಯೋ ವಿಶಶ್ಯತಿ ಯಃ ಪಾಣಿಃ ಯ
ಅಮೃತಪೋ ಮಾಂ ತ ಉಪ ಸ್ವಯಂತಿ ಶುಧಿ ಶುತ ಶ್ರದ್ಧಿವಂ ತೇ
ವದಾಮಿ ||

(ಋ. ಸಂ. ೧೦. ೧೨೫.)

1 ಶ. ಬ್ರಾ. ೧೦.೫.೧೫.

ಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಮೂಲತತ್ತ್ವವು “ ವಾಚಸ್ಪತಿ ”, “ ಬೃಹಸ್ಪತಿ ” ಎಂಬ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

“ ವಾಕ್ ” ಮತ್ತು “ ವಾಕ್ಯನ ಪತಿ ” ಎಂಬುದರಿಂದ ಸ್ತ್ರೀ ಮತ್ತು ಪುಮಾನ್ ಎಂಬ ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತತ್ತ್ವಗಳು ಪ್ರತಿಪಾದಿತವಾಗಿವೆ ಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. “ ಸ್ತ್ರೀಯಃ ಸತೀಃ ”, “ ಅಯಂ ಸ ಶಿಂಕ್ಷೇ ” ಎಂಬ ಎರಡು ಮಂತ್ರಗಳು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ನಿಷ್ಕಲ್ಪವಾಗಿ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

“ ಆದಿತ್ಯರಶ್ಮಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಪ್ರಕೃತಿಯೂ ಪುರುಷ ಪ್ರಕೃತಿಯೂ ಮಿಶ್ರವಾಗಿವೆ. ಉದಕರೂಪವಾದ ಗರ್ಭವನ್ನು ಧರಿಸುವಾಗ ಸ್ತ್ರೀ ರೂಪವೂ ಅದೇ ವೃಷ್ಟಿಸೇಚನವನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಪುರುಷವೂ ಪ್ರಕಟಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ತ್ರೀ ರೂಪವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವಾಗ ಅತ್ಯಂತ ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿಯೂ ಪುರುಷವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವಾಗ ಅತ್ಯಂತ ಶಕ್ತಿಯುತವಾಗಿಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕೇವಲ ಭೌತಿಕವಾದ ಚಕ್ಷುಸ್ಸಿನಿಂದ ಗ್ರಹಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಜ್ಞಾನದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಮಹಾತ್ಮನು ಮಾತ್ರ ತಿಳಿಯುತ್ತಾನೆ ”. ಇದು “ ಸ್ತ್ರೀಯಃ ಸತೀಃ ” ಎಂಬ ಮಂತ್ರದ ವಿವರಣೆ. ಇದೇ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ “ ಅಯಂ ಸ ಶಿಂಕ್ಷೇ ” ಎಂಬ ಮಂತ್ರಾರ್ಥವನ್ನು ವಿವರಿಸುವಾಗ ಸಾಯಣರು ಒಂದು ಕಥಾಸಂದರ್ಭವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಶಾಕಪೂಣಿಯು “ ನಾನು ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೂ ತಿಳಿಯುವೆನು ” ಎಂದು ಸಂಕಲ್ಪಮಾಡಿದನು. ಆಗ ಲಿಂಗದ್ವಯದಿಂದ ಯುಕ್ತವಾದ ಒಂದು ದೇವತೆಯು ಅವನ ಮುಂದೆ ಪ್ರಾದುರ್ಭೂತವಾಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಆ ದೇವತೆಯ ನಿಜವಾದ ಸ್ವರೂಪವು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. “ ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಸು ” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಾಗ ಆ ದೇವತೆಯು “ ಅಯಂ ಸ ಶಿಂಕ್ಷೇ ” ಎಂಬ ಋಜುಂತ್ರವನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿ ಈ ಋಕ್ಸಿಂಧ್ರಿಯಾವ ದೇವತೆಯನ್ನದ್ದೇಶಿಸಿ ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದೆಯೋ ಅದೇ ದೇವತೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದೂ, ಈ ಮಂತ್ರಪ್ರಶಂಸೆಯು ತನ್ನನ್ನೇ ಉದ್ದೇಶಿಸಿರುವುದಾಗಿಯೂ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿತು.

“ ಅಯಂ ಸ ತಿಂಕ್ಷೇ ಯೇನ ಗೌರಭೀವೃತಾ ಮಿಮಾತಿ
ಮಾಯುಂ ಧ್ವಸನಾವಧಿ ಶ್ರಿತಾ || ”

(ಋ. ಸಂ. ೧.೧೬೪.೨೯.)

ಎಂಬ ಈ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಗೌಃ ಎಂದರೆ ಮಾಧ್ಯಮಿಕಾ ವಾಕ್ಯ, ಮಾಯು ಎಂದರೆ ಆದಿತ್ಯ. 1 ಇದು ಉಭಯಲಿಂಗಾತ್ಮಕ.

ಸುಲಭವಾಗಿ ಅರಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲದ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಯುವೆ ನೆಂದು ಪ್ರೌಢಮೆಯನ್ನು ತೋರಿ ಆತ್ಮಾಭಿಮಾನದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಶಾಕ ಪೂಣಿಯನ್ನು ವ್ಯಾಮೋಹಿತನಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದುದ್ದೇಶಿಸಿ ಸಂದಿಗ್ಧ ವಾದುದೂ ಉಭಯಲಿಂಗಾತ್ಮಕವಾದುದೂ ಆದ ದೇವತೆಯು ಪ್ರಾದು ಭೂತವಾಯಿತು ಎನ್ನುವಾಗ ದೇವತಾದ್ವಯವಿದೆಯೆಂಬುದು ಸಹಜವಾದ ತಾತ್ಪರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮಂತ್ರವು ಒಂದೇ ದೇವತೆಯನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ ಪ್ರಶಂಸಿಸುತ್ತದೆ. ಲಿಂಗದ್ವಯಾತ್ಮಕವಾದ ಆಕಾರವಿರುವಾಗ ಒಂದೇ ದೇವತೆ ಎನ್ನುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬ ಆಕ್ಷೇಪಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ಸಾಯಣರು ವಿವರಿಸಿ (“ ಅಯಂ ಸ ಯೇನ...” ಇತ್ಯೇತೇಷಾಂ...ದೇವತೈಕ್ಯೋಪಪತ್ತೀಃ ”) ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಸಂದರ್ಭ ಗಳಿಂದ ರೂಪಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಹೊಂದಿ ಲಿಂಗವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ (ಎಕ್ಕೈವ ವಾ ಮಹಾನಾತ್ಮಾ ದೇವತಾ) ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಆತ್ಮ ಭೂತವಾದುದು ಒಂದೇ ದೇವತೆ ಎಂದು ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಸಕಲ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವ ದೇವತಾ ವಿಶೇಷಗಳಿಗೂ ಮೂಲ ದೇವತೆಯು ಒಂದೇ ಅಧಿಷ್ಠಾನವು. ಆದುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಲಿಂಗಭೇದವು ದೇವತಾ ಭೇದ ವನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆಕಾರ ಭೇದವಿದ್ದರೂ ತಾತ್ತ್ವಿಕವಾದ ಐಕ್ಯವಿದೆ ಎಂದು ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

“ ಯಾ ಇದಾನೀಂ ಸ್ತ್ರಿಯಃ ಸತೀಃ ಸ್ತ್ರೀತ್ವಂ ಪ್ರಾಪ್ತಾ
ಆಹುರ್ಲೌಕಿಕಾಸ್ತಾನ್ ಉ.....ವುಂಸ ಆಹುಸ್ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾಃ ”

(ಸಾ. ಭಾ. ೧.೧೬೪.೧೬)

1 “ ಮಾಯುರಾದಿತ್ಯೋ ಭವತಿ ಸರ್ವಭೂತನಿರ್ಮಾತಾ ”.

(ನಿರುಕ್ತ. ೨.೯.)

“ಸ್ತ್ರೀಯಃ ಸತೀಃ” ಎಂಬ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರಶ್ಮಿತತ್ವವನ್ನು ಸ್ತ್ರೀರೂಪಿಯೆಂದು ಲೌಕಿಕರು ಹೇಳುವರೋ ಅದನ್ನೇ ತತ್ತ್ವಜ್ಞರು ಪುರುಷರೂಪಿಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ಇಲ್ಲಿಯೆಂದು ಆಕ್ಷೇಪ.

ಕಥಮನ್ಯಸ್ಯ ಅನ್ಯಭಾವ ಉಚ್ಯತೇ | ಏಕಸ್ಯೈವ
ಸಿರಸ್ತಸ್ಯ ಸ್ತೋಪಾಧಿಕಸ್ಯ ಆತ್ಮನಸ್ತದ್ದೇಹಾವಸ್ಥಾನ
ಮಾತ್ರೇಣ ತತ್ತ್ವದ್ವೈಪದೇಶೋಪಪತ್ತೇಃ ||

ಹಾಗಾದರೆ, ಸ್ತ್ರೀರೂಪಿಯಾದ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪುಂ ರೂಪಿಯೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬ ಆಕ್ಷೇಪವು ಸಂಭವಿಸುವುದಾದರೆ ಸಮಸ್ತ ಉಪಾಧಿಗಳಿಂದಲೂ ರಹಿತವಾಗಿ ಸಕಲರೂಪಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಸಂಕಲ್ಪಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ವಹಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಈ ಆದಿತತ್ತ್ವದ ಮಹಿಮೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಆಕ್ಷೇಪಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಸಮಾಧಾನ ಕೇಳಿದೆ. ಅದ್ವಿತೀಯನಾಗಿದ್ದು ಸೃಷ್ಟಿಕಾಮನಾದಮೇಲೆ ತನ್ನ ಇಚ್ಛಾಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಸ್ತ್ರೀರೂಪವನ್ನು ಧರಿಸಿ ತಾನೇ ಸ್ತ್ರೀ ಪುಂರೂಪಗಳೆರಡನ್ನೂ ವಹಿಸಿ ಜಗತ್ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದ ವರ್ಣನೆಯು ಉಪನಿಷದಾದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ.

ಆತ್ಮೈವೇದಮಗ್ರ ಅಸೀತ್ಪುರುಷವಿಧಃ.....
ಸ ಹೈತಾವಾನಾಸ ಯಥಾ ಸ್ತ್ರೀ ಪುಮಾಂಸೌ
ಸಂಪರಿಷ್ಟಕ್ತೌ ಸ ಇನುವೇವಾತ್ಮಾನಂ
ದ್ವೇಧಾಪಾತ್ರಯತ್ ||

(ಬೃ. ಉ. ೧.೪.೧-೩).

ಆದಿಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾತ್ಮನು ಅದ್ವಿತೀಯನಾಗಿದ್ದು ತನ್ನನ್ನುಳಿದು ಇನ್ನಾವ ಎರಡನೆಯ ವಸ್ತುವನ್ನೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ, ತನಗೆ ಹರ್ಷವಿಲ್ಲದೆ ತನಗೆ ಹರ್ಷವನ್ನುಂಟುಮಾಡತಕ್ಕ ಎರಡನೆ ವಸ್ತುವೊಂದನ್ನು ಸೃಜಿಸಬೇಕೆಂದಿಚ್ಛಿಸಿದನು. ಅನಂತರ, ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರಿಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದರೆ ಎಷ್ಟು ವಿಸ್ತೃತವಾಗುವುದೋ ಅಷ್ಟು ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿ ಬೆಳೆದನು. ಒಡನೆಯೇ ರೂಪದ್ವಯವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಪತಿಪತ್ನೀರೂಪದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದನು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ “ಈ ಆಕಾಶವೆಲ್ಲವೂ ಸ್ತ್ರೀರೂಪದಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿದೆ. ವಿಶ್ವಾ

ತೃನು ಈ ಸ್ತ್ರೀರೂಪದೊಡನೆ ಸೇರಲು ಮಾನವಾದಿಗಳ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಯಿತು” ಎಂದು ಯಾಜ್ಞವಲ್ಕ್ಯರು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರಜಾಕಾಮೋ ವೈ ಪ್ರಜಾಪತಿಃ ಸ
ತಪೋಽತಸ್ಯ ತ ಸ ತಪಸ್ತಪ್ತಾ ಸ
ಮಿಥುನಮುತ್ಪಾದಯತೇ ರಯಿಂ ಚ ಪ್ರಾಣಂ
ಚೇತ್ಯೇತಾ ||

(ಪು. ೧.೪).

ಪ್ರಜಾಪತಿಯು ಪ್ರಜಾಕಾಮನಾಗಿ ತಪಸ್ಸಿನ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಸ್ತ್ರೀರೂಪಿಯಾದ ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನೂ (ರಯಿಂ) ಪುಂರೂಪಿಯಾದ ಪ್ರಾಣವನ್ನೂ ಸೃಜಿಸಿ ಆ ಮಿಥುನದಿಂದ ಪ್ರಜಾವೃದ್ಧಿಯನ್ನಂಟುಮಾಡಿದನು, ಎಂದು ಸ್ತ್ರೀ ಪುಂರೂಪಗಳೆರಡನ್ನೂ ಧರಿಸಿದ ಕ್ರಮವನ್ನು ಪ್ರಶ್ನೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸಿದೆ. ಇದನ್ನೇ ಶ್ವೇತಾರ್ಶತರೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ

“ತ್ವಂ ಸ್ತ್ರೀ ತ್ವಂ ಪುಮಾನಸಿ ಕುಮಾರ ಉತ ನಾ ಕುಮಾರೀ |
ತ್ವಂ ಜೀರ್ಣೋ ದಂತೇನ ವಂಚಸಿ ತ್ವಂ ಜಾತೋ ಭವಸಿ

ವಿಶ್ವತೋಮುಖಃ ||

(ಶ್ವೇ. ಉ. ೪.೩).

ವಿಶ್ವತೋಮುಖನಾದ ನೀನು ಸ್ತ್ರೀರೂಪನಾಗಿಯೂ ಪುಂರೂಪಿಯಾಗಿಯೂ, ಇದೇ ರೀತಿ ಕುಮಾರ ಕುಮಾರಿಯರ ರೂಪವುಳ್ಳವನಾಗಿಯೂ ಇದ್ದೀಯೆ ಎಂದು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದೆ. ಕೇನೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವ ಯಕ್ಷದ ಆವಿರ್ಭಾವವೂ ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನೇ ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತದೆ.

ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರೂ ಯಕ್ಷದ ಸ್ವರೂಪವೇನೆಂದು ತಿಳಿಯಲು [ಅಗ್ನಾಭಿಧಿ ಗಳ ಪ್ರಯತ್ನವು ವ್ಯರ್ಥವಾದಮೇಲೆ] ಇಂದ್ರನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದಾಗ ಇಂದ್ರನು ಅದರ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅಗ ಅತ್ಯಂತ ಅಕರ್ಷಕವೂ ಪ್ರಕಾಶಮಾನವೂ ಆದ ಒಂದು ಸ್ತ್ರೀವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದನು. ಇದು ಯಾವುದೆಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಲು,

ಸಾ ಬ್ರಹ್ಮೇತಿ ಹೋವಾಚ. (ಕೇನ. ೪.೧).

ಈ ಸ್ತ್ರೀ ವ್ಯಕ್ತಿಯೇ ಬ್ರಹ್ಮನೆಂಬ ಉತ್ತರ ಬಂದಿತು. ಮಕ್ಕಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ

“ ಸ್ತ್ರೀಯಃ ಸತೀಃ ” ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಶಂಸಿತನಾಗಿರುವ ತತ್ತ್ವವೇ ಇಲ್ಲಿಯೂ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ.

ಪುರುಷ ಮತ್ತು ವಿರಾಟ್, ದಕ್ಷ ಮತ್ತು ಅದಿತಿ ಇವರ ಸಂಬಂಧವೂ ಮೇಲಿನ ಅಂಶವನ್ನೇ ವಿವರಿಸುತ್ತದೆ.

ತಸ್ಮಾದ್ವಿರಾಡಜಾಯತ, ವಿರಾಜೋ ಅಧಿ ಪೂರುಷಃ.

ಎಂಬ ಪುರುಷಸೂಕ್ತವಾಕ್ಯವು ಪುರುಷ ಮತ್ತು ವಿರಾಟರ ಪರಸ್ಪರೋತ್ಪಾದ್ಯೋತ್ಪಾದಕ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಮುಕ್ತಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ವಿರಾಟ್ ಶಬ್ದದ ಪ್ರಯೋಗ ವಿರುವಾಗೆಲ್ಲ (೯.೬೬.೧೨ ಇತ್ಯಾದಿ ಒಂದೆರಡು ಸನ್ನಿವೇಶಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು) ಸ್ತ್ರೀವಾಚಕವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಅಥರ್ವವೇದದಲ್ಲಿ ವಾಕ್ಯಗೂ ವಿರಾಟ್ಟಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳಿದೆ. (ನಾಗ್ನಿರಾಟ್. ಅ. ವೇ. ೯.೧೦.೨೪), ವಿರಾಟ್ ಭಂದಸ್ಸಿನ ಮಹಾತ್ಮ್ಯವೂ ಅತ್ಯಧಿಕವಾದುದು. ಈ ಭಂದಸ್ಸಿಗೂ ವಾಕ್ಯಗೂ ಅನೇಕವೇಳೆ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ.

ವಿವಿಧಾನಿ ರಾಜಂತೇಽತ್ರ ವಸ್ತುನೀತಿ ವಿರಾಟ್ ಎಂದು ಸಾಂಕುಣಿರು ವಿವರಿಸುವಂತೆ (೧೦.೯೦.೫) ಅನೇಕ ವಿಧವಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುವುದರಿಂದ ಅಥವಾ ಸಕಲ ಲೋಕವೂ ಇವನಲ್ಲೇ ವಿಧವಿಧವಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುವುದರಿಂದ ವಿರಾಟ್ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದೇ ತಾತ್ಪರ್ಯವಾದರೆ, ಇದೇ ರೀತಿ ವಾಗ್ದೇವಿಯೂ ವರ್ಣಿತಳಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ—

ಮಹೋ ಅರ್ಣಃ ಸರಸ್ವತೀ ಪ್ರಚೇತಯತಿ ಕೇತುನಾ |

ಧಿಯೋ ವಿಶ್ವಾ ವಿ ರಾಜತಿ ||

(೧೩.೧೨)

ವಾಗ್ದೇವಿಯಾದ ಸರಸ್ವತಿಯು ಅನೇಕ ವಿಧವಾಗಿ ವಿರಾಜಿಸುತ್ತಾಳೆ ಎಂಬ ವರ್ಣನವು ಇರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದಂಶವನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು.

ಸಿತಾ ಯತ್ಸಾವಂ ದುಹಿತರಮಧಿಷ್ಠನ್ ಕ್ಷತ್ರಿಯಾ ರೇತಃ

ಸಂಜಗ್ಮಾನೋ ನಿ ಹಿಂಚತ್ |

ಸ್ವಾಧ್ಯೋಜನಯನ್ ಬ್ರಹ್ಮ ದೇವಾ ವಾಸ್ತೋಷ್ವತಿಂ

ವ್ರತಪಾಂ ನಿರತಕ್ಷನ್ ||

(೧೦.೬೧.೭.)

ಪ್ರಜಾಪತಿಯು ತನ್ನ ಪುತ್ರಿಯೊಡನೆ ಸಂಗಮನ ಮಾಡಿದಾಗ ಪೃಥ್ವಿಯೊಡಗೂಡಿ ರೇತಸ್ಸನ್ನು ಸುರಿಸಿದನು. ಆಗ ಬ್ರಹ್ಮನ ಜನನವಾಯಿತು, ಎಂದಿರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಪುತ್ರಿಯಾರು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಾಯಣರು ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಉಷಸ್, ವಾಕ್ ಹೀಗೆ ವೈಕಲ್ಪಿಕವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಬಹುದು. ಪುತ್ರಿಯನ್ನೇ ಪತ್ನಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪುತ್ರೋತ್ಪಾದನ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿದನು ಎಂದಿರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೇ ತೈತ್ತಿರೀಯ ಸಂಹಿತಾ ವಾಕ್ಯವೂ ವಿವರಿಸುತ್ತಾ,

ಪ್ರಜಾಪತಿರ್ವಿರಾಜಮಸತ್ಯತ್ತಯಾ ಭೂತಂ ಚ ಭವ್ಯಂ
ಚಾಸೃಜತ ... (ತೈ. ಸಂ. ೩.೩.೫.೨.)

ಪ್ರಜಾಪತಿಯು ವಿರಾಟ್ಟನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸಿದನು ಎಂದಿರುತ್ತದೆ. (ಇಲ್ಲಿಯೂ ವಿರಾಟ್ ಎಂದರೆ ಯಾರು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಿಲ್ಲ). ಅವಳೊಡನೆ ಸೇರಿ ಭೂತ ಮತ್ತು ಭವಿಷ್ಯತ್ಕಾಲದ ಸಕಲ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನೂ ಉತ್ಪನ್ನಮಾಡಿದನು ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವೆಡೆ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು ವಾಕ್ಯನೊಡನೆ ಸೇರಿ ಪ್ರಜೋತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಿದನೆಂದಿದೆ.

ಹೀಗೆ ವಿರಾಟ್ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಿದರೂ, ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, ಸೃಷ್ಟಿ ಕರ್ತನು ತನ್ನಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾದ ವಸ್ತುವಿನೊಡನೆಯೇ ತಾನು ಸೇರಿ ಪ್ರಪಂಚರೂಪವಾದ ವಿಸ್ತೃತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇಂದ್ರನೇ ಪರಮಪುರುಷನೆಂದಾದರೆ ಅವನ ಪತ್ನಿಯು ವಿರಾಟ್ ಎಂದು ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸಿದೆ.

ಅಥೈತದ್ವಾಮೇಽಪ್ರೀಣಿ ಪುರುಷರೂಪ
ಮೇಷಾಸ್ಯ ಪತ್ನೀ ವಿರಾಟ್ ತಯೋರೇಷ ಸಂಸ್ತಾವಃ ||

(ಬೃ. ಉ. ೪.೨.೩.)

ದಕ್ಷಿಣಾಕ್ಷಿಯಲ್ಲಿ (ಬಲಗಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ) ಇಂದ್ರನು ವಿರಾಜಿಸುತ್ತಾನೆ. ವಾಮಾಕ್ಷಿಯಲ್ಲಿ (ಎಡಗಣ್ಣು) ಇವನ ಪತ್ನಿಯಾದ ವಿರಾಟ್‌ತತ್ತ್ವವು ವಿರಾಜಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಎರಡು ತತ್ತ್ವಗಳಿಗೂ ಹೃದಯಾಕಾಶವೇ ಸಂಯೋಗಸ್ಥಾನ ಎಂದು ಪುರುಷ ಮತ್ತು ವಿರಾಟ್‌ ತತ್ತ್ವದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿ,

ಅದಿತೇರ್ಧಕ್ಷೋ ಅಜಾಯತ ದಕ್ಷಾದದಿತಿಃ ಪರಿ |

(ಋ. ಸಂ. ೧೦.೭೨.೪.)

ಅದಿತಿಯಿಂದ ದಕ್ಷನೂ, ದಕ್ಷನಿಂದ ಅದಿತಿಯೂ ಉತ್ಪನ್ನರಾದರು ಎಂದು ದಕ್ಷ ಮತ್ತು ಅದಿತಿಗಳಿಗೂ ಪರಸ್ಪರ ಉತ್ಪಾದ್ಯೋತ್ಪಾದಕ ಸಂಬಂಧವು ತಿಳಿಸಿದೆ, ದಕ್ಷ ಮತ್ತು ಅದಿತಿಯರು ಒಂದೇ ಮೂಲತತ್ತ್ವದ ಎರಡು ಅಂಶ ವಿಶೇಷಗಳೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಲಿಂಗಭೇದವು ದೇವತಾಭೇದವನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ. “ವೃಷಭಶ್ಚ ಧೇನುಃ” ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದಲೂ ಇದೇ ವಿಷಯವನ್ನು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯು ವಿಶದಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತವಾಗಿರುವ ವಾಕ್ತತ್ತ್ವಕ್ಕೆ ಎರಡು ಅವಸ್ಥೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಪೂರ್ವ ಮತ್ತು ಸೃಷ್ಟಿರೂಪ. ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಪೂರ್ವ ತ್ರಯೀರೂಪವಾದ ವಾಕ್ತತ್ತ್ವವು ಆದಿತ್ಯನ ಸಂಕಲ್ಪರೂಪ ; ಅನಂತರ ನಾಮ ರೂಪಾತ್ಮಕವಾದ ವ್ಯಾಕರಣಾವಸ್ಥೆ. ಇದನ್ನೇ,

“ ಪತಂಗೋ ವಾಚಂ ಮನಸಾ ಬಿಭರ್ತಿ | ತಾಂ ಗಂಧರ್ವೇಃ
ವದದ್ಗರ್ಭೇ ಅಂತಃ ”

(೧೦.೧೭೭.೨)

ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದೆ. ¹ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ಆದಿತ್ಯನಿಗೆ ಪ್ರಜಾಪತಿ, ಬೃಹಸ್ಪತಿ, ವಾಚಸ್ಪತಿ, ಮಾಯು, ಗಂಧರ್ವ, ಸರಸ್ವಾನ್ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಶೇಷಣಗಳಿರುವಂತೆ, ವಾಗ್ದೇವಿಗೂ ಇದಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಪಾವೀರವೀ ಕನ್ಯಾ, ವೀರಪತ್ನೀ, (ಮಾಧ್ಯಮಿಕಾ ವಾಕ್) ಗಾಂಧರ್ವೀ, ಗೌರೀ, ಧೇನು, ಸರಸ್ವತೀ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಶೇಷಣಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ವಾಕ್ಯೆಗೂ ಯಜ್ಞಕ್ಕೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

1 ಸಾಯಣರು ಈ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಎರಡು ವಿಧವಾದ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಆದಿತ್ಯಪರವಾದ ಅರ್ಥವೊಂದು ಮತ್ತು ಪರಮಾತ್ಮಪರವಾದ ಅರ್ಥವೊಂದು. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ—

ಆದಿತ್ಯನು ತ್ರಯೀರೂಪವಾದ ವಾಕ್ತತ್ತ್ವವನ್ನು ತನ್ನ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಧರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಎಂದರೆ, ತೃಪ್ತಿಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿರುವಂತೆ,

“ ಅಗ್ನಿ ಗರ್ವಾಂಧರ್ವೀಂ ಪಥ್ಯಾಮೃತಸ್ಯಾಗ್ನೀಃ ”

(೧೦.೮೦.೬)

ಇತ್ಯಾದಿ ಮಂತ್ರಗಳು ಯಜ್ಞಾಗ್ನಿ, ಯಜ್ಞ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳ ಅನ್ಯೋನ್ಯ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಇನ್ನೂ ವಿಶದಪಡಿಸುತ್ತವೆ.

ಸೃಷ್ಟಿರೂಪವಾದ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಯಾವ ರೀತಿ ವಾಕ್ಯನ ಸಹಾಯವು ಅವಶ್ಯವೋ ಅದರಂತೆಯೇ ವಾಕ್ಯತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಯಜ್ಞದ ಸ್ವರೂಪ ಜ್ಞಾನವು ಅತ್ಯವಶ್ಯ. ¹ “ ಉಪಹ್ವಯೇ ಸು ದುಘಾಂ ”, “ ಹಿಜ್ಞು ಣ್ವತೀ ”, “ ಗೌರಮೀಮೇದನು ”, “ ಅಪಶ್ಯಂ ಗೋಪಾಂ ” ² ಇತ್ಯಾದಿ ಮಂತ್ರಗಳು ವಾಕ್ಯತ್ವಕ್ಕೂ ಯಜ್ಞಕ್ಕೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇವು ಪ್ರವರ್ಗ್ಯವಾಚ್ಯವಾದ ಯಜ್ಞ ಸಂಬಂಧಿಯಾದ

“ ಪ್ರಾತಃಕಾಲದಲ್ಲಿ ಋಗ್ವಿಷ್ಣುವಾದ ವಾಕ್ಯನೊಡನೆ ಅಂತರಿಸ್ಸದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮಧ್ಯಾಹ್ನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಜುರ್ವೇದ ರೂಪವಾದ ವಾಕ್ಯನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು, ಅಸ್ತಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಾಮರೂಪವಾದ ವಾಕ್ಯನಿಂದ ಕೊಂಡಾಡಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ. ” ಹೀಗೆ ಸರ್ವಕಾಲದಲ್ಲೂ ತ್ರಯೀರೂಪವಾದ ವಾಕ್ಯನೊಡನೆ ನಿಯತವಾದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾನೆ. ಇದೇ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಗಂಧರ್ವನು ಪ್ರೇರಿಸುತ್ತಾನೆ. ದಿವ್ಯಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಈ ವಾಗ್ದೇವಿಯನ್ನು ಮೇಧಾವಿಗಳಾದ ಋಷಿಗಳು ಯಜ್ಞಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ—

ಪತಂಗನು (ಪರಮಾತ್ಮನು) ಜಗತ್ಸೃಷ್ಟಿಗಿಂತಲೂ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಸಕಲಾರ್ಥಪ್ರತಿಪಾದಕವಾದ ವೇದವನ್ನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿದನು. ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಾಂತರ್ಗತನಾದ ಹಿಂಚ್ಯುರ್ಭವನು ಈ ವೇದರೂಪವಾದ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಥಮತಃ ಉಚ್ಚರಿಸಿದನು. ಕ್ರಾಂತದರ್ಶಿಗಳಾದ ದೇವತೆಗಳು ಈ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಸತ್ಯಾತ್ಮಕನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ; ಎಂದು ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಪೂರ್ವದ ಈಶ್ವರಸಂಕಲ್ಪರೂಪದ ಅವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಸೃಷ್ಟಿರೂಪವಾದ ವ್ಯಾಕರಣಾವಸ್ಥೆ ಎರಡನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿದೆ.

1 ಯಜ್ಞೇನ ವಾಚಃ ಪದವೀಯಮಾಯನ್ |

(೧೦.೭೧.೩.)

2 ಋ. ಸಂ. ೧.೧೬೪. ೨೬-೨೮.

ಮಂತ್ರಗಳು. ಪ್ರವರ್ಗ್ಯವು ಯಜ್ಞಗಳೆಲ್ಲ ತಿರೋರೂಪವಾದುದು. ಈ ಸುಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ಉದ್ವಿಷ್ಟವಾಗಿರುವ ಮುಖ್ಯದೇವತೆ ಆದಿತ್ಯ. ಪ್ರವರ್ಗ್ಯಾಖ್ಯವಾದ ಯಜ್ಞತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತವನು ಆದಿತ್ಯತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತು ಅವನ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯೊಡನೆ ಸೇರಿ ತಾನೂ ಜ್ಯೋತೀರೂಪನಾಗುತ್ತಾನೆಂದು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದೆ.

ಸೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಆರಂಭಿಸಿ ಸಕಲ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೂ ಆವೃತ್ತಿರೂಪವಾದ ವಿಶ್ವಚಕ್ರಕ್ಕೂ ಮೂಲನಾದ ಸರಬ್ರಹ್ಮನೇ ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯನಾಗಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಯಾವ ಸೃಷ್ಟಿಯು ಯಜ್ಞರೂಪವಾದ ವಿಶ್ವತತ್ತ್ವವನ್ನರಿಯದೆ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವಚಕ್ರದ ಹಾದಿಯನ್ನನುಸರಿಸದೆ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿರುವನೋ ಅವನು ಪಾಪಿಸ್ಥನು.¹

ಯಜ್ಞತತ್ತ್ವದಲ್ಲಿಡಬೇಕಾದ ಈ ಶ್ರದ್ಧೆಯು ಕೇವಲ ಅಂಧಶ್ರದ್ಧೆಯಲ್ಲ. ಈ ಶ್ರದ್ಧೆಯು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾದ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಗ್ರಹಣಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದಾಗಿರಬೇಕು ಇದು ಸಕಲ ಭುವನನಾಭಿಯಾದ ಯಜ್ಞಕ್ಕೂ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವಕ್ಕೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನರಿಯುವುದಾಗಿರಬೇಕು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕಜ್ಞಾನದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಂತಿರುವ ಈ ಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳ ಯಜಮಾನನು ತನಗೂ ಯಜ್ಞಕ್ಕೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಯಜ್ಞಕ್ಕೂ ಪ್ರಜಾಪತಿಗೂ ಇರುವ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನರಿಯುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರಜಾಪತಿ ರೂಪಿಯಾದ ಸರಬ್ರಹ್ಮನ ವಿಶ್ವವ್ಯವಹಾರಗಳೆಲ್ಲವೂ ಯಜ್ಞತತ್ತ್ವದಲ್ಲಿಡಗಿರುತ್ತದೆಯೆಂದರಿಯುತ್ತಾನೆ. ವಿಶ್ವಚಕ್ರದ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ತಾನೂ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾದ ಪುರುಷ ಯಜ್ಞವು ಅನಾದ್ಯನಂತವಾದ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನ ವಿಶ್ವಯಜ್ಞದ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ. ವಿಶ್ವಕರ್ಮನ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಆದಿಯಿಲ್ಲ. ಅಂತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದು ನಿರಂತರ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಈ ಯಜ್ಞದ ಫಲವಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಸ್ಥಿತಿಲಯಗಳೂ ನಿರಂತರ. ಹೀಗೆ ಅನಾದ್ಯನಂತವಾದರೂ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸೃಷ್ಟಿಯೂ

1 ಏವಂ ಪ್ರವರ್ತಮಾಂ ಚಕ್ರಂ ನಾನುವರ್ತಯತೀಹ ಯಃ |

ಅಘಾಯುರ್ದ್ರಿಯಾರಾಮೋ ಮೋಘಂ ಪಾರ್ಥ ಸ ಜೀವತಿ ||

ಯಜ್ಞಫಲವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಯಜ್ಞಕ್ಕೂ ಕಾಲರೂಪವಾದ ಅಥವಾ ದೇಶರೂಪವಾದ ಒಂದು ಪ್ರಮಾಣವು ಅವಶ್ಯ. ಕಾಲರೂಪವಾದ ಅವಧಿಗೆ ಸಂವತ್ಸರವೇ ಪ್ರಮಾಣ. ಸಂವತ್ಸರಕ್ಕೆ ವಸಂತ, ಗ್ರೀಷ್ಮ ಮತ್ತು ಶರತ್ತುಗಳು ಅವಯವಗಳಾಗಿರುವಂತೆ ಸಂವತ್ಸರಾತ್ಮಕವಾದ ಯಜ್ಞಕ್ಕೂ ಆಚ್ಯಾಹುತಿ, ಸಮಿತ್ತಿನ ಅರ್ಪಣ ಮತ್ತು ಹವಿರರ್ಪಣ ಎಂಬ ಮೂರು ಸಂಕೇತರೂಪವಾದ ಅವಯವಗಳಿರುತ್ತವೆ.

ಪ್ರಜಾಪತಿ, ಪುರುಷ ಇತ್ಯಾದಿ ಸಂಜ್ಞೆಗಳಿಂದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವೂ ವಿಶ್ವರೂಪಿಯೂ ಆದ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು ಹಿಂದಿನ ಮಾದರಿಯನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸಿ ಸೃಷ್ಟಿಹೇತುವಾದ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನನ್ನೇ ಪೂರ್ಣವಾದ ಆಹುತಿಯನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಪಿಸಿ,

“ ತಸ್ಮಾತ್ಪಶ್ಚದ್ವರೀಯಸಃ ಪ್ರಜನನಾದಿಮಾಃ ಪ್ರಜಾಃ

ಪ್ರಜಾಯಂತೇ ”

(ಶ. ಬ್ರಾ. III. 5.1.11.)

ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವಂತೆ ಯಜ್ಞರೂಪವಾದ ಸ್ತ್ರೀಯೋನಿಯಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನಮಾಡುತ್ತಾನೆ.

ದೇವತೆಗಳು ಮತ್ತು ಅಸುರರಾದಿಯಾಗಿ ಅಣುರೂಪವಾದ ಮೃತ್ತಿನವರೆಗೆ ಉತ್ಪನ್ನವಾದ ಸಕಲವೂ ಈ ಯಜ್ಞದ ಫಲ. ಈ ಯಜ್ಞಕರ್ತರು ಮೂವರು.

(೧) ಪ್ರಜಾಪತಿ,

(೨) ಪಾರ್ಥಿವಾಗ್ನಿ,

(೩) ಮಾನವರೂಪನಾದ ಯಜಮಾನ.

ಈ ಮೂವರ ಕರ್ಮವೂ ಒಂದೇ ನಿಯಮವನ್ನನುಸರಿಸಬೇಕು. ಮಾನವನು ತನ್ನ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾದ ಪುರುಷಯಜ್ಞದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನ ಯಜ್ಞತತ್ತ್ವವನ್ನನುಸರಿಸಬೇಕು. ಪುರುಷನ ಕರ್ತವ್ಯಗಳಿಗೆ ಅಗ್ನಿಯೇ ಮಾದರಿ. ¹ ಆದುದರಿಂದ “ ಅಗ್ನೇ ನಯ ” ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಸನ್ಮಾರ್ಗ ದರ್ಶಕನಾದ ಅಗ್ನಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ.

“ಅಗ್ನೇ ತದಸ್ಯ ಕಲ್ಪಯ ..

ಪುರುಷ ಸಂಮಿತೋ ಯಜ್ಞಃ . *

ಶ್ಲೋ. ಬ್ರಾ. III. 7.11.5.

ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿರುವಂತೆ ಪುರುಷನು (ಯಜಮಾನನು) ಯಜ್ಞ ತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತು ತನ್ನ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಆಚರಿಸಿದರೆ ತಾನೂ ಮೂಲಪುರುಷನ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನೇ ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ, ಎಂದರೆ ಸಂಕುಚಿತರೂಪವುಳ್ಳವನು ತನ್ನ ಯಜ್ಞಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ವಿಕಾಸವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಈ ವಿಧವಾದ ಅಪ್ತವಿಸ್ತೃತಿಯೇ ಯಜ್ಞದ ಉದ್ದಿಶ್ಯ.

ಪುರುಷಾರ್ಥ

ಪರಿಚಿನ್ಮತೋ ದ್ರವಿಣಂ ಮಮನ್ಯಾದೃತಸ್ಯ ಪಥಾ

ನಮಸಾ ವಿವಾಸೇತ್ |

ಉತ ಸ್ವೇನ ಕೃತುನಾ ಸಂ ವದೇತ ಶ್ರೇಯಾಂಕಂ

ದಕ್ಷಂ ಮನಸಾ ಜಗೃಭ್ಯಾತ್ ||

(ಋ. ಸಂ. ೧೦.೩೧.೨.)

ಪುರುಷನು ಸರ್ವಪ್ರಯತ್ನದಿಂದಲೂ ಧನಾರ್ಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಋತಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಿ ಯಜ್ಞರೂಪವಾದ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ವಿನಿಯೋಗಿಸಿ ಈಶ್ವರ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಬೇಕು. ಜ್ಞಾನಪೂರ್ವಕವಾದ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಮುಗ್ಧನಾಗಿ ಈ ಧ್ಯಾನದ ಮೂಲಕ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯೂ ಸರ್ವಶಕ್ತನೂ ಆದ ಈಶ್ವರನನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದೇ ಪುರುಷಾರ್ಥ.

ಪುರುಷಾರ್ಥವು ಎರಡುವಿಧ¹. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಪತ್ತು; ಅದರಿಂದ ಜೀವನದ ಪೌಷ್ಟಲ್ಯ ಮತ್ತು ಸೌಂದರ್ಯ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಸಂಪತ್ತು; ಅದರಿಂದ ವಿಶ್ವಸಾಮರಸ್ಯ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ.

ಈ ಎರಡು ಧ್ಯೇಯಗಳ ಸಂಪಾದನೆಗೂ ಉತ್ತಮವಾದ ಕರ್ಮವು ಅತ್ಯವಶ್ಯ. ಉತ್ತಮವಾದ ಕರ್ಮಕ್ಕೂ ಉತ್ತಮವಾದ ಜೀವನಕ್ಕೂ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯ. ಜೀವನದ ಪೌಷ್ಟಲ್ಯವು ಉತ್ತಮವಾದ ಕರ್ಮವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವಂತೆ ಉತ್ತಮವಾದ ಕರ್ಮವೂ ಜೀವನದ ಆರ್ಥಿಕಸಂಪತ್ತು ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕಸುಖಸಂತೋಷಗಳನ್ನವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಕರ್ಮವು ಎಷ್ಟು ಮುಖ್ಯವೋ ಕರ್ಮಸಾಧಕವಾದ ದೈಹಿಕ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಸುಖಶಾಂತಿಗಳೂ ಅಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯ.

1 ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ, ಮೋಕ್ಷ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಪುರುಷಾರ್ಥಗಳೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಅಡಗಿವೆ.

೧

ಪುಷ್ಕಲವಾದ ಜೀವನವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ. ವಿಶ್ವನಿಯಮದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನಿಟ್ಟು ಅದೇ ನಿಯಮವನ್ನು ವೈಯುಕ್ತಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲೂ ಅನುಸರಿಸಬೇಕು. ಅಂಥ ಸತ್ಯಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ನೀತಿಯುತ ಜೀವನವನ್ನು ಆಚರಿಸಲು ಯಾರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವೋ ಅವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಈ ಅಧಿಕಾರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸುಖಸಂಪತ್ತುಗಳು ದೈವಾನುಗ್ರಹದ ಫಲವಾದರೆ, ದೈವಾನುಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಪುರುಷಕಾರವೇ ಮೂಲ.

“ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನಾದ ಕರ್ಮಕರ್ತನ ಸಖ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಲು ದೇವತೆಗಳು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ಯಜುರ್ಮಾರ್ಗವುಳ್ಳ ಯಜ್ಞಕರ್ತರು. ಆದ್ದರಿಂದ ದೇವತೆಗಳ ಉದಾರವಾದ ಅನುಗ್ರಹವು ನಮ್ಮಮೇಲಿರಲಿ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ ಫಲವಾಗಿ ಅವರು ನಮ್ಮ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸಲಿ”¹

“ಋತುರ್ಮಾರ್ಗವನ್ನನುಸರಿಸುವ ಕರ್ಮಕರ್ತನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಪೂಜ್ಯನಾದ ಸವಿತೃವು ಉತ್ತಮವಾದ ಅನ್ನಸಂಪತ್ತನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ”²

“ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನಾದ ಪುರುಷನನ್ನು ದೇವತೆಗಳು ಸಕಲ ಆಪತ್ತುಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ”³ ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳು ಮನುಷ್ಯನ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಗೂ ದೈವಾನುಗ್ರಹಕ್ಕೂ ಇರುವ ನಿಯತವಾದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

1 ದೇವಾನಾಂ ಭದ್ರಾ ಸುಮತೀರ್ಯಜೂಯತಾಂ ದೇವಾನಾಂ

ರಾತಿರಭಿ ನೋ ವರ್ತತಾಂ |

ದೇವಾನಾಂ ಸಖ್ಯಮುಪ ಸೇದಿಮಾ ವಯಂ ದೇವಾ ನ ಆಯುಃ

ಪ್ರತಿರನ್ತ ಜೀವಸೇ ||

(ಋ. ಸಂ. ೧.೮೯.೨.)

2 ಆ ನೋ ದೇವಃ ಸವಿತಾ ಸಾವಿಷದ್ವಯ ಯಜೂಯತೇ

ಯಜಮಾನಾಯ ಸುನ್ವತೇ |

(ಋ. ಸಂ. ೧೦.೧೦೦.೩.)

3 “ಯೋ ಮಿತ್ರಾಯ ವರುಣಾಯಾವಿಧಜ್ಞೋಽನರ್ವಾಣಂ

ತಃ ಪರಿ ಪಾತೋ ಅಹಸಃ |

(ಋ. ಸಂ. ೧.೧೩೬.೫.)

ವಿಶ್ವಸಿಯಮದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿರುವವನಿಗೆ ಸತ್ಯಯುತವಾದ ಜೀವನವು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. “ಯಾವ ಇಂದ್ರನ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಗಂಗಾದಿಸಪ್ತನದಿಗಳೂ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಹರಡುವುವೋ, ಯಾವ ಆದಿತ್ಯರೂಪನಾದ ಇಂದ್ರನ ದಿವ್ಯತೇಜಸ್ಸನ್ನು ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳೂ ಧರಿಸುವುವೋ, ಯಾರ ನಿಯಮಾನುಸಾರ ಸೂರ್ಯಾಚಂದ್ರಮಸರು ತಮ್ಮ ಪರ್ವಾಯ ರೂಪವಾದ ಪರಿಭ್ರಮಣವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವರೋ ಆ ಇಂದ್ರನ ನಿಯಮದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನಿಡಬೇಕು” ಎಂದು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯ ಸಂದೇಶ. ವೈಯಕ್ತಿಕವಾದ ಮತ್ತು ವ್ಯಾವಹಾರಿಕವಾದ ಋಜುತ್ವಕ್ಕೆ ಈ ಶ್ರದ್ಧೆಯೇ ಮೂಲ. ಶ್ರದ್ಧಾಯುತವಾದ ಋಜುಮಾರ್ಗಾನುಸರಣವು ಸಕಲಸಂಪತ್ತಿಗೂ ಕಾರಣ. ಇದರ ಫಲವಾಗಿ “ವಾಯ್ವಾತ್ಮಕನಾದ ಈಶ್ವರನು ಮಧುರವಾದ ಕರ್ಮಫಲಗಳನ್ನು ಸುರಿಸುತ್ತಾನೆ ನದಿಗಳು ತಮ್ಮ ಮಧುರವಾದ ರಸವನ್ನು ಹರಿಸುತ್ತವೆ. ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳು ಇವನಿಗೆ ಸುಖಕಾರಕರಾಗುತ್ತಾರೆ.”¹ ಇದೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಋಜುಮಾರ್ಗವಲಂಬಿಯಾದ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಪ್ರಪಂಚವು ಸಂಕುಚಿತವಾಗಿ ಇರದೆ ಬಹಳ ವಿಸ್ತೃತವಾಗುತ್ತದೆ. “ಋತಮಾರ್ಗವನ್ನವಲಂಬಿಸುವ ಮನುಷ್ಯನಿಗಾಗಿ ಆದಿತ್ಯರು ಮೂರುಲೋಕಗಳಲ್ಲೂ ತೇಜಸ್ಸನ್ನು ಹರಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವನ ಸೌಖ್ಯಸಂಪಾದನೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಜಾಗರೂಕರು. ಇಂಥ ಕರ್ಮಕರ್ತನಿಗಾಗಿ ಅವರು ಕೊಂಚವೂ ಅಲಸ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಕಣ್ಣಿನ ಎನೆಯನ್ನು ಇಕ್ಕದೆ ಕರ್ತವ್ಯೋನ್ಮುಖರಾಗಿದ್ದಾರೆ.”-

“ಎಲೈ ಇಂದ್ರಾವಿಷ್ಣುಗಳೇ, ನಮ್ಮಿಂದ ಅರ್ಪಿತವಾದ ಸೋಮವನ್ನು ಪಾನಮಾಡಿ ಆ ಹರ್ಷದ ಫಲವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸೌಖ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ನೆರವೇರಿ

1 “ಮಧು ವಾತಾ ಋತಾಯತೇ ಮಧು ಕ್ಷರಂತಿ ಸಿಂಧವಃ”

(೧.೯೦.೬.)

2 “ತ್ರಿ ರೋಚನಾ ದಿವ್ಯಾ ಧಾರಯಂತ ಹಿರಣ್ಯಯಾಃ

ಶುಚಯೋ ಧಾರಘೃತಾಃ |

ಅಸ್ವಪ್ನಜೋ ಅನಿಮಿಷಾ ಅದಬ್ಧಾ ಉರುಶಂಸಾಃ

ಯಜನೇ ಮರ್ತಾಃ ||

(೨.೨೭.೯.)

ಸಿದ ಕಾರ್ಯವು ಬಹಳ ಪ್ರಶಂಸನೀಯವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಉತ್ತಮನಾದ ಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳನ್ನೇ ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿ ಹರಡುವಂತೆ ಮಾಡಿದಿರಿ”¹ ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಶಂಸೆಗಳು ಋಜುವಾಗಾಫಲಂಬಿಯಾದ ಪುರುಷನ ಸೌಭಾಗ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಸಂಚವು ಎಷ್ಟು ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿ ಮಾಡಲ್ಪಡುವುದೆಂದೂ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅವನ ಕರ್ಮದ ಫಲವೆಂದೂ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

ಋತಮಾರ್ಗವನ್ನನುಸರಿಸುವವನಿಗೆ ಸಂಪತ್ಸಮೃದ್ಧಿ ಎಷ್ಟು ಖಚಿತವೋ ಅಷ್ಟೇ ಖಚಿತವಾಗಿ ಅಪ್ರಾಪ್ತನಾದವನೂ, ಕರ್ಮಭ್ರಷ್ಟನೂ ಆದ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ದಂಡವು ಸಿದ್ಧ. ಯಜ್ಞಾದಿ ಕರ್ಮರಹಿತನೂ ಸ್ವಾರ್ಥಿಯೂ ಆದವನ ಧನನಾಶವು ಖಂಡಿತ. ಅವನ ಸರ್ವನಾಶವೂ ಸಿದ್ಧ.

“ಕರ್ಮಕರ್ತನಾದ ಇಂದ್ರನು ಕರ್ಮರಹಿತನ ಧನವನ್ನು ಅಪಹರಿಸುತ್ತಾನೆ”²

“ತಾವೂ ಯಜ್ಞ ಮಾಡದೆ ಯಜ್ಞ ಕರ್ತರಿಗೆ ಹಿಂಸಕರಾದವರನ್ನು ಯಜ್ಞ ಕರ್ತನ ಸ್ತುತಿಯಿಂದ ಪ್ರೇರಿತನಾದ ಇಂದ್ರನು, ನಾಶಪಡಿಸುತ್ತಾನೆ.”³
 “ಧನವಂತನಾದವೂ ದಾನಮಾಡಲಿಚ್ಛಿಸದ ಪುರುಷನ ಧನವು ನಾಶವಾಗುತ್ತದೆ.”⁴

1 ಇಂದ್ರಾವಿಷ್ಣು ತತ್ಸಮಯಾಂ ವಾಂ ಸೋಮಸ್ಯ
ಮದ ಉರು ಚಕ್ರಮಾರ್ಥೇ |

ಅಸೃಣುತಮಂತರಿಕ್ಷಂ ಪರೀಯೋಽಪ್ರಥತಂ ಜೀವಸೇ
ನೋ ರಜಾಂಸಿ ||

(ಋ. ಸಂ. ೬.೬೯.೫.)

2 ಯ ಆದೃತ್ಯಾ ಪರಿಪಂಥೀವ ಶೂರೋಽಯಜ್ಞನೋ
ವಿಭಜನ್ನೇತಿ ವೇದಃ |

(ಋ. ಸಂ. ೧.೧೦೩.೬.)

3 ಐಘನ್ಯಾನಂದ್ರ ಮಿತ್ರೇರೂಞ್ಣೋದಪ್ರವೃದ್ಧೀ
ಹರಿವೋ ಅದಾಶೂನ್ |

(ಋ. ಸಂ. ೧.೧೨೪.೬.)

4 ೧೦.೧೧೭.

ದೈವಾನುಗ್ರಹವನ್ನಪೇಕ್ಷಿಸುವವನು ಕರ್ಮರಾಹಿತ್ಯವೇ ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ಪಾಪಗಳಿಂದ ದೂರನಾಗಿರುತ್ತೇನೆಂದು ತಿಳಿಸಿ, “ಪಾಪರಹಿತನಾದ ನಾನು ವರುಣನನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತೇನೆ. ನನಗೆ ವರುಣನು ಧನಪ್ರೇರಕ ನಾಗಲಿ”¹

“ಆಗ್ನಾದಿ ದೇವತೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಪ್ರಮಾಣಿಕನೂ ಪಾಪರಹಿತನೂ ಆಗಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳ ರಕ್ಷಣೆಯೂ ಸಿಕ್ಕಲಿ”²

ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ಪಾಪರಾಹಿತ್ಯವನ್ನೂ ಆತ್ಮಶುದ್ಧಿಯನ್ನೂ ದೇವತೆಗಳ ಮುಂದೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಪಾಪದಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಿಧ. ಪುರುಷನ ಆತ್ಮಕೃತ ಮತ್ತು ಅಧಿದೈವಿಕ. ಸ್ವಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಮೊದಲನೆ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದ ಪಾಪಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ದಾದ್ರ್ಯ, ದಾದ್ರ್ಯಫಲವಾದ ಸಂಕಟಗಳು ಇವನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸಲು ಪುರುಷಪ್ರಯತ್ನದಷ್ಟೇ ಲೈವಸಹಾಯವೂ ಬೇಕು. ಇವುಗಳ ನಾಶವಿಲ್ಲದೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸುಖಶಾಂತಿಗಳೆಲ್ಲ ಕರ್ಮಚರಣೆಯು ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೆ ಇಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನು ಮನುಷ್ಯನಾಗಿ ಬಾಳಬೇಕಾದರೆ, ಸುಸಂಸ್ಕೃತ ನಾಗಿ ಕರ್ತವ್ಯೋನ್ಮುಖನಾಗಿ ಬೇಕಾದರೆ ಅವನಿಗೆ ದಾದ್ರ್ಯ ಮೊದಲನೆ ಪ್ರತಿಬಂಧಕ. ರೋಗಾದಿಗಳು ಎರಡನೆ ಪ್ರತಿಬಂಧಕ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ,

1 ಅರಂ ದಾಸೋ ನ ಮೀಳ್ವಷೇ ಕರಾಣ್ಯಹಂ ದೇವಾಯ

ಭೂರ್ಭುವೇನಾಗಾಃ |

ಅಚೇತಯದಚತೋ ದೇವೋ ಅರೋ ಗೃತ್ಸಂ ರಾಯೇ

ಕವಿತರೋ ಜುನಾತಿ ||

(೭.೮೬.೭.)

2 ಮಹೋ ಅಗ್ನೇಃ ಸಮಿಧಾನಸ್ಯ ಶರ್ಮಾಣನಾಗಾ ಮಿತ್ರೇ

ವರುಣೇ ಸ್ವಸ್ತಯೇ |

(೧೦.೪೬.೧೨.)

ಅನಾಗಾಸ್ತ್ವೇನ ಹರಿಕೇಶ ಸೂರ್ಯಾಹ್ನಾಹ್ನಾ ನೋ

ವಸ್ಯಸಾವಸ್ಯಸೋದಿ ಹಿ |

(೧೦.೩೭.೯.)

“ ಎಲೈ ಅಗ್ನಿಯೇ, ನಮ್ಮ ಹಸಿವನ್ನು ದೂರಮಾಡು. ನಮ್ಮ ಪಾಪವನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸು ”

“ ಎಲೈ ಇಂದ್ರನೆ, ನಮಗೆ ಗೋಧನವನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ದಾರಿದ್ರ್ಯದಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾದ ದುರ್ಬುದ್ಧಿಯನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಹಸಿವನ್ನೂ ದೂರಮಾಡಲು ಸಹಾಯಮಾಡು ”

“ ಎಲೈ ಸೂರ್ಯನೇ, ಯಾವ ಸಿನ್ನ ತೇಜಸ್ವಿನಿಂದ ಅಂಧಕಾರವನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿ ಜಗತ್ತನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಗೊಳಿಸುವೆಯೋ ಅದೇ ತೇಜಸ್ವಿನಿಂದ ನಮ್ಮ ಅನ್ನಾಭಾವವನ್ನೂ ರೋಗಾದಿಗಳನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡು ”¹ ಎಂಬ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯು ಸಿರಂತರವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಾರ್ಥನೆ, ಮತ್ತು ಅದರ ಫಲದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣವಾದ ಶ್ರದ್ಧೆ ಯಿದ್ದರೂ ಪುರುಷಾರ್ಥಸಾಧನೆಗೆ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಪುರುಷಪ್ರಯತ್ನವು ಅತ್ಯವಶ್ಯ. ಸಂಪತ್ತಮೃದ್ಧಿಯು ಕೇವಲ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ಫಲವಾಗಿ ಅಂತರಿಕ್ಷದಿಂದ ಸುರಿಯುವದಿಲ್ಲ. ಇದು ಪುರುಷನ ಸತ್ತ ನಾದ ದುಡಿಮೆಯ ಫಲವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯಿಲ್ಲ. ಎಂಬುದು ಋಕ್ಸಂಹಿತಾಕಾರ ರಾದ ಋಷಿಗಳ ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ನಂಬಿಕೆ.

ಪುರುಷಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾದ ಪುರುಷಾರ್ಥಸಾಧನೆಗೆ ಸಿದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಜಲ್ಪಿ ಇವೆರಡೂ ಶತ್ರುಗಳು. ಸಿದ್ಧಿಯೆಂದರೆ ಸೋಮಾತನ. ಜಲ್ಪಿ ಯೆಂದರೆ ಆತ್ಮಪ್ರಶಂಸೆಯೇ ಮುಂತಾದ ದುರಭಿಮಾನದ ಮಾತುಗಳು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ “ನಿದ್ರಾ ಮತ್ತು ಜಲ್ಪಿ ಇವೆರಡೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಆವರಿಸದಿರಲಿ, ನಾವು ಅದಕ್ಕೆ ವಶವಾಗದೆ ಇರೋಣ”² ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ. ಅಲಸ್ಯ

1 ಯೇನ ಸೂರ್ಯ ಜ್ಯೋತಿಷಾ ಬಾಧಸೇ ತಮೋ ಜಗಚ್ಛ

ವಿಶ್ವಮುದಿಯರ್ಷಿಭಾನುನಾ ||

ತೇನಾಸ್ಮದ್ವಿಶ್ವಾಮನಿರಾಮನಾಹುತಿಮಪಾಮೀನಾಮಪ

ದುಃಸ್ವಪ್ನೈಕಂ ಸುವ ||

(೧೦.೩೭.೪.)

2 ತ್ರಾತಾರೋ ದೇವಾ ಅಧಿ ಪೋಚತಾ ನೋ ಮಾ ನೋ

ನಿದ್ರಾ ಈಶತ ಮೋತ ಜಲ್ಪಿಃ |

ವಿಲ್ಲದೆ ಚಟುವಟಿಕೆಯಿಂದಿರುವ ಕಾರ್ಯತತ್ಪರತೆಗೆ ಅಗ್ನಿ ದೇವತೆಗಳೇ ಆದರ್ಶ.

“ ಅಗ್ನಿಯ ರಶ್ಮಿಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಜಾಗರೂಕವಾಗಿವೆ. ಆಸತ್ತಿನಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತತ್ಪರವಾಗಿವೆ. ಕರ್ತವ್ಯನಿರ್ವಹಣದಲ್ಲಿ ಕೊಂಚವೂ ಶ್ರಮವನ್ನು ತೋರುವುದಿಲ್ಲ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅಗ್ನಿಯ ಜಃಗರೂಕತೆಯ ಫಲ ”¹ ಹೀಗೆಯೇ, ದಶದಿಕ್ಕುಗಳೂ ವರುಣಾದಿ ದೇವತೆಗಳೂ ಅನಿಮಿಷರಾಗಿ ಲೋಕರಕ್ಷಣವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಋಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾನವನು ತನ್ನ ಶ್ರದ್ಧಾಭಕ್ತಿಯುತವಾದ ಕರ್ಮಗಳಿಂದ ತೀರಿಸಬೇಕು. “ ಕರ್ಮರೂಪವಾದ ಶ್ರಮವಿಲ್ಲದೆ ದೇವತೆಗಳ ಸಖ್ಯವಿಲ್ಲ. ”² ಋಭುಗಳು ಮಾನವರಾದರೂ ತಮ್ಮ ತಪಃಸಾಧನೆಯಿಂದಲೂ ಉತ್ಕಟವಾದ ಕರ್ಮೇಚ್ಛೆಯಿಂದಲೂ ದೇವತೆಗಳ ಸಖ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದು ತಾವೂ ದೇವತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದಿದರು. ಋಭುಗಳ ಅಂಗಿರಸ್ಸುಗಳು ಇವರ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಕರ್ಮ ಮಾಡುವುದೇ ಸಕಲ ಸಂಪನ್ನಾಧಕ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ, “ ಸೃಷ್ಟಿಕಾಲದಲ್ಲೇ ಉತ್ಪನ್ನರೂ ಇತರರೂ ಆದ ಯಾವ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರಾದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೋ ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ನಮಸ್ಕಾರ ” ಎಂದು ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನರ್ಪಿಸಿದೆ.³ ಸತ್ಯಾತ್ಮಕನಾದ ಅಗ್ನಿಯನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸುತ್ತ ಯಜ್ಞಕರ್ಮವನ್ನು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಪ್ರಥಮತಃ ಉಪದೇಶಿಸಿದ ಅಂಗಿರಸ್ಸುಗಳೇ ಈ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದ

ಮಯಂ ಸೋಮಸ್ಯ ವಿಶ್ವಹ ಪ್ರಿಯಾಸಃ ಸುವೀರಾಸೋ

ವಿದಥಮಾ ವದೇಮು ||

(೮.೪೮.೧೪.)

1 ಆಪ್ತಪ್ತಜಸ್ತುರಣಯಸ್ಸು ಶೇವಾ ಅತಂದ್ರಾಸೋಽವ್ಯಕಾ ಅಶ್ರಮಿಷ್ಠಾಃ |

(೪.೪.೧೨.)

2 ಇದಾಹ್ನಃ ಪೀತಿಮುತ ಘೋ ಮದಂ ಧುರ್ನ ಋತೇ ಶ್ರಾಂತಸ್ಯ

ಸಖ್ಯಾಯ ದೇವಾಃ |

(೪.೩೩.೧೧.)

3 ಇದಂ ನಮು ಯಸಿಘಃ ಪೂರ್ವಜೇಘಃ ಪೂರ್ವೇಘಃ ಪಥಿತ್ಯಧ್ಯಃ |

(೧೦.೧೪.೧೫.)

ಲನೆಯವರು.¹ ಇದೇ ಮಾರ್ಗವನ್ನನುಸರಿಸಿ ಯಜ್ಞಾದಿಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರು ನಿರತರೋ ಅವರುಮಾತ್ರ ಸತ್ಸಂಪತ್ತಿಗೆ ಅರ್ಹರು. ಐಹಿಕ ಜೀವನದ ಸುಖಸಂತುಷ್ಟಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಈ ಕರ್ಮಕ್ರಮದ ಫಲ.

ಧನಸಂಪಾದನೆಯು ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದರೆ ಆ ಧನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವ ಸಾಧನವು ನೀತಿಯುತವಾಗಿರಬೇಕು. ಶುದ್ಧವಾಗಿಯೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಕೊಡುವುದಾಗಿಯೂ ಇರಬೇಕು. ಅಧಿಕವಾಗಿ ಧನಸಂಪಾದನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವೆನೆಂದು ದ್ಯೂತಾದಿಗಳಿಗೆ ವಶನಾದರೆ ಆ ಪುರುಷನು ಅನೇಕ ದುಃಖಗಳಿಗೀಡಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಧನಸಂಪಾದನೆಗಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ ಜೂಜುಗಾರನ ದುಃಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯು ಅವನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಉಪದೇಶವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ದ್ಯೂತಗಾರನ ದುಃಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅವನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿಸಿದೆ.

“ ದ್ಯೂತಸಾಧನವಾದ ಪಗಡೆದಾಳಾದ ಆಕರ್ಷಣವು ಬಹಳ ಪ್ರಬಲವಾದುದು. ಅದು ನನ್ನನ್ನು ದ್ಯೂತಕ್ಕೆ ಹುರಿದುಂಬಿಸುತ್ತದೆ.

“ ನನ್ನನ್ನು ಅತಿಯಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುವವಳೂ, ನನ್ನ ತಪ್ಪುಗಳೆಲ್ಲ ಮರೆಯುವವಳೂ, ಒಹಳ ತಪ್ಪಿತಸ್ಥರಾದರೂ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೋವಾಗಬಹುದೆಂದು ನನ್ನ ದುಷ್ಟ ಸ್ನೇಹಿತರನ್ನೂ ಗೌರವಿಸುವವಳೂ ಆದ ನನ್ನ ಪ್ರಿಯಪತ್ನಿಯನ್ನೂ ನಾನು ತಿರಸ್ಕಾರಮಾಡುವಂತೆ ದಾಳವು ನನ್ನನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತದೆ.”²

1 ಋತಂ ಶಂಸಂತ ಋಜು ದೀಧ್ಯಾನಾ ದಿವಸ್ವತಾ ಸೋ

ಅಸುರಸ್ಯ ವೀರಾಃ |

ವಿಶ್ವಂ ಪದಮಂಗಿರಸೋ ದಧಾನಾ ಯಜ್ಞಸ್ಯ ಧಾಮ

ಪ್ರಥಮಂ ಮನಸ್ತ ||

(೧೦.೬೭.೨.)

2 ನ ಮಾ ಮಿಮೇಧ ನ ಜಹೀಳ ಏಷಾ ಶಿವಾ ಸಖಿಭ್ಯ

ಉತ ಮಹ್ಯಮಾಸೀತ್ |

ಅಕ್ಷ ಸ್ಯಾಹಮೇಕಪರಸ್ಯ ಹೇತೋರನುವ್ರತಾಮಪ ಜಾಯಾ

ಮರೋಧಮ್ ||

(೧೦.೩೪.೨.)

“ ಇದೇ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನೇ ಮುಂದುವರಿಸುವುದರಿಂದ ನನ್ನ ಧರ್ಮ ಪತ್ನಿಯೂ ನನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜಿಗುಪ್ಸೆ ಕೊಂಡು ತಾಳಿ. ನನ್ನ ಅತ್ತೆಯು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಜಿಗುಪ್ಸೆಯನ್ನು ತೋರುತ್ತಾಳೆ. ನನಗೆ ಸುಖದಾತರಾರೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಯಾವ ಸೌಖ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನಂಥ ಜೂಜುಗಾರನನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡದ್ದರಿಂದ ಪತಿವ್ರತೆಯಾದ ಪತ್ನಿಗೂ ಅನೇಕ ಅವಮಾನವಾಗುವ ಸಂದರ್ಭವೊದಗುತ್ತದೆ. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನನ್ನಂಥ ಜೂಜುಗಾರನ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳೂ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರೂ ಅವನ ಕೈಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಒಂದೊಂದು ಸಲ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾದ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವುಂಟಾದರೂ ಪುನಃ ದಾಳವು ಖಂಡಿತ ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತದೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು ಜೂಜಿಗೆ ಧುಮುಕಿ ಅಂತಹವನು ಹಾಳಾಗುತ್ತಾನೆ. ಕೇಳುವವರಿಲ್ಲದೆ ಬೀದಿ ಅಲೆಯುತ್ತಾನೆ. ಮಾತಾಪತ್ನಿಗಳಿಗೆ ದುಃಖಕಾರಕನಾಗುತ್ತಾನೆ.”¹ ಅನಂತರ ತನ್ನ ಅನುಭವವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತ ಇತರರಿಗೆ ಈ ರೀತಿ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ.

1 ದ್ವೇಷಿ ಸ್ವಶೂರವ ಜಾಯಾ ರುಣಧಿ ನ ನಾಥಿತೋ

ವಿನ್ದತೇ ಮರ್ದಿ ಕಾರಂ |

ಅಶ್ವಸ್ಯೇವ ಜರತೋ ವಶ್ಯ ಸ್ಯ ನಾಹಂ ವಿನ್ದಾಮಿ

ಕಿತವಸ್ಯ ಭೋಗಮ್ ||

ಅನ್ಯೇ ಜಾಯಾಂ ಪರಿ ಮೃಶಂತ್ಯಸ್ಯ ಯಸ್ಯಾಗೃಧದ್ವೇದನೇ ವಾಜ್ರಹ್ನಃ |

ಪಿತಾ ಮಾತಾ ಭ್ರಾತರ ಏನಮಾಹುರ್ನ ಜಾನೀಮೋ

ನಯತಾ ಬದ್ಧಮೇತಂ ||

ಯದಾದೀರ್ಥೇ ನ ದವಿಷಾಣ್ಯೇಭಿಃ ಪರಾಯದ್ಭ್ರಾತೃವ

ಹೀಯೇ ಸಖಿಭ್ಯಃ |

ನ್ಯುಪ್ತಾರ್ಹ ಬಭ್ರವೋ ವಾಚಮಕ್ರತಗ್ಂ ಏವೀದೇಷಾಂ

ನಿಷ್ಕೃತಂ ಜಾರಿಣೀವ ||

ಜಾಯಾ ತಪ್ಯತೇ ಕಿತವಸ್ಯ ಹೀನಾ ಮಾತಾ ಪುತ್ರಸ್ಯ

ಚರತಃ ಕ್ವ ಸ್ವಿತ್ |

ಋಣಾವಾ ಬಿಭೃದ್ಧನಮಿಚ್ಛಮಾನೋಽನ್ಯೇಷಾಮಸ್ತಮುಪ

ನಕ್ತಮೇತಿ ||

(೧೦.೩೪. ೩-೧೦)

“ ಎಲೈ ಧ್ಯಾನಗಾರನೇ, ನನ್ನ ಉಪದೇಶಕ್ಕೆ ಗಮನಕೊಡು. ಜೂಜಾಡಿಕೆಡಬೇಡ. ಕೃಷಿಯನ್ನು ಮಾಡು. ಶ್ರಮಪಟ್ಟು ಕೃಷಿಯಿಂದ ಧನಾರ್ಜನೆ ಮಾಡು. ಆ ಧನಸಂಪತ್ತು ನಿನಗೆ ಸುಖಸಂತೋಷಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅದು ಧನಕನಕಾದಿಗಳನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಗೃಹದಲ್ಲಿ ಪತ್ನಿಯ ಆದರವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿ ದಾಂಪತ್ಯಸೌಖ್ಯವನ್ನು ಅಧಿಕಮಾಡುತ್ತದೆ. ಸಕಲ ಸೌಭಾಗ್ಯಗಳೂ ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. ಇದೇ ಋವಿಶ್ಯವು ನನಗೆ ಉಪದೇಶಿಸಿದ ತತ್ತ್ವ ”¹ ಇದೇ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯ ಉಪದೇಶ.

ಕೇವಲ ಧನವೇ ಪುರುಷನಿಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸುಖಪ್ರದವಾಗಲಾರದು. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಮೊದಲು ಬೇಕಾದುದು ಆರೋಗ್ಯ. “ವಾಯುರೂಪದ ಪರಮೇಶ್ವರನು ನಮಗೆ ಆಯರಾರೋಗ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಲಿ. ನಮ್ಮ ಆಯುಸ್ಸನ್ನು ವೃದ್ಧಿಮಾಡಲಿ ” ಎಂದು ಶಂಭುವೂ (ಕಲ್ಯಾಣಕಾರಕನು) ಮಯೋಭುವೂ (ಸೌಖ್ಯಕಾರಕ) ಆದ ಈಶ್ವರನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ.²

ಆದರೆ, ಜೀವನವು ಸುಖದುಃಖಮಿಶ್ರಿತವಾಗಿದೆ. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕ್ಲೇಶದಾಯಕವಾದ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳನ್ನೇಕೆ ಇವೆ. ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಎದುರಿಸಲು ಧೈರ್ಯ ಸ್ಪೈರ್ಯಾದಿಗಳು ಅತ್ಯವಶ್ಯ. “ ಜೀವನವೇ ಒಂದು ಬಂಡೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ನದಿ. ಇಲ್ಲಿ ಅಮಂಗಳಕರವಾದ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ನಮಗೆ ಕಲ್ಯಾಣ

1 ಯೋ ವಃ ಸೇನಾನೀರ್ಮಹತೋ ಗಣಸ ರಾಜಾ ವ್ರಾತಸ್ತು

ಪ್ರಥಮೋ ಬಭೂವ |

ತಸ್ಮೈ ಕೃಣೋಮಿ ನ ಧನಾ ರುಣಧ್ವಿ ದಶಾಹಂ ಪ್ರಾಚೀ

ಸ್ತದ್ಭೂತಂ ವದಾಮಿ ||

ಅಹ್ಮೈರ್ಮಾ ದೀವ್ಯಃ ಕೃಷಿಮಿತ್ಯುಷಸ್ತು ವಿತ್ತೇ ರಮಸ್ತು

ಬಹು ಮನ್ಯಮಾನಃ |

ಶತ್ರು ಗಾವಃ ಕಿತವ ತತ್ರ ಜಾಯಾ ತಸ್ಮೈ ವಿ ಚಕ್ಷೇ

ಸವಿತಾಯಮರ್ಯಃ ||

(ಗಂ. ೩೪- ೧೨-೧೩)

2 ನಾತ ಆ ನಾತು ಭೇಷಜಂ ಶಂಭು ಮಯೋಭು ನೋ ಹೃದೇ |

ಪ್ರ ಣ ಆಯೂಂಸಿ ತಾರಿಷತ್ |

(ಗಂ. ೧೮೬-೧.)

ವಹವಾದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುತ್ತ ಎದೆಗುಂದದೆ ಮುನ್ನುಗ್ಗಬೇಕು. ”¹
 ಈ ರೀತಿ ಕ್ಲೇಶಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಮುನ್ನುಗ್ಗಬೇಕಾದರೆ ಜಯಪ್ರದವಾದ
 ಪ್ರಜ್ಞಾನವು ಬೆಳೆಯಬೇಕು. (ಜೈತ್ರಂ ಕ್ರತುಂ ದದಾತನ)² ಧೈರ್ಯದಿಂದಲೂ
 ವಿನೇಕದಿಂದಲೂ ಮುನ್ನುಗ್ಗಿದರೆ, ಲೋಕೇಶ್ವರನಾದ ಇಂದ್ರನ ಸಹಾ
 ಯವೂ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ.

“ಎಲೈ ವೀರರೇ, ಮುನ್ನುಗ್ಗಿರಿ, ಜಯವನ್ನು ಪಡೆಯಿರಿ. ಇಂದ್ರನು
 ನಿಮ್ಮ ರಕ್ಷಕನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ನಿಮಗೆ ಯಾವ ನೋವೂ ಉಂಟಾಗದಂತೆ
 ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಾನೆ.” ಎಂಬ ಶ್ರದ್ಧೆಯು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಂದ ಕೊನೆಯ
 ವರೆಗೂ ಕಾಣುತ್ತದೆ.³ ಎಂದರೆ, ಬಾಹುಬಲವನ್ನೂ ತೋರಿ ಧೈರ್ಯಸ್ಥೈರ್ಯ
 ಗಳಿಂದ ಮುನ್ನುಗ್ಗುವವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಜಯವೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟ. (ಉಗ್ರಾ ವಃ
 ಸಂತು ಬಾಹವಃ),

“ಸುವೀರ್ಯಸ್ಯ ಪತಯಃ ಸ್ಯಾಮ್” (೧೦.೧೩೧.೬);

“ನೃಭಿನೃವಂತಃಸ್ಯಾಮ್” (೭.೪೧.೩)

“ಮಾ ಭೇಮ ಮಾ ಶ್ರಮಿಷ್ಮೋಗ್ರಸ್ಯ ಸಖ್ಯೇ ತವ. (೮.೪.೭).
 ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳು ವೀರಜೀವನದ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.
 “ಸಕಲ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಜಯಿಸುವನೂ, ಅಜೇಯನೂ ಆದ ಇಂದ್ರನೇ.
 ನಿನ್ನ ರಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ನಮಗೆ ಯಾವ ಭೀತಿಯೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ
 ಯನ್ನಿಟ್ಟು ನಿರ್ಭೀತಿಯಿಂದಲೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಮೂಲವಾದ ಧನಸಂಪತ್ತು
 ಗಳಿಂದಲೂ ಕೂಡಿದ ಆದರ್ಶಜೀವನವೇ ಋಕ್ಸಂಹಿತಾಕಾರರ ಆದರ್ಶ
 ಜೀವನ.

1 “ಶ್ಕನ್ವತೀ ರೀಯತೇ ಸಂರಭಧ್ವಮುತ್ಪ್ರಸುತ ಪ್ರ ತರತಾ ಸಖಾಯಃ |

ಆತ್ರಾ ಜಹಾಮ ಯೇ ಅಸನ್ನ ಶೇವಾಃ ಶಿವಾನ್ವಯ

ಮುತ್ತರೇ ಮಾಭಿ ವಾಜಾನ್ ||

(೧೦.೫೩.೮.)

2 ಋ. ಸರ. ೧೦. ೩೬. ೧೦.

3 ಪ್ರೇತಾ ಜಯತಾ ನರ ಇಂದ್ರೋ ವಃ ಶರ್ಮಾ ಯಚ್ಚತು !

ಉಗ್ರಾ ವಃ ಸಂತು ಬಾಹವೋನಾಧ್ಯಾತ್ಯಾ ಯಥಾಸಥ ||

(೧೦.೧೦೩.೧೩.)

ಸತ್ಸಂಪತ್ತಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಸತ್ಸಂತತಿಯಾಗಲಿ ಕೇವಲ ಐಹಿಕ ಮತ್ತು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾದ ಭೋಗಕ್ಕೆಮಾತ್ರ ಸಾಧಕವಾಗಿರದೆ ಜೀವನದ ಪರಮ ಪುರುಷಾರ್ಥವನ್ನೂ ಸಾಧಿಸುವ ಸಾಧನವಾಗಿರಬೇಕು. ವಿಶ್ವಯಜ್ಞದ ಮೂರ್ತವನ್ನರಿತು ಅದರ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವಾದ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಯಜ್ಞಾಚರಣೆಯಿಂದ ಪರಮಪುರುಷಾರ್ಥವು ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ.

ವಿಶ್ವಯಜ್ಞವು ವಿಶ್ವಕರ್ಮದಿಂದ ಪ್ರೇರಿತವಾದುದು. ಅದು ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೇ ಬ್ರಹ್ಮಚಕ್ರವೆಂದು ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ. ಪುರುಷನು ಈ ಬ್ರಹ್ಮಚಕ್ರದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯಬೇಕು. ಪರಮಪುರುಷನು ತಾನು ನಿತ್ಯತೃಪ್ತನಾದರೂ ಲೋಕಸಂಗ್ರಹಕ್ಕಾಗಿ ಹೇಗೆ ಸರ್ವದಾ ಕರ್ಮಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವನೋ ಅದಂತೆ ಮಾನವನೂ ಲೋಕಸಂಗ್ರಹಾರ್ಥವಾಗಿ ಸರ್ವದಾ ಕರ್ಮಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರಬೇಕು. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥದಂತೆಯೇ, ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮೀರಿದ ಘನವಾದ ಧೈಯವಿರುತ್ತದೆ. ಲೋಕಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ನಿರತವಾಗದ ಜೀವನವು ಪಾಪಮಯವಾದುದು.¹ ತ್ಯಾಗವಿಲ್ಲದ ಭೋಗವು ಕ್ಷಯಕ್ಕೆ ಹೇತುವಾಗುತ್ತದೆ. ಲೋಕಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ತ್ಯಾಗಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ದಾನ ಮಾಡಿದವನ ಸಂಪತ್ತು ನಾಶವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ದಾನಮಾಡದವನ ಸಂಪತ್ತು ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ಅವನಿಗೆ ಸೌಖ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ.²

ದಾನವು ಎರಡುವಿಧ ಮತ್ತು ದಾನಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರೂ ಎರಡು ವಿಧ ಅರ್ಥಮಾದಿ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸತಕ್ಕ ಯಜ್ಞರೂಪದ ದಾನ ಮತ್ತು ಹಸಿದ ಮಾನವನಿಗೆ ನೀಡುವ ಅನ್ನರೂಪವಾದ ದಾನ. ಅನ್ನಸಂಪತ್ತನ್ನು ಹೊಂದಿರುವವನು ಈ ಎರಡು ವಿಧವಾದ ದಾನಗಳನ್ನೂ ಮಾಡದೆ

1 ಏವಂ ಪ್ರವರ್ತಿತಂ ಚಕ್ರಂ ನಾನುವರ್ತಯತೀಹ ಯಃ |

ಅಘಾಯುರ್ದ್ರಿಯಾರಾಮೋ ಮೋಘಂ ಪಾರ್ಥ ಸ ಜೀವತಿ ||

(ಭ. ಗೀ. ೩.೧೬.)

2 ಉತ್ತೋ ರಯಿಃ ಪುಣತೋ ನೋಪ ದಸ್ಯತ್ಕುತಾಪುಣನ್

ಮರ್ದಿತಾರಂ ನ ವಿದತಃ |

(೧೦-೧೦೭.೧.)

ತನ್ನ ಸ್ವಸೌಖ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಮಗ್ನನಾದರೆ ಅನನ್ಯ ಇದ್ದರೂ ಸತ್ತಂತೆಯೇ. ಆ ಜೀವನವು ಕೇವಲ ಪಾಪಮಯವಾದ ಜೀವನ.¹ ಕೇವಲ ತನ್ನ ಭೋಗಕ್ಕಾಗಿ-ಋತ್ರ ಪ್ರಯತ್ನಪಡುವವನು ಕಳ್ಳನೇ ಸರಿ.

ವೈಯಕ್ತಿಕ ಪೌಷ್ಟ್ಯವು ಸಂಸಾರ ಸೌಖ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾಗಬೇಕು. ಉತ್ತಮವಾದ ದಾಂಪತ್ಯಜೀವನ ಮತ್ತು ಸತ್ಕರ್ಮನಿರತರಾದ ವೀರಪುತ್ರರು ಇವೇ ಈ ಋಷಿಗಳ ಐಹಿಕಜೀವನದ ಉತ್ತಮಧ್ಯೇಯ. ಪರಿಶುದ್ಧವಾದದೂ ಮಂಗಳಾತ್ಮಕವೂ ಸುಖಶಾಂತಿಗಳ ನೆಲೆವೀಡೂ ಆದ ಆದರ್ಶ ದಾಂಪತ್ಯಜೀವನದ ವರ್ಣನವು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಇನ್ನೆಲ್ಲೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ.

ಸೂರ್ಯ ಮತ್ತು ಪುಷ್ಕರದೇವನ ದಾಂಪತ್ಯವು ಐಹಿಕದಾಂಪತ್ಯ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಆದಿಯಿಂದಲೂ ಆದರ್ಶವಾಗಿದೆ. ಪರಸ್ಪರಪ್ರೇಮವೇ, ದಾಂಪತ್ಯ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಪ್ರಥಮ ಸೋಪಾನ. “ಯಾವ ಪತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಸೂರ್ಯನು ಇಚ್ಛಿಸಿದಳೂ ಅಂಥ ಪತಿಗೇ ಸವಿತೃವು ಅವಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದನು.” ಎಂಬ ವಾಕ್ಯವು ಪತಿಪತ್ನಿಯರಿಗೆ ಮೊದಲು ಬೇಕಾದುದು ಪರಸ್ಪರಪ್ರೇಮ ವೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರೇಮವು ಕೇವಲ ದೇಹಸೌಂದರ್ಯವನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಬಾರದು. ಅದನ್ನು ಮೀರಿ ಇಬ್ಬರ ಹೃದಯವೂ ಒಂದಾಗ ಬೇಕು. “ಮಾತರಿಶ್ವಾದಿ ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳೂ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಹೃದಯವು

1 “ಮೋಘಮನ್ಮಂ ವಿಂದತೇ ಅಪ್ರಚೇತಾಃ ಸತ್ಯಂ ಬ್ರವೀಮಿ

ವಥ ಇತ್ಸ ತಸ್ಯ |

ನಾರ್ಯಮುಣಂ ಪುಷ್ಕತಿ ನೋ ಸಖಾಯಂ ಕೇವಲಾಘೋ

ಭವತಿ ಕೇವಲಾದೀ ||

(೧೦.೧೧೭.೬.)

ಇಷ್ಠಾನ್ ಭೋಗಾನ್ ಹಿ ವೋ ದೇವಾ ದಾಸ್ಯಂತೇ ಯಜ್ಞಭಾವಿತಾಃ

ತೃದ್ವತಾನ ಪ್ರದಾಯೈಭ್ಯೋ ಯೋ ಭುಂಕ್ತೇ ಸ್ತೇನ ಏವ ಸಃ ||

ಯಜ್ಞತಿಷ್ಠಾಶಿನಃ ಸಂತೋ ಮುಚ್ಯಂತೇ ಸರ್ವಕಿಲ್ಬಿಷ್ಯಃ |

ಭುಂಜತೇ ತೇ ತ್ವಘಂ ಪಾಪಾ ಯೇ ಪಚಂತ್ಯಾತ್ಮಕಾರಣಾತ್ ||

(ಥ. ೧೬. ೩. ೧೨-೧೩.)

ಒಂದಾಗಿ ಕಲೆಯುವಂತೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸಲಿ”¹. ಎಂಬ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯೂ,
 “ನಾನು ಸಾಮ, ನೀನು ಋಕ್ ; ನಾನು ದ್ಯುಲೋಕ, ನೀನು ಪೃಥ್ವೀ”
 ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳೂ ಅವರವರ ಅನುಕೂಲ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತವೆ.

ಪಾರ್ಥಿವ ಜೀವವಿರುವ ವರೆಗೆ ಪತಿಪತ್ನಿಯರು ಸುರಸ್ವರ ಸಂತೋಷ
 ದಾಯಕರು ಪತಿಗೃಹಕ್ಕೆ ಪತ್ನಿಯು ರಾಣಿ. ಪತಿಗೃಹಕ್ಕೆ ರಾಣಿಯಾದ
 ಪತ್ನಿಯ ಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಉಳಿದವರಿರಬೇಕು. “ಪತ್ನಿಯೇ ಗೃಹ”². ಪತ್ನಿ
 ಯಿಲ್ಲದ ಗೃಹವು ಶೂನ್ಯ. ಸಂತೋಷದಾಯಕವಾದ ಪತ್ನಿಯೊಡಗೂಡಿ
 ಅವಳಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ವಿರಹವಿಲ್ಲದೆ ಪುತ್ರಪೌತ್ರಾದಿಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ
 ದೀರ್ಘಕಾಲ ಸಂತೋಷವನ್ನನುಭವಿಸುತ್ತ ಜೀವಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕವಾದ
 ಸೌಖ್ಯವು ಬೇರಿಲ್ಲ.³ ಪತಿಗೃಹಕ್ಕೆ ಸಕಲ ಸೌಭಾಗ್ಯಗಳನ್ನೂ ತರತಕ್ಕವಳೇ
 ಪತ್ನಿ. ಇವಳೇ ಸಕಲ ಸೌಖ್ಯಕ್ಕೂ ಕಾರಣಳು. “ನನ್ನ ಸೌಭಾಗ್ಯ
 ಕ್ಕಾಗಿ ನಿನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತೇನೆ, ನಿನ್ನ ಕೈಹಿಡಿಯುವುದು ನನ್ನ
 ಭಾಗ್ಯ. ಸುಮಂಗಲಿಯಾದ ನೀನು ನನ್ನ ಗೃಹವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸು”⁴

- 1 ಸಮಂಜಸ್ತು ವಿಶ್ವೇ ದೇವಾಃ ಸಮಾಪೋ ಹೃದಯಾನಿ ನೌ |
 ಸಂ ವಾತರಿಶ್ವಾ ಸಂ ಧಾತಾ ಸಮು ದೇಷ್ಟೀ ದಧಾತು ನೌ ||
 (ಗಂ.೮೫.೪೭.)

- 2 ಜಾಯೇದಸ್ತಂ ಮಘವನ್ತ್ಸೇದು ಯೋನಿಸ್ತದಿತ್ತಾಸ್ವಯಂ ಕ್ತಾ
 ಹರಯೋ ವಹನ್ತು |
 (ಇ.೫೩.೪)

- 3 ಸುಮಂಗಲೀರಿಯಂ ವಧೂರಿಮಾಂ ಸಮೇತ ಪಶ್ಯತ |
 ಸೌಭಾಗ್ಯಮಸ್ಯೈ ದತ್ತಾಸ್ವಯಾಧಾಸ್ತಂ ವಿ ಪರೇತನ |
 (ಗಂ.೮೫.೩೩.)

- 4 ಗೃಹಾನ್ ಗಚ್ಛ ಗೃಹಪತೀ ಯಥಾಸೋ ವಶಿಸೀ ತ್ವಂ
 ವಿದಥಮಾ ವದಾಸಿ |
 (ಗಂ.೮೫.೨೬.)

ಗೃಭಾ ಮಿ ತೇ ಸೌಭಗತ್ವಾಯ ಹಸ್ತಂ ಮಯಾ ಪತ್ಯಾ
 ಜರದಷ್ಟೀರ್ಯಧಾಸಃ |
 (ಗಂ.೮೫.೩೬.)

ಎಂದು ಗೃಹಕ್ಕೆ ಅವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಒಂದಾಗಿ ನಿಂದ ಸತಿಗೆ ಆ ಗೃಹವೇ ಸ್ವರ್ಗ.

ಜೀವನದ ಸಕಲ ಸೌಭಾಗ್ಯಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದೇ ದಾಂಪತ್ಯ ಜೀವನದ ಗುರಿ. ಆದರೆ, ಅದು ಕೇವಲ ಭೋಗಸಂತೃಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಪರೈವಸಾನವನ್ನು ಹೊಂದಬಾರದೆಂದು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯು ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತದೆ. ಅನ್ನ ಸಂಪತ್ತು, ಅಲಂಕಾರ ಸಂಪತ್ತು, ಪುತ್ರಪೌತ್ರಾದಿ ಸಂಪತ್ತು, ಧನಕನಕಾದಿ ಸಂಪತ್ತು ಈ ಸಕಲ ಸುಖಸಾಧನಗಳನ್ನೂ ಹೊಂದಿ ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಇವನ್ನು ಸದ್ವಿನಿಯೋಗಪಡಿಸುವ ಕರ್ತವ್ಯವೂ ವಿಹಿತವಾಗಿದೆ. ವಿಶ್ವವೆಲ್ಲವೂ ಯಜ್ಞಮಯವಾಗಿರುವಾಗ ಇದೇ ವಿಶ್ವನಿಯಮವನ್ನನುಸರಿಸುವ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಜೀವನವೂ ಯಜ್ಞಕರ್ಮಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತವಾಗಿರಬೇಕು. ತಮ್ಮ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಯಜ್ಞಕರ್ಮಕ್ಕಾಗಿ ವಿನಿಯೋಗಿಸಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಫಲವೂ ಇದ್ದೇ ಇದೆ.¹ ದಾಂಪತ್ಯಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಸತ್ವಿಯೊಡಗೂಡಿ ಯಜ್ಞಕರ್ಮವನ್ನು ವಿಧಿಸುತ್ತಾಗಿ ಆಚರಿಸುವ ಪುರುಷನಿಗೆ ತತ್ಪಲವಾಗಿ ಪುತ್ರಪೌತ್ರಾದಿ ಸಂಪತ್ತು ಇನ್ನೂ ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

“ ಎಲೈ ದೇವತೆಗಳೇ, ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಯಜ್ಞಾಹುತಿಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುವ ಈ ದಂಪತಿಗಳ ಗೃಹದಲ್ಲಿ ಯಜ್ಞಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ವೃದ್ಧಿಯಾಗಲಿ, ಅವರಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಅನ್ನದ ಅಭಾವವು ಇಲ್ಲದಿರಲಿ. ”

“ ಈ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಪುತ್ರಪೌತ್ರಾದಿ ಸಂಪತ್ತು ಬೆಳೆಯಲಿ, ಇವರು ಉತ್ತಮವಾದ ಆಭರಣಗಳಿಂದ ತಮ್ಮ ದೇಹಗಳನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ದೀರ್ಘಾಯುಗಳಾಗಿ ಸುಖವಾಗಿ ಬಾಳಲಿ, ಇವರ ಸಂತಾನವು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಲಿ ”² ಎಂದು ಯಜ್ಞಕರ್ಮಕ್ಕೂ ದಾಂಪತ್ಯಸೌಖ್ಯಕ್ಕೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ.

1 ಕರ್ಮಾಚರಣೆಯು ಕರ್ತವ್ಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ. ಆದರೆ ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಫಲ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಕರ್ಮಕ್ಕೂ ತತ್ಪಲಕ್ಕೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು Do ut des policy ಎನ್ನಬಾರದು. ಇದು ವ್ಯಾಪಾರ ಸಂಬಂಧವಲ್ಲ.

2 ಯಾ ದಂಪತೀ ಸಮಾನಸಾ ಸುನುತ ಆ ಚ ಧಾವತಃ |

ದೇವಾಸೋ ನಿತ್ಯಯಾಶಿರಾ ||

ನಿರಂತರವಾದ ಸಂತತಿಯೇ ದಾಂಪತ್ಯಜೀವನದ ಚರಮಧ್ಯೇಯ. ಆ ಪುತ್ರಸಂತಾನದ ಲಕ್ಷಣವೇನು ಅದು ಹೇಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದೂ ಆ ಧೈಯಗಳಿಗೇ ಸೇರಿದೆ. “ಹವಿಸ್ಸನ್ನರ್ಪಿಸುವ ಯಜಮಾನನಿಗೆ ಲೌಕಿಕ ವಾದ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಕುಶಲನೂ, ಗೃಹಕೃತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನಿಪುಣನೂ, ದರ್ಶಪೂರ್ಣ ಮಾಸಾದಿ ಯಜ್ಞಪಠನೂ, ಸಕಲ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಜ್ಞಾನದಿಂದ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಸಭೆಗೆ ಭೂಷಣನೂ ಮತ್ತು ತಂದೆಯ ಹೆಸರನ್ನು ಪ್ರಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ತಂದೆಗೆ ಗೌರವವನ್ನು ತರುವವನೂ ಆದ ಯೋಗ್ಯಪುತ್ರನು ಲಭಿಸುತ್ತಾನೆ” ಎಂಬ ಈ ವಿವರಣೆಯಲ್ಲಿ, ¹ ಕರ್ಮಣ್ಯ, ಸಾದನ್ಯ, ವಿದಧ್ಯ, ಸಭೇಯ, ಪಿತೃಶ್ರವಣ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಶೇಷಣಗಳು ಸತ್ಪುತ್ರನ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

೨

ಹೀಗೆ, ಸತ್ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಫಲವಾದ ಧನಕನಕಾದಿ ಸಂಪತ್ತು, ಉತ್ತಮ ವಾದ ದಾಂಪತ್ಯ, ಸತ್ಪುತ್ರಸಂತಾನ ಇತ್ಯಾದಿ ಸಕಲ ಭೋಗಬಾಗ್ಯಗಳೊಡನೆ ಯೂ ಕೂಡಿ ದೀರ್ಘಾಯುಷ್ಯವಾಗಿರಬೇಕೆಂಬುದೇ ಪುರುಷನ ಆಶಯ. ಆದರೆ, ಇಂಥ ದೀರ್ಘಾಯುಷ್ಯ ಕೇವಲ ಐಹಿಕಸುಖಭೋಗಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಮಗ್ನನಾಗದೆ, ವಿಶ್ವಸತ್ಯಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಮತ್ತು ವಿಸ್ತೃತಸೌಂದರ್ಯಾನುಭವ

ಪ್ರತಿ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯಾನ್ ಇತಃ ಸಮ್ಯಕ್ಶಾ ಬರ್ಹಿರಾಶತಃ |

ನ ತಾ ವಾಚಿಷು ವಾಯತಃ |

ಪ್ರತಿಷ್ಠಾ ತಾ ಕುಮಾರಿಣಾ ವಿಸ್ತರಮಾಯುರ್ವ್ಯಶುತಃ |

ಉಭಾ ಹಿರಣ್ಯವೇಶಸಾ ||

(ಉ. ೩೧. ೫-೯)

1 ಸೋಮೋ ಧೇನುಂ ಸೋಮೋ ಅವಂಕಮಾಶುಂ

ಸೋಮೋ ವೀರಂ ಕರ್ಮಣ್ಯಂ ದದಾತಿ |

ಸಾದನ್ಯಂ ವಿದಧ್ಯಂ ಸಭೇಯಂ ಪಿತೃಶ್ರವಣಂ ಯೋ ದದಾಶದಸ್ಮೈ ||

(೧. ೩೧. ೨೦.)

ಯತೋ ವೀರಃ ಕರ್ಮಣ್ಯಃ ಸುದಕ್ಷೋ ಯುಕ್ತಗ್ರಾವಾ

ಜಾಯತೇ ದೇವಕಾಮಃ |

(೩. ೪. ೯.)

ಇವನ್ನು ಹೊಂದುವ ಸತತವಾದ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಇದೇ ಜೀವನದ ಪರಮಧ್ಯೇಯ ಎಂಬ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿರುವ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಈ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಸಂಪತ್ತಾಧನೆಯೇ ಪರಮ ಪುರುಷಾರ್ಥ.

“ ವಿಶ್ವಾಹಾ ತ್ವಾ ಸುಮನಸಃ ಸುಚಕ್ಷಸಃ ಪ್ರಜಾವಂತೇಽ
ನಮೀವಾ ಅನಾಗಸಃ |

ಉದ್ಯಂತಂ ತ್ವಾ ಮಿತ್ರಮಹೋ ದಿವೇ ದಿವೇ ಜ್ಯೋಗ್ಜೀವಾಃ
ಪ್ರತಿ ಸಶ್ಯೇಮ ಸೂರ್ಯ ||
(೧೦.೩೭.೭.)

“ ಎಲೈ ಸೂರ್ಯನೇ, ಪ್ರೀತಿಯುತವಾದ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳವರೂ, ಉತ್ತಮವಾದ ದರ್ಶನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವುಳ್ಳವರೂ, ಪುತ್ರಾದಿ ಸಂಪದ್ಯುಕ್ತರೂ, ರೋಗ ರಹಿತರೂ, ಪಾಪರಹಿತರೂ ಆದ ನಾವು ನಿನ್ನನ್ನು ಚಿರಕಾಲ ನೋಡುತ್ತ ಪೂಜಿಸುವಂತೆ ನಮಗೆ ದೀರ್ಘಾಯುಸ್ಸನ್ನು ಕೊಡು, ಎಂಬ ಈ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಯಲ್ಲಿ, ಪರಿಷ್ಕೃತವಾದ ಜೀವನವೆಂದರೆ ಕೇವಲ ಆರ್ಥಿಕ ಅಥವಾ ದೈಹಿಕ ವಾದ ಪೌಷ್ಟಲ್ಯ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಈಶ್ವರನ ದಿವ್ಯತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸುತ್ತ ಸುಂದರವಾದ ಅವನ ಸೂರ್ಯರೂಪದ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಧ್ಯಾನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತದಂತರ್ಗತವಾದ ದಿವ್ಯಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತ ಇರುವ ಜೀವನವೆಂದರ್ಥ. ಇದೇ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಜೀವನ.

ದೀರ್ಘವಾದ ಆಯುಸ್ಸಿಗಾಗಿ ಯಾವ ದೇವತೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ದರೂ ಉದಯಿಸುತ್ತಿರುವ ಆದಿತ್ಯದರ್ಶನವೇ ದೀರ್ಘಾಯುಸ್ಸಿನ ಉದ್ದಿಶ್ಯ ಸತ್ಯಸೌಂದರ್ಯಗಳೆರಡನ್ನೂ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವ ಆದಿತ್ಯಬಿಂಬದ ದರ್ಶನ ಕ್ಕಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮವಾದ ಧೈಯವಿನ್ನಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಮಹತ್ತಾದ ತೇಜ ಸ್ಸುಳ್ಳವನೂ ಜಗತ್ತಿಗೆಲ್ಲ ಸುಖಕಾರಕನೂ ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿರುವವನೂ ಆದ ಆದಿತ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ ಚಿರಕಾಲ ಆನಂದಿಸುವ ಭಾಗ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಪದೇ ಪದೇ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿರುತ್ತದೆ. ¹

1 ಮಹಿ ಜ್ಯೋತಿರ್ಭ್ರತಂ ತ್ವಾ ವಿಚಕ್ಷಣ ಭಾರ್ಯತಂ
ಚಕ್ಷುಷೇ ಚಕ್ಷುಷೇ ಮಯಃ |

ಆದಿತ್ಯದರ್ಶನವು ಎರಡು ವಿಧ. ನೈವಹಾರ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದುವ ಈಶ್ವರನ ನಾನಾ ಪ್ರಕಾರಗಳ ದರ್ಶನ ಮತ್ತು ವೈವಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯವನ್ನು ತೋರುವ ಸಾಮರಸ್ಯದರ್ಶನ.

“ ಚಕ್ಷುರ್ನೋ ಧೇಹಿ ಚಕ್ಷುಷೇ ಚಕ್ಷುರ್ವಿಷ್ಣು ತನೂಭ್ಯಃ |

ಸಂ ಚೇದಂ ವಿ ಚ ಪಶ್ಯೇಮು ||

(ಋ. ಸಂ. ೧೦.೧೫೮.೪.)

ಎಲೈ ಸೂರ್ಯನೇ, ಜಗತ್ತಿಗೆ ಮೂಲವಾದ ಏಕತತ್ತ್ವದ ಸಮ್ಯಗ್ ಜ್ಞಾನವನ್ನೂ ಜಗತ್ತಿನ ವಿಶೇಷಜ್ಞಾನವನ್ನೂ ಪಡೆಯಲು ನಮ್ಮ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಶಕ್ತಿಯುತವಾಗಿಯೂ ತೇಜೋಯುತವಾಗಿಯೂ ಮಾಡು ಎಂದು ಅನೇಕ ಕಡೆ ಆದಿತ್ಯನಿಗೆ ಮೊರೆಯಿರುತ್ತದೆ.

ಆದಿತ್ಯನನ್ನೇ ಒಂದು ವೃಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದೆ. ಈ ವೃಕ್ಷದಲ್ಲಿ ರಶ್ಮಿಗಳು ರಾತ್ರಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಪುನಃ ಉದಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸರಿಸಿ ಲೋಕಗಳೆಲ್ಲ ಅವನ ಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ಹರಡುತ್ತವೆ. ಈ ಆದಿತ್ಯನ ಉಪಾಸನೆಯಿಂದ ಲಭಿಸುವ ಫಲವು ಜಗತ್ಪಾಲಕನೂ ರಸವತ್ತೂ ಆಗಿದೆ. ಉಳಿದ ಎಲ್ಲ ಫಲಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಇದು ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದುದೆಂದು ತತ್ತ್ವಜ್ಞರ ಮತ. ಯಾರು ಜಗತ್ಪಾಲಕನಾದ ಆದಿತ್ಯನನ್ನು ಉಪಾಸನಾದಿಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅವನು ಆ ಫಲವನ್ನು ಪಡೆಯಲಾರ. ¹ ಎಂಬ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು

ಆರೋಹಂತಂ ಬೃಹತಃ ಪಾಚಸಸ್ವ ರಿ ವಯಂ ಜೀವಾಃ

ಪ್ರತಿ ಪಶ್ಯೇಮು ಸೂರ್ಯ |

(೧೦.೩೭.೪.)

ಅಸುನೀತೇ ಪುನರಸ್ಮಾ ಸು ಚಕ್ಷುಃ ಪುನಃ ಪಾಶ್ರವಮಿಹ ನೋ

ಧೇಹಿ ಭೋಗಂ |

ಜ್ಯೋತ್ ಪಶ್ಯೇಮು ಸೂರ್ಯಮುಚ್ಚ ರಂತಮನುವತೇ

ಮೃಳಯಾ ನಃ ಸ್ವಸ್ತಿ |

(೧೦.೫೯.೬.)

1 ಯಸ್ಮಿನ್ ವ್ಯಕ್ತೇ ಮತ್ಸದಃ ಸುಪರ್ಣಾ ನಿವಿಶಂತೇ

ಸುವತೇ ಚಾಧಿ ವಿಶ್ವೇ |

ತಸ್ಯೇದಾಹುಃ ಪಿಪ್ಪಲಂ ಸ್ವಾದ್ವಗ್ರೇ ತನ್ನೋನ್ನ ಶದ್ಯಃ

ಪಿತರಂ ನ ವೇದ ||

(೧.೧೬೪.೨೨.)

ಕೊಡುವ ಋಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ಆದಿತ್ಯನಿಗೂ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ. “ಯಃ ಪಿತರು ನ ವೇದ” ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳು ಉಪಾಸನೆಗೆ ಅಧಾರವಾದ ಜ್ಞಾನದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನೂ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಉಪಾಸನೆಯ ಫಲದ ಆಸ್ವಾದದಿಂದ ಲಭಿಸುವ ಪರಮಾನಂದದ ತೃಪ್ತಿಗೆ ಸಮನಾದ ತೃಪ್ತಿಯು ಎಲ್ಲೂ ದೊರೆಯಲಾರದು ¹

ಆದಿತ್ಯನ ಸ್ವರೂಪವೆರಡುವಿಧ. ಲೌಕಿಕಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಗೋಚರವಾಗ ತಕ್ಕದ್ದು ಮತ್ತು ಲೌಕಿಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಗೋಚರವಾಗದೇ ಇರತಕ್ಕದ್ದು. ಕಾಲನಿಯಮಕ್ಕೆ ಅಧೀನವಾದ ಚಲನವಲನಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಪರಿಭ್ರಮಣ ವನ್ನು ಹೊಂದುವ ಆದಿತ್ಯಮಂಡಲವು ಸಾಧಾರಣವಾದ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಗೋಚರ ವಾಗುವ ವಿಷಯ. ಆದರೆ, ಕಾಲಾತೀತವಾಗಿ, ಕಾಲಗತಿಗಳನ್ನು ತನ್ನ ನಿಯಮನದಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವವನೂ ಆದಿತ್ಯಮಂಡಲಾರ್ಗವನ್ನೂ ಆದ ಹಿರಣ್ಮಯಪುರುಷನು ಸಾಧಾರಣವಾದ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಗೋಚರನಲ್ಲ. ಉತ್ತಮ ವಾದ ತಪಸ್ಸು ಮತ್ತು ಉಪಾಸನೆಯೇ ಆ ದಿವ್ಯದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಸಾಧನ ಭೌತಿಕ ವಾದ ಚಕ್ಷುಸ್ಸಿನಿಂದ ನೋಡುವವನಿಗೆ ಆದಿತ್ಯನು ಎದುರಾಗಿದ್ದರೂ ಆದಿತ್ಯ ಮಂಡಲದಲ್ಲಿರುವ ಪರವಸ್ತುವು ಅಂತರ್ಹಿತವಾಗಿಯೇ ಇದೆ.² ಯಾವ ಇಂದ್ರನ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯಿಂದಲೇ ಭೂತ, ವರ್ತಮಾನ ಮತ್ತು ಭವಿಷ್ಯತ್ಕಾ ಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಸಕಲ ತತ್ತ್ವಗಳೂ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿವೆಯೋ ಮತ್ತು ಪುರಾತನ

- 1 “ಯತ್ರ ಜ್ಯೋತಿರಜಸ್ರಂ ಯಸ್ಮಿನ್ ಲೋಕೇ ಸ್ವರ್ಹಿತಂ |
ಯತ್ರ ಕಾಮಾ ಸಕಾಮಾಶ್ಚ ಯತ್ರ ಬ್ರಧಸ್ಯ ವಿಷ್ವಪಂ |
ಸ್ವಧಾ ಚ ಯತ್ರ ತೃಪ್ತಿಶ್ಚ ತತ್ರ ಮಾಮನ್ಯುತಂ ಕೃಧಿ ||

(ಫ.೧೧೩. ೬-೧೦.)

ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳು ಈ ಅನನ್ದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

- 2 ಯ ಈಂ ಚಕಾರ ನ ಸೋ ಅಸ್ಯ ವೇದ ಯ ಈಂ

ದದರ್ಶ ಹಿರುಗಿನ್ನು ತಸ್ಮಾತ್ |

ಸ ಮಾತುರ್ಯೋನಾ ಪರಿವೀತೋ ಅಂತರ್ಹಿತು ಪ್ರಜಾ

ನರ್ಹುತಿಮಾ ವಿವೇಶ ||

(೧.೧೬೪.೩೨.)

cf ಹಿರಣ್ಮಯೇನ ಪಾತ್ರೇಣ ಸತ್ಯಸ್ಯಾಪಿಹಿತಂ ಚುಖಂ | (ಈಶ)

ನಾದ ಯಾವ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ದೇವಮಾನವಾದಿ ಪಂಚಜನರೂ ಸೇವಿಸುವರೋ ಆ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯು ನಿಗೂಢವಾಗಿದೆ.¹ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಇಂದ್ರನ ದಿವ್ಯ ಶರೀರವನ್ನು ತಿಳಿಯಲರಿಯದೇ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಮಾನವನ ಪರಾಜ್ಞುಖತೆಯೇ ಕಾರಣ² ಈ ದಿವ್ಯದರ್ಶನವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲ, ಇದಿಲ್ಲದಿರುವುದರ ಕೊರತೆ, ಅಜ್ಞಾನಕ್ಕಾಗಿ ದುಃಖ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಪದೇ ಪದೇ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿವೆ. “ ಪರವಸ್ತುವು ಬೇರೆಯಲ್ಲ, ನಾನು ಬೇರೆಯಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನೇ ಸಕಲ ಪ್ರಪಂಚವ್ಯಾಪಿಯಾದ ಬ್ರಹ್ಮನಾಗಿರಬಹುದೇ ಎಂಬ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ನಾನು ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಅರಿತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ಆವರಿಸಲ್ಪಟ್ಟವನೂ, ವಿಷಯಾದಿಗಳಿಂದ ಬಂಧಿತನೂ ಬಹು ಮುಳುವಾದ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳವನೂ ಆಗಿ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಸತ್ಯಾತ್ಮಕವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನವು ಯಾವಾಗ ಲಭಿಸುವುದೋ ಆ ಒಡನೆಯೇ ‘ಅಹಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ಮಿ’ ಎಂಬ ಸತ್ಯವನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.”³ ಎಂಬ ಪರಿದೇವನಾವಾಕ್ಯಗಳನ್ನೇಕವಿವೆ. ತನ್ನ ಅಜ್ಞಾನಕ್ಕಾಗಿ ಆತ್ಮಸಿಂದಾಪೂರ್ವಕವಾದ ವಿಲಾಸನವೇ ಪರಿದೇವನೆ.⁴ ಇದರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪರತತ್ತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂಬ ಉತ್ಕಟವಾದ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯೂ ಇರುವುದರಿಂದಲೂ,

1 ಮಹತ್ತನ್ನಾಮ ಗುಹ್ಯಂ ಪುರುಷೈಃ ನ ಭೂತಂ ಜನಯೋ

ಯೇನ ಭವಂ |

ಪ್ರತ್ಯಂ ಜಾತಂ ಜ್ಯೋತಿಯಾದಸ್ಯ ಪ್ರಿಯಂ ಪ್ರಿಯಾಃ

ಸಮವಿಶಂತ ಪಂಚ ||

(ಗಂ.೫೫.೨.)

2 ಡೂರೇ ತನ್ನಾಮ ಗುಹ್ಯಂ ಪರಾಚೈಃ |

[ಗಂ.೫೫.೧.)

3 ನ ವಿ ಜಾನಾಮಿ ಯದಿವೇದಮಸ್ಮಿ ಇಹಾಃ ಸಂನದ್ಧೋ

ಮನಸಾ ಚರಾಮಿ |

ಯದಾ ಮಾಗನ್ ಪ್ರಥಮಜಾ ಮುತಸ್ಯಾದಿವ್ಯಾಚೋ

ಅಶ್ವ ವೇ ಭಾಗಮಸ್ಯಾಃ ||

(ಗಂ.೧೬೪.೩೭.)

4 ನಿರುಕ್ತ. ೭.೩.

ಸರಮಾರ್ಥತತ್ತ್ವವು ದೇವತೆಗಳ ಗೋಚರಕ್ಕೂ ಮೀರಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಅಲ್ಪಮತಿಯುಳ್ಳವನೂ ಅಪರಿಪಕ್ವವಾದ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳವನೂ ತತ್ತ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ತಿಳಿಯಲಶಕ್ತನೂ ಆದ ಪುರುಷನು ಅದನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಅದನ್ನರಿತ ಪ್ರಾಜ್ಞರ ಸಹಾಯವನ್ನಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಾನೆ.¹

ಈಶ್ವರನಿಂದಲೇ ಉತ್ಪನ್ನವಾದ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಅವನ ಪೂರ್ಣಮಹಿಮೆಯು ತಿಳಿಯದೇ ಇರಲು ಇರುವ ಕಾರಣಗಳಿರಡು.

(1) ಉತ್ಪನ್ನವಾದ ಸಕಲಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೂ ತಮ್ಮ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಈಶ್ವರನಿಂದ ಎಂಬ ಪರಿಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದೆ ಕೇವಲ ಸ್ವಾರ್ಥಾಹಂಕಾರಗಳಿಂದಲೂ ಭೋಗಲಾಲಸೆಗಳಿಂದಲೂ ಕೂಡಿ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಪೂರಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಈಶ್ವರನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಮಂಜಿನಂತಿರುವ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಆವೃತರಾಗಿ ತಾವೇ ಸರ್ವಜ್ಞರೆಂಬ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಇವರು ಅಪಶ್ಯರು (ಅಂಧರು), ಅಜ್ಞಾನಕೂಪವೇ ಇವರಿಗೆ ಗತಿ.²

1 ಕೋ ದದರ್ಶ ಪ್ರಪಂಚಂ ಜಾಯಮಾನಮಸ್ಥಂ ತಂ

ಯದನಸ್ಥಾ ಬಿಭರ್ತಿ |

ಭೂವಾ ಅಸುರಸೃಗಾತ್ಮಾ ಕ್ಷಸ್ತಿತ್ಯೋ ವಿದ್ವಾಃ ಸಮುಪ
ಗಂತ್ವತ್ಪ್ರಮೇತತ್ ||

ಪಾಕಃ ಪೃಚ್ಛಾಮಿ ಮನಸಾ ವಿಜಾನಂದೇ ವಾನಾಮೇನಾ

ನಿಹಿತಾ ಪದಾನಿ |

ವತ್ತೇ ಬಷ್ಕಯೇತ್ಯಧಿ ಸಪ್ತ ತಂತೂನ್ವಿ ತತ್ಪರೇ ಕವಯ ಓತವಾ ಉ ||

ಅಚಿಕ್ವತ್ವಾ ಜ್ಞಾಕಿತುಷ್ಕಿ ದತ್ತ ಕವೀನ್ ಪೃಚ್ಛಾಮಿ ವಿದ್ವಾನ್
ನ ವಿದ್ವಾನ್ ||

(೧.೧೬೪.೪-೬.)

2 ನ ತಂ ವಿದಾಥ ಯ ಇಮಾ ಜಜಾನಾನ್ಯದ್ಯುಷ್ಮಾಕಃ

ಮಂತರಂ ಬಭೂವ |

ನೀಹಾರೇಣ ಪ್ರಾವೃತಾ ಜಲ್ಪಾ ಚಾಸುತ್ಯಪ ಉಕ್ಥಶಾಸಶ್ಚರಂತಿ ||

(೧೦.೪೨.೭.)

cf. Bg. III. 38.

(2) ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಈಶ್ವರನು ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅತೀತನು. ಇಂದ್ರಿಯಾದ್ಯುಪಕರಣಗಳಿಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಗೋಚರನಾಗತಕ್ಕವನಲ್ಲ. ಅಶಬ್ದನು ಅಸ್ಪರ್ಶನು. ರೂಪರಹಿತನು. ತಪೋಮಹಿಮನಾದ ಮಹರ್ಷಿಗಳೂ ಈಶ್ವರನ ಒಂದೊಂದಂಶವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಬಲ್ಲರೇ ವಿನಾ ಅವರಿಗೂ ಪೂರ್ಣವಾದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಿಲ್ಲ.

ಅಲ್ಲದೆ, ಈಶ್ವರಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ಶ್ರದ್ಧೆಯೇ ಸಾಲದು. ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ನಿದಿಧ್ಯಾಸನಶಕ್ತಿ ಇವೆರಡೂ ಅತ್ಯವಶ್ಯ. ಎಲ್ಲ ಶಕ್ತಿಗಳ ಸಮನ್ವಯವೂ ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದೇ ಗುರುವಿನಿಂದ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಶಿಷ್ಯರು ಬಾಹ್ಯವಾದ ಶರೀರಾವಯವಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ಒಂದೇ ಸಮವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮತ್ತು ಒಂದೇ ಸಮವಾದ ಮೂಗುಗಳು. ಆದರೆ ಉಪದೇಶಗ್ರಹಣದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರಿಗೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುತ್ತದೆ. ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ¹ ಗುಹ್ಯತಮವಾದ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಭೇದಿಸಲು ಯಾವ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೋ ಅದಕ್ಕೆ ಉಪದೇಶಗ್ರಹಣವು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಮೀರಿದ ನಿದಿಧ್ಯಾಸನಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಮಹರ್ಷಿಗಳ ಗುಂಪಿಗೆ ಇವರು ಸೇರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪರತತ್ತ್ವದ ಸ್ವರೂಪವೇನು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಮುಖದಿಂದಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಗುರುಮುಖದಿಂದಾಗಲಿ ಉತ್ತರ ಸಿಕ್ಕಬಹುದು. ಆದರೆ, ಉಪದೇಶಗ್ರಹಣವಾದೊಡನೆಯೇ ಅಂತ್ರಿಗೆ ಪೂರ್ಣಜ್ಞಾನವು ಲಭಿಸಿತೆಂದು ತಿಳಿಯಬಾರದು. ಶ್ರವಣಾನಂತರ ಮನನ. ಮನನಾನಂತರ ನಿದಿಧ್ಯಾಸನ ಇವು ಅತ್ಯವಶ್ಯ. ²

1 ಅಕ್ಷಿಪ್ಪಂತಃ ಕರ್ಣಮತಃ ಸಖಾಯೋ ಮನೋಜನೇವ
ಸಮಾ ಬಭೂವುಃ |

ಆದಧ್ಯಾಸ ಉಪಕರಣಾಃ ಉತ್ಪೇ ಹೃದಾ ಇವ ಸಾಕ್ಷಾತ್
ಉತ್ಪೇ ದದೃಶೇ ||

(೧೦ ೭೧.೭.)

2 ಆತ್ಮಾ ವಾ ಅರೇ ದ್ರಷ್ಟವ್ಯಃ ಶ್ರೋತವ್ಯೋ ಮನಃಪ್ರಾಪ್ತೋ ನಿದಿಧ್ಯಾಸಿ
ತವ್ಯೋ ಮೈತ್ರೇಯಾಕ್ಷಮೋ ವಾ ಅರೇ ದರ್ಶನೇನ ಶ್ರವಣೇನ
ಮತ್ಯಾ ವಿಜ್ಞಾನೇನೇದಂ ಸರ್ವಂ ವಿದಿತಂ ||

(ಬೃ. ಉ. ೨.೪.೫.)

ಬಾಹ್ಯವಾದ ಯಾವ ಸಾಧನಗಳಿದ್ದರೂ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಉಪಾಸಕನ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವವೇ ವಿನಃ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ಅವೇ ಮುಖ್ಯಕಾರಣಗಳಾಗಲಾರವು. ವಿಶ್ವಕವಿಯ ಕಾವ್ಯಾತ್ಮಕವಾದ ಜಗದ್ರಹಸ್ಯವನ್ನೂ ಜಗನ್ನೂಲನಾದ ಕವಿಯ ದಿವ್ಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೂ ಅರಿಯಲು ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಕವಿಹೃದಯವನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲದೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪರಮಾತ್ಮನ ದಿವ್ಯಸ್ವರೂಪವನ್ನರಿಯಲು ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಕೇವಲ ಇಂದ್ರಸಿಂದ ಮಾತ್ರ ಅದನ್ನರಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಈ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ತಾಗಿ ನೋಡುವ ಶಕ್ತಿಯಿದ್ದುದರಿಂದ ಇಂದ್ರನೆಂಬ ವ್ಯವಹಾರ. ' ಕವಿಹೃದಯವುಳ್ಳವನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಈ ಇಂದ್ರ ಶಕ್ತಿಯು ಸಾಧ್ಯ.

1 “ ಇದಂ ದರ್ಶನಾದಿತ್ಯೈಪಮನ್ಯವಃ ” (ಸುಕ್ತ)

ಪರಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿರುವುದರಿಂದ “ ಇಂದ್ರ ” ನೆಂಬ ಹೆಸರು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಕೆಲವರ ಮತ. ಪರತತ್ತ್ವವನ್ನರಿಯುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲ ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಮಾತ್ರವಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಲು ಕೇನೋ ಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ—

ಪರಬ್ರಹ್ಮವು ದೇವತೆಗಳಿಗಾಗಿ ವಿಜಯವನ್ನು ಗಳಿಸಿತು. ದೇವತೆಗಳು ಆ ಜಯಕ್ಕೆ ತಾವೇ ಕಾರಣರೆಂದು ಹೆಮ್ಮೆಪಟ್ಟರು. ನಿಷ್ಕಾರಣವಾದ ಆತ್ಮಾಭಿಮಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಅವರ ನ್ಯಾಯತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಆ ಅಭಿಮಾನವು ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡಿತು.

ಅಪ್ರಾಕೃತವಾದ ವೇಷವನ್ನು ಹೊಂದಿ ದೇವತೆಗಳ ಮುಂದೆ ಯಕ್ಷವು ಆ ವಿಭರ್ಷಣವಾದಾಗ ಜಾತವೇದಸ್ಸೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ ಅಗ್ನಿಯಾಗಲಿ, ಮಾತರಿಶ್ವನೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ ವಾಯುವಾಗಲಿ, ಅಥವಾ ಉಳಿದ ದೇವತೆಗಳಾಗಲಿ ಅದರ ಸ್ವರೂಪವನ್ನರಿಯದಾರರು. ಅತ್ಯಂತ ಆಕರ್ಷಕವಾದ ಸ್ತ್ರೀರೂಪವನ್ನು ಧರಿಸಿದ ಆ ಯಕ್ಷವೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೆಂದು ಇಂದ್ರನು ಮಾತ್ರ ಅರಿತನು. ಪರಬ್ರಹ್ಮವಸ್ತುವನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಇಂದ್ರನೆಂಬ ವ್ಯವಹಾರವೆಂದು ಔಪಮನ್ಯವನೆಂಬ ಋಷಿಯ ನಿರ್ವಚನದಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಅರಣ್ಯಕಾದಿಗಳೂ ಇದೇ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಐತರೇಯಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಂತೆ—

ಶತಪಥಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಂತೆ, ವಿಜ್ಞಾನವೆಂದರೆ, ವಿಶೇಷ ಜ್ಞಾನ. ಇದು ಅನನ್ದಮಯ. ಸತ್ಯಜ್ಞಾನವೇ ಈ ಅನನ್ದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಇಂಥ ಸತ್ಯಜ್ಞಾನವು ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಮಾನವರಲ್ಲೂ ಈ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಡೆಯುವ ಶಕ್ತಿಯಿದ್ದರೆ ಅವರನ್ನೂ ದೇವತೆಗಳೆಂದೇ ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಗುಢಾರ್ಥವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವುದೂ ಪ್ರಕಾಶಪಡಿಸುವುದೂ ಅದರ ಗರ್ಭೀರತೆಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸುವುದೂ ದೇವತೆಗೂ (ಮಾನವ) ಕವಿಗೂ ಇರುವ ಸಾಧಾರಣಭರ್ತು. ಕವಿಯೆಂದರೆ ಕ್ರಾಂತ ದರ್ಶಿಯೆಂದರ್ಥ.¹

ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಯಣರು ಕವಿ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ದೇವ ಎಂಬುದು ಪರ್ಯಾಯಪದವೆಂದೇ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮಾನವನಾದರೂ ದಿವ್ಯಚಕ್ಷುಸ್ಸುಳ್ಳವನೆಂದರ್ಥ. ಭೌತಿಕವಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಎರಡು ಚಕ್ಷುಸ್ಸುಗಳಿದ್ದರೂ ಅವನ ಅಂತಃಶ್ಚಕ್ಷುಸ್ಸು ಸಹಸ್ರ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ,

“ಇದಂ ಬ್ರಹ್ಮ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಪ್ರಶ್ನತೀಂದ್ರಃ |.... ಸಮಾದೀಪ್ತಃ ತಪಿ-ದುದ್ರಂ ಸಂಕಮಿಂದ್ರ ಇತ್ಯಚಕ್ಷತೇ”.

ಇದೇ ಶಬ್ದವು ಬ್ರಹ್ಮವಾಚ್ಯ. ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನೋಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದ್ದುದರಿಂದ ಇಂದ್ರ — ಇಂದ್ರ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ

1 : ನಿರುಕ್ತಕಾರರು ಕವಿ ಶಬ್ದವನ್ನು ಮನೋವೀ ಇತ್ಯಾದಿ ಮೇಧಾವಿ ನಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿದ್ದಾರೆ. (ನಿ. ೩.೧೫.).

ಮೇಧಾವೀ ಕವಿಃ ಕ್ರಾಂತದರ್ಶನೋ ಭವತಿ ಕವತೇರ್ವಾ ||

(ನಿ ೧೨.೧೩.)

ಕ್ರಮ್ ಧಾತುವಿನಿಂದ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗಿ ಕ್ರಾಂತದರ್ಶನವುಳ್ಳವನೆಂದಾಗಲಿ, ಅಥವಾ ಕಮ್ ಧಾತುವಿನಿಂದ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗಿ ಪ್ರತಿಮಾಡತಕ್ಕವನೆಂದಾಗಲಿ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಸತ್ಯಾರ್ಥಗ್ರಾಹಕವಾದ ಬುದ್ಧಿಯೂ ಭಾವವೂ ಈ ಎರಡು ನಿರ್ವಚನಗಳಿಂದಲೂ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಭೂತಭವಿಷ್ಯದ್ವರ್ತಮಾನಗಳ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಳಿಯುವ ಅಲೌಕಿಕವೂ ಅಸಾಧಾರಣವೂ ಆದ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನೆಂದರ್ಥ; ಕವಿಯ ನಿಜವಾದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ನಿರುಕ್ತಕಾರರು,

“ಕವಿಗಳು ಸಹಸ್ರನುನವುಳ್ಳವರು. ಕ್ರಾಂತದರ್ಶಿಗಳು. ಅವರು ಆದಿತ್ಯನನ್ನೂ ರಕ್ಷಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದಾರೆ.”¹ ಇಂಥ ಶಕ್ತಿಯಿರುವುದರಿಂದಲೇ, “ಕ್ರಾಂತದರ್ಶಿಗಳಾದ ಕವಿಗಳು ಆದಿತ್ಯಮಂಡಲಾಂತವರ್ತಿಯಾದ ಸುತತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಅದರೊಂದಿಗೆ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತಾರೆ.”² “ಇದೇ ಕವಿಗಳು ಋತದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ತಮ್ಮ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ರಹಸ್ಯನಾಮಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಪಡಿಸಿ ಲೋಕಕ್ಕೆ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.”³ ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಕವಿಯ ಅಸಾಧಾರಣ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದೆ.

“ವಿಶ್ವಾ ರೂಪಾಣಿ ಸ್ತುತಿ ಮುಂಚಿತೇ ಕವಿಃ”

(ಋ. ಸಂ. ೫ ಅ.೨.)

ಎಂಬ ಸವಿತ್ಯದೇವತಾಕವಾದ ಮಂತ್ರವನ್ನು ದಾಹರಿಸಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಗೊಡವಾಗಿ, ಲೋಕದ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗದಿರುವ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸನ್ನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಲೋಕದ ದೃಷ್ಟಿಗೂ ಕೊಂಚಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೀಳುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಪ್ರಭಾವವುಳ್ಳವನೆಂದರ್ಥ.

1 “ಸಹಸ್ರಣೀಧಾಃ ಕವಯೋ ಯೇ ಗೋಪಾಯಂತಿ ಸೂರ್ಯಂ”

(೧೦.೧೫೪.೫.)

ಸಹಸ್ರನುನವೆಂದರೆ, ಸಹಸ್ರಚಕ್ಷುಸ್ಸುಳ್ಳವರೆಂದಾಗಲಿ, ಅಥವಾ ಸಹಸ್ರಾರ್ಯ ಅನುಯಾಯಿಗಳಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರೆಂದಾಗಲಿ ಅರ್ಥಮಾಡಬಹುದು. ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರೆಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ತಾವು ತತ್ತ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿದು ಇತರರಿಗೆ ಬೋಧಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರೆಂದರ್ಥ.

2 ಸಮುದ್ರೇ ಅಂತಃ ಕವಯೋ ವಿ ಚಕ್ಷತೇ ಮರೀಚೀನಾಂ

ಪದಮಿಚ್ಛಂತಿ ವೇಧಸಃ ||

(೧೦.೧೭೭.೧.)

3 ಋತಸ್ಯ ಪದಂ ಕವಯೋ ನಿ ಪಾಂತಿ ಗುಹಾ ನಾಮಾನಿ

ದಧಿರೇ ಪರಾಣಿ ||

(ಋ. ಸಂ. ೧೦.೫.೨.)

cf. ೧೦.೭೧.೧. ಇತ್ಯಾದಿ

ಅತೀಂದ್ರಿಯಾರ್ಥಗಳನ್ನು ನೋಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವುಳ್ಳ ತತ್ತ್ವಜ್ಞನಾದುದರಿಂದಲೇ ಕ್ರಾಂತದರ್ಶಿಯಾದ ಕವಿಯೂ ಋಷಿ, ಸೂರಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಸಾಮಗುಳಿಂದಲೂ ನಿರ್ದಿಷ್ಟನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ¹

ಇಂಥ ಕವಿಯು ಪರಿಪಕ್ವಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದವನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ ಪರಿಪಕ್ವವಾದ ಹೃದಯವನ್ನೂ ಹೊಂದಿದ್ದಾನೆ. ಯಮನಿಯಮಾದಿ ಸಾಧನ ಸಂಪದ್ಯುಕ್ತನೂ, ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಭವಾದ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳವನೂ ಆದ ಕವಿಯು ಜಗತ್ತಿನ ಸೃಷ್ಟಿಸ್ಥಿತಿಲಯಗಳಿಗೆ ಕಾರಣನೂ, ಸೂರ್ಯ ಮಂಡಲದ ಮಧ್ಯವರ್ತಿಯೂ ಆದ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ತನ್ನ ಪರಿಪಕ್ವವಾದ

1 “ಋಷಿ ಜ್ಞಾನೇನ ಸಂಸಾರಪಾರಂ” ಸಂಸಾರಪಾರವನ್ನು ತನ್ನ ಜ್ಞಾನದ ಮೂಲಕ ದಾಟುವುದರಿಂದ ಋಷಿ ಧಾತುವಿನಿಂದ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾದ ಋಷಿ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಜ್ಞಾನಿಯೆಂದರ್ಥ. “ದೃಶ್” ಧಾತು: ನಿಂದಲೂ ಈ ಪದವು ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯ. “ಋಷಿಕೃತ್”, “ಋಷಿಮನಾಃ” (ಋ. ಸಂ. ೧.೩೧.೧೬, ೯.೯೬.೧೮) ಇತ್ಯಾದಿ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಯಣರು ದರ್ಶನಕಾರೀ, ದರ್ಶನಶೀಲಮನಾಃ ಎಂದರ್ಥವಾಡಿದ್ದಾರೆ. ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ದರ್ಶನವೆಂಬ ಪರ್ಯಾಯ ಪದವೂ ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

“ಅಗ್ನಿಃ ಪೂರ್ವೇಭಿರ್ಬುಧಿರೀಡ್ಧಃ” (೧.೧.೨.)

“ತಮೇವ ಋಷಿಂ ತಮು ಬ್ರಹ್ಮಣಮಾಹುಃ” (೧೦.೧೦೭.೬.)

ಇತ್ಯಾದಿ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಋಷಿ ಶಬ್ದವು ಮುಕ್ತಂಕಿತದಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಂತದರ್ಶಿಯಾದ ಕವಿಯೆಂಬರ್ಥದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ.

cf Monier Williams:—Sanskrit-English Dictionary.

ವಿಶ್ವದ ರಹಸ್ಯತತ್ತ್ವವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವ ದರ್ಶನಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನೂ, ಕ್ರಾಂತದರ್ಶಿಯೂ ಆದ ಋಷಿಯೇ ಸೂರಿ ಯೆಂದೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧನು.

“ತದ್ವಿಷ್ಣೋಃ ಪರಮಂ ಪದಂ ಸದಾ ಪಶ್ಯಂತಿ ಸೂರಯಃ”

(ಋ. ಸಂ. ೧.೨೨ ೨೦.)

ಇತ್ಯಾದಿ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸೂರಿಯು ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿಯು ಪ್ರಕಾಶಿತವಾಗಿದೆ.

ಮನಸ್ಸಿನಿಂದರಿತು ಆನಂದವನ್ನು ನುಭವಿಸುತ್ತಾನೆ¹ ಇಂಥ ಕನಿಯು ಆದಿತ್ಯರೂಪನಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮನೊಂದಿಗೆ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನೇ ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ವಾಮದೇವಾದಿ ಋಷಿಗಳೇ ಇದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ, “ಅಹಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ಮಿ” ಎಂಬ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಯೋಗ್ಯರಿಗೆ ಬರುವುದೋ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಈಗತ್ತಿನ ಸಕಲ ತತ್ತ್ವಗಳೊಂದಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಈ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿದುದರಿಂದಲೇ ಋಷಿಯಾದ ವಾಮದೇವನು “ನಾನೇ ಮನು, ನಾನೇ ಸೂರ್ಯ, ವೈಯಕ್ತಿಕರೂಪವುಳ್ಳ ಸಕಲವೂ ನಾನೇ” ಎಂದಿ-
ತನು.² ಈ ಸಾಮರಸ್ಯಜ್ಞಾನವೇ ಉತ್ತಮವಾದ ಆನಂದಹೇತು. ಉಪಾಸನೆಗಳಿಂದ ಪರತತ್ತ್ವವನ್ನಾರಾಧಿಸುವವನು ಆದಿತ್ಯರೂಪವಾದ ವ್ಯಕ್ತದಲ್ಲಿರುವುದೂ ಅತ್ಯಂತ ಸ್ವಾದವಾದುದೂ, ಉಳಿದ ಎಲ್ಲ ಫಲಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮವಾದುದೂ ಅದ ಫಲವನ್ನು ಭೋಗಿಸುತ್ತಾನೆ.³

“ಈಶಾವಾಸ್ಯಮಿದಂ” ಎಂಬ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದೆ ಕೇವಲ ಉಪಾಸನೆಯಿಂದಲೇ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಹೊಂದುವೆನೆಂಬುದು ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಮಾತು. ಈರ್ಷ್ಯರತತ್ವದ ಪೂರ್ಣಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೊಂದುವೆನೆಂಬ ಮಾತೂ ಅಷ್ಟೇ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ್ದು. ಸೃಷ್ಟಿಮೂಲವನ್ನಾಗಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಪ್ರಕಾರವನ್ನಾಗಲಿ ಇದಮಿತ್ಥಂ ಎಂದು ನಿಷ್ಕರ್ಷಿಸುವ ಜ್ಞಾನವು

1 ತಾಸಾಂ ನಿ ಚಿಕ್ಕ್ಯಃ ಕವಯೋ ನಿಧಾನಂ ಪರೇಷು ಯಾ ಗುಹ್ಯೇಷು
ವ್ರತೇಷು || (೧೦.೧೧೪ ೨)

ಪತಂಗಮಕ್ತಮಸುರಸ ಮಾಯಯಾ ಹೃದಾ ಪಶ್ಯಂತಿ ಮನಸಾ
ವಿಪಶ್ಚಿಂತಃ | (೧೦.೧೭೭.೧.)

2 ಅಹಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ಮೀತಿ | ತಸ್ಮಾತ್ತತ್ತ್ವವಮುಭವತ್ ತದ್ಭೋ ಯೋ
ದೇವಾನಾಂ ಪ್ರತ್ಯಬುದ್ಧಿತ ಸ ಏವ ತದಭವತ್ಪರ್ಥಸೀಣಾಂ ತಥಾ
ಮನಃಷ್ಯಾಣಾಂ ತದ್ಭೃತತ್ ಪಶ್ಯನ್ ಐ ಸಿರ್ವಾಮದೇವಃ ಪ್ರತಿ
ಪೇದೇಽಹಂ ಮನುರಭವಂ ಸೂರ್ಯಶ್ಚೇತಿ ||

(ಬೃ. ಉ. ೧.೪.೧೦. ಮ. ಸಂ. ೪.೨೬.)

3 ಐ. ಉ. II. 4.

ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತೋ ಅದನ್ನೂ ಈಶ್ವರನೇ ಹೇಳಬೇಕು. 1 ಅದಕ್ಕೂ ಅವನ ಅನುಗ್ರಹವೇ ಅತ್ಯವಶ್ಯ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಜ್ಞಾನ, ಧ್ಯಾನ ಇವೆರಡೂ ಜೊತೆಗೆ ಈಶ್ವರಾನುಗ್ರಹದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದೆ ಸರ್ವದಾ ಈಶ್ವರನ ಸ್ತುತಿ, ಋತುಮಾರ್ಗದ ಅನುಸರಣೆ, ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದ ಅನಂದಾನುಭವ ಇವುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಜೀವನವನ್ನನುಗ್ರಹಿಸಲು ಈಶ್ವರನನ್ನು ಅನೇಕ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ.

“ ತವ ಪ್ರತೇ ಸುಭಗಾಸಃ ಸ್ಯಾಮ ” (II. 28.2.)

“ ಅಗ್ನೇ ನಯ ಸುಪಥಾ ರಾಯೇ ಅಸ್ಮಾನ್ ” (I. 189.1)

“ ಜೀವಾ ಜ್ಯೋತಿರಶೀಮಹಿ . ” (VII 32.26.)

“ ವಿಶ್ವದಾಸೀಂ ಸುಮನಸಃ ಸ್ಯಾಮ ” (VI 52.5.)

“ ಚಕ್ಷುರ್ನೋ ಧೇಹಿ ಚಕ್ಷುಷೇ.... ” (X 158.4.)

“ ಧಿಯೋ ಯೋ ನಃ ಪ್ರಚೋದಯಾತ್ ” [III. 62.10.]

ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಈಶ್ವರಾನುಗ್ರಹವನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವ ಮಂತ್ರಗಳು ಅನೇಕ ವಾಗಿದ್ದರೂ ಸವಿಶ್ವದೇವತಾಕವಾದ ಗಾಯತ್ರೀ ಮಂತ್ರಕ್ಕಿರವ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯವು ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲ.

ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದುದೂ ಮಾನವನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕಧೈಯವನ್ನು ತಿಳಿಸ ತಕ್ಕದ್ದೂ ಅದ ‘ತತ್ಸವಿತುರ್ವೇರಿಂಶಿ ಮುಹಾಮಂತ್ರವೇ ಗಾಯತ್ರೀ ಎಂದು ಪ್ರಖ್ಯಾತವಾಗಿದೆ. ಈ ಮಂತ್ರದ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯು ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ಹರಡಿ ಜಗತ್ತಿನ ಸಕಲ ತತ್ತ್ವಜಿಜ್ಞಾಸುಗಳ ಚಿತ್ತವನ್ನೂ ಆಕರ್ಷಿಸಿದೆ. ಇದನ್ನೇ

1 ಕತರಾ ಪೂರ್ವಾ ಕತರಾಪರಾಯೋಃ ಕಥಾ ಜಾತೇ ಕವಯಃ ಕೋ

ವಿವೇದ | (೧.೧೮೫.೧)

ಇಯಂ ವಿಸ್ತೃಷ್ಣಿರ್ಯತ ಆಲಭೂವ ಯದಿ ವಾ ದಧೇ ಯದಿ ವಾ ನ |

ಯೋ ಅಸ್ಯಾಧ್ಯಕ್ಷಃ ಪರಮೇ ವ್ಯೇಮನೋ ಅಂಗ ವೇದ ಯದಿ

ವಾ ನ ವೇದ | (೧೦.೧೨೯.೭.)

(ಸರ್ವಜ್ಞ ಈಶ್ವರ ಏವ ತಾಂ ಸೃಷ್ಟಿಂ ಜಾನೀಯಾತ್ ನಾನ್ಯ

ಇತ್ಯರ್ಥಃ || ಸಾ. ಭಾ.)

ಮಾನ್ವನ ಉದಾತ್ತಧೈಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಮಹಾಮಂತ್ರವೆಂದು ಸಕಲರೂ ಕೊಂಡಾಡಿದ್ದಾರೆ.¹

ಯಾವ ಪುರುಷಾರ್ಥದ ಅನುಸಂಧಾನದಿಂದ ಜೀವನದ ಸಕಲ ಕರ್ಮಗಳೂ ಇದು ಸಣ್ಣದು, ಇದು ದೊಡ್ಡದು, ಇದು ಕೀಳು, ಇದು ಮೇಲು ಎಂಬ ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಉತ್ತಮವಾದ ಪುರುಷಾರ್ಥಗಳಾಗುವವೋ ಆ ಪುರುಷಾರ್ಥದ ಅನುಸಂಧಾನವೇ ಗಾಯತ್ರೀ ಮಂತ್ರದಿಂದ ಉಪದಿಷ್ಟವಾಗಿರುವ ವಿಷಯ. ಆತ್ಮ, ಪರಮಾತ್ಮ, ಬ್ರಹ್ಮ ಇತ್ಯಾದಿ ನಾನಾ ವಿಧವಾಗಿ ಕರೆದಿರುವ ಪರ ಪತ್ತದ ಅನುಸಂಧಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಬದುಕಿನ ಪರಮಪುರುಷಾರ್ಥವೂ ಅಡಗಿದೆ. ಈ ಸಮನ್ವಯ ದೃಷ್ಟಿಯ ದರ್ಶನಜ್ಯೋತಿಯಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವು

1 “Despite the woeful accumulations of superstition and degrading custom that had clung to her and borne her down she (India) had never wholly forgotten the inspiration that some of the wisest of her children, at the dawn of history, had given her in the upanishads. Their keen minds, ever restless and ever striving and exploring, had not sought refuge in blind dogma or grown complacent in the routine observance of dead forms of ritual and creed. They had demanded not a personal relief from suffering in the present or a place in a paradise to come, but light and understanding.

In the most famous of the Prayers recited daily even today by millions, the Gayatri Mantra (ग्यात्री), the call is for knowledge, for enlightenment

Jawaharlal Nehru,

Autobiography, Chap. LIII.

“When I repeat the Gayatri Mantra, I remind myself that Earth, Air and Sky are a glory. If one in a hundred of those who repeat it would do the same, India would lead the world in science.”

Professor—J. B. S. Haldane:—

Science and the Enquiring Mind.

ದೀಪ್ತವಾಗಿ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಧ್ಯಾನದೇಶಾಂತದಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನ ದಿವ್ಯಸಾನ್ನಿಧ್ಯವು ಲಭಿಸಬೇಕು. ಈ ಧ್ಯಾನದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಶುದ್ಧವಾದ ಬುದ್ಧಿಯು ವಿಶ್ವಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಅನುಸಂಧಾನಮಾಡಿ ಆ ದಿವ್ಯ ಚೈತನ್ಯದ ತೇಜಸ್ಸು ತನ್ನಲ್ಲೂ ತುಂಬಲಿ ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಬೇಕು.

“ ತೇಜೋಽಸಿ ತೇಜೋ ಮಯಿ ಧೇಹಿ ; ಓಜೋಽಸಿ

ಓಜೋ ಮಯಿ ಧೇಹಿ ...”

ತೇಜೋ ಮಂಡಲಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಮೂಲತೇಜಸ್ಸಾದ ನಿನ್ನ ತೇಜಸ್ಸು ನನ್ನಲ್ಲೂ ತುಂಬಲಿ ; ಸಕಲಶಕ್ತಿಗಳಿಗೂ ಮೂಲಶಕ್ತಿಯಾದ ನಿನ್ನ ಶಕ್ತಿಯು ನನ್ನಲ್ಲೂ ವ್ಯಾಪಿಸಲಿ ; ವಿಶ್ವಶಾಂತಿಗೆ ಮೂಲನಾದ ನಿನ್ನ ಶಾಂತಿಯು ನನ್ನ ಆತ್ಮನನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಲಿ ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮತೇಜಸ್ಸಿಗಾಗಿಯೂ, ಬ್ರಹ್ಮಶಾಂತಿಗಾಗಿಯೂ ಉತ್ಕಟವಾದ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯನ್ನು ತೋರುತ್ತ ತದ್ವತ್ಪರಾ ವಿಶ್ವಶಾಂತಿಯನ್ನು ಆಪೇಕ್ಷಿಸುವ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಜೀತನವು “ ಭರ್ಗೋ ದೇವಸ್ಯ ಧೀಮಹಿ ; ಧಿಯೋ ಯೋ ನಃ ಪ್ರಚೋದಯಾತ್ ” ಎಂಬ ಮಂತ್ರಾತ್ಮಕವಾದ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತದೆ.

ವಿಶ್ವಸಾಮರಸ್ಯಕ್ಕೆ ಮೂಲವಾದ ವಿಶ್ವಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿ ಆ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾಗಿರುವುದೇ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಮಹತ್ತ್ವ.

ಯೋಽಸೌ ತಪನ್ನದೇತಿ ; ಸ ಸರ್ವೇಷಾಂ ಪ್ರಾಣಾನಾದಯೋದೇತಿ

[ತೈ. ಆ. ೧.೧೪.೧.]

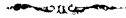
ಅಸಾವಾದಿತ್ಯೋ ಬ್ರಹ್ಮ [ತೈ. ಆ. ೨.೨.೧]

ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಯಾವ ಆದಿತ್ಯಜ್ಯೋತಿಯು ಪ್ರಶಂಸಿತವಾಗಿದೆಯೋ ಅದೇ ಜ್ಯೋತಿಯು ಗಾಯತ್ರೀ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ತುತವಾಗಿದೆ. ವಿಶ್ವಾತ್ಮನಾದ ಸರ್ವವಿಷಯವನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿ ಆ ಸರ್ವವಿಷಯ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಧ್ಯಾನರೂಪದಲ್ಲಿ ಈ ಮಂತ್ರವು ಸಾಧಕವಾಗಿದೆ. ಈ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯನ್ನೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವೆಂದು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿವೆ. “ ಯಾವ ಮಹಾತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತರೆ ಉಳಿದ ಸಕಲತತ್ತ್ವಗಳ ಅರಿವೂ ಉಂಟಾಗುವುದೋ ”¹ ಆ ಮಹಾತತ್ತ್ವವೇ ಈ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿ.

1 ಕೃಷ್ಣ ಭಗವೋ ವಿಜ್ಞಾತೇ ಸರ್ವಮಿದಂ ವಿಜ್ಞಾತಂ ಭವತೀತಿ ||

(ಮು. ಉ. ೧.೧.೩.)

ಆದರೆ, ಸವಿತ್ಯವೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದಕನಾದ ದೇವತೆಯೆಂಬುದು ಹೇಗೆ? ಸವಿತ್ಯವಿನ ಭರ್ಗವೇ ಪರಮಪುರುಷನ ಪರಂಜ್ಯೋತೀ ಸ್ವರೂಪವೇ? ಈ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯನ್ನರಿಯಲು ಗಾಯತ್ರೀ ರೂಪವಾದ ಧ್ಯಾನವೇ ಮುಖ್ಯಸಾಧನವೆಂಬುದು ಹೇಗೆ? ಕೇವಲ ಭಂದೋರೂಪಿಯಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮಾಪ್ಯವಾದ ಪರತತ್ತ್ವವೆಂದು ಕರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಔಚಿತ್ಯವಿದೆಯೇ ಎಂಬಿವೇ ಮುಂತಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಸಹಜವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮುಂದಿನ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ವಿಮರ್ಶಿಸಲಾಗುತ್ತೆ.

ಪರಮಪುರುಷಾರ್ಥಸಾಧನ.

(ಸಾವಿತ್ರೀ—ಗಾಯತ್ರೀ)

“ತತ್ಸವಿತುರ್ವರೇಣ್ಯಂ” ಎಂಬುದು ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಗಾಯತ್ರೀ ಮಹಾಮಂತ್ರ. ಇದು ಸವಿತ್ರ ದೇವತಾಕ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಇದಕ್ಕೆ ಸಾವಿತ್ರೀ ಎಂಬ ಹೆಸರೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. “ಗಾಯತ್ರೀಮೇವ ಸಾವಿತ್ರೀಮನುಬ್ರೂಯಾತ್” (ಬೃ. ಉ. ೫. ೧೪. ೫) ಎಂಬ ಉಪನಿಷನ್ಮಂತ್ರವು ಇದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

“ಸವಿತ್ರ” ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿಯೂ ಜಗತ್ತೇರಕನೂ ಜಗತ್ಸೃಷ್ಟ್ಯವೂ ಆದ ಪರಮೇಶ್ವರನೆಂದರ್ಥ. ಪರಬ್ರಹ್ಮವೇ ಈ ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ಉಪಾಸ್ಯದೇವತೆ. ಪರಬ್ರಹ್ಮಾತ್ಮಕವಾದ ತೇಜಸ್ಸೇ ಭರ್ಗ ಶಬ್ದಾರ್ಥ. ಅವಿದ್ಯೆ ಮತ್ತು ತತ್ಪರಿಣಾಮವಾದ ದುಷ್ಟತೆಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವುದರಿಂದ ಈ ತೇಜಸ್ಸಿಗೆ ಭರ್ಗವೆಂಬ ಅನ್ವರ್ಥನಾಮವು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಇದು ಸಕಲರಿಗೂ ಉಪಾಸ್ಯವೂ ಪೂಜ್ಯವೂ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ “ವರೇಣ್ಯಂ” ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣವು ಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ. “ಧೀ” ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಬುದ್ಧಿಯೆಂದರ್ಥ. ಅಜ್ಞಾನ ನಾಶಕವೂ, ಪರಬ್ರಹ್ಮಾತ್ಮಕವೂ ಆದ ತೇಜಸ್ಸನ್ನು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡೋಣ ಮತ್ತು ಆ ರೀತಿ ಧ್ಯಾನಮಾಡುವಂತೆ ಸವಿತ್ರವು ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸಲಿ ಎಂಬುದೇ ಮಂತ್ರದ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಇಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಿಧವಾದ ಆಕ್ಷೇಪಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ.

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಪರಬ್ರಹ್ಮವು ಈ ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ಉಪಾಸ್ಯ ದೇವತೆಯಲ್ಲ ಎಂಬುದು. ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಆಕ್ಷೇಪಕ್ಕೆ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ.

ಯಾವ ಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಉಪಾಸಿಸಬೇಕೋ ಅದು ಪರತತ್ತ್ವರೂಪವಾದ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯಲ್ಲ. “ಯದತಃ ಪರೋ ದಿವೋ ಜ್ಯೋತಿಃ” (ಛಾ. ಉ. ೩. ೧೩. ೭.) ಇತ್ಯಾದ್ಯುಪನಿಷದ್ವಾಕ್ಯಗಳು ಈ ಜ್ಯೋತಿಯ ಎಲ್ಲೆಕಟ್ಟನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತವೆ. ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕವೂ, ಅನಂತವೂ ಆದ ದಿವ್ಯ ಜ್ಯೋತಿಯು ಇಲ್ಲಿ ಉಕ್ತವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಕ್ಕೆ “ತಾನಾಸ್ಯ ಮಹಿಮಾ” (ಛಾ. ಉ. ೩. ೧೩. ೬.) ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಉದಾ

ಹರಿಸಿ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವನ್ನು ಖಂಡಿಸಿ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದು “ ಸರಂಜೋತಿ ಯಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯಲ್ಲ ” ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿದೆ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಸವಿತೃವು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯ ದೇವತಾಸಂಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಈಚಿನದೇವತೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ಆದಿತ್ಯ, ಅಗ್ನಿ, ಇಂದ್ರ ಇತ್ಯಾದಿ ದೇವತೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಭಿನ್ನರೂಪವುಳ್ಳ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ದೇವತೆ. ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯನ್ನು ರಚಿಸಿದ ಋಷಿಗಳಿಗೆ ಸವಿತೃದೇವತಾತ್ಮಕವಾದ ಭಾವನೆಯು ಬಂದುದು ಬಹಳ ಕಾಲದನಂತರ. ಸೃಷ್ಟಿವೈಚಿತ್ರ್ಯದ ಗರ್ಭೀರತೆಯನ್ನರಿತು ತದನಂತರ ಆ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸಲು ಸವಿತೃನಾಮಕವಾದ ದೇವತಾ ವಿಶೇಷದ ಭಾವನೆಯು ಅವರಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯಿತು ಎಂಬುದೇ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ¹ ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಸಾಧುವಾದುದಲ್ಲ.

“ ದೇವಸ್ತೃಷ್ಠಾ ಸವಿತಾ ವಿಶ್ವರೂಪಃ ”

(ಋ. ಸಂ. ೩.೫೫.೧೯.)

“ ಗರ್ಭೇ ನು ನೌ ಜನಿತಾ ದಂಪತೀ ಕರ್ದೇವಸ್ತೃಷ್ಠಾ ಸವಿತಾ ವಿಶ್ವರೂಪಃ ” (೧೦.೧೦.೫), ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿ = ತನೂ ಜಗತ್ಪ್ರೇರಕನೂ ಆದ ಪ್ರಜಾಪತಿಯೇ ನಾಮಧೇಯದಿಂದಲೂ ಕ್ರಿಯಾಭೇದದಿಂದಲೂ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ ಮೂಲತಃ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವವೆಂದು ವರ್ಣಿತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಆದಿತ್ಯ, ವರುಣ, ಸೂರ್ಯ, ಇಂದ್ರ ಇತ್ಯಾದಿ ದೇವತೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಭಿನ್ನರೂಪವುಳ್ಳ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಸವಿತೃದೇವತಾಕವಾದ ದೇವತೆಯೆಂದು ಮೂರ್ತರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿ ವರ್ಣಿತನಾಗಿದೆಯೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ. ಜಗತ್ಸೃಷ್ಟಿ, ಜಗದ್ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಪ್ರಚೋದನ, ವ್ಯವಹಾರದ ನಿಯತಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಸಕಲ ವ್ಯಾಪಾರಗಳೂ ಸವಿತೃ ಸಂಬಂಧವಾದುದು. ಈ ಸವಿತೃವೇ ಆದಿತ್ಯನು. ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತನಾದ ಪರಮಪುರುಷ.

ಸವಿತೃ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಮೂಲವಾದ ಸೂ ಧಾತುವಿಗೆ (೧) ಸೂ ಪ್ರೇರಣೆ. (೨) ಸೂಜ್ ಪ್ರಾಣಿಗರ್ಭ ವಿಮೋಚನೇ ಎಂಬ ಅರ್ಥಭೇದಗಳಿವೆ. ಸೃಜಿಸು ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲೂ ಪ್ರೇರಿಸು ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲೂ ಮತ್ತು (ಹವಿರಾದಿಗಳನ್ನೂ) ಸುರಿಸು ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲೂ ಈ ಧಾತುವಿನಿಂದ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾದ ಪದಗಳ ಪ್ರಯೋಗವಿರುತ್ತದೆ. ಸಾಯಣರು ಈ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಈ ಎಲ್ಲ ಅರ್ಥ

ಗಳಲ್ಲೂ ಅಂತೂ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಸವಿತೃವು ಸೃಷ್ಟಿ ಸ್ಥಿತಿಸಿಯಮಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಪ್ರಭುವೆಂದು ಋಕ್ಸಂಹಿತಾ ನಾಕ್ಯಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

ತತ್ಸವಿತಾ ವೋಽಮೃತತ್ಸಮಾಸುವದಗೋಹ್ಯಂ ಯಚ್ಚೈವ
ಯಂತ ಐತನ |

ತ್ಯಂ ಚಿಚ್ಚಮಸಮಸುರಸ್ಯ ಭಕ್ಷಣಮೇಕಂ ಸಂತನು

ಕೃಣುತಾ ಚತುರ್ವಯಂ ||

(ಋ. ಸಂ. ೧.೧೧೦.೩.)

ಸವಿತೃವಿನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಋಭುಗಳು ಪ್ರಥಮದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಆದ ಚಮುಸ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಆಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು ಎಂಬ ಕಾಕ್ಯವು ಜಗತ್ತಿನ ಆದಿಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದೆಂದು ಹೇಳಬೇಕು.

ಮೇಲಿನ ಉದಾಹರಣೆಯಲ್ಲಿ ಆದಿತ್ಯನಿಗೂ ಜಗತ್ಸೃಷ್ಟಿಗೂ ಸಂಬಂಧ ವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಋಭುಗಳ ಪಾತ್ರವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದೆ. “ಅಸುರಸ್ಯ ಭಕ್ಷಣಂ” “ಏಕಂ ಸಂತಂ ಪಾತ್ರಂ” ಎಂದು ವರ್ಣಿತ ವಾಗಿರುವುದು ಸೂರ್ಯಮಂಡಲವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲು ಅನೇಕ ಆಧಾರಗಳಿವೆ. ಸೃಷ್ಟಿರೂಪದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಸೂರ್ಯ, ಚಂದ್ರ, ದ್ಯೌಃ, ಪೃಥ್ವೀ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ತತ್ತ್ವಗಳೂ ಸಂಹೃತವಾಗಿ ಒಂದೇ ಮೂಲತತ್ತ್ವವಾಗಿದ್ದವು. ಈ ಐಕ್ಯವು ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಪೂರ್ವ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರಳಯಕಾಲದಲ್ಲೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯದ ಎರಡು ಸ್ವರೂಪಗಳ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ನೋಡಬೇಕು.

(೧) ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಸವಿತೃ ಮತ್ತು ಅವನ ಅಗೋಹ್ಯನಾದ ಚಮುಸ; ಅಥವಾ ಅಗೋಹ್ಯನಾದ ಸವಿತೃವಿನ ಚಮುಸ. [ಚಮುಸ... ಯಸ್ಥಿನ್ ಯಶೋ ನಿಹಿತಂ ವಿಶ್ವರೂಪಂ. ಅ. ವೇ. ೧೦.೮.೯.]

(೨) ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಹಿರಣ್ಮಯಪಾತ್ರದಿಂದ ಮುಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟ ಸತ್ಯದ ಪ್ರವೇಶದ್ವಾರ. [ಹಿರಣ್ಮಯೇನ ಪಾತ್ರೇಣ ಸತ್ಯಸ್ಯಾಪಿಹಿತಂ ಮುಖಂ. ಈಶ. ೧೫].

ಚಮಸವೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಆದಿತ್ಯನ ಹಿರಣ್ಮಯ ಪಾತ್ರವೇ ಮುಖ್ಯ ಪಾತ್ರೆಯಾದ ಚಮಸಕ್ಕೂ ಮಾದರಿಯಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮೂಲರೂಪವಾದ ಏಕತತ್ತ್ವವಾವುದು, ನಾಲ್ಕು ಭಾಗಗಳ ಸ್ವರೂಪವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕು.

ತೃಷ್ಟ್ಯವಿನ ಏಕಾತ್ಮಕವಾದ ಚಮಸವೇ ಆದಿತ್ಯ. ಈ ಆದಿತ್ಯನ ಮೂಲಕವೇ ತೃಷ್ಟ್ಯವು ಸಕಲಲೋಕಗಳನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಲೂ ರಚಿಸುತ್ತಲೂ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಒಂದೇ ಆಗಿರುವ ಆದಿತ್ಯತತ್ತ್ವವನ್ನು ಋಭುಗಳು ನಾಲ್ಕು ಭಾಗಗಳನ್ನಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿದರು ಎಂದರೆ ಅಹೋರಾತ್ರಗಳನ್ನು ವಿಭಾಗ ಮಾಡುತ್ತಾ ಪೂರ್ವದಿಂದ ಪಶ್ಚಿಮಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಾಗ ಪೂರ್ವ ಮತ್ತು ಪಶ್ಚಿಮ ಇವೆರಡೂ ಆದಿತ್ಯನ ಎರಡು ಸ್ಥಾನಗಳು. ಸಂವತ್ಸರದ ಎರಡು ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣ ಮತ್ತು ಉತ್ತರ [ದಕ್ಷಿಣಾಯನ, ಉತ್ತರಾಯಣ] ಈ ಎರಡು ಸ್ಥಾನಗಳು. ಹೀಗೆ ಸೂರ್ಯನ ನಾಲ್ಕು ಸ್ಥಾನಗಳೆಂದರೆ ಪೂರ್ವ, ಪಶ್ಚಿಮ, ದಕ್ಷಿಣ ಮತ್ತು ಉತ್ತರ. ಇದನ್ನೇ ಪಂಚವಿಂಶಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲಿ ಚತಸ್ತೋದಿಶಃ ಎಂದು ವರ್ಣಿಸಿದೆ (15.3.25.) “ತ್ವಷ್ಟಾ ಯದ್ವಜ್ರಂ ಸುಕೃತೇ ಹಿರಣ್ಮಯಂ” [ಋ. ಸ. ೧.೮೫.೯] ಎಂಬ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಜ್ರಾಯುಧವನ್ನು ತೃಷ್ಟ್ಯವು ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿತು ಎಂದು ವರ್ಣಿತವಾಗಿ ದೆಯೋ ಆ ಆಯುಧವೇ ಈ ಪಾತ್ರವೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಹೇಳಬಹುದು. ಹೇಗೆಂದರೆ,

ಇಂದ್ರೋ ಹ ಯತ್ರ ವೃತ್ರಾಯ ವಜ್ರಂ ಪ್ರ ಜಹಾರ |

ಸ ಪ್ರಹತಶ್ಚತುರ್ಥಾ ಅಭವತ್ ||

[ಶ. ಬ್ರಾ. ೧.೨.೪.೧]

ತೃಷ್ಟ್ಯವಿನಿಂದ ದತ್ತವಾದ ವಜ್ರವನ್ನು ಇಂದ್ರನು ವೃತ್ರನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದಾಗ ಅದು ನಾಲ್ಕು ಭಾಗವುಳ್ಳದ್ದಾಯಿತು. ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳು ಈ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತವೆ.

ನಿರುಕ್ತಕಾರರ ನಿರ್ವಚನವೂ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿರುವ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ,

ಉರು ಭಾಂತೀತಿ ವಾ ಋತೇನ ಭಾಂತೀತಿ ವಾ;

ಋತೇನ ಭವಂತೀತಿ ವಾ |

ಅಧಿಕವಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುವವರು ಎಂದಾಗ ಸತ್ಯದಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸುವವರು ಎಂದಾಗಲಿ, ಸತ್ಯ ಅಥವಾ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಇದರಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸುವವರು ಎಂಬುದರಿಂದಾಗಲಿ ಋಷಿಗಳು ಎಂಬ ಹೆಸರು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆಯೆಂದು ನಿರೂಪಕಾರರ ವಿವರಣೆಯಿದೆ. ಇದೇ ಅರ್ಥವನ್ನೇ ವಿಸ್ತರಿಸುತ್ತ “ಆದಿತ್ಯ ರಶ್ಮಿಯೋಽಪ್ಯುಭವ ಉಚ್ಯಂತೇ” ಆದಿತ್ಯರಶ್ಮಿಗಳಿಗೂ ಋಷಿಗಳೆಂದು ಹೆಸರು ಎಂದೂ ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಆದ್ದರಿಂದ, ಒಂದು, ನಾಲ್ಕು ಎಂಬ ಪ್ರಭೇದಗಳಿಗೆ ಆದಿತ್ಯತತ್ತ್ವವೇ ಆಧಾರ. ಕಾರಣವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವ ಆದಿತ್ಯಮಂಡಲವು ವಿಭಕ್ತವಾಗಿರದೇ ಏಕತತ್ತ್ವಪ್ರತಿಪಾದಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕಾರ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ರಶ್ಮಿಗಳ ದ್ವಾರಾ ಚಲಿಸುವಾಗ ಕಾಲ ದೇಶಾದಿಗಳ ಪ್ರಭೇದಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಭೇದಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾದ ರಶ್ಮಿತತ್ತ್ವವೇ ಋಷಿತ್ವಗಳು, ಎಂದು ಮೇಲೆ ಉದಾಹರಿಸಿರುವ ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಈ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುವ ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳು ಇನ್ನೂ ಹೇರಳವಾಗಿದೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಋಷಿಗಳಿಗೂ, ಆದಿತ್ಯರಶ್ಮಿಗಳಿಗೂ ಇರುವ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ—

ಉದ್ವತ್ಸಸ್ತಸ್ಮಾ ಅಕೃಣೋತನಾ ತೃಣಂ ನಿವತ್ಸಪಃ

ಸ್ವಪಸ್ಯಯಾ ನರಃ |

ಅಗೋಹ್ಯಸ್ಯ ಯದಸಸ್ತನಾ ಗೃಹೇ ತದದ್ಯೇದಮೃಭವೋ

ನಾನು ಗಚ್ಛಥ ||

[ಋ. ಸಂ. ೧.೧೬೧.೧೧.]

ಸೂರ್ಯರಶ್ಮಿಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಋಷಿಗಳು ವೃಷ್ಟ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆಲ್ಲ ನೇತೃಗಳು, ಸಸ್ಯಾದಿಗಳ ಪೋಷಕರು. ಆದಿತ್ಯನ ವಾಸಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವವರು ಇತ್ಯಾದಿಯಾದ ವರ್ಣನೆಗಳು ಆದಿತ್ಯರಶ್ಮಿಗಳನ್ನಲ್ಲದೇ ಬೇರೆ ವಸ್ತುವನ್ನು ತಿಳಿಸುವಂತಿಲ್ಲ. “ಸಂಮೀಲ್ಯ ಯದ್ಭುವನಾಪರೈ ಸರ್ಪತ.....” [೧.೧೬೧.೧೨.] ಇತ್ಯಾದ್ಯನೇಕ ವಾಕ್ಯಗಳು ಈ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನೇ ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತವೆ.

“ ಸೌಧನ್ತನಾ ಋಭವಃ ಸೂರಚಕ್ಷಸಃ ” (೧.೧೧೦.೪.)

“ ತರಣಿತ್ವಾ ಯೇ ಪಿತುರಸ್ಯ ಸಶ್ಚಿರ ಋಭವಃ [೧.೧೧೦.೬]

ಇತ್ಯಾದಿ ವರ್ಣನೆಗಳು ಆದಿತ್ಯನಿಗೂ ಋಭುಗಳಿಗೂ ಇರುವ ಅಭೇದವನ್ನೂ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಋಭುಗಳೇ ಸೂರ್ಯಚಕ್ಷುಸ್ಸು. ತಮ್ಮ ಪಿತೃವಾದ ಆದಿತ್ಯನಿಂದ ಅವನ ಸಂಚಾರವೇಗವನ್ನು ಪಡೆದು ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಋಭುಗಳಿಗಿರುವ ಆದಿತ್ಯಸಂಬಂಧ, ಆದಿತ್ಯಸ್ವರೂಪ ಇವುಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದೆ.

ಸವಿತ್ಯರೂಪನಾದ ಆದಿತ್ಯನ ಅನುಗ್ರಹವೇ ಋಭುಗಳ ನಿರ್ಮಾಣ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರಕವೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ವಿಷಯ. ಅಮರ್ತ್ಯವೂ ಅನಂತವೂ ಆದ ವಿಶ್ವತತ್ತ್ವವನ್ನು ಮರ್ತ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತಂದು ಸಾಂತವಾದುದನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಸೃಷ್ಟಿಕಾರ್ಯ. ಈ ರೀತಿ ಪರಿಚ್ಛಿನ್ನವಾದುದನ್ನಾಗಿನಿಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯವು ಧರ್ಮದ ನಿಯಾಮಕನಾದ ಸವಿತ್ಯ ಅಥವಾ ಸೂರ್ಯದೇವತೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದಾಗಿದೆ.

ಯಃ ಪಾರ್ಥಿವಾನಿ ವಿಮಮೇ ಸ ಏತಶೋ ರಜಾಂಸಿ ದೇವಃ

ಸವಿತಾ ಮಹಿತ್ವನಾ |

(ಋ. ಸ. ೫.೮೧.೩.)

ಮಾನೇನೇವ ತಪ್ತವಾನ್ ಅಂತರಿಕ್ಷೇ ವಿ ಯೋ ಮಮೇ ಪೃಥಿವೀಂ ಸೂರ್ಯೇಣ |

ಎಂಬಲ್ಲಿಲ್ಲ ಪ್ರಯುಕ್ತವಾಗಿರುವ “ ವಿ ” ಉಪಸರ್ಗಪೂರ್ವಕವಾದ ‘ಮಾ’ ಧಾತುವಿನ ಪ್ರಯೋಗವು ಸೂರ್ಯರೂಪನಾದ ಸವಿತ್ಯನ ಅಥವಾ ಸವಿತ್ಯರೂಪನಾದ ಸೂರ್ಯನ ಪರಿಚ್ಛೇದಕ (ನಿಯಾಮಕ) ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಅಮೂರ್ತರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದ ತ್ರಿಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಮೂರ್ತರೂಪಕ್ಕೆ ತಂದುದು ಸವಿತ್ಯನ ಕಾರ್ಯ.

ಮೇಲೆ ಉದಾಹೃತವಾಗಿರುವ ೧.೧೧೦.೩ ನೇ ಋಕ್ತನಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಅರ್ಥವ್ಯತಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ,

ಚುಮಸ ಯಸ್ಮಿನ್ ಯಶೋ ನಿಹಿತಂ ವಿಶ್ವರೂಪಂ,

(ಅ. ವೇ. ೧೦.೮.೯.)

ಎಂಬ ವರ್ಣನೆಯಿದೆ. ಈ ವರ್ಣನವು ಈಶಾವಾಸ್ಯೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ

ಉತ್ತವಾಗಿರುವ

ಹಿರಣ್ಮಯೇನ ಪಾತ್ರೇಣ ಸತ್ಯಸ್ಯಾಪಿಹಿತಂ ಮುಖಂ |

(ಈಶ. ೧೫.)

ಎಂಬ ವರ್ಣನವೇ ಆಗಿದೆ. ಈಶಾವಾಸ್ಯದ ಈ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಂಬೋಧಿ ಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಪೂಷಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಸೂರ್ಯನೆಂದರ್ಥ. ಹಿರಣ್ಮಯನಾದ ಪಾತ್ರೆಯಿಂದ ಮರೆಯಾಗಿರುವ ಆದಿತ್ಯಮಂಡಲದ ಸತ್ಯಬ್ರಹ್ಮದ ಮುಖವನ್ನು ತೆರೆಯುವವನಾಗುವೆಂದು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ. ಮುಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟ ಅಗೋಚರವೂ ಅಗೋಚರವೂ ಆದುದೂ ಐಕಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಅಮೂರ್ತವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದೂ ಆದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಮೂರ್ತರೂಪದನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಜಗತ್ತಿನ ಗೋಚರಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿರುವೆಂದು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸಿದೆ.¹ ಆದಿತ್ಯರೂಪನಾದ ಸವಿತೃವಿನ ಅಂತೇ ವಾಸಿಗಳಾದ ಋಭುಗಳೂ ಆದಿತ್ಯರಶ್ಮಿಗಳೇ². ಎಲ್ಲವೂ ಆದಿತ್ಯನಲ್ಲೇ ಅಂತರ್ಗತವಾದವೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ. ವಿಶ್ವನಿಯಮನ, ವಿಶ್ವಪಾಲನ ಇತ್ಯಾದಿ ವ್ಯಾಪಾರಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸವಿತೃರೂಪಿಯಾದ ಆದಿತ್ಯನ ಕಾರ್ಯ ಎಂಬುದು “ನ ಪ್ರಮಿಯೇ ಸವಿತುಃ”³ ಇತ್ಯಾದಿ ಮಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದೆ.

ಋತಾಧ್ಯಕ್ಷನಾದ ವರುಣನೂ ಸವಿತೃವಿನ ವಿಭೂತಿ ವಿಶೇಷವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯಲ್ಲ. “ಸವಿತೃವು ಸತ್ಯಧರ್ಮಾತ್ಮಕನು.”⁴ ಸ್ಥಾವರಜಂಗಮಾತ್ಮಕವಾದ ಸಕಲಲೋಕಕ್ಕೂ ಒಡೆಯನು.⁵ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ವಸ್ತುವಾಗಲಿ,

1 ಆದಿತ್ಯ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆಯಾಗಿ ಅಗೋಹ್ಯ ಎಂಬ ಪದದ ಪ್ರಯೋಗವು ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಋ. ಸ. ೧.೧೬೧.೧೧

2 ಐ. ಬ್ರಾ. ೩.೩೦.

3 ಋ. ಸಂ. ೪.೫೪.೪

4 “ಸವಿತಾ ಸತ್ಯಧರ್ಮಾ” (೧೦.೩೪.೮)

5 ಬೃಹತ್ಸಮ್ನ : ಪ್ರಸವೀತಾ ನಿವೇಶನೋ ಜಗತಃ

ಸಾ ತುರುಧಯಸ್ಯ ಯೋ ಪಿತೇ ”

(೪.೫೩.೬)

ಸ್ಥೂಲನಾದುದಾಗಲಿ ಇನನ ನಿಯಮನದಿಂದಲೇ ಚಲಿಸುತ್ತವೆ”¹ ಇತ್ಯಾದಿ ವರ್ಣನೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಋತಾಧ್ಯಕ್ಷನಾದ ವರುಣನ ವರ್ಣನೆಯಂತಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಸವಿತೃವಿಗೂ ವರುಣನಿಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆಯೆ, ಇಬ್ಬರೂ ಭಿನ್ನ ದೇವತೆಗಳೇ, ಅಥವಾ ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವದ ಎರಡು ಸ್ವರೂಪಗಳೇ ಅಥವಾ ಒಂದೇ ವಸ್ತುವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಗುಣಗಳಿಂದ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು.

ಇವರಿಬ್ಬರ ಐಕ್ಯತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ‘ಅನುತಿ’ ಮತ್ತು ‘ಮಾಯಾ’ ಎಂಬ ಎರಡು ವಿಶೇಷಣಪದಗಳು ಸಾಧಕವಾಗಿವೆ. ಇವೆರಡೂ ಸಹ ಒತ್ತಿ ಸೌಂದರ್ಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ವಿಶೇಷಣಗಳಾಗಿವೆ. ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತವಾದ ಹಿರಣ್ಮಯ ಪುರುಷನ ತೇಜಸ್ಸು ಯಾವ ಶೈಲಿಯಿಂದ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆಯೋ ಇದೇ ರೀತಿ ಸವಿತೃ ಮತ್ತು ವರುಣರ ಶಕ್ತಿ ಸೌಂದರ್ಯಗಳೂ ವರ್ಣಿತವಾಗಿವೆ.

ಉದು ಸ್ಯ ದೇನಃ ಸವಿತಾ ಯಯಾಮ ಹಿರಣ್ಯಯೀಮನುತಿಂ
ಯಾಮುಶಿಶ್ರೀತ್ |

ನೂನಂ ಭಗೋ ಹವ್ಯೋ ಮಾನುಷೇಫಿರ್ವಿ ಯೋ ರತ್ನಾ
ಪುರೂಪಸುದಧಾತಿ ||

(ಋ. ಸಂ. ೭.೩೮.೧.)

ಎಂಬಲ್ಲಿ ಹಿರಣ್ಯರೂಪನಾದ ಸವಿತೃವಿನ ವರ್ಣನವೂ,
ಋತಸ್ಯ ಬುಧ್ನ ಉಷಸಾಮಿಷ್ಯಾನ್ವೃಷಾ ಮಹೀ ರೋದಸೀ
ಆ ವಿನೇಶ |

ಮಹೀ ಮಿತ್ರಸ್ಯ ವರುಣಸ್ಯ ಮಾಯಾ ಚಂದ್ರೇನ ಭಾನುಂ
ವಿ ದಧೇ ಪುರುತ್ತಾ ||

(ಋ. ಸಂ. ೩.೬೧.೭.)

1 ವಿಶ್ವಸ್ಯ ಹಿ ಶ್ರುಷ್ಯಯೇ ದೇವ ಉರ್ಧ್ವಃ ಪ್ ಬಾಹವಾ

ವೃಧುಪಾಣಿಃ ಸಿಸರ್ತಿ |

ಆಪಶ್ಚಿದಸ್ಯ ವ್ರತ ಆ ನಮೃಗ್ರಾ ಆಯಂ ಚಿದ್ವಾತೋ

ರಮತೇ ಪರಿಜ್ಞನ್ ||

(೨.೩೮ ೨.)

ಎಂಬಲ್ಲಿ ವರುಣನ ತೇಜಃಶಕ್ತಿವರ್ಣನವೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯುಳ್ಳದ್ದಾಗಿದೆ. ಈ ಎರಡು ವರ್ಣನಗಳೂ ಸವಿತೃ ಮತ್ತು ವರುಣನಾಮಾಂಕಿತವಾದ ಒಂದೇ ದಿವ್ಯತತ್ತ್ವದ ಅಪ್ರಾಕೃತವೂ ಅಲೌಕಿಕವೂ ಆದ ಪ್ರಭೆಯನ್ನೂ ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಮೊದಲನೆಯ ಉದಾಹರಣೆಯಲ್ಲಿ ಅನುತಿ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ದಿವ್ಯಪ್ರಭೆಯಿಂದರ್ಥಮಾಡಿರುವಂತೆಯೇ, ಎರಡನೆಯದರಲ್ಲಿ ಮಾಯಾ ಶಬ್ದಕ್ಕೂ ದಿವ್ಯಪ್ರಭೆಯಿಂದೇ ಅರ್ಥಮಾಡಿದೆ. ಅನುತಿ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಹಿರಣ್ಯಯೀಂ ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣವಿರುವಂತೆ ಮಾಯಾ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಚಂದ್ರೇನ ಎಂಬ ಉಪಮಾನವಿದೆ. ಎರಡು ಪ್ರಭೆಗಳ ಸ್ವರೂಪವೂ ಒಂದೇ ಆಗಿದೆ.

ಋತೇನ ವಿಶ್ವಂ ಭುವನಂ ವಿ ರಾಜಧಃ ಸೂರ್ಯಮಾಧತ್ಥೋ

ದಿವಿ ಚಿತ್ರೈಂ ರಥಂ | (ಋ.೬.೩.೭)

ಮತ್ತು

ವಿಶ್ವಾ ರೂಪಾಣಿ ಪ್ರತಿ ಮುಂಚತೇ ಕವಿಃ ಪ್ರಾಸಾವೀದ್ಭದ್ರಂ

ದ್ವಿಪದೇ ಚತುಷ್ಪದೇ | (ಋ.೮.೧.೨)

ಇತ್ಯಾದಿ .ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಕ್ಕೆಲ್ಲ ತಮ್ಮ ದಿವ್ಯಪ್ರಭೆಯನ್ನು ಹರಡಿ ಸಕಲ ವಿಶ್ವವನ್ನೂ ಆಕರ್ಷಕವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯು ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ಸೌವರ್ಣ (ಹೊಂಬಣ್ಣದ) ಪ್ರಭೆಯನ್ನು ವಿನರಿಸುವ “ಹಿರಣ್ಯಪಕ್ಷಂ ವರುಣಸ್ಯ ದೂತಂ”¹ ಎಂಬ ವರುಣನ ವರ್ಣನವೂ, “ಹಿರಣ್ಯಯೇನ ಸವಿತಾ ರಥೇನಾ ದೇವೋ ಯಾತಿ.....”² ಇತ್ಯಾದಿ ಸವಿತೃವಿನ ವರ್ಣನವೂ ಇವರಿಬ್ಬರ ಅಭೇದರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೇ, ಸವಿತೃವನ್ನು ಆದಿತ್ಯರೂಪನೆಂದು ವೈದಿಕವಾಕ್ಯಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಿಷ್ಕರ್ಷಿಸುವಂತೆ ವರುಣನನ್ನೂ ಆದಿತ್ಯಸ್ವರೂಪನೆಂದು ಹೇಳಲು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿವೆ. “ವಾರುಣೋ ವಾ ಅಶ್ವಃ”³ ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತವೆ. ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳಿಗಿಲ್ಲ ಪ್ರಭುವಾದ ವರುಣನ

1 ೧೦.೧೨೩. ೬.

2 ೧.೩೫.೨.

3 ತೈ. ಬ್ರಾ. ೩.೯.೫೬.೧.

ಈ ಅಶ್ವವು ತನ್ನ ದೈನಂದಿನದ ಪರಿಭ್ರಮಣವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿರುವ ಅದಿತ್ಯನಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯಲ್ಲ.¹

ನೀತಿಪಾಲನವೂ, ಸತ್ಯಪಾಲನವೂ, ವಿಶ್ವನಿಯಮನವೂ ಸವಿತೃವಿಗೂ ವರುಣನಿಗೂ ಸಮಾನವಾದ ಧರ್ಮವೆಂಬುದು ಅನೇಕಕಡೆ ವಿಶದವಾಗಿದೆ. ವಿಶ್ವನಿಯಮಕ್ಕೆ ಪಾಲಕನಾದುದರಿಂದಲೇ ಸವಿತೃವು ಮಿತ್ರನೆಂದೂ ನಿರ್ಘಿಷ್ಠನಾಗಿದ್ದಾನೆ.³

ವರುಷನಿಗೆ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿರುವ ಅತಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಅಸುರ ಎಂಬ ಪದವು ಸವಿತೃವಿಗೂ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿರುವುದು ಗಮನಾರ್ಹವಾದ ಅಂಶ. 'ತದ್ದೇವಸ್ಯ ಸವಿತುರ್ವೀರ್ಯಂ ಮಹದ್ವೃಣೇನುಹೇ ಅಸುರಸ್ಯ ಪ್ರಚೇತಸಃ' (೪.೫೭.೫.) ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವಿಶೇಷಗುಣವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸವಿತೃವಿನ ಶಕ್ತಿಯು ಸೂಚಿತವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೇ, ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ವರುಣನನ್ನು ಸ್ತುತಿಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಸವಿತೃವನ್ನೂ ಸ್ತುತಿಸಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ,

1. 'Varuna's horse is none other than the fiery races who pursue his diurnal course across the all encompassing arch of heaven, the sphere of Varuna, the All Ruler. It is in the form of the horse that the sun is thus lauded in the hymn in praise of Aswamedha. "

Egging.

Sacred Books of the East,

Vol. X LIV,

cf P. XIX to X X.

2 ಸವಿತೃ — ೨.೨೮.೨, ೩.೩೩.೬, ೪.೫೩.೪, ೧೦.೩೪.೮.,
೧೦.೧೩೯.೩.

ವರುಣ — ೬.೭೦.೧, ೭.೮೬.೧, ೮.೪೧.೧೦, ೮.೪೨.೧.
ಇತ್ಯಾದಿ.

3 ಉತ ರಾತ್ರೀಮುಭಯತಃ ಪರೀಯಸ ಉತ ಮಿತ್ರೋ ಭವಸಿ ದೇವ
ಧರ್ಮಭಿಃ || (ಋ. ಸಂ. ೫.೮೧.೪.)

ಅಚಿತ್ತೀ ಯಚ್ಚ ಕೃಮಾ ದೈವ್ಯೇ ಜನೇ ದೀನೈರ್ದಕ್ಷೈಃ ಪ್ರಭೂತೀ
ಪೂರುಷತ್ವತಾ |

ದೇವೇಷು ಚ ಸವಿತರ್ಮಾನುಷೇಷು ಚ ತ್ವಂ ನೋ ಅತ್ರ
ಸುವತಾದನಾಗಸಃ ||

(೪.೫೪.೩.)

“ಎಲೈ ಸವಿತೃವೇ, ಅಜ್ಞಾನದಿಂದಾಗಲಿ, ದುರಭಿಮಾನದಿಂದಾಗಲಿ, ಅಶಕ್ತಿಯಿಂದಾಗಲಿ, ಮನುಷ್ಯಸಾಧಾರಣವಾದ ದೌರ್ಬಲ್ಯದಿಂದಾಗಲಿ ನಾವು ಪಾಪಮಾಡಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು. ದೈವೀಪುರುಷನನ್ನಾಗಲಿ ದೇವತೆಗಳನ್ನಾಗಲಿ ನಾವು ನಿಂದಿಸಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು. ನಮಗೆ ಕಡಕಾಗದಿರಲಿ” ಎಂದಿರುವ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಂತೆಯೇ.

ಯತ್ತಿಂಚೇದಂ ವರುಣ ದೈವ್ಯೇ ಜನೇಽಭಿದ್ರೋಹಂ ಮನುಷ್ಯಾ
ಶ್ಚರಾಮಸಿ |

ಅಚಿತ್ತೀ ಯತ್ತವ ಧರ್ಮಾ ಯುಯೋಸಿಮ ಮಾ
ನಸ್ತಸ್ಮಾದೇನಸೋ ದೇವ ರೀರಿಷಃ ||

(೭.೮೯.೫.)

ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ಕ್ರಮವು ಏಕರೀತಿಯಾಗಿದ್ದು ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿಯೂ ವತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲದಿರುವುದೂ ಗಮನಾರ್ಹವಾದ ಅಂಶ. ಇಂಥ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ವರುಣ ಮತ್ತು ಸವಿತೃ ಎಂಬಿಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ತತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತೀಬಿಂಬಿಸುವ ದೇವತಾವಿಶೇಷವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಸವಿತೃ ಮತ್ತು ವರುಣ ಇಬ್ಬರೂ ಆದಿತ್ಯನ ವಿಭೂತಿವಿಶೇಷಗಳಾದರೆ, ಇವರ ಹಿರಣ್ಮಯರೂಪದ ವರ್ಣನವೂ ಆದಿತ್ಯನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೇ ಹೇಳಿದಂತಾಯಿತು. ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಹಿರಣ್ಮಯೀಂ, ಅನುತಿಂ ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವ ಆದಿತ್ಯನ ಸ್ವರೂಪವೂ, ಉಪನಿಷದಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವ ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತನಾದ ಪರಮಪುರುಷನ ಸ್ವರೂಪವೂ ಒಂದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಪರಮಪುರುಷನ ಸ್ವರೂಪವು ಕೇಸರೀಬಣ್ಣದ ವಸ್ತ್ರದಂತೆಯೂ, ಶುಭ್ರವಾದ ರೇಷ್ಮೆಯಂತೆಯೂ, ಅರುಣವರ್ಣದ ಇಂದ್ರಗೋಪದ ಪ್ರಭೆಯಂತೆಯೂ, ಅಗ್ನಿ ಜ್ವಾಲೆಯಂತೆಯೂ, ಪುಂಡರೀಕ

ದಂತೆಯೂ ವಿದ್ಯುಪ್ರಭೆಯಂತೆಯೂ ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗಿದೆ¹ ಎಂದು ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ; ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತನಾದ ಪರಮಪುರುಷನ ಶ್ರುಶ್ರುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಹಿರಣ್ಮಯವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಪಾದನಖದಿಂದ ಶೀರ್ಷದ ವರೆಗೂ ಈ ಪುರುಷನ ಆಕೃತಿಯು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಭಾವಯುತವಾಗಿಯೂ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯಿಂದ ಆಕರ್ಷಕವಾದುದಾಗಿಯೂ ಇದೆಯೆಂದು ಛಾಂದೋಗ್ಯದಲ್ಲೂ² ಹೇಳಿರುವ ವರ್ಣನವು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾದಂತೆಯೇ ಇದೆ. ಇದೇ ಆದಿತ್ಯನು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಿಧವಾಗಿ ಸ್ತುತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಉದಯಾಸ್ತಮಯರೂಪವಾದ ಸಂಚಾರಗಳಿಂದ ಲೋಕನಿರ್ವಹಣವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಲೌಕಿಕಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಗೋಚರವಾಗತಕ್ಕ ಆದಿತ್ಯನ ಸ್ವರೂಪ. ಮತ್ತು 'ನ ವೈ ತತ್ರ ನ ಸಿಮ್ಲೋಚ ನೋದಿಯಾಯ ಕದಾಚನ'³ ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತನಾದ ಆದಿತ್ಯನಿಗೆ ಉದಯಾಸ್ತಮಯಗಳಿರುವುದಿಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಹಗಲೇ ಇರುತ್ತದೆ.⁴ ಈ ದಿವ್ಯಪ್ರಭೆಯು ಶಾಶ್ವತವೂ ಅಪ್ರಾಕೃತವೂ ಆಗಿದೆ. ಇದೇ ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತನಾದ ಪರಮಪುರುಷನ ಪ್ರಶಂಸೆ. ಸಕಲ ಚರಾಚರಗಳನ್ನೂ ನಿಯಮಿತಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿರುವ ಇದೇ ಆದಿತ್ಯತ್ವದ ಲೌಕಿಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಗೋಚರವಾದ ಪ್ರಭಾವುಡಲವನ್ನೂ ಅಪ್ರಾಕೃತವಾದ ದಿವ್ಯ

1 "ತಸ್ಯ ಹೈತಸ್ಯ ಪುರುಷಸ್ಯ ರೂಪಮ್ | ಯಥಾ ಮಾಹಾರಣನಂ ವಾಸೋ ಯಥಾ ಪ್ರಾಣಾಸ್ವವಿಕಂ ಯಥೇಂದ್ರಗೋಪೋ ಯಥಾ ಗೃಚ್ಚರ್ಯಥಾ ಪುಣ್ಡರೀಕಂ "

(ಬೃ. ಉ. ೨.೩.೬.)

2 "ಅಥ ಯದೇವೈತದಾದಿತ್ಯಸ್ಯ ಶುಕ್ಲಂ ಭಾಃ.....ಯ ವಿಷೋಽಂತರಾ ದಿತ್ಯೇ ಹಿ ಣ್ಮಯಃ ಪುರುಷೋ ದೃಶ್ಯತೇ ಹಿರಣ್ಮಯಶ್ಚ ಶ್ರುತಿರ್ಹಿರಣ್ಯಕೇಶ ಆಪ್ರಣವಾತ್ಸರ್ವ ವಿವ ಸುವರ್ಣಃ ||

(ಛಾ. ಉ. ೧.೬.೬.)

3 ಛಾ. ಉ. ೩.೧೧. ೧-೩.

4 ಎತಂ ಸೇತುಂ ತೀರ್ತ್ವಾಹಿ ನಕ್ತಮಹರೇವಾಭಿನ್ನದೃಶೇ ಸಕೃದ್ವಿಭಾತೋ ಹ್ಯೇವೈಷ ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕಃ ||

(ಛಾ. ಉ. ೮.೪.೨.)

ತತ್ತ್ವವನ್ನೂ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಶಂಸಿದೆ. ಪ್ರಭಾಯುತವಾದ ರಶ್ಮಿ
ಯುಕ್ತನಾದ ಆದಿತ್ಯನು ಸುತ್ತಾವರುಣರ ಚಕ್ಷುರ್ಭೂತನಾಗಿ ಉದಯಿಸಿ
ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ವ್ಯಾಪಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಸೂರ್ಯಮಂಡಲಾಂತರ್ವರ್ತಿ
ಯಾದ ಪರಮಾತ್ಮನು ಸಕಲ ಜಗತ್ತಿಗೂ ಐಕ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವನು.
“ ಹಿರಣ್ಯಗರ್ಭಃ ಸಮವರ್ತತಾಗ್ರೇ ” (೧೦.೧೨೧.೧.) ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯ
ಗಳಿಂದ ಸ್ತುತನಾಗಿರುವವನೂ ಸವಿತೃರೂಪನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನೇ. “ ತತ್ಸ
ವಿತುರ್ವರೇಣ್ಯಂ ” ಎಂಬ ಮಹಾಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುವ
ಸಕಲ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕನಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳೂ ಇದನ್ನೇ ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತವೆ
ಲೌಕಿಕ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಭೌತಿಕಪ್ರಕಾಶ. ಅಧ್ಯಾತ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ
ಬೇಕಾದ ಅಂತಃಪ್ರಕಾಶ ಎಂದರೆ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನ. ಈ ಎರಡು ಪ್ರಯೋಜ
ನವೂ ಸವಿತೃನ ಭರ್ಗದಿಂದ ನಾಥ್ಯವೆಂದು ಭಟ್ಟಭಾಸ್ಕರರು ವಿವರಿಸಿ
ದ್ದಾರೆ. ¹ ಸಕಲ ಭೂತಗಳಲ್ಲೂ ಅಂತರ್ಯಾಮಿಯಾಗಿ ಜಗತ್ಪ್ರೇರಕನಾ
ಗಿಯೂ ಹಿರಣ್ಯಗರ್ಭ ಇತ್ಯಾದಿ ನಾಮಗಳಿಂದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟನಾಗಿಯೂ
ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ವರ್ತಿಯಾಗಿಯೂ ಇರುವ ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ಪಾಪನಾಶಕವೂ
ಸತ್ಯಜ್ಞಾನಾನಂದಾದಿ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವೇದಾಂತಪ್ರತಿಪಾದ್ಯವೂ ಆದ ದಿವ್ಯ
ತೇಜಸ್ಸನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುವೆವು ಎಂಬುದೇ ಈ ಮಂತ್ರದ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯೆಂದು
ಮಹೀಧರರು ಶುಕ್ಲಯಜುಸ್ಸಂಹಿತೆಯ ಭಾಷ್ಯದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಯಾವ
ಮಹಾತೇಜಸ್ಸನ್ನು

“ ಉದ್ವಯಂ ತಮಸಸ್ಪರಿ ಜ್ಯೋತಿಃಪ್ರಶ್ಯಂತ ಉತ್ತರಂ |

ದೇವಂ ದೇವತ್ರಾ ಸೂರ್ಯಮಗನ್ತ ಜ್ಯೋತಿರುತ್ತಮಂ ||

(ಋ. ಸಂ. ೧.೫೦.೧೦.)

ಎಂದು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿಯೂ

“ ಅಗನ್ತ ಜ್ಯೋತಿರುತ್ತಮಮಿತ್ಯಾಹಾಸೌ ವಾ ಆದಿತ್ಯೋ

ಜ್ಯೋತಿರುತ್ತಮಮಾದಿತ್ಯಸ್ಯೈವ ಸಾಯುಜ್ಯಂ ಗಚ್ಛತಿ | ”

1 “ ಏವಂ ಬೋಧಪ್ರಕಾಶಾಭ್ಯಾಂ ಸಮಸ್ತಸ್ಯ ಪ್ರಪಂಚಸ್ಯ ಉಪಕುರ್ವಾ
ಣಂ ಶ್ರೇಯೋಽರ್ಥಭಿರ್ಭಜನೇಯಂ ಸೂರ್ಯಾತ್ಮನಾ ಸ್ಥಿತಂ ಪಾರ
ಮೇಶ್ವರಂ ತೇಜಃ....”

(ತೃ. ಸಂ. ಭಾ. ೧.೬.೬.)

ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ತೈತ್ತಿರೀಯ ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿಯೂ (ತೈ. ಸಂ. ೫.೧.೮.೬.) ವರ್ಣಿಸಿದೆಯೋ ಅದೇ ಆದಿತ್ಯನ ಪರಂಜ್ಯೋತಿ.

ಇದೇ ಭರ್ಗವನ್ನು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಸುತೇಜಾಃ, ಸುತತೇಜಾಃ ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಿರುವುದು ಗಮನಾರ್ಹವಾದ ವಿಷಯ. ¹ ಈ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಆದಿತ್ಯನ ಸುತೇಜಸ್ಸಿಗೂ ಇಂಥ ಸುತೇಜಸ್ಸನ್ನು ಆರಾಧಿಸುವ ವಂಶದಲ್ಲಿ ಸರ್ವದಾ ಸೋಮವು ಯಜ್ಞಕ್ಕಾಗಿ ಸುತವಾಗಿರುವುದಕ್ಕೂ ನಿಯತವಾದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಈ ಅಂಶವನ್ನು ಗಾಯತ್ರಿಗೂ ಸೋಮಕ್ಕೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ವಿವರಿಸುವಾಗ ಪರಿಶೀಲಿಸಲಾಗುತ್ತೆ.

“ ಇದಂ ಶ್ರೇಷ್ಠಂ ಜ್ಯೋತಿಷಾಂ ಜ್ಯೋತಿಃ ” (೧.೧೧೩.೧.) ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಸ್ತುತವಾಗಿರುವ ಜ್ಯೋತಿಯೇ ಭರ್ಗಶಬ್ದದಿಂದ ವ್ಯವಹೃತವಾಗಿದೆ. ಈ ಭರ್ಗವೇ ಅಜ್ಞಾನನಾಶಕವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮದ ಜ್ಯೋತಿ ಎಂಬುದೇ ಉಪನಿಷದಾದಿಗಳ ಮತ.

ಲೌಕಿಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ನಿಲುಕದ, ಕೇವಲ ವೇದಾಧ್ಯಯನದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಲಭಿಸದ ಸವಿತೃವಿನ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಧ್ಯಾನರೂಪದಿಂದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಲು ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸು, ನಮ್ಮನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸು ಎಂಬ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿರುವಾಗ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯ ಸ್ವರೂಪಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಗಾಯತ್ರೀ ಮಹಾಮಂತ್ರ ಪಠನರೂಪವಾದ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವೆಂದಾಯಿತು. ಇದೇ ವಿಷಯವನ್ನು ಶ್ರೀ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಛಾಂದೋಗ್ಯೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರೀ ಪ್ರಕರಣದ ಉಪೋದ್ಭೂತದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಚಾಕ್ಷುಷಾದಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಬ್ರಹ್ಮನು ಅತೀತನು, ಎಂದರೆ ಅವನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣತಕ್ಕ ವಿಷಯವಲ್ಲ, ಮಾನಸಿಕದೃಷ್ಟಿಗೂ ಗೋಚರನಾಗತಕ್ಕವನಲ್ಲ, ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿರುವ ವಸ್ತುವಾವುದೂ ಅಲ್ಲ, ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ನಿಷೇಧರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಪರಮಾತ್ಮನ ವರ್ಣನೆಯು ಸಾಧ್ಯ. ಅಲೌಕಿಕವಾದ ಅವನ ಸ್ವರೂಪಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವು ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ. ಗಾಯತ್ರೀ ಮಹಾಮಂತ್ರವೇ ಈ ಧ್ಯಾನಸಾಧನ.

ಇತರ ಅನೇಕ ಛಂದಸ್ಸುಗಳಿದ್ದರೂ ಪರಮಾತ್ಮನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸಾಹಾಯ್ಯದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಆಗಬಲ್ಲದು. ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಮಾತ್ರ

ಈ ಸಾಧನಶಕ್ತಿಯಿರುವ ಅಂಶವನ್ನು ಯಜ್ಞಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರಿಗಿರುವ ಪ್ರಮುಖಸ್ಥಾನವೇ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾಗಾದಿ ಕರ್ಮಗಳು ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಅಂಥ ಯಜ್ಞಾದಿಗಳ ನಿರ್ವಹಣಕ್ಕೆ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾದ ಸಹಾಯಸಂಪತ್ತಾದುದರಿಂದಲೂ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೂ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಅತಿಮುಖ್ಯವಾದ ಸಾಧನವೆಂದಂತಾಯಿತು. ಈ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವು ಮೂರು ಅಂಶಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

(೧) ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಗಾಯತ್ರಿಯು ಯಜ್ಞಪ್ರಧಾನವಾದ ಸೋಮವನ್ನು ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ತಂದೊಪ್ಪಿಸಿದುದರಿಂದಲೂ,

(೨) ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಇತರ ಭಂದಸ್ಸುಗಳ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತನ್ನ ಲೇಖ್ಯವನ್ನಾಡಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಾನೇ ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವುದರಿಂದಲೂ,

(೨) ಸುೂರನೆಯದಾಗಿ ಸವನತ್ರಯಕಾಲದಲ್ಲೂ ತಾನು ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಸಹ ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಯಜ್ಞಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಸ್ಥಾನವಿದೆ.

ಅಲ್ಲದೆ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾದಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸ್ವರೂಪವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪಜ್ಞಾನವೂ ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಯೋತಿಯ ಸ್ವರೂಪಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಪ್ರಧಾನಸಾಧನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ¹

ಹೀಗೆ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಹೇಳಿರುವ ಮೂರು ಅಂಶಗಳಿಗೂ ಪ್ರತಿಯು ಆಧಾರವೇನು, ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಈ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವು ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಯಾವ ರೀತಿ ಕೊಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

೧. ಸೋಮಾಹರಣ:—ಶೈಲ-ಗಾಯತ್ರಿ.

ಯಜ್ಞಪ್ರಧಾನವಾದ ಸೋಮವನ್ನು ತಂದೊದಗಿಸಿದುದರಿಂದ ಗಾಯ
ತ್ರಿಯ ಶಕ್ತಿವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವು ಅಳಿಯುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಸೋಮಾಹರಣದ

ಸತ್ತ್ವನೇಕೇಷು ಛಂದಸ್ಸು ಗಾಯತ್ರಾಃ ಏವ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದ್ವಾರ
ತಯೋವಾದಾನಂ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯಾತ್ | ಸೋಮಾಹರಣಾದಿಶರಚ್ಛಂ
ದೋಽಕ್ಷರಾಹರಣೇನೇತರಚ್ಛಂದೋವ್ಯಾಖ್ಯಾತಿ ಚ ಸರ್ವಸಮನ
ವ್ಯಾಪಕತ್ವಾಚ್ಛಂ ಯಜ್ಞೇ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯಂ ಗಾಯತ್ರಾಃ |

(ಭಾ. ಉ. ಶಾಂಕರಭಾಷ್ಯ. ೩.೧೨.೧.)

ಪ್ರಸಂಗವು ಸಂಹಿತೆಗಳಲ್ಲೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಗಳಲ್ಲೂ ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೂಲವಾದ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲೂ ಈ ಪ್ರಸಂಗವು ಕಥಾರೂಪದಲ್ಲಿ ಉಕ್ತವಾಗಿದೆ.

ದೇವತೆಗಳಿಂದ ಅಪೇಕ್ಷಿತವಾದ ಸೋಮವನ್ನು ಸುಪರ್ಣವು (ಶ್ರೇನವು) ಮನುವಿಗೆ ತಂದೊದಗಿಸಿತು. ಈ ಶ್ರೇನ ಪಕ್ಷಿಯು ಸೋಮಪಾಲಕರನ್ನು ಗದರಿಸಿ ಸೋಮವನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿ ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಮನೋವೇಗದಿಂದ ಹಾರಿ ಬಂದು ಉಪಕಾರಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಈ ಪಕ್ಷಿಯ ಸಮೂಹಕ್ಕೆ ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಗೌರವ ಲಭಿಸಿತು.

ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಮನೋವೇಗದಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿ ಹಾರಿಬರತಕ್ಕ ಈ ಪಕ್ಷಿಯು ಸೋಮವನ್ನು ತಂದು ಅದರೊಂದಿಗೆ ಸಂಕಲ್ಪಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನೂ ವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿತು ಸೋಮಾಹರಣದಿಂದ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿತು.

ನ್ಯುಲೋಕದಿಂದ ಈ ಪಕ್ಷಿಯು ಸೋಮವನ್ನು ತಂದು ಸಹಸ್ರಾರು ಯಾಗಗಳ ನಿರ್ವಹಣಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಮಾಡಿತು. ಇದೇ ಸೋಮಪಾನದಿಂದ ತೃಪ್ತನಾದ ಇಂದ್ರನ ಪರಾಕ್ರಮವು ವೃದ್ಧಿಯಾಗಿ ಅವನು ಸಕಲ ಶತ್ರುಗಳನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡಿದನು.

ಆದರೆ, ಸೋಮಾಹರಣವನ್ನು ಮಾಡಿ ಶ್ರೇನವು ಸಂತೋಷವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತ ಅಂತರಿಕ್ಷದಿಂದ ಇಳಿದು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಸೋಮಪಾಲಕರಲ್ಲೊಬ್ಬನೂ ಧನ್ವಿಯೂ ಆದ ಕೃಶಾನುವು ಮನೋವೇಗದಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದು ಇದನ್ನು ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಧನುಸ್ಸಿನಿಂದ ಇದರ ಕಡೆಗೆ ಬಾಣವನ್ನು ಬಿಟ್ಟನು. ಶ್ರೇನವು ಇಂದ್ರನ ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೋಳಗಾದ ಅಂತರಿಕ್ಷದಿಂದ ಇಳಿದು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಕೃಶಾನುವಿನ ಬಾಣದಿಂದ ಹೊಡೆಯಲ್ಪಟ್ಟು ಹೋರಾಡಿ ಕೊನೆಗೆ ಒಂದು ರೆಕ್ಕೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಗಾಯವನ್ನು ಹೊಂದಿತು.¹

1 ಅವ ಯಚ್ಛ್ರೇನೋ ಅಸ್ತನೀದಧ ದ್ಯೌರ್ವಿ ಯದ್ಯದಿ ವಾತ

ಉಹುಃ ಪುರಂಧಿಂ |

ಸೃಜದ್ಯದಸ್ಮಾ ಅವ ಹ ಸ್ತೃ ಪಜ್ಜಾಂ ಕೃಶಾನುರಸಾ ಮನಸಾ

ಘುರಣ್ಯನ್ ||

(ಋ. ಸಂ. ೪. ೨೭. ೩)

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕಥೆಯಿರುವಾಗ ಇಲ್ಲಿ ತತ್ತ್ವವೇನೆಂದರಿಯಲು ಶ್ರಮಸಾಧ್ಯವೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದರೂ, ಈ ಸೂಕ್ತಕರ್ತೃವಾದ ವಾಮದೇವ ಋಷಿಯ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತ ಐತರೇಯಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಇದೇ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ತಾತ್ಪರ್ಯಕದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಿವರಿಸಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯ

ಗರ್ಭೇ ನು ಸನ್ನ ಸ್ತೇಷಾಮವೇದಮಹಂ ದೇವಾನಾಂ

ಜನಿಮಾಸಿ ವಿಶ್ವಾ |

ಶತಂ ಮಾ ಪುರ ಆಯಸೀರರಕ್ಷನ್ನಥ ಶ್ರೇಣೋ

ಜವಸಾ ನಿರದೀಯಂ ||

(ಋ. ಸಂ. ೪.೨೭.೧)

ಎಂಬ ಋಕ್ವನ್ನು ದಾಹರಿಸಿ “ ಗರ್ಭ ಏವ ಏತಚ್ಚಯಾನೋ ವಾಮದೇವ ಏವಮುನಾಚ ” (ಐ. ಆ. ೨.೫.) ವಾಮದೇವನು ಗರ್ಭಸ್ಥನಾಗಿರುವಾಗಲೇ ಈ ತತ್ತ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿದು ಹೇಳಿದನು ಎಂದಿದೆ. ಮೇಲಿನ ಮಂತ್ರದ ಅರ್ಥವೇನೆಂದರೆ, ವಾಮದೇವನಿಗೆ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಸ್ವರೂಪಗಳೂ ಬೋಧವಾದವೆಂದೂ, ನೂರಾರು ಆಯಶ್ಯಲಾಕೆ (ಉಕ್ಕಿನ ಸರಳು)ಗಳಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಬಂಧವಿದ್ದರೂ ಸಹ ಶ್ರೇಣಪಕ್ಷಿಯಂತೆ ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಪೃಥಿವಿಗಭಿಮುಖವಾಗಿ ಹಾರಿಬಂದನೆಂದೂ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರೂ ಆನಂದತೀರ್ಥರೂ ಸಾಯಣರೂ ಈ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ವಿವರಿಸುವಾಗ ವಾಮದೇವನು ಬಂಧ ರೂಪವಾದ ನೂರಾರು ಶರೀರಗಳನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ ಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿ ಅವುಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತನಾದನು ಎಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯವೆಂಬುದಾಗಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ಐತರೇಯಾರಣ್ಯಕದ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದರೆ, ಗರ್ಭಸ್ಥನಾಗಿರುವಾಗಲೇ ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿದ ವಾಮದೇವನು ಪಾರ್ಥಿವಶರೀರವನ್ನು ತ್ಯಾಗಮಾಡಿ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದನು ಎಂಬ ತಾತ್ಪರ್ಯವು ತೋರುತ್ತದೆ.¹ ಆದ್ದರಿಂದ ‘ಗರ್ಭೇನು’

1 “ ಏವಂ ವಿದ್ವಾನ್ ಅಸ್ಮಾಚ್ಚ ರೀರಭೇದಾದಾರ್ಥ ಉತ್ಕ್ರಮ್ಯಾ

ಮುಷ್ಮಿನ್ ಸ್ವರ್ಗೇ ಲೋಕೇ ಸರ್ವಾನ್ಯಾಮಾನಾಪ್ತಾ ಮೃತಃ

ಸಮಥವತ್ಸ ಮಥವತ್ ”

(ಐ. ಆ. ೨.೫.)

ಎಂಬ ಮಂತ್ರದ ಅರ್ಥವು ವಾಮುದೇವನಿಗೇ ಅನ್ವಯಿಸುವುದೆಂದಭಿಪ್ರಾಯವಾಗುತ್ತದೆ.

೧.೩೨.೧೪. ಮತ್ತು ೧೦.೯೯.೮ ಇತ್ಯಾದಿ ಮಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರನು ಶೈನಪಕ್ಷಿಗೆ ಸದೃಶನೆಂದು ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವನು ಎಂಬ ವಾಕ್ಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಕೆಲವು ಪಂಡಿತರು “ ಗರ್ಭೇ ನು ” (೪.೨೭.೧) ಎಂಬ ಮಂತ್ರವು ಇಂದ್ರನನ್ನೇ ಸಿದ್ಧೀಶಿಸುವುದೆಂದಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ. ಅದು ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದೇ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವಾಗ ಶೈನವು ಸುಪರ್ಣಪದ ದಿಂದಲೂ ವ್ಯವಹೃತವಾಗಿದೆ. ಸಾಯಣರು ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಶೈನಶಬ್ದವನ್ನು ವಿವರಿಸುವಾಗ “ ಶೈನಃ ಶಂಸನೀಯಗತಿಮಾನ್ ಪಕ್ಷೀ ಪಕ್ಷ್ಯಾಕಾರಾ ಗಾಯತ್ರೀ ” ಎಂದು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಶೈನ. ಸುಪರ್ಣ, ಗಾಯತ್ರೀ ಎಂಬ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪದಗಳನ್ನು ಈ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಕಥಾವಿವರಣೆಯನ್ನು ತಿಳಿದ ಹೊರತು ಇಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ತೈತ್ತಿರೀಯ ಸಂಹಿತೆ, ಐತರೇಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಮತ್ತು ಶತಸಥಬ್ರಾಹ್ಮಣಗಳಲ್ಲಿ ಉಕ್ತವಾಗಿರುವ ಕಥಾಭಾಗವನ್ನು ತಿಳಿದನಂತರ ಗಾಯತ್ರೀಯು ಸೋಮವನ್ನು ತಂದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ತತ್ಪಾರ್ಥವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬಹುದು. ತೈತ್ತಿರೀಯ ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಕಥಾವಿವರಣೆಯು ಈ ರೀತಿಯಿದೆ.

ಕದ್ರು ಮತ್ತು ಸುಪರ್ಣೇ ಎಂಬಿಬ್ಬರಿಗೂ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಯಾರಧಿಕರೆಂಬ ಸ್ಪರ್ಧೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಕದ್ರುವೇ ಜಯಿಸಿ ಸುಪರ್ಣೆಯನ್ನು ಸೋಲಿಸಿ ತನ್ನ ಅಧೀನದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಆಗ ಸೋತ ಸುಪರ್ಣೆಯನ್ನು ಕುರಿತು “ ಮೂರನೇ ಸ್ಪರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೋಮವಿದೆ. ಅದನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟು ನೀನು ಬಿಡುಗಡೆಯನ್ನು ಹೊಂದಬಹುದು ” ಎಂದು ಭರವಸೆಕೊಟ್ಟಳು. ಕದ್ರುವೇ ವೃದ್ಧಿ. ಸುಪರ್ಣೆಯೇ ಅಂತರಿಕ್ಷ. ಭಂದಸ್ಸುಗಳೇ ಸುಪರ್ಣೆಯ ಸಂತಾನಗಳು. ತಾಯಿಯ ಸೇವೆಗಾಗಿಯೇ ಪೋಷಿತರಾದ ಮಕ್ಕಳ ಸಹಾಯ ತಿಂದ ನೀನು ಸೋಮವನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಟ್ಟು ನಿನ್ನ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದೆಂದು ಕದ್ರುವು ಸುಪರ್ಣೆಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಆಗ ಅದೇ ರೀತಿ ಸುಪರ್ಣೆಯೂ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಈ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಆಗ ಹದಿ

ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾದ ಜಗತಿಯು ಅಂತರಿಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹಾರಿತು. ಆದರೆ ಸೋಮವನ್ನು ಪಡೆಯಲಾಗದೆ ಹಿಂತಿರುಗಿತು. ಹದಿನಾಲ್ಕರಲ್ಲಿ ಎರಡಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡರೂ ಯಜ್ಞಶುಭಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡು ಹಿಂತಿರುಗಿತು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ, ಜಗತ್ತೀಚ್ಛಂದಸ್ಸು ಪಶುಸಂಪತ್ತವೃದ್ಧಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ಪಶುಸಂಪತ್ತವೃದ್ಧನಾದ ಪುರುಷನು ಅಭಿಷಿಕ್ತನಾಗ ಲಹರ್‌ನಾಗುತ್ತಾನೆ.

ನಂತರ ಹದಿನೂರು ಅಕ್ಷರಗಳೊಡನೆ ಕೂಡಿದ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ ಭಂದಸ್ಸು ಅಂತರಿಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹಾರಿತು. ಅದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಎರಡಕ್ಷರಗಳು ಹೀನವಾಗಿ ಅದು ಸೋಮವಿಲ್ಲದೆ ಹಿಂತಿರುಗಿತು. ಆದರೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರುವಾಗ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ದಕ್ಷಿಣೆಯೊಡನೆಯೂ ತಸಸ್ಸಾಮಗ್ರಿಗಳೊಡನೆಯೂ ಹಿಂತಿರುಗಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಲೋಕವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಮಾಧ್ಯಂದಿನ ಸವನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣೆಯು ಅರ್ಪಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವನು ತನ್ನ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ದಾನರೂಪದಲ್ಲಿರ್ಪಿಸುವನೋ ಅದೇ ತಪಃಕ್ರಿಯೆಯೆ ನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಅನಂತರ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ಒಂದು ಅಜದೊಡನೆ ಅಂತರಿಕ್ಷಾಭಿಮುಖವಾಗಿ ಹೊರಟಿತು. ಆ ಅಜದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸೋಮವನ್ನು ಹೊಂದಿತು. ಸೋಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಗಾಯತ್ರಿಯು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರುವಾಗ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ ಮತ್ತು ಜಗತಿಯು ಅಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನೂ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದುದರಿಂದ ಹಿಂದಿದ್ದ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳೊಡನೆ ಈ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳೂ ಸೇರಿ ಒಟ್ಟು ಎಂಟಕ್ಷರಗಳಾದುವು.

ಹೀಗೆ ಭಂದಸ್ಸುಗಳೆಲ್ಲ ಅತಿ ಚಿಕ್ಕದಾದರೂ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸೋಮವನ್ನು ತಂದುದಕ್ಕಾಗಿ ಯಜ್ಞಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅತಿಪ್ರಧಾನವಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿಗಳ ಮತ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅದು ಭಂದಸ್ಸುಗಳೆಲ್ಲ ಅತ್ಯಂತ ತೇಜಸ್ವಿ.

ಪಕ್ಷಿರೂಪವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಎರಡು ಪಾದಗಳಿಂದಲೂ ಎರಡು ಸವನಗಳನ್ನೂ ಮುಖದಿಂದ ಒಂದು ಸವನವನ್ನೂ ತಂದಿತು. ಮುಖದಿಂದ ತಂದ ಸವನವನ್ನೂ ಪಾನಮಾಡಿತು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಪ್ರಾತಃಸವನವೂ, ಮಾಧ್ಯಂದಿನಸವನವೂ ಶುಭ್ರವಾದ ಸೋಮಯುಕ್ತವಾಗಿಯೂ ಮತ್ತು

ತೃತೀಯಸವನವು ಋಜೀಷ (ಹಿಂಡಿದ ರಸ) ಯುಕ್ತವಾಗಿಯೂ ಇದೆ. ಇದು ತೈತ್ತಿರೀಯ ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಉಕ್ತವಾಗಿರುವ ಕ್ರಮ. ಐತರೇಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲಿ ಈ ವಿವರಣೆಯು ಕೊಂಚ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಿದೆ. ಇದು ಎರಡು ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.¹

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ; - ಸೋಮರಾಜನು ಗಂಧರ್ವರೊಂದಿಗೆ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ದೇವತೆಗಳೂ ಋಷಿಗಳೂ ಅವನನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದಿಚ್ಛಿಸಿ ತಥಾಪ್ಥ್ಯನನಿರತರಾದರು. ಅದನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಕ್ರಮವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ವಾಗ್ಧೇವಿಯು ಅವರೆದುರಿಗೆ ಬಂದು “ ಗಂಧರ್ವರು ಸ್ತ್ರೀಕಾಮರು, ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ, ನಾನು ನಿಮಗೆ ಸೋಮವನ್ನು ತಂದೊಪ್ಪಿಸುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ದೇವತೆಗಳು “ ನಾವು ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟರಲಾರೆವು ಅದಾಗುವುದಿಲ್ಲ ” ಎಂದರು. ಆಗ ವಾಗ್ಧೇವಿಯು “ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿ ಸೋಮವನ್ನು ಪಡೆಯಿರಿ. ಅನಂತರ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿದೊಡನೆಯೇ ನಾನು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದು ಭರವಸೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟನಂತರ ಅವಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅವರು ಸೋಮವನ್ನು ಪಡೆದರು ಎಂದಿದೆ.²

ಇದಲ್ಲದೇ, ಇದೇ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆ ಈ ರೀತಿ ತಿಳಿಸಿದೆ.

ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥವಾದ ಸೋಮವನ್ನು ಹೇಗೆ ಪಡೆಯಬಹುದೆಂದು ದೇವತೆಗಳು ಬಹಳ ಕಾಲ ಚಿಂತಿಸಿ ಅನಂತರ ಭಂದಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ “ನೀವು ನಮಗಾಗಿ ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥವಾದ ಸೋಮವನ್ನು ತಂದುಕೊಡಿ” ಎಂದು ಯಾಚಿಸಿದರು. “ ತಥಾಸ್ತು ” ಎಂದು ಭರವಸೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಪಕ್ಷಿರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಅಂತರಿಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹಾರಿದವು. ಅವು ಸುಪರ್ಣರೂಪದಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗಿ ಸೋಮಾಹರಣಕ್ಕೆ ಹಾರಿದುದರಿಂದ ಈ ಸನ್ನಿವೇಶವು ಸುವರ್ಣೋ

1 “ ಕದ್ರೂಶ್ಚ ವೈ ಸುಪರ್ಣೀ ಚಾತ್ಮರೂಪಯೋರಸ್ವರ್ಧೇತಾಗ್ಂ...
ಗಾಯತ್ರೀ ಕನಿಷ್ಠಾ ಭಂಡಸಾಗ್ಂ ಸತೀ ಯಜ್ಞಮುಖಂ ಪರಿ
ಯಾಯ....ಧೀತಮಿವ ಹಿ ಮನ್ಯಂತೇ ”

(ತೈ. ಸಂ. ೬.೧.೭. ೧-೩)

2 “ ಸೋಮೋ ವೈ ರಾಜಾ ಗಂಧರ್ವೇಷ್ವಾಸೀತ್...ಸೋಮಂ
ರಾಜಾನಮಕ್ರೀಡನ್ ”
(ಐ. ಬ್ರಾ. ೫.೨೭.)

ಪಾಖ್ಯಾನವೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಈ ರೀತಿ ಪಕ್ಷಿರೂಪವಾದ ಭಂದಸ್ಸುಗಳು ಸೋಮನಲ್ಲಿಗೆ ಹಾರಿದಾಗ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳುಳ್ಳವಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಆಗಿದ್ದವು. ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳುಳ್ಳ ಜಗತಿಯು ಪ್ರಥಮತಃ ಅಂತರಿಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹಾರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅರ್ಧದಾರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಳಲಿತು. ತನ್ನ ಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಒಂದಕ್ಷರದೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಹಿಂತಿರುಗಿತು. ಆದರೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬರುವಾಗ ಯಾಗದೀಕ್ಷೆಯನ್ನೂ ತಪಸ್ಸನ್ನೂ ಕಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿತು.

ಅನಂತರ ತ್ರಿಷ್ಠಪ್ಪು ಅರ್ಧದಾರಿಯನ್ನು ಮೀರಿ ಕೊಂಚ ದೂರ ಹೋಗುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಬಳಲಿತು. ತನ್ನ ಒಂದಕ್ಷರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳೊಡನೆ ಹಿಂತಿರುಗಿತು. ಬರುವಾಗ ಯಜ್ಞಸಾಮಗ್ರಿಯಾದ ದಕ್ಷಿಣೆಯನ್ನು ತಂದಿತು.

ಅನಂತರ ದೇವತೆಗಳು ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ ನಮಗೆ ಸೋಮ ರಾಜನನ್ನು ತಂದುಕೊಡು ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು. ಹಾಗೇ ಆಗಲೆಂದು ಗಾಯತ್ರಿಯು ಒಪ್ಪಿ ದೇವತೆಗಳು ಸ್ವಸ್ತ್ವಯನ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸುತ್ತಾ ತನ್ನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಬೇಕೆಂದಿತು. ದೇವತೆಗಳು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ “ ಪ್ರ ” ಮತ್ತು “ ಆ ” ಎಂಬ ಸ್ವಸ್ತ್ವಯನ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಪಠಿಸುತ್ತ ಹೊರಟರು. ಈ ಮಂತ್ರದ ಪಠನದಿಂದ ಪ್ರಯಾಣವು ನಿರ್ವಿಘ್ನವಾಗಿ ನೆರವೇರಿ ಕಾರ್ಯವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದರಿಂದ ದೇವತೆಗಳು ಇದನ್ನು ಪಠಿಸಿದರು. ಗಾಯತ್ರಿಯು ನಿರ್ವಿಘ್ನವಾಗಿ ಸೋಮವಿರುವ ಪ್ರಸೇಶವನ್ನು ಸೇರಿ ತನ್ನ ಪಾದಗಳಿಂದಲೂ, ಮುಖದಿಂದಲೂ ಸೋಮವನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ತ್ರಿಷ್ಠಪ್ ಮತ್ತೂ ಜಗತಿಯು ಅಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ದ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹಿಂತಿರುಗಿತು.¹

1 “ ಸೋಮೋ ವೈ ರಾಜಾಮುಂಷ್ಮಿಂಲೋಕ ಆಸೀತ್ ತಂ ದೇವಾಶ್ಚ
ಮುಷಯತಾ ಭೃಥ್ಯಾಯನ್... ಪದ್ಧಾಂ ಚ ಮುಖೇನ ಚ ಸೋಮಂ
ರಾಜಾನಂ ಸಮಗೃಭ್ನಾತ್ ”

**೨, ೩, ಭಂದಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರಿಯ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ಮತ್ತು
ಅದರ ಸರ್ವಸಮನವ್ಯಾಪಕತ್ವ.**

ಗಾಯತ್ರಿಯು ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪಿನ ಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನೂ ಜಗತಿಯ ಒಂದಕ್ಷರವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹಿಂತಿರುಗಿದನಂತರ ಅವೆರಡೂ ಇದನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ “ನಮ್ಮ ಅಕ್ಷರರೂಪವಾದ ಐಶ್ವರ್ಯವು ನಿನ್ನೊಡನೆ ಸೇರಿಬಂದಿದೆ. ಅವನ್ನು ಹಿಂತಿರುಗಿಸು ” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಾಗ, ಗಾಯತ್ರಿಯು “ ಇಲ್ಲ. ಅವು ನಿಮ್ಮವಲ್ಲ ನಾನು ಅವನ್ನು ತಂದುದರಿಂದ ಅವು ನನ್ನದೇ ಆಯಿತು ” ಎಂದಿತು. ಅನಂತರ ಅವೆರಡೂ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ ತಮ್ಮ ದೂರವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡವು. ದೇವತೆಗಳು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪಕ್ಷವನ್ನೇ ವಹಿಸಿ “ನೀನು ಅವನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಂದುದರಿಂದ ಆ ಅಕ್ಷರಗಳು ನಿನ್ನದೇ ಆದವು” ಎಂದರು. ಆಗ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾಗಿಯೂ, ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪು ಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳುಳ್ಳದ್ದಾಗಿಯೂ, ಜಗತಿಯು ಒಂದೇ ಅಕ್ಷರವುಳ್ಳದ್ದೂ ಆದವು. ಆಗ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಎಂಟು ಅಕ್ಷರಗಳೊಡನೆ ಪ್ರಾತಃಸವನದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಲು ಸಮರ್ಥವಾಯಿತು. ಆದರೆ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪು ತನ್ನ ಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳೊಡನೆ ಮಾಧ್ಯಂದಿನಸವನದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ನಾನೂ ಮಾಧ್ಯಂದಿನಸವನದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಗಾಯತ್ರಿಯು ಹೇಳಿತು. ಮತ್ತು ಆ ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ಭಾಗವನ್ನಪೇಕ್ಷಿಸಿತು. ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪು ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಡಿತು. ಆಗ ಮಾಧ್ಯಂದಿನಸವನದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪಿಗೆ ಹನ್ನೊಂದಕ್ಷರವಿದ್ದಂತೆ ಆಯಿತು.

ಜಗತಿಯು ಏಕಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾಗಿ ತೃತೀಯಸವನದ ನಿರ್ವಹಣಕ್ಕೆ ಅಸಮರ್ಥವಾಯಿತು. ಆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಲು ಗಾಯತ್ರಿಯು ತಾನೂ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಸೇರುವುದಾಗಿಯೂ ತನಗೂ ತೃತೀಯಸವನದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಿರಬೇಕೆಂದೂ ಕೇಳಿತು. ಜಗತಿಯು ಹಾಗೇ ಆಗಲೆಂದು ಒಪ್ಪಲಾಗಿ ತೃತೀಯಸವನದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ಹನ್ನೆರಡು ಅಕ್ಷರಗಳುಳ್ಳದ್ದಾಗಿ (೮+೩+೧) ತೃತೀಯಸವನಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಮಾಡಿತು. ಆಗ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಎಂಟು ಅಕ್ಷರಗಳುಳ್ಳದ್ದಾಗಿಯೂ ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪು ಹನ್ನೊಂದಕ್ಷರ

ಗಳುಳ್ಳದ್ದಾಗಿಯೂ ಮತ್ತು ಜಗತಿಯು ಹನ್ನೆರಡಕ್ಷರಗಳುಳ್ಳದ್ದಾಗಿಯೂ ಆದವು. ¹

ಹೀಗೆ, ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸಾಹಾಯ್ಯದಿಂದಲೇ ಉಳಿದ ಭಂದಸ್ಸುಗಳು ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಅಧಿಕವಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಇದನ್ನು ಸಕಲ ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳೂ ಪ್ರಶಂಸಿಸುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ—

ಗಾಯತ್ರೀ ಕನಿಷ್ಠಾ ಭಂದಸಾಗ್ಂ ಸತೀ ಯಜ್ಞಮುಯಂ
ಪರೀಯಾಯ |

(ತೈ. ಸಂ. ೬.೧.೬.೩.)

ಅಥಾತಃ ಶಿರಃ | ತದ್ಗಾಯತ್ರೀಷು ಭವತ್ಯಗ್ರಂ ವೈ ಭಂದಸಾಂ
ಗಾಯತ್ರೈಗ್ರಮಂಗಾನಾಂ ಶಿರಃ ||
(ಐ. ಆ. ೧.೪.೧.)

ಶರೀರದ ಅಂಗಗಳೆಲ್ಲ ಶಿರಸ್ಸೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುವಂತೆ ಸಕಲ ಭಂದಸ್ಸುಗಳಿಗೂ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ, ಅದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಉಳಿದ ಭಂದಸ್ಸುಗಳ ವೃದ್ಧಿಯುಂಟಾಯಿತು ಎಂದು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಸಕಲ ಭಂದಸ್ಸುಗಳಿಗೂ ಮಾತೆಯೆಂದೂ ಸ್ತುತಿಸಿದೆ.² ಐತರೇಯಾರಣ್ಯಕದ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಯಣರು “ ಇತರೇಷಾಂ ಭಂದಸಾನುಸ್ಮೈವ ಚತುಶ್ಚತುರಕ್ಷರಾಧಿಕೈನ ತತ್ತ್ವಚ್ಛಂದೋಭಿಃ ಪ್ರತಿಮಿಮೀತೇ ” ಎಂದು ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಎಂದರೆ, ಇತರ ಭಂದಸ್ಸುಗಳ ನಿರ್ಮಾಣವು ಈ ಭಂದಸ್ಸಿನ ಆಧಾರದಮೇಲೆ ಎಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ,

ಗಾಯತ್ರೀ	(೮ × ೩) =	೨೪ ಅಕ್ಷರಗಳು.
ಉಷ್ಣಿಕ್	೨೪ + ೪ =	೨೮ ,,
ಅನುಷ್ಠುಪ್	೨೪ + ೪ + ೪ =	೩೨ ,,

1 ಈ ಶತ್ಪದವನ್ನರಿತವನು, ಸಮಾನವಾದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ವೈಭವವನ್ನೂ ಪಡೆದಿರುವ ಈ ಭಂದಸ್ಸುಗಳ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ, ಸಕಲ ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆಂದು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದೆ.

2 ಗಾಯತ್ರೀಚ್ಛಂಧಸಾಂ ಮಾತಾ | (ತೈ. ಉ. ೪.೨೬.)

ಬೃಹತೀ	೨೪+೪+೪+೪=	೩೬ ,,
ಪಂಚ್ಮ:	೨೪+೪+೪+೪+೪=	೪೦ ,,
ತ್ರಿಷ್ಠುಪ್	೨೪+೪+೪+೪+೪+೪=	೪೪ ,,
ಜಗತೀ	೨೪+೪+೪+೪+೪+೪+೪=	೪೮ ,,

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳು ಅಧಿಕವಾಗಿ ಉಷ್ಣಿ ಗಾದಿಗಳು ರಚಿತವಾಗಿವೆಯೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಅಲ್ಲದೇ, ಸಕಲ ಯಜ್ಞಗಳಿಗೂ ಅಗ್ನಿಯೇ ಪ್ರಧಾನವಾದುದರಿಂದಲೂ, ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಅಗ್ನಿ ಸಂಪ್ರದಾಯವಾದುದರಿಂದಲೂ ಇದು ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಶಿರೋರೂಪವಾಗಿರುತ್ತದೆ.¹

ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸರ್ವಸಮವ್ಯಾಪಕತ್ವವೇ ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಶ್ರೀ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಧಾನಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ಮೂರನೆಯ ಕಾರಣವನ್ನು ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದೇ ಅಂಶವನ್ನು ಐತರೇಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ತಿಳಿಸಿದೆ.

ಗಾಯತ್ರಿಯು ತನ್ನ ಬಲಭಾಗದ ಪಾದದಿಂದ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ ಸೋಮದ ಭಾಗವು ಪ್ರಾತಃಸವನವಾಯಿತು. ಪ್ರಾತಃಸವನವೇ ಗಾಯತ್ರಿಯ ನಿವಾಸಸ್ಥಾನ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ, ಪ್ರಾತಃಸವನವನ್ನು ಸವನಗಳೆಲ್ಲ ಸಮೃದ್ಧತಮವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿದವನು ಯಜ್ಞಕರ್ತೃರಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯನೂ ಅತಿಮುಖ್ಯನೂ ಆಗುತ್ತಾನೆ. ಎಡಭಾಗದ ಪಾದದಿಂದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ ಸೋಮದ ಭಾಗವು ಮಾಧ್ಯಂದಿನ ಸವನವಾಯಿತು. ಅದು ಜಾರಿಹೋದುದರಿಂದ ಪ್ರಾತಃಸವನದ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯು ಅದಕ್ಕೆ ಲಭಿಸಲಿಲ್ಲ. ದೇವತೆಗಳು ಈ ನ್ಯೂನತೆಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿ ತ್ರಿಷ್ಠುಪ್ಪನ್ನೂ ಇಂದ್ರನನ್ನೂ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು. ಅನಂತರ ಅದೂ ಪ್ರಾತಃಸವನದ ವೀರ್ಯವನ್ನೇ ಪಡೆಯಿತು.

ಮುಖದಿಂದ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ ಸೋಮದ ಭಾಗವು ತೃತೀಯಸವನವಾಯಿತು. ಹಾರುತಿರುವಾಗಲೇ ಶ್ರೇಣರೂಪವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಅದನ್ನು

1 ಗಾಯತ್ರಂ ಪುರಸ್ತಾದ್ಗಾಯತಿ | ಅಗ್ನಿ ವೈ ಗಾಯತ್ರಮಗ್ನಿ ಮೇ
ವಾಸ್ಯೈ ತಚ್ಚಿರಃ ಕರೋತ್ಕಥೋ ಶಿರಃ |

ಪಾನಮಾಡಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದು ಮೊದಲಿನ ಎರಡು ಸವನಗಳ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ದೇವತೆಗಳು ಅದನ್ನು ಪಶುಗಳಲ್ಲಿ ವೀಕ್ಷಿಸಿ ಜಗತ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಆಶೀರದಿಂದಲೂ ಆಜ್ಞಾಪರ್ಪಣೆಯಿಂದಲೂ ಆರಾಧಿಸಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಅದೂ ಮೊದಲಿನ ಎರಡು ಸವನಗಳ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಿತು. ಹೀಗೆ ಮೂರು ಸವನಗಳಲ್ಲೂ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಭಾವ ವಿರುತ್ತದೆ. ¹

ಇತರ ಯಾವ ಭಂದಸ್ಸುಗಳ ಸಹಾಯವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಪ್ರಾತಃಸವನವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಬಲ್ಲದು. ಉಳಿದ ಭಂದಸ್ಸುಗಳು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸಹಾಯವನ್ನೇ ಏಕೆ ನಂಬಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಗಾಯತ್ರಿಯು ಇತರ ಭಂದಸ್ಸುಗಳ ನ್ಯೂನತೆಯನ್ನು ಹೊಂದದೆ ಮತ್ತು ಅಪೂರ್ಣವಾಗಿರದೆ ಇದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಇದಕ್ಕೆ ಸರ್ವಸವನವ್ಯಾಪಕತ್ವ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಇದರ ಜಯಸೂಚಕವಾದ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪಠಿಸಬೇಕೆಂಬ ವಿಧಿಯಿದೆ. ಅವುಗಳೆಲ್ಲ ಗಾಯತ್ರೀಚ್ಛಂದಸ್ಸಿನ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವೂ, ಗಂಧರ್ವನೆಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟನಾದ ಸವಿತೃವಿನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯೂ ಅಡಕವಾಗಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ—

“ ಅಸೌ ವಾ ಆದಿತ್ಯೋ ದೇವಃ ಸವಿತಾ ದಿವ್ಯೋ
ಗಂಧರ್ವಃ... ತಾಸ್ಯೇತಾನ್ಯಷ್ಟೌ ಸಾವಿತ್ರಾಣಿ ”

/(ಶ. ಬ್ರಾ. ೬.೩.೧೯.)

“ ಸವಿತೃದೇವನೇ, ನಮ್ಮ ಯಜ್ಞವು ಶೀಘ್ರವಾಗಿಯೂ ನಿರ್ವಿಘ್ನವಾಗಿಯೂ ನೆರವೇರುವಂತೆ ತ್ವರೆಪಡಿಸಿ ಪ್ರೇರಿಸು ” ಎಂಬ ವಾಚಸನೇಯ ಸಂಹಿತಾ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಪಠಿಸಬೇಕು. (೧೧.೭.) ಸವಿತೃವೇ ಆದಿತ್ಯನು. ಯಜ್ಞಭಾಗವೆಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಸೇರಿದುದು. “ ಚಿತ್ತಶುದ್ಧಿಕಾರಕನೂ ಅಂತರಿಕ್ಷದ ಗಂಧರ್ವನೂ ಆದ ಸವಿತೃವೇ ಆದಿತ್ಯನು. ಅವನು ಯಜ್ಞವನ್ನು ಸಾಂಗವಾಗಿ ನೆರವೇರುವಂತೆ ಮಾಡಲಿ ” ಎಂಬುದೇ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ. ರಥಂತರಸಾಮವನ್ನು ಗಾಯತ್ರೀಚ್ಛಂದಸ್ಸಿನೊಡನೆಯೂ, ಬೃಹತ್ ಸಾಮವನ್ನು ಗಾಯತ್ರೀ

1 “ ಸಾ ಯದ್ವಕ್ಷಿಣೀನ ಪದಾ.... ಸವನಾನಾಮಗ್ರಿಯೋ
ಮುಖ್ಯೋ ಭವತಿ ”

(ಐ. ಚಾ. ೧೩.೨೭.)

ಪ್ರಮಾಣದೊಡನೆಯೂ ಯೋಜಿಸಿ ಸಿದ್ಧಿ ಕಾರಕವಾದ ಮಂತ್ರವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಪಠಿಸಿದರೆ ಅದು ಸಂಪತ್ತಿಸಿದ್ಧಿಯನ್ನೂ ಸ್ವರ್ಗಸಿದ್ಧಿಯನ್ನೂ ಸರ್ವದಾ ಒದಗಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಸವಿತೃವನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಪಠಿಸುವ ಮಂತ್ರಗಳು ಅಷ್ಟ ಸಂಖ್ಯಾಕವಾಗಿವೆ. ಗಾಯತ್ರಿಯು ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾದುದರಿಂದಲೇ ಈ ಮಂತ್ರಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯೂ ಎಂಟಾಗಿದೆ. ಯಜ್ಞ ಕೈಲಿ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಅಗ್ನಿಯೇ ಗಾಯತ್ರವಾದುದರಿಂದ ಅಗ್ನಿಯ ವೈಭವವೇ ಗಾಯತ್ರಿಯ ವೈಭವ ಎಂದು ಯಜ್ಞ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವು ತಿಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

ಅಗ್ನಿ, ಗಾಯತ್ರೀ ಮತ್ತು ಶ್ವೇನ.

ಛಂದಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ ಅತಿ ಕನಿಷ್ಠವಾಗಿದ್ದರೂ ಗಾಯತ್ರಿಯು ತನ್ನ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಅಂತರಿಕ್ಷದಿಂದ ಸೋಮವನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿತು. ಇದು ಅದರ ಆತ್ಮಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ದೇವತೆಗಳೂ ಇದಕ್ಕೆ ಅಗ್ರಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಗೌರವಿಸಿದರು.¹ ಯಾವ ಗಾಯತ್ರಿಯು ತನ್ನ ಆತ್ಮಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಶ್ವೇನ ರೂಪವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗಿ ಸೋಮವನ್ನು ತಂದಿತೋ ಅದು ಅಗ್ನಿಯೇ ಆಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯಲ್ಲ. “ಅಗ್ನಿವೈ ಗಾಯತ್ರೀ.....ಯದ್ಗಾಯತ್ರೀ ಶ್ವೇನೋ ಭೂತ್ವಾ”² ಇತ್ಯಾದಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವಾಕ್ಯಗಳು ಅಗ್ನಿ, ಗಾಯತ್ರೀ ಮತ್ತು ಶ್ವೇನ ಇವುಗಳ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತವೆ. ಇದೇ ವಿಷಯವನ್ನು ಋಕ್ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯಗಳೂ ಅನೇಕಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತವೆ.³

ಅಗ್ನಿಗೂ ಪ್ರಾತಃಸವನಕ್ಕೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದುದು. “ಜಾತವೇದೋರೂಪನಾದ ಎಲೈ ಅಗ್ನಿಯೇ, ಪ್ರಾತಃಸವನಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ

1 “ತದ್ವೀರೈಣೈವ ಯಜ್ಞೈಃ ಸೋ ಭೂತ್ವಾ ... ಗಾಯತ್ರೀ ಪ್ರಥಮಾ ಚ್ಛಂದಸಾಂ ಯುಜ್ಯತೇ” (ಶ. ಬ್ರಾ. ೧.೮.೧೦.)

2 ಶ. ಬ್ರಾ. III 9.4.10.

ಅಗ್ನಿವೈ ಗಾಯತ್ರೀ, ಗಾಯತ್ರಮಗ್ನೀಚ್ಛಂದಃ

T. S. 2.2.55.

3 ಋ. ಸಂ. ೧೦.೧೩೦.೪.

T. B. 1.1.5 .

ಹವಿಸ್ಸನ್ನು ಸೇವಿಸು " ಇತ್ಯಾದಿ ಋಕ್ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯರೂಪವಾದ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳು (೩.೨೮.೧.) ಈ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

ಗಾಯತ್ರೀ, ಶ್ರೇಣ ಇವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವು ಒಂದೇ ವಸ್ತುವಿನ ನಾಮಾಂತರಗಳು ಎಂದು ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಯಾವ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಶ್ರೇಣರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಸೋಮಾಹರಣವನ್ನು ಮಾಡಿತೋ ಅದೇ ಗಾಯತ್ರಿಯೂ ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಗ್ನಿ, ಶ್ರೇಣ ಇವೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತತ್ತ್ವಗಳಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಋಕ್ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯವೇ ಆಧಾರ.

ನನಂ ನು ಸೋಮಮಗ್ನಯೇ ದಿವಃಶ್ರೇಣಾಯ ಜೀಜನಂ |

(ಋ. ಸಂ. ೭.೧೫.೪.)

ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿಯನ್ನು ದುರ್ಯೋಕದ ಶ್ರೇಣವೆಂದು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಇದೇ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ತೈತ್ತಿರೀಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲೂ ಉದಾಹರಿಸಿದೆ. (ತೈ. ಬ್ರಾ. ೨.೪.೮.೧.). ಇದಲ್ಲದೇ, ದಿವಃ ಶ್ರೇಣಃ ಎಂಬ ವರ್ಣನವು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯ ಇತರೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇವೆ. ಇವು ಮರುದ್ದೇವತಾಕವಾದ ವಾಕ್ಯಗಳು. ಇವು ಮೈದ್ಯುತಾಗ್ನಿಯ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದಲೂ ಇಂಥ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲೂ ಅಗ್ನಿಗೂ ಶ್ರೇಣಕ್ಕೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.¹ ವೈಶ್ವಾನರನು ವಿದ್ಯುದ್ರೂಪನು ಎಂಬ ವರ್ಣನವು ಅನೇಕಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿತ್ವವನ್ನವಾದ ಅಥವಾ ಅಗ್ನಿರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಗಾಯತ್ರಿಯೂ ವಿದಿದ್ಯುತತೀ ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣದಿಂದಲೇ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ.² ಇದೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಭಾಷ್ಯಕಾರರು ವಿವರಿಸುತ್ತ " ಗಾಯತ್ರಿಯೂ ಅಗ್ನಿಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಪನ್ನವಾದುದರಿಂದ ವಿದಿದ್ಯುತನಕ್ರಿಯೆಯು ಅಗ್ನಿಗೆ ಅನ್ವಿತವಾಗು

1 ಅಭಿ ಸ್ವಪೂರ್ವಾರ್ಥೋ ವಪಂತ ವಾತ್ಸನಃ ಶ್ರೇಣಾ ಅಸ್ಪೃಧನ್ |

(೭.೫೬.೩.)

ಕ್ರಾಂತಾ ರುದ್ರಾ ಮರುತೋ ವಿಶ್ವಕೃಷ್ಣಯೋ ದಿವಃ ಶ್ರೇಣಾಸೋ

ಅಸುರಸ್ಯ ನೀಳಯಃ |

ತೇಭಿಶ್ಚಕ್ಷೇ ವರುಣೋ ಮಿತ್ರೋ ಅರ್ಯಮೇಂದ್ರ... || (೧೦.೯೨.೬.)

2 ಕ. ಬ್ರಾ. ೧೨ ೧.೨.

ವಂತೆಯೇ ಗಾಯತ್ರಿಗೂ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾಗುತ್ತದೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.¹ 'ತೇಜೋ ಗಾಯತ್ರೀ' ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವಂತೆ ಗಾಯತ್ರಿಯೂ ಅಗ್ನಿಯಂತೆಯೇ ತೇಜೋರೂಪವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ದಿವಃ ಶೈನದ ತೇಜಸ್ಸು ಇದೇ ರೀತಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ತೈತ್ತಿರೀಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲಿ "ದಿವಃಶೈನ ಇಷ್ಟಿ" ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ 'ತುಭ್ಯಂ ತಾ ಅಂಗಿರಸ್ತಮ'² ಎಂಬ ಮಂತ್ರವು ಅಗ್ನಿಯನ್ನೇ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದೆಯೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೇ ಅದೇ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ "ಅಶ್ಯಾಮ ತಂ ಕಾಮಮಗ್ನೇ" ಎಂಬ ಮಂತ್ರವೂ ಅಗ್ನಿಯನ್ನೇ ಉದ್ದೇಶಿಸಿದೆ ಆದ್ದರಿಂದ ದಿವಃಶೈನ ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣದಿಂದ ಅಗ್ನಿಯ ವರ್ಣನವೇ ಆಗಿದೆಯೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೇ, ಸುಪರ್ಣ ಪದವೂ ಶೈನವನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವಂತೆಯೇ, ಅಗ್ನಿಯನ್ನೂ ನಿರ್ದೇಶಿಸುತ್ತದೆ. ಪಕ್ಷಿಪರ್ಯಾಯವಾದ ಸುಪರ್ಣಪದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಿದೆ.

ಸುಪರ್ಣಂ ವಿಪ್ರಾಃ ಕವಯೋ ವಚೋಭಿರೇಕಂ ಸಂತಂ

ಬಹುಧಾ ಕಲ್ಪಯಂತಿ |

[ಋ. ಸಂ. ೧೦.೧೧೪.೫]

ಎಂಬಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನ ವಿಶೇಷಗುಣವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತದೆಂದು ಸಾಯಣರ ಮತ. ತತ್ಪಾರ್ಥವನ್ನು ಬೇರೆಡೆ ವಿವರಿಸಿದೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಇದೇ ಸುಪರ್ಣಪದವು ಆದಿತ್ಯ ಅಥವಾ ಅಗ್ನಿಪರವಾಗಿ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ರಶ್ಮಿ ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ.³ ಅಲ್ಲದೆ ಇದೇ ಪದವು ಅಗ್ನಿ ಅಥವಾ ಆದಿತ್ಯನಿಗೆ ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿಯೂ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ.

1 ತೈ. ಬ್ರಾ. ೩.೮.೪.

2 ತೈ. ಬ್ರಾ. ೩.೧೨. ೧-೨.

"ತುಭ್ಯಂ ತಾ ಅಂಗಿರಸ್ತಮ"

ಋ. ಸಂ. ೮.೪೩.೧೮.

"ಅಶ್ಯಾಮ ತಂ ಕಾಮಮಗ್ನೇ"

ಋ. ಸಂ. ೬.೫.೨.

3 ಸುಪರ್ಣಾಃ—ಶೋಭನಗಮನಾ ರಶ್ಮಯಃ

ಸಾ. ಭಾ. ೧.೧೬೪.೨೧.

ದಿವ್ಯಂ ಸುಪರ್ಣಂ ವಾಯಸಂ ಬೃಹಂತಮಪಾಂ ಗರ್ಭಂ

ದರ್ಶತಮೋಷಧೀನಾಂ |

[೧.೧೬೪.೫೨.]

ಎಂಬ ವರ್ಣನವು ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥನಾದ ಅಗ್ನಿಯನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುತ್ತದೆ. ದಿವ್ಯಶೈಲೇನಃ, ದಿವ್ಯಂ ಸುಪರ್ಣಂ ಎಂಬಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿಗೂ ಆದಿತ್ಯನಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳಿದೆ. ಹೀಗೆ ಶೈಲೇನ, ಸುಪರ್ಣ, ಅಗ್ನಿ, ಗಾಯತ್ರೀ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ತತ್ವದ ಪರ್ವಾಯಪದಗಳೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಸೋಮವೇ ಆದಿತ್ಯನ ತೇಜಸ್ಸು :

ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಇದನ್ನರಿಯಲು ಮುಖ್ಯಸಾಧನ.

ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಶೈಲೇನಪದಕ್ಕೆ ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥನಾದ ಅಗ್ನಿಯೆಂದಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಆದಿತ್ಯನೆಂದಾಗಲಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿದರೆ, ಸೋಮಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಆದಿತ್ಯನ ರೇತಸ್ಸೆಂದರ್ಥ. ಎಂದರೆ, ಆದಿತ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಗೂ ಸೋಮವೇ ರೇತೋರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಸೋಮವೇ ಸಕಲ ಭೂತಗಳ ಸೃಷ್ಟಿಗೂ ಬೀಜ.

ಅದ್ವಿತೀಯನಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮನು ತನ್ನ ರೇತಸ್ಸಿನಿಂದ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಆದ್ರ್ವ ವಾಗಿರುವ ಸಕಲ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ಉತ್ಪನ್ನಮಾಡಿದನು. ಆ ರೇತಸ್ಸೇ ಸೋಮ. ಈ ಸೋಮವು ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಪಿತವಾಗಿ ಎರಡೂ ಪರಸ್ಪರ ಭಕ್ಷ್ಯಭಕ್ಷಕಗಳಾಗುತ್ತವೆ, ಎಂದು ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲೂ¹ ಸೋಮನು ಆದಿತ್ಯಮಂಡಲದ ಮಧ್ಯವರ್ತಿಯಾಗಿಯೂ, ಅಗ್ನಿಯು ಸೋಮದ ಮಧ್ಯ ವರ್ತಿಯಾಗಿಯೂ ಇರುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಮೈತ್ರೈಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ²

1 ಅಥ ಯತ್ಕಿಂಚಿದಮಾದ್ರ್ಯಂ ತದ್ರೇತಸೋಽಸೃಜತ ತದು ಸೋಮ ಏತಾವದ್ವಾ ಇದಗ್ಂ ಸರ್ವಮನ್ನಂ ಜೈವಾನ್ಮ ದಶ್ಚ ಸೋಮ ಏವಾನ್ಮ ಮಗ್ನಿ ರನ್ತಾ ದಃ ಸೈಷಾ ಬ್ರಹ್ಮಣೋಽತಿಸೃಷ್ಟಿಃ

(ಬೃ. ಉ. ೧.೪.೬.)

2 “ ರವಿಮಧ್ಯೇ ಸ್ಥಿತಃ ಸೋಮಃ ಸೋಮಮಧ್ಯೇ ಹುತಾಶನಃ || ”

(ಮೈ. ಉ. ೬.೩೪.)

ತಿಳಿಸಿದೆ. ಆದಿತ್ಯನಿಗೂ ಸೋಮನಿಗೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಅನೇಕಕಡೆ ವಿವರಿಸಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ,

“ ಆದಿತ್ಯಸ್ಥವಾದ ಉದಕಗಳ ಗರ್ಭಭೂತವಾದ ಸೋಮವು ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು. ವೀರ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದು ಆದಿತ್ಯನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನಮಾಡಿತು ”¹

“ ಸೋಮನೇ ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥವಾದ ಸಮುದ್ರ. ಸಕಲ ಜ್ಯೋತಿಗೂ ಆಧಾರ. ಆದಿತ್ಯನು ಸೋಮದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ ಬೆಳಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ”² ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಎಂದರೆ, ಸೋಮವೇ ಆದಿತ್ಯನ ತೇಜಃಸತ್ತ್ವವೆಂದೂ, ಇಂಥ ತೇಜಸ್ಸಿನ ಸ್ವರೂಪಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸಾಹಾಯ್ಯದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಲಭ್ಯವೆಂದೂ ತಾತ್ಪರ್ಯ.³

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, “ ಸೋಮೋವೈರಾಜಾ ಗಂಧರ್ವೇಷ್ವಾಸೀತ್.... ತಯಾ ಮಹಾನಗ್ನ್ಯಾ ಭೂತಯಾ ಸೋಮಂ ರಾಚಾನಮಕ್ರೇಣನ್ ”

1 ಮಹತ್ತತ್ಸೋಮೋ ಮಹಿಷಶ್ಚಕಾರಾಪಾಂ ಯದ್ಗರ್ಭೋಽವೃಣೇತ
ದೇವಾನ್ |

ಅದಧಾದಿಂದ್ರೇ ಸವಮಾನ ಓಜೋಽಜನಯತ್ಸೂರ್ಯೇ ಜ್ಯೋತಿರಿದುಃ ||
(ಫ.೯೭.೪೧.)

2 ತ್ವಂ ಸಮುದ್ರೋ ಅಸಿ ವಿಶ್ವವಿತ್ಯನೇ ತವೇಮಾಃ ಪಂಚ

ಪ್ರದಿಶೋ ವಿಧರ್ಮಣಿ |

ತ್ವಂ ದ್ಯಾಂ ಚ ವೃಥಿವೀಂ ಚಾತಿ ಜಭ್ರಿಷೇ ತವ ಜ್ಯೋತಿಃಸಿ
ಸವಮಾನ ಸೂರ್ಯಃ ||

(ಫ.೯೬.೨೯.)

³ “ The poet of IX. 86. 29, while saying ‘ Thou art the heavenly ocean (ಸಮುದ್ರ), thine are the lights (ಜ್ಯೋತಿಃಸಿ) O pavamana, thine the Sun’, seems to conceive soma, as the bright ether, the azure ‘ sea of light ’, generally ”.

(Egging, Sacred Books of the East.
Vol. XXVI. P. XV.)

ಎಂದು ಐತರೇಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣದಿಂದ ಉದಾಹೃತವಾದ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ (೧.೨೭) ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸ್ಥಾನವೇನು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೂ ಸೋಮಾಹರಣವು ವಾಗ್ಗ್ರೂಪಿಯಾದ ಸ್ತ್ರೀಯಿಂದ ನಡೆಯಿತೇ ಹೊರತು ಗಾಯತ್ರೀಗೂ ಸೋಮಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಆಶಂಕೆಗೂ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಗಂಧರ್ವಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಆದಿತ್ಯನೆಂದೂ, ಸೋಮಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಆದಿತ್ಯನ ತೇಜಸ್ಸೆಂದೂ ವಾಕ್‌ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ವಾಗ್ಗ್ರೂಪವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯೆಂದೂ ಅರ್ಥಮಾಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಶ್ರುತಿ ವಾಕ್ಯಗಳೇ ಆಧಾರ

ಗಂಧರ್ವ ಇತ್ಯಾ ಪದಮಸ್ಯ ರಕ್ಷತಿ ಪಾತಿ ದೇವಾನಾಂ

ಜನಿಮಾನ್ಯದ್ಭುತಃ ||

[೯.೮.೩.೪]

ಉದಕಧಾರಕನಾದ ಆದಿತ್ಯನು ಸೋಮದ ನಿವಾಸಸ್ಥಾನವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ಸೋಮವು ದೇವತೆಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆಯೆಂಬ ಆದಿತ್ಯಸ್ತುತಿಯಿದೆ. ಇದೇ ಗಂಧರ್ವನು ಹಿರಣ್ಯಗರ್ಭನೆಂದೂ ವ್ಯವಹಾರವಿದೆ. ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಾಂತರ್ಗತನಾದ ಹಿರಣ್ಯಗರ್ಭರೂಪನಾದ ಗಂಧರ್ವನು ಪ್ರಥಮತಃ ತನ್ನಲ್ಲಿ ನಿಹಿತವಾದ ವಾಕ್ಯನ್ನು ಚ್ಚರಿಸಿದನು. ಅನಂತರ ಕ್ರಾಂತದರ್ಶಿಗಳಾದ ದೇವತೆಗಳು ಆ ವಾಕ್ಯನ್ನು ಸತ್ಯಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರಿಸಿದರು ; ಎಂದು ಆದಿತ್ಯರೂಪನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೂ ವಾಕ್ಯಿಗೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದೆ. ಶತಪಥಬ್ರಾಹ್ಮಣದಲ್ಲಿ ಉಕ್ತವಾಗಿರುವ ಸೋಮಾಹರಣದ ಕಥೆಯು ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತವಾಗಿರುವ ಪರಮಪುರುಷನಿಗೂ ವಾಕ್ತತ್ವಕ್ಕೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನೂ ಅನಂತರ ಆದಿತ್ಯತೇಜೋರೂಪಿಯಾದ ಸೋಮವು ದೇವಪಾಲಕವಾದುದನ್ನೂ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

‘ ಸೋಮೋ ವೈ ಭ್ರಾತೃ ’ (ಶ. ಬ್ರಾ. ೩.೨.೪.೪.) ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಸೋಮನೇ ತೇಜಸ್ಸೆಂದು ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ಆದಿತ್ಯರೂಪಿಯಾದ ಗಂಧರ್ವನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಸೋಮಾತ್ಮಕವಾದ ತೇಜಸ್ಸು ವಾಗಾತ್ಮಕವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಮೂಲಕ, ಗಾಯತ್ರಿಯದ್ವಾರಾ ಉಪಾಸನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಪುರುಷನಿಗೆ ಲಭ್ಯವಾಗುವುದೆಂದರ್ಥ.

ಹೀಗೆ, ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಪ್ರಮಾಣಗಳೊಡನೆ ಸುಪರ್ಣ, ಸೋಮ
ಗಂಧರ್ವ, ವಾಕ್ ಇತ್ಯಾದಿ ಪದಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿರುವ ತಾತ್ಪರ್ಯವು ಅಸಾಧು
ವಲ್ಲವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಋಕ್ಸಂಹಿತಾ ವಾಕ್ಯಗಳೂ ಸಮರ್ಥನೆಯನ್ನು ಕೊಡು
ತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಒಂದೆರಡು ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬಹುದು.

ಚತುಷ್ಟಪದಾರ್ಥ ಯುವತಿಃ ಸುಪೇಶಾ ಘೃತಪ್ರತೀಕಾ ವಯುನಾಸಿ
ವಸ್ತೇ |

ತಸ್ಯಾಂ ಸುಪರ್ಣಾ ವೃಷಣಾ ನಿಷೇದತುರ್ಯತ್ರ ದೇವಾ ದಧಿರೇ,
ಭಾಗಧೇಯಂ ||

(ಋ. ಸ. ೧೦.೧೧೪.೩).

ನಾಮ, ಅಖ್ಯಾತ, ಉಪಸರ್ಗ ಮತ್ತುನಿಪಾತ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಕಪದಾರ್ಥತ್ವಕ
ವಾದವಳೂ (ವಸ್ತು) ನಿತ್ಯ ತರುಣೀರೂಪಳೂ, ದೇದೀಪ್ಯಮಾನವಾದ
ಉಪನಿಷದಾದಿಸ್ವರೂಪಳೂ ಆದ ಸ್ತ್ರೀಯು ಜ್ಞಾನರೂಪವಾದ ವಸ್ತುಗಳಿಂದ
ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಅಂಥ ಸುಂದರಸ್ತ್ರೀಯಲ್ಲಿ ಜೀವಾತ್ಮಾ ಮತ್ತು
ಪರಮಾತ್ಮರು ಸ್ಥಾಪಿತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಸುಪರ್ಣಾತ್ವಕವೆಂದೂ, ಗಂಧರ್ವಾ
ತ್ವಕರೆಂದೂ ವರ್ಣಿತವಾಗಿರುವ ಜ್ಯೋತಿಸ್ತತ್ವವನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಲು
ವಾಗ್ಗ್ರಾಪಿಯಾದ ಸ್ತ್ರೀಯಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವೆಂದರ್ಥ. ಅದನ್ನೇ
“ಯೋಷಿತ್ವಾನಾ ವೈ ಗಂಧರ್ವಾಃ” ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಿದೆಯೆಂದು
ಸಾಯಣರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ.

ಛಂದಾಂಸಿ ಚ ದಧತೋ ಅಧ್ವರೇಸು ಗ್ರಹಾನ್ತೋಮಸ್ಯ
ಮಿಮತೇ ದ್ವಾದಶ ||

(ಋ. ಸಂ. ೧೦.೧೧೪.೫)

ಇತ್ಯಾದಿ ಋಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮೇಲಿನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ ವಿವರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.
ಸುಪರ್ಣರೂಪದ ಪರಮಾತ್ಮ, ಗಾಯತ್ರಾದಿಭಂದಸ್ಸುಗಳು ಮತ್ತು
ಪೂಜಾಸಾಧಕವಾದ ಸೋಮ ಇವುಗಳ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಗಾಯತ್ರಾದಿ
ಭಂದಸ್ಸುಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದಲೂ ಸೋಮರೂಪವಾದ ಸಾಧನದಿಂದಲೂ
ಪರಮಾತ್ಮನಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಅರಿಯಬಹುದೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದೆ. ಇಂಥ
ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಸಾಧಕವಾಗಿಯೂ ಅಥವಾ ಜ್ಞಾನ

ಸಾಧಕನಾದ ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಪೋಷಕವಾಗಿಯೂ ವಿಶಿಷ್ಟಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿರುವುದಾಗಿಯೂ ಇರುವ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಶಂಸೆಯಿದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ, ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಅತಿ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಸಾಧನವೆಂದೂ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯವು ಮೂರು ಅಂಶಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯುವದೆಂದೂ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಹೇಳಿರುತ್ತಾರೆ.

ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾಗುವುದು ಹೇಗೆ ?

ಲೌಕಿಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಅತೀತವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮವಸ್ತುವನ್ನರಿಯಲು ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಮುಖ್ಯಸಾಧನವೆಂದು ಹೇಳುವಾಗ, ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಶಂಕೆ. ಯಜ್ಞಾಂಗವಾದ ಸಕಲ ಭಂದಸ್ಸುಗಳಿಗೂ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಆಧಾರವೆಂದೂ ಇದನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿಯೇ ಇತರ ಸಕಲ ಭಂದಸ್ಸುಗಳೂ ವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದವು ಎಂಬ ವಿಷಯವೂ ಸತ್ಯವಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಕೇವಲ ಕರ್ಮಪ್ರಧಾನವಾದ ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರವಿದೆಯೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೂ ಹೇಗೆ ಸಾಧಕವಾಗಬಲ್ಲದು ಎಂಬ ಆ ಶಂಕೆಯು ಸಹಜವಾದುದು. ಆದರೆ ಈ ಶಂಕೆಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ.

ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪವೆಂದೂ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಬ್ರಹ್ಮವಲ್ಲದ ಬೇರೊಂದು ಸಾಧನದಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಯಜ್ಞವೂ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವನ್ನೇ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವುದೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ, ಅದರ ಸರ್ವಹಣಿಗೆ ಸಕಲ ಭಂದಸ್ಸುಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಇರುವಾಗ ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಈ ಮಹಿಮೆಯೇನು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೂ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಇತರ ಭಂದಸ್ಸುಗಳು ಕೇವಲ ಅಸ್ಥಿರವಾದ ಸಂಪತ್ತಿಗೆ ಕಾರಣವಾದವು. ಗಾಯತ್ರಿಯು ಮಾತ್ರ ಶಾಶ್ವತವಾದುದೂ ಬ್ರಹ್ಮರೂಪವಾದುದೂ ಆದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಒದಗಿಸಬಲ್ಲದು. ಇದೇ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಮಹಿಮೆ. ಇದಕ್ಕೂ ಉಳಿದ ಭಂದಸ್ಸುಗಳಿಗೂ ಇರುವ ತಾರತಮ್ಯವೇನು ಎಂದು ತಿಳಿಸುವ ಪ್ರಕರಣಗಳು ಅನೇಕವಾಗಿವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಐತರೇಯಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಲುಗಶಸ್ತ್ರ ಪ್ರಕರಣ. ಪ್ರಲುಗ ಶಸ್ತ್ರ ಪಠನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭಂದಸ್ಸನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ವಿಚಿಕಿತ್ಸೆಯುಂಟಾದಾಗ ಗಾಯತ್ರಿಯ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ಈ ರೀತಿ ತಿಳಿಸಿದೆ.

ತೇಜೋಯುತನಾದುದೂ ಬ್ರಹ್ಮವರ್ಚಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೂಡಿದುದೂ ಆದ ಗಾಯತ್ರೀಚ್ಛಂದಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಲುಗಶಸ್ತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸಿ ಯಜ್ಞ ಮಾಡುವ ಪುರುಷನೂ ಸಹ ತೇಜಸ್ವಿಯೂ, ಬ್ರಹ್ಮವರ್ಚಸ್ವಿಯೂ ಆಗುವನೆಂದು ಕೆಲವರ ಮತ. ಉಳಿದ ಭಂದಸ್ಸುಗಳೂ ಅಪ್ರಯೋಜಕವಲ್ಲ. ಅವುಗಳ ಪಠನದಿಂದಲೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿದ್ದೇ ಇದೆ. ಜೀವಾತುನಾದ ಉಷ್ಣಿಕ್ತಿ ನಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಪ್ರಲುಗಶಸ್ತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸಿದರೆ ಯಜಮಾನನು ದೀರ್ಘಾಯುಷ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಇದೇ ಶಸ್ತ್ರವು ವೀರೈಯತ್ತಾದ ಅನುಷ್ಟುಪ್ಪಿನಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾದರೆ ಆಗ ಯಜಮಾನನು ವೀರೈಯುತ ನಾಗುವನು. ಸಂಪದ್ರೂಪವಾದ ಬೃಹತಿಯಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾದರೆ ಯಜ ಮಾನನು ಸಂಪದ್ರೂಪನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅನ್ನಾತ್ಮಕವಾದ ಪಂಕ್ತಿಯಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾದರೆ ಅನ್ನಯುಕ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪು ಶಕ್ತಿ ಸಂಪಾದನೆಗೂ, ಜಗತಿಯು ಸಶುಸಂಪತ್ತಿಗೂ ಸಾಧಕವಾಗುವುವು.

ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲ ಭಂದಸ್ಸುಗಳೂ ಫಲದಾಯಕವಾಗಿದ್ದರೂ, ಅನ್ನಾದಿ ಸಂಪತ್ತುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅಶಾಶ್ವತವಾದ ಐಶ್ವರ್ಯಗಳು. ಶಾಶ್ವತವೂ ಬ್ರಹ್ಮ ಜ್ಞಾನರೂಪವೂ ಆದ ಸಂಪತ್ತು ಲಭಿಸಬೇಕಾದರೆ ಬ್ರಹ್ಮಾತ್ಮಕವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಶಸ್ತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಸಾಧನವಾಗುವುದೇ ವಿನಾ ಇನ್ನಾವ ಭಂದಸ್ಸೂ ಆಗಲಾರದು, ಎಂಬುದೇ ಸಿದ್ಧಾಂತ. ¹

ಆದರೂ ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಆಕ್ಷೇಪಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಕೇವಲ ಜ್ಞಾನವೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿದ್ದು ಧ್ಯಾನ, ಸಮಾಧಿ ಮತ್ತು ತಪಸ್ಸು ಇವುಗಳ

1 ಗಾಯತ್ರಂ ಪ್ರಲುಗಂ ಕುರ್ಯಾದಿತ್ಯಾಹುಸ್ತೇಜೋವೈ ಬ್ರಹ್ಮವರ್ಚಸಂ
ಗಾಯತ್ರೀ ತೇಜಸ್ವೀ ಬ್ರಹ್ಮವರ್ಚಸೀ ಭವತೀತಿ...ಬ್ರಹ್ಮ ವೈ
ಗಾಯತ್ರೀ...ಬ್ರಹ್ಮಣೈವ ತದ್ಬ್ರಹ್ಮ ಪ್ರತಿಪದ್ಯತೇ ||

ಮೂಲಕ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಯವಿದ್ದರೆ ಆಗ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯಸಾಧಕವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ, ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವು ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ. ಯಜ್ಞವು ಕರ್ಮಪ್ರಧಾನವಾದುದು. ಕರ್ಮಪ್ರಧಾನವಾದ ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧಕ ಎಂಬುದೇ ಈ ಆಕ್ಷೇಪ. ಪ್ರಜಾಪತಿ ರೂಪನಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ವಿಶ್ವವ್ಯವಹಾರಗಳೆಲ್ಲವೂ ಯಜ್ಞತತ್ತ್ವದಲ್ಲಿಯೇ ಆಡಗಿದೆಯೆಂಬ ವಿಷಯಜ್ಞಾನವಿದ್ದರೆ ಈ ಆಕ್ಷೇಪಕ್ಕೆ ಅನಕಾಶವಿಲ್ಲ.

ಯಾವ ಸವಿತೃದೇವನ ಭರ್ಗವನ್ನರಿಯಬೇಕೆಂಬ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯಿ ದೆಯೋ, ಯಾವ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯ ಸ್ವರೂಪಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ಧ್ಯಾನಾತ್ಮಕವಾದ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕೊಡು ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆಯೋ ಅಂಥ ಸವಿತೃದೇವತೆಯನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿದ ಸೂಕ್ತದಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಯಜ್ಞಕರ್ಮದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾದ ವಿಪ್ರರು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿ ಯೋಗರೂಪವಾದ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಸವಿತೃವನ್ನು ಆರಾಧಿಸ ಬೇಕೆಂದಿದೆ.¹ ಈ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಸವಿತೃವಿನ ದಿವ್ಯಸ್ವರೂಪವನ್ನರಿಯುವುದೇ ಯಜ್ಞದ ಪರಮಸ್ತಯೋಜನ.

ಯಾವ ರೀತಿ ಯಜ್ಞತತ್ತ್ವವು ವಿಶ್ವತಂತುವೆಂದು ವರ್ಣಿತವಾಗಿ ದೆಯೋ² ಅದೇ ರೀತಿ ಯಜ್ಞನಿರ್ವಹಣಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಗಾಯತ್ರಿಯೂ ಸ್ಥಾವರಜಂಗಮಾತ್ಮಕವಾದ ಸಕಲ ಭೂತ ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನ ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಸಕಲ ಜಗತ್ತನ್ನೂ

1 ಯುಂಜತೇ ಮನ ಉತ ಯುಂಜತಂ ಧಿಯೋ ವಿಪ್ರಾ ವಿಶ್ವಸ್ಯ
ಬೃಹತೋ ವಿಪಶ್ಚಿತಃ |

ವಿ ಹೋತ್ರಾ ದಧೇ ವಯುನಾವಿದೇಕ ಇನ್ನಹೀ ದೇವಸ್ಯ
ಸವಿತುಃ ಪರಿಷ್ಕುತಿಃ ||

(೫.೮೧.೧.)

ತನ್ನಲ್ಲೇ ಐಕ್ಯಮಾಡಿಕೊಂಡಿದೆ ಎಂಬ ಪ್ರಶಂಸೆಯೂ ವೈದಿಕವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿವೆ. ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮರೂಪವೆಂದೂ ಸ್ತುತಿಸಿದೆ.

ಗಾಯತ್ರಿಯು ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಾಧನವೇ ಅಥವಾ

ಅದೇ ಜ್ಞಾನರೂಪವಾದ ಸಾಧ್ಯವೇ ?

ಅಥಾತಃ ಶಿರಃ | (ಐ. ಆ. ೧.೪.೧.) ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಭಂದೋ ರೂಪಿಯಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವು ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ಯಾಗಾದಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಣಕ್ಕೂ ಭಂದೋರೂಪಿಯಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಯಜ್ಞವು ಬ್ರಹ್ಮ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸಿ, ಯಜ್ಞಾಚರಣೆಯು ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೂ ಸಾಧಕ ವಾಗಬಲ್ಲದು ಎಂದರೂ, ಆಗ ಯಜ್ಞನಿರ್ವಹಣಕ್ಕೆ ಪ್ರಧಾನವೂ ಭಂದೋ ರೂಪಿಯೂ ಆದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಕೇವಲ ಜ್ಞಾನಸಾಧನವಾಗಬಲ್ಲದೇ ವಿನಾ ಅದು ಜ್ಞಾನರೂಪವಾದ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಾರದು, ಎಂಬದೊಂದು ಆಕ್ಷೇಪ. ಈ ಆಕ್ಷೇಪಕ್ಕೂ ವೈದಿಕವಾಕ್ಯಗಳನ್ನೇ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನಾಗಿ ಉದಾಹರಿಸಿ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

“ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಥಾನರಜಂಗಮಾತ್ಮಕಗಳಾದ ಸಕಲ ಭೂತಗಳೂ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ಎಂದು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ವಿವರಿಸುವಾಗ ಅದು ಭಂದೋರೂಪಿಯಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ವಿನಾ ಪರಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವ ತತ್ತ್ವವಲ್ಲ” ಎಂಬ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ಸಮರ್ಥಿಸಲು ಪುನಃ ಅದೇ ಭಂದೋಗ್ರೋಪನಿಷತ್ತಿನ “ಏತಾವಾನಸ್ಯ ಮಹಿಮಾ” ಎಂಬ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ದಾಹರಿಸಿ ಖಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇದೇ “ಏತಾವಾನಸ್ಯ ಮಹಿಮಾ” ಎಂಬ ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಕ್ಕೂ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಿಯು ಬೇರೊಂದರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಅದು ಸಮಂಜಸವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಪರವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಚಿತ್ತವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿ ಧ್ಯಾನಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಗಾಯತ್ರಾಶ್ಚಿವಾದ ಭಂದಸ್ತಿನ ದ್ವಾರಾ ಅದರಲ್ಲಿ ಅನುಗತವಾಗಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ತವನ್ನು ಅರ್ಪಣಮಾಡ

ಬೇಕೆಂದು “ ಗಾಯತ್ರೀ ವಾ ಇದಂ ಸರ್ವಂ” ಎಂಬ ಮಂತ್ರವಾಕ್ಯವು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಕೇವಲ ಅಕ್ಷರಗಳ ಸಮೂಹರೂಪದಲ್ಲಿರುವುದೂ ಭಂದೋ ರೂಪಿಯಾದುದೂ ಆದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಸರ್ವಾತ್ಮಕವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಅಸಮಂಜಸ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಾರ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿರತಕ್ಕದ್ದೂ, ಜಗತ್ತಿಗೆಲ್ಲ ಕಾರಣರೂಪವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದೂ ಆದ ಪರಬ್ರಹ್ಮನೇ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ವಿಷಯವೆಂದು ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು.¹ ಕಾರ್ಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಾರಣ ಬೇರೆಯಲ್ಲ ಎಂಬುದೂ ಸಮರ್ಥಿತವಾಗಿದೆ.²

ಚಕ್ಷುಸ್ಸು, ಶ್ರೋತ್ರ, ಭಂದಸ್ಸು ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ ನಾನಾವಿಧವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗಿರುವ ಕಾರಣವಸ್ತುವೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮನು. ಜಗನ್ನೂಲವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಭಂದಸ್ಸೇ ಮೊದಲಾದ ರೂಪಗಳ ಮೂಲಕ ಉಪಾಸಿಸಬೇಕು, ಎಂದು ಅರಣ್ಯಕಾದಿಗಳು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.³

ಆದ್ದರಿಂದ, ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಗಾಯತ್ರೀ ಪದಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ಭಂದಸ್ಸೆಂದು ಅರ್ಥವಾದರೂ, “ಗಾಯತ್ರೀ ವಾ ಇದಗ್ಂ ಸರ್ವಂ” ಎಂಬ ಉಪನಿಷದ್ವಾಕ್ಯವು ಪರಬ್ರಹ್ಮವಸ್ತುವನ್ನೇ ನಿರ್ದೇಶಿಸುವುದೆನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. “ಸೈಷಾ ಚತುಷ್ಪದಾ ಗಾಯತ್ರೀ” (ಛಾ. ೩.೧೨.೫) ಎಂಬಲ್ಲಿ

1 “ತಥಾ ಚೇತೋಽರ್ಪಣನಿಗದಾತ್” ತಥಾ ಗಾಯತ್ರಾ, ಖ್ಯಚ್ಛೆ ನೋದ್ವಾರೇಣ ತದನುಗತೇ ಬ್ರಹ್ಮಣಿ ಚೇತಸಃ ಅರ್ಪಣಂ ಚಿತ್ತ ಸಮಾಧಾನಂ ಅನೇನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣವಾಕ್ಯೇನ ನಿಗದ್ಯತೇ “ಗಾಯತ್ರೀ ವಾ ಇದಂ ಸರ್ವಮಿತಿ”

(ಬ್ರ. ಸೂ. ೧.೧.೫.)

2 ತದನನ್ಯತ್ವಮಾರಮ್ಭಣ ಶಬ್ದಾದಿಭಿಃ

(ಬ್ರ. ಸೂ. ೨.೧.೧೪.)

3 ಸರ್ವೇಶು ಭೂತೇಷ್ಟೇತಮೇವ ಬ್ರಹ್ಮೇತ್ಯಾಚಕ್ಷತೇ | ಸ ಏಷ ಸಂವತ್ಸರಸಮಾನಶ್ಚಕ್ಷು ಮಯಃ ಶ್ರೋತ್ರಮಯಶ್ಚಂದೋಮಯೋ ಮನೋಮಯೋ ವಾಙ್ಮಯ ಆತ್ಮಾಸಯ ಏನಮೇತಂ . ಕಂಸತಿ.

(ಐ. ಆ. ೩.೨.೩.)

ಯಾವ ನಾಲ್ಕು ಪಾದಗಳು ಉಕ್ತವಾಗಿದೆಯೋ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಪಾದಗಳು ಕಾರ್ಯರೂಪವಾದ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೂ ನಾಲ್ಕನೆಯದು ಕಾರಣ ರೂಪವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನೂ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವುವು. ಗಾಯತ್ರೀಪದಕ್ಕೆ ಭಂದ ಸ್ಪಂದರ್ಭಮಾಡಿದರೂ ಈ ಎರಡು ಸ್ವರೂಪಗಳನ್ನೂ ಪಡೆದಿರತಕ್ಕ ಭಂದ ಸ್ಪಂದ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ಮೊದಲನೆಯ ಮೂರು ಪಾದಗಳೂ ಲೌಕಿಕವಾದ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಗ್ರಾಹ್ಯವಾಗತಕ್ಕವು. ತುರಿಯ (ನಾಲ್ಕನೆಯ) ಪಾದವು ಯೋಗದಿಂದಲೂ ಧ್ಯಾನದಿಂದಲೂ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಲ್ಪಡತಕ್ಕದ್ದು. ಇದಕ್ಕೆ ಆಧಾರವೇನು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯೂ ಸಹಜ.

ದೇವಾ ವೈ ಮೃತ್ಯೋರ್ಭಿಭೃತಸ್ತ್ರಯೀಂ ವಿದ್ಯಾಂ ಪ್ರಾವಿಶಂಸ್ತೇ
ಭಂದೋಭಿರಾಚ್ಛಾದಯನ್ಯದೇಭಿರಾಚ್ಛಾದಯಂತುಚ್ಛಂದಸಾಂ
ಭಂದಸ್ತ್ವಂ |

(ಛಾ. ಉ. ೧.೪.೨.)

ಎಂಬ ಈ ವಾಕ್ಯವು ಭಂದಸ್ಥನ ಸಾಮಾನ್ಯ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ದೇವತೆಗಳು ಮೃತ್ಯುವಿಗೆ ಹೆದರಿ ತ್ರಯೀಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಾಗ ತ್ರಯೀ ವಿದ್ಯೆಯು ಇವರನ್ನು ಭಂದಸ್ಥಗಳಿಂದ ಮರೆಸಿತು. ಭಂದಶೃಬ್ದವು ಆಚ್ಛಾದಿಸು, ಮರೆಸು ಎಂಬರ್ಥವುಳ್ಳ ಭದ್ ಧಾತುವಿನಿಂದ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗಿದೆ. ಮೃತ್ಯುವಿನಿಂದ ಮರೆಮಾಡಿ ಭಾದನಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಇವುಗಳಿಗೆ ಭಂದ ಸ್ಪಂದ ಹೆಸರು ಎಂದು ಇದರ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ.

ಮೃತ್ಯುಮುಖದಿಂದ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಭಂದಸ್ಥಗಳು ಮರೆಸಿದರೂ; ದೇವತೆಗಳು ತ್ರಯಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವುದನ್ನು ಮೃತ್ಯುವು ಕಂಡುಕೊಂಡಿತು. ಇದು ಭಂದಸ್ಥಗಳ ನ್ಯೂನತೆಯನ್ನೂ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಲೌಕಿಕವೂ ಕಾರ್ಯರೂಪದ್ದೂ ಅದ ಭಂದಸ್ಪಂದ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಭಂದಸ್ಥನ ಈ ಸ್ವರೂಪವು ಸಂತೋಷಕಾರಕವಾದರೂ ಆ ಸಂತೋಷವು ಪರಿಮಿತಿಯುಳ್ಳದ್ದು. ಅನಂತವಾದ ಸಂತೋಷಲಾಭಕ್ಕೆ ಈ ಎಲ್ಲೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ಹೋಗಿ ಭಂದಸ್ಥನ ನಿಜವಾದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನರಿಯಬೇಕು.

ಗಾಯತ್ರೀಚ್ಛಂದಸ್ಥನ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳುವಾಗಲೂ ಈ ವಿಧವಾದ ಎರಡು ರೂಪಗಳನ್ನೂ ವರ್ಣಿಸಿ ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿದೆ. ಗಾಯತ್ರಿಯ

ಮೊದಲು ಪಾದಗಳು ಕಾರ್ಯರೂಪವಾದ ಅಪರತತ್ತ್ವವನ್ನೂ ತುರೀಯ ಪಾದವು ಪರತತ್ತ್ವವನ್ನೂ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುತ್ತವೆ ಎಂದು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸುತ್ತವೆ.

“ ಭೂಮಿರಂತರಿಕ್ಷಂ ದ್ಯೌಃ ” ಎಂಬ ಈ ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಗಳು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಥಮಪಾದ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೂರು ಲೋಕಗಳೂ ಸೇರಿ ಒಂದು ಪಾದವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತವನು ಮೂರು ಲೋಕಗಳ ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ.

“ ಋಚೋ ಯಜುರ್ಗಾಂಷಿ ಸಾಮಾನಿ ” ಎಂಬ ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಗಳು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಎರಡನೇ ಪಾದ. ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತವನು ಜ್ಞಾನನಿಧಿಯಾದ ತ್ರಯಿಯಿಂದ ಲಭಿಸತಕ್ಕ ಜ್ಞಾನಸಂಪತ್ತನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ.

“ ಪ್ರಾಣ, ಅಪಾನ, ವ್ಯಾನ ” ಎಂಬ ಮೂರು ತತ್ತ್ವಗಳೂ ಸೇರಿ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಅಷ್ಟಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಾದ ಮೂರನೇ ಪಾದ. ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತವನು ಪ್ರಾಣಿಜಾತದ ಸಕಲ ಶಕ್ತಿಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ¹

ಸ್ವಪ್ರಭೆಯಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತ ಸಕಲ ಲೋಕಕ್ಕೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಗೋಚರ ನಾಗಿರುವ ಆದಿತ್ಯನೇ ಗಾಯತ್ರಿಯ ನಾಲ್ಕನೇ ಪಾದ. ² ಲೌಕಿಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಅತೀತವಾದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಆದಿತ್ಯನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಗೋಚರವಾದ ರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ “ ದರ್ಶತಂ ” ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣವಿದೆ. ಅಂಧಕಾರಮಯವಾದ ಲೋಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮೀರಿ ಉತ್ತಮವಾದ ದ್ಯುಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುವುದರಿಂದ “ ಪರೋರಜಾಃ ” ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣವಿದೆ. ಈ ತುರೀಯಪಾದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನರಿತವನು ತೇಜಸ್ವಿಯೂ ಬ್ರಹ್ಮವರ್ಚಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೂಡಿದವನೂ ಆಗುತ್ತಾನೆ.

1 “ ಭೂಮಿರಂತರಿಕ್ಷಂ ದ್ಯೌಃ...” (ಬೃ. ಉ. ೫.೧೪.೧.)

2 ಸೃಷಾ ಗಾಯತ್ರೈತಸ್ಮಿಂಸ್ತುರೀಯೇ ದರ್ಶತೇ ಪದೇ ಪರೋ ರಜಸಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತಾ ತದ್ವೈ ತತ್ತ್ವೇ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತಂ...

(ಬೃ. ಉ. ೫.೧೪.೪.)

ಪರೋರಜಸ್ಸೆಂದು. ವರ್ಣಿತವೂ, ದರ್ಶಿತವೂ ಆದ ತುರಿಯವಾದದ ಮೇಲೆ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿತವಾಗಿದೆ. ಅದೇ ಸತ್ಯಲೋಕ. ಆದ್ದರಿಂದ ಗಾಯತ್ರಿಯು ಸತ್ಯದ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿತವಾಗಿದೆ. ಚಕ್ಷುಸ್ಸೇ ಸತ್ಯ. ಹೇಗೆಂದರೆ, ನಾನು ನೋಡಿದೆ ಎಂದು ಒಬ್ಬನೂ ನಾನು ಕೇಳಿದೆ ಎಂದು ಇನ್ನೊಬ್ಬನೂ ವಿವಾದಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ನೋಡಿದವನ ಮಾತಿಗೇ ಅಧಿಕವಾದ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವಿದೆ. ಆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಪ್ರಾಣವೇ ಶಕ್ತಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸತ್ಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ಶಕ್ತಿಯೇ ಅಧಿಕವಾದ ಸತ್ತ್ವವುಳ್ಳದ್ದೆಂದು ತಿಳಿದವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ದೇಹದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳೇ ಗಯಗಳು. ಈ ಗಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಾಣರೂಪವಾದ ಶಕ್ತಿಯು ರಕ್ಷಿಸುವುದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ಗಾಯತ್ರೀ ಎಂಬ ಹೆಸರು. ಗಾಯತ್ರಿಯೇ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೇ ಗುರುವು ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಉಪದೇಶರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಡುವ ಸಾವಿತ್ರೀ ಎಂದೂ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಯಾವನು ಈ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವನೋ ಅವನ ಪ್ರಾಣಗಳನ್ನು ಇದು ಸಂರಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ.

ವಾಕ್ಯೇ ಅನುಷ್ಟುಬ್ರೂಪದಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಕೆಲವು ಗುರುಗಳು ಅನುಷ್ಟುಬ್ರೂಪದ ಸಾವಿತ್ರಿಯನ್ನು ಪದೇಶಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಗಾಯತ್ರೀರೂಪದ ಸಾವಿತ್ರಿಯನ್ನೇ ಉಪದೇಶಿಸಬೇಕು. ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ರಿತ ಪುರುಷನು ಅತಿಪ್ರಭೂತವಾದ ದಾನವನ್ನು ಪರಿಗ್ರಹಿಸಿದರೂ ಅದು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಒಂದು ಪಾದಕ್ಕೂ ತುಲನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ಕೂಡಿದ ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪರಿಗ್ರಹಿಸುವವನು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಥಮಪಾದವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಜ್ಞಾನನಿಧಿಯಾದ ವೇದತ್ರಯವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪರಿಗ್ರಹಿಸುವವನು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಎರಡನೆ ಪಾದವನ್ನೂ, ಕೇವಲ ಪ್ರಾಣಿಜಾತವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪರಿಗ್ರಹಿಸುವವನು ಗಾಯತ್ರಿಯ ಮೂರನೆ ಪಾದವನ್ನೂ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ, ದರ್ಶಿತವೂ, ಪರೋರಜಸಾತ್ಮಕವೂ ಆದ ತುರಿಯವಾದದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದ ಪುರುಷನಿಗೆ ಲಭಿಸತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಫಲಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ಸಂಪತ್ತು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇನ್ನಾವುದೂ ಇರಲಾರದು. ಇದರ ಪೂರ್ಣರೂಪದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವು ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ.

ಗಾಯತ್ರೀತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅರಿತವನು ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ, ತನಗೆ ಗೋಚರವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಯಾವುದಾದರೂ ಪಾಪಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಅವುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ದಹಿಸಿ ತಾನು ಶುದ್ಧನೂ, ಅಜರನೂ, ಅಮರ್ತ್ಯನೂ ಆಗುತ್ತಾನೆ. ಅಗ್ನಿಯೇ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಮುಖವಾದ್ದರಿಂದ ಗಾಯತ್ರೀತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅರಿತವನು ಪಾಪಗಳನ್ನು ದಹಿಸುವ ಅಗ್ನಿಯ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ.

ಹೀಗೆ ವ್ಯಾಕೃತವೂ, ಅವ್ಯಾಕೃತವೂ ಆದ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪೂರ್ಣ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸಿರುವಂತೆ ಛಾಂದೋಗ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಇದರ ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದೆ.

ವಾಗ್ವೈ ಗಾಯತ್ರೀ, ವಾಗ್ವಾ ಇದಂ ಸರ್ವಂ ಭೂತಂ ಗಾಯತಿ ಚ ತ್ರಾಯತೇ ಚ ||

(ಛಾ. ಉ. ೩.೧೨.೧.)

ಸಕಲ ಭೂತಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನೂ ಗಾನಮಾಡುತ್ತಲೂ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಲೂ ಇರುವುದರಿಂದ ವಾಗ್ವೈವಿಯೇ ಗಾಯತ್ರಿಯೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧಳು. ಸರ್ವವ್ಯಾಪಕತ್ವ ಪಡೆದ ಈ ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನು ಉಪಾಸಿಸುವ ಕ್ರಮಗಳೆರಡು.

(೧) ಬಾಹ್ಯಪ್ರಪಂಚದೊಡನಿರುವ ತಾದಾತ್ಮ್ಯಜ್ಞಾನ.

(೨) ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾದ ಅಂತಸ್ತತ್ತ್ವದೊಡನಿರುವ ತಾದಾತ್ಮ್ಯಜ್ಞಾನ.

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಪೃಥಿವ್ಯಂತರಿಕ್ಷಾದಿ ಸಕಲ ಬಾಹ್ಯಪ್ರಪಂಚಗಳನ್ನೂ ಗಾಯತ್ರಿಯ ದ್ವಾರಾ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ತಿಳಿದು ಅವೆಲ್ಲವೂ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಕಾರಾಂತರಗಳೇ ಎಂದು ಮನನಮಾಡುವುದು. ಅಥವಾ ಪುರುಷನ ದೇಹಾಂತರ್ಗತವಾದ ತತ್ತ್ವವಿಶೇಷಗಳನ್ನೂ, ಅವೂ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಪ್ರಕಾರಾಂತರಗಳು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತಿಳಿದು ಉಪಾಸಿಸುವುದು.

ಹೀಗೆ ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಿಯೂ, ವಿಶ್ವಾತಿರಿಕ್ತವೂ ಆದ ಗಾಯತ್ರೀತತ್ತ್ವವು ನಾಲ್ಕು ಪಾದಗಳುಳ್ಳದ್ದು. ಇದರ ವರ್ಣನವೇ ಪರಮಪುರುಷನ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯ ವರ್ಣನವು.

“ ಏತಾವಾನಸ್ಯ ಮಹಿಮಾತೋ ಜ್ಯಾಯಾಗ್ಂಶ್ಚ ಪೂರುಷಃ |
ಪಾದೋಽಸ್ಯ ವಿಶ್ವಾ ಭೂತಾನಿ ತ್ರಿಪದಸ್ಯಾನ್ಮೃತಂ ದಿವಿ ”

(ಋ. ಸಂ. ೧೦.೯೦.೩.)

ಎಂಬ ಮುಕ್ತಂಹಿತಾವಾಕ್ಯದ ಯಾವ ಪರಮಪುರುಷನ ವರ್ಣನವಿದೆಯೋ ಅದೇ ಗಾಯತ್ರೀತ್ವದ ವರ್ಣನೆಯೆಂದು ಉಪನಿಷದಾದಿಗಳು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ವರ್ಣನದಲ್ಲಿ ಪರಮಪುರುಷನಿಗೂ ಗಾಯತ್ರೀಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಈ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವರ್ಣನೆಯಲ್ಲಿ ಬೃಹದಾರಣ್ಯ ಕೋಪನಿಷತ್ತಿಗೂ ಛಾಂದೋಗ್ಯೋಪನಿಷತ್ತಿಗೂ ಕೊಂಚ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ.

ಸಕಲ ಭೂತಗಳೂ, ತ್ರಯೀವಿದ್ಯೆಯೂ, ಸೃಷ್ಟಿಯೂ, ಶರೀರವೂ, ಹೃದಯವೂ, ಪರಮಸ್ತುತತ್ವತ್ವತ್ವಕವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಅಥವಾ ಗಾಯತ್ರೀತ್ವಕವಾದ ಪರಮಸ್ತುವಿನ ಒಂದು ಪಾದ. ಈ ಪಾದವು ಮೂರ್ತ, ಎಂದರೆ ಲೌಕಿಕಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಗೋಚರವಾಗತಕ್ಕದ್ದು. ಉಳಿದ ಮೂರು ಪಾದಗಳೂ ಅಜರವಾದ ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥವಾಗಿ ಅಪ್ರಾಕೃತವಾದ ರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಅಗೋಚರವಾಗಿವೆ ಎಂಬುದು ಛಾಂದೋಗ್ಯದ ವರ್ಣನೆ. ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕದ ವಿವರಣೆಯು ಸ್ಪಷ್ಟ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಿದೆ. ಮೊದಲನೆಯ ಮೂರು ಪಾದಗಳೂ ಲೋಕತ್ರಯಾತ್ಮಕವಾಗಿಯೂ ಮುಗಾದಿ ವಾಗ್ರೂಪವಾಗಿಯೂ ಪ್ರಾಣಾವಾನನ್ಯಾನರೂಪವಾಗಿಯೂ ಇವೆ. ಇವು ಮೂರ್ತ. ತುರೀಯಪಾದವು ಲೌಕಿಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಮೀರಿದ ಅಂತರಿಕ್ಷಸ್ಥವಾಗಿ ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತವಾಗಿದೆಯೆಂಬುದು ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕದ ವರ್ಣನೆ. ಇವೆರಡು ವಿವರಣೆಗಳಲ್ಲೂ ತಾತ್ವಿಕವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೂ ಇಲ್ಲ.

ಮಾಂಡೂಕ್ಯದಲ್ಲಿ ತತ್ಸಂಬಂಧವಾದ ಭಾಷ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ‘ತುರೀಯ’ ಪದವು ಪರಿಭಾಷಿಕವಾದ ಸಂಕೇತವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾದ ತತ್ತ್ವಸ್ವರೂಪವರ್ಣನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪುರುಷನ ಜಾಗ್ರದಾದ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವಾಗ ಆತ್ಮನಿಗೂ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿ¹ ಬ್ರಹ್ಮ

1 “ ಸರ್ವಂ ಹ್ಯೇತದ್ಬ್ರಹ್ಮಾಯ ಮಾತಾ ಬ್ರಹ್ಮ ಸೋಽಯ

ಮಾತಾ ಚತುಷ್ಪತ್ ”

(ಮಾ. ಉ. ೨.)

ವಸ್ತುವಿನ ಅಥವಾ ಬ್ರಹ್ಮರೂಪಿಯಾದ ಆತ್ಮನ ನಾಲ್ಕು ಅವಸ್ಥೆಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಓಂಕಾರ ದಿಂದ ಅಭಿಧೇಯನಾಗಿರುವ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೂ ಅಪರ ಬ್ರಹ್ಮವೂ ಆಗಿರುವ ಆತ್ಮನು ನಾಲ್ಕು ಪಾದಗಳುಳ್ಳವನು. ಅವುಗಳ ಸ್ವರೂಪವೇನೆಂದರೆ—

- (೧) ಜಾಗರಿತಸ್ಥಾನೋ ಬಹಿಷ್ಪ್ರಜ್ಞಃ
ಎಚ್ಚರವೆಂಬ ಸ್ಥಾನವುಳ್ಳ ಹೊರಗಿನ ಪ್ರಜ್ಞೆಯುಳ್ಳವನು.
- (೨) ಸ್ವಪ್ನಸ್ಥಾನೋಽಂತಃ ಪ್ರಜ್ಞಃ
ಸ್ವಪ್ನಸ್ಥಾನವುಳ್ಳ ಅಂತಃಪ್ರಜ್ಞನು.
- (೩) ಸುಷುಪ್ತಸ್ಥಾನ ಏಕೇಭೂತಃ
ಕನಸನ್ನೂ ಕಾಣದೆ ಪ್ರಜ್ಞಾನಘನವಾದ ಸುಷುಪ್ತಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಾಜ್ಞನು.
- (೪) ನಾಂತಃ ಪ್ರಜ್ಞಂ, ನ ಬಹಿಷ್ಪ್ರಜ್ಞಂ, ನೋಭಯತಃ
ಪ್ರಜ್ಞಂ... ಅದೃಷ್ಟಮವ್ಯವಹಾರ್ಯಂ..... ಶಾಂತಂ ಶಿವಮದ್ವೈತಂ ಚತುರ್ಥಂ ಮನ್ಯಂತೇ ಸ ಆತ್ಮಾ ಸ ವಿಜ್ಞೇಯಃ—

ಅಂತಃ ಪ್ರಜ್ಞನಲ್ಲದವನೂ, ಬಹಿಷ್ಪ್ರಜ್ಞನಲ್ಲದವನೂ ಲೌಕಿಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕದವನೂ ಶಾಂತನೂ, ಶಿವನೂ ಆದ ಆತ್ಮನು ತುರೀಯನು. ಲೋಕಕ್ಕೆ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತಿರುವ ಮೂರು ಪಾದಗಳನ್ನೂ ಮೀರಿ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಸ್ವರೂಪವುಳ್ಳವನೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಇದೇ ಆತ್ಮನನ್ನು ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ತಾನು ಲೋಕಕ್ಕೆಲ್ಲ ಸಾಕ್ಷಿ, ಆದರೆ ಲೋಕದ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಗೋಚರನಾಗದವನು, ತಾನು ಸಕಲವನ್ನೂ ಕೇಳತಕ್ಕವನು ಆದರೆ, ಲೋಕದ ಶ್ರವಣಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸಿಲುಕದವನು ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸಿದೆ. ¹

ಇದೇ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿಯೂ ಗಾಯತ್ರೈತ್ಯಕವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮದ ಸ್ವರೂಪವರ್ಣನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕು. ಆಮ್ರಾಕೃತವೂ,

1 “ಅದೃಷ್ಟೋ ದೃಷ್ಟಾಕೃತಃ ಕ್ರೋಧಾತ್ಮತೋ ಮುಕ್ತಾಃ
ವಿಜ್ಞಾತೋ ವಿಜ್ಞಾತಾ...”

ಅಲೌಕಿಕವೂ ಆದ ತತ್ತ್ವವಿಶೇಷವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ತುರೀಯ ಪದವನ್ನು ಇದೇ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

“ ಏಷ ಸ್ಯ ಭಾನುರುದಿಯರ್ತಿ ”¹ ಎಂಬ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಆದಿತ್ಯನ ಗತಿವರ್ಣನವಿದೆ. ಅವನ ರಥದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ವಿಧವಾದ ಅನ್ನವಿದೆ. ಮೂರು ವಿಧಗಳು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಗೋಚರವಾಗತಕ್ಕವು. ಇವನ್ನು ಮೀರಿ ಮಾಧುರ್ಯವುಳ್ಳದ್ದೂ (ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಧು ವೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ) ಅಪ್ರಾಕೃತವೂ ಆದ ತುರೀಯಾನ್ನವೂ (ನಾಲ್ಕನೆಯದು) ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದೆ. ನಾಲ್ಕನೇ ಭಾಗದ ಮಧುರೂಪವಾದ ಅನ್ನವು ಸ್ವಪ್ರಭೆಯಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತ ಮೊದಲಿನ ಮೂರು ವಿಧವಾದ ಅನ್ನಗಳಿಗಿಂತಲೂ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಆದಿತ್ಯಾಂತರ್ಗತನಾದ ಹಿರಣ್ಮಯಪುರುಷನ ಪ್ರಭೆಯು ಕೇವಲ ಸೂರ್ಯನ ಪ್ರಭೆಗಿಂತಲೂ ಅತಿಶಯವಾದ ಕಾಂತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವಂತೆ ಮಧ್ವಾತ್ಮಕವಾದ ಈ ಅನ್ನದ ಪ್ರಭೆಯೂ ಅತಿಶಯವಾದ ಕಾಂತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ.

“ ಸ್ವರ್ಭಾನೋರಥ .. ” (5.40 6) ಎಂಬಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ನಾಲ್ಕು ವಿಧವಾದ ತಮಸ್ಸನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿ ಅದರಿಂದ ಆವೃತಗಳಾದ ಪ್ರಭಾವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ಅತ್ರಿ ಋಷಿಯು ಅರಿತನು ಎಂದಿದೆ. ಇದು ಸೂರ್ಯಪ್ರಭೆಯ ವರ್ಣನೆ. ಎಂದರೆ, ಸೂರ್ಯನ ಸ್ವರೂಪವು ಪ್ರಪಂಚದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಂದೇ ವಿಧವಾದುದು. ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಬೀಳತಕ್ಕಪ್ರಭೆಯು ಲೋಕಸಾಧಾರಣವಾದುದು. ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅತಿಶಯವಾದ ಪ್ರಭಾವಿಶೇಷವು ಸಾಧಾರಣವಾದ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರಸಹಾಯವೂ ತತ್ಪ್ರೀತಿರತನಾದ ಧ್ಯಾನವಿಶೇಷವೂ ಅವಶ್ಯವಾಗಿರು

1 ಏಷ ಸ್ಯ ಭಾನುರುದಿಯರ್ತಿ ಯುಷ್ಮತೇ ರಥಃ ಪರಜ್ಞಾ

ದಿವೋ ಅಸ್ಯ ಸಾನವಿ |

ಪೃಕ್ವಾಸೋ ಅಸ್ಮಿನ್ನಿಥುನಾ ಅಧಿತ್ರಯೋ ದೃತಿಸ್ತುರೀಯೋ

ಮಧುನೋ ವಿ ರಶ್ಮತೇ ||

(ಋ. ಸಂ. ೪.೪೫.೧.)

ತ್ತದೆ. ಇದರಂತೆಯೇ, ತಮೋರೂಪದ ಅಜ್ಞಾನವೆಂದಾಗಲಿ, ಅಜ್ಞಾನ ರೂಪದ ತಮಸ್ಸೆಂದಾಗಲಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿದರೆ, ಆಗ ತುರೀಯಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅದಿತ್ಯನ ದಿವ್ಯಪ್ರಭೆಯನ್ನರಿಯಲು ತುರೀಯ ಮಂತ್ರದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯವೆಂಬ ತಾತ್ಪರ್ಯವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆಯೇ, ಚಮೂಷ ಚೈತ್ರೇನಃ ಶಕುನೋ ಎಂಬ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಲೋಕದ ಸ್ತುತಿಯಿದೆ. ಅಂತರಿಕ್ಷವನ್ನು ಸೇವಿಸತಕ್ಕ ಸೋಮನು ಸೂರ್ಯಲೋಕವನ್ನೂ ಮೀರುವ ಚಂದ್ರಲೋಕವನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತ ಸ್ವಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದನು ಎಂಬುದು ಮಂತ್ರದ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಇದೇ ಚಂದ್ರಲೋಕವು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಧವಾಗಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ಇದು ಅಪ್ರಾಕೃತವಾದ ದಿವ್ಯಲೋಕವೆಂದು ತೋರಿಸಲು ಸಾಯಣರು ಸೂರ್ಯಲೋಕಸ್ಯೋಪರಿ ವರ್ತಮಾನೇ ಎಂದು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿಯೂ ತುರೀಯ ಪದವು ಚಂದ್ರನ ದಿವ್ಯಧಾಮವನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುತ್ತ ವಿಶೇಷಾರ್ಥವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅಲೌಕಿಕವಾದ ಪರತತ್ತ್ವವನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸಲು “ತುರೀಯ” ಪದದ ಪ್ರಯೋಗವಿದೆ.

ತುರೀಯ (ನಾಲ್ಕನೇ) ಭಾಗವು ವಿಶ್ವದ ಉಳಿದ ಮೂರು ಭಾಗಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಮೀರಿದುದು ಎನ್ನುವಾಗ ಅವಕ್ಕಿಂತಲೂ ಭಿನ್ನವಾದುದು ಎಂದರ್ಥಮಾಡಬಾರದು. ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವವು ಪ್ರಾಕೃತವಾದ ವಿಶ್ವವನ್ನೆಲ್ಲ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅತೀತವಾಗಿದೆಯೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ. “ಒಂದೇ ಅದವುರುಷತತ್ತ್ವವು ವಿಶ್ವವನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ದಶಾಂಗುಲಪರಿಮಾಣದಷ್ಟು ಅತೀತವಾಗಿ ಸಂತಿತು” ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಣವ, ಗಾಯತ್ರೀ ಮತ್ತು ಪರಂಜ್ಯೋತಿ.

ಹೃತ್ಪಂಡರೀಕದಲ್ಲಿದ್ದು ಅನ್ನವನ್ನು ಭುಜಿಸುತ್ತಿರುವ ಪುರುಷನೇ ಸರ್ವಭಕ್ಷಕನೂ, ಕಾಲಾತ್ಮನೂ ಮತ್ತು ಆದಿತ್ಯರೂಪಿಯೂ ಆದ ದಿವ್ಯ ಜ್ಯೋತಿ. ಹೃತ್ಪಂಡರೀಕವಾವುದು ಇದರ ಸ್ವರೂಪವೇನು ಎಂದರೆ, ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾದ ಆಕಾಶವೇ ಹೃತ್ಪಂಡರೀಕ. ನಾಲ್ಕು ಮುಖ್ಯದಿಕ್ಕುಗಳೂ, ನಾಲ್ಕು ಉಪದಿಕ್ಕುಗಳೂ ಆಕಾಶಾತ್ಮಕವಾದ ಪುಷ್ಕರದ ದಳಗಳು. ಪುಷ್ಕರಸ್ಥನಾದ ಆತ್ಮನೂ ಆಕಾಶಸ್ಥನಾದ ಆದಿತ್ಯನೂ ಪರಸ್ಪರ ಅಭಿಮುಖರು. ಭೂಃ, ಭುವಃ, ಸ್ವಃ ಎಂಬ ವ್ಯಾಹೃತಿಗಳಿಂದಲೂ, ಅಕ್ಷರವೂ ಒಂಕಾರರೂಪವೂ ಆದ ಪ್ರಣವದಿಂದಲೂ ಮತ್ತು “ತತ್ಸವಿತುರ್ವರೇಣ್ಯಂ” ಎಂಬ ಸಾವಿತ್ರೀರೂಪವಾದ ಗಾಯತ್ರೀಪಠನಿಂದಲೂ ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಅನುಸಂಧಾನಮಾಡಬೇಕು ಎಂದುಪದೇಶಿಸಿದೆ ¹

ಭೂಃ, ಭುವಃ, ಸ್ವಃ ಎಂಬ ವಿಭಾಗವು ಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ಬ್ರಹ್ಮನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವಂತೆಯೇ ಪ್ರಣವ ಮತ್ತು ಗಾಯತ್ರೀ ಸ್ವರೂಪಗಳನ್ನೂ ವರ್ಣಿಸುತ್ತದೆ. ಬ್ರಹ್ಮವು ಸಾಧ್ಯ, ಪ್ರಣವ ಮತ್ತು ಗಾಯತ್ರಿಗಳು ಸಾಧನಗಳೆಂಬ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ, ಉಪಾಸ್ಯ ಮತ್ತು ಉಪಾಸನಸಾಧನ ಎಂಬ ವಿಭಾಗದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಹೇಳಿದೆ. ಆದರೆ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಸಾಧ್ಯ ಮತ್ತು ಸಾಧನ ಎರಡೂ ಒಂದೇ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದು ಶ್ರುತಿಯು ಉಪದೇಶಿಸುತ್ತದೆ.

ಜ್ಯೋತೀರೂಪದ ತತ್ತ್ವವನ್ನರಿಯಲು ಜ್ಯೋತೀರೂಪದ ಸಾಧನದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬಂಶವನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಈ ಸಾಧನವು ಧ್ಯಾನರೂಪವಾದುದು ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾದ ಪರತತ್ತ್ವದ ಜ್ಯೋತಿಯ ಸ್ವರೂಪವೇನು? ಸಾಧನವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯ ಮತ್ತು ಪ್ರಣವದ

1 ಅಥ ಯ ಏಷೋಽನ್ತರೇ ಹೃತ್ಪುಷ್ಕರ ಏವ | ಅರ್ನಾಗ್ನಿಹರತ
ಏತೌ ಪ್ರಾಣಾದಿತ್ಯೌಃ ಏತಾ ಉಪಾಸೀತೋಮಿತ್ಯೇತದಕ್ಷರೇಣ ವ್ಯಾ
ಹೃತಿಭಿಃ ಸಾವಿತ್ರಾಃ ಚೇತಿ ||

ಜ್ಯೋತಿಯ ಸ್ವರೂಪವಾವುದು ಮತ್ತು ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯನ್ನರಿಯುವ ಧ್ಯಾನದ ಕ್ರಮವೇನು? **ತತ್ಸುನಿತುಃ ಎಂಬ ಮಹಾಮಂತ್ರವೊಂದರಿಂದಲೇ** ಈ ಸಾಧ್ಯ, ಸಾಧನ ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನ ಎಂಬ ಮೂರು ರೂಪಗಳೂ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು ಎಂದು ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು ಸದ್ಯಃ ಅವಶ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಅಗ್ನ್ಯಾದಿ ಜ್ಯೋತಿತ್ರಯವನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಮೂರು ಲೋಕಗಳ ವರ್ಣನವನ್ನೂ ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ವಿಶ್ವಪ್ರಭುವಿಗೆ **ಕೇಶೀ,¹ ತ್ರಯಃ ಕೇಶಿನಃ** ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಶೇಷಣಗಳ ಔಚಿತ್ಯವನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದೆ. “ಯತ್ರ ಜ್ಯೋತಿರಜಸ್ರಂ”.. (9.113.7) ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ಬ್ರಹ್ಮನ ಸ್ತುತಿಯಿದೆ. ಇಂಥ ಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವು ಭೂಃ, ಭುವಃ, ಸ್ವಃ ಎಂಬ ಮೂರು ಲೋಕಗಳಲ್ಲೂ ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು ಮತ್ತು ಆದಿತ್ಯ ಎಂಬ ಮೂರು ರೂಪಗಳಲ್ಲೂ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಮೇಲಿನ ವಾಕ್ಯಗಳ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಈ ಮೂರು ಜ್ಯೋತಿಗಳೂ ನಾನ್ಮಾಂತರಗಳಿಂದಲೂ ನಿರ್ದೇಶಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು, ಆದಿತ್ಯ ಎಂದು ಕೆಲವರೂ, ಕಾಲ, ಪ್ರಾಣ, ಅನ್ನ ಎಂದು ಕೆಲವರೂ, ಬ್ರಹ್ಮ, ರುದ್ರ, ವಿಷ್ಣು ಎಂದು ಕೆಲವರೂ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿ ಉಪಾಸನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.²

ಪರಂಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ಸರಬ್ರಹ್ಮವು ಯಾವ ರೀತಿ ಅಗ್ನ್ಯಾದಿ ಜ್ಯೋತೀರೂಪದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಮಿತವಾಗಿದೆಯೆಂದು ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿ ವ್ಯಾಪ್ತಾತ್ಮಕವಾದ ಪ್ರಣವನ್ನೂ ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು ಮತ್ತು

1 ಕೇಶ್ಯಗ್ನಿಃ ಕೇಶೀ ವಿಷಂ ಕೇಶೀ ಬಿಭರ್ತಿ ರೋದಸೀ |

ಕೇಶೀ ವಿಶ್ವಂ ಸ್ವದ್ಯೋಶೇ ಕೇಶೀದಂ ಜ್ಯೋತಿರುಚ್ಯತೇ ||

(ಮು. ಸಂ. ೧೦.೧೩೬.೧.)

2 ಅಗ್ನಿರ್ವಾಯುರಾದಿತ್ಯಃ ಕಾಲೋ ಯಃ ಪ್ರಾಣೋಽನ್ನಂ

ಬ್ರಹ್ಮಾ ರುದ್ರೋ ವಿಷ್ಣುರಿತ್ಯೇನೈವೈವಮಭಿಧ್ಯಾಯಂತಿ

(ಮೈತ್ರೈಯನಿಷತ್. ೪.೫.)

ಆದಿತ್ಯರೂಪವಾದ ಜ್ಯೋತಿಗಳಿಗೆ ಆಧಾರವಾದ ಭೂಮ್ಯಾದಿ ಲೋಕ ತ್ರಯಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿತವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಅನೇಕ ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಪ್ರಣವವು ಪರಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲದೆ ತದ್ವಿನ್ನೆಲ್ಲ ಎಂಬುದೂ ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಪ್ರಣವಾತ್ಮಕವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೇ ಮೂರು ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ ತತ್ತದ್ವೇಶಕಾಲೀನವಾದ ಮತ್ತು ಸ್ವರೂಪಾನುಗುಣವಾದ ನಾನಾಂತರಗಳಿಂದ ಕರೆಯಲ್ಪಡುವುದೂ, ಸಾವಿತ್ರಾಶ್ರಯವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯಿಂದ ಪರಬ್ರಹ್ಮರೂಪಾತ್ಮಕವೆಂದು ಸ್ತುತವಾಗಿರುವುದೂ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ವಿವೃತವಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ವ್ಯಾಹೃತ್ಯಾತ್ಮಕವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯೂ ವ್ಯಾಹೃತ್ಯಾತ್ಮಕವಾದ ಪ್ರಣವವೂ ಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾದ ಒಂದೇ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವದ ನಾನಾಂತರಗಳು ಎಂಬುದೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಜ್ಯೋತೀರೂಪನೂ, ಆದಿತ್ಯಾಶ್ರಯನೂ ಆದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಓಂಕಾರರೂಪವಾದ ಪ್ರಣವವೇ ಆತ್ಮ. ಪ್ರಣವದ ಅವಯವಗಳು ಮೂರು.¹ ಅ, ಉ ಮತ್ತು ಮ. ಪ್ರಣವದ ಅ, ಉ, ಮ ಎಂಬ ಅವಯವಗಳಿಂದಲೇ ಸಕಲ ಪ್ರಪಂಚಗಳೂ ಓತಪ್ರೋತಗಳಂತೆ ಹೆಣೆದುಕೊಂಡಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿಶ್ವಾತ್ಮನಾದ ಆದಿತ್ಯನನ್ನು ಪ್ರಣವಾತ್ಮನೆಂದುಪಾಶಿಸಬೇಕು.

ಮೂರ್ತರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಣವಾತ್ಮನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನ ಪ್ರಕಾರವು ಮೂರು ವಿಧವಾಗಿದೆ. ಇವನ್ನೇ ಅವನ ಅವಯವಗಳೆಂದೂ ಕರೆಯಬಹುದು. (ಮೈ. ಉ. ೬.೫)

ಸ್ತ್ರೀ	ಪುಮಾನ್	ನವುಂಸಕ	ಲಿಂಗಾತ್ಮಕ ವಿಭಾಗ
ಅಗ್ನಿ	ವಾಯು	ಆದಿತ್ಯ	ಪ್ರಕಾಶಾತ್ಮಕ
ಬ್ರಹ್ಮ	ರುದ್ರ	ವಿಷ್ಣು	ಅಧಿಪತಿರೂಪ
ಗಾರ್ಹಪತ್ಯ	ದಕ್ಷಿಣಾಗ್ನಿ	ಆಹವನೀಯ	ಮುಖಾತ್ಮಕ

1 "....ತದ್ಬ್ರಹ್ಮ ತಜ್ಞೋತಿಃ....ಸ ಆದಿತ್ಯಃ ಸವಾ ಏಷ ಓಮಿತ್ಯೇ ತದಾತ್ಮಾ ಭವತ್ ಸ ತ್ರೇಧಾತ್ಮಾನಂ ವ್ಯಕುರ ತಾ ಓಮಿತಿ ತಿಸ್ರೋ ಮಾತಾ, ಏತಾಭಿಃ ಸರ್ವಮಿದಂ ಓತಂ ಪೂತಂ ಚ.."

ಋಕ್	ಯಜುಃ	ಸಾಮ	ವಿಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕ
ಭೂಃ	ಭುವಃ	ಸ್ವಃ	ಲೋಕಾತ್ಮಕ
ಭೂತ	ವರ್ತಮಾನ	ಏವಿಷ್ಯತ್	ಕಾಲಾತ್ಮಕ
ಪ್ರಾಣ	ಅಗ್ನಿ	ಸೂರ್ಯ	ಪ್ರತಾಪರೂಪ
ಅನ್ನ	ಆಪಃ	ಚಂದ್ರಮಾಃ	ವೃದ್ಧಿರೂಪ
ಬುದ್ಧಿ	ಮನಃ	ಅಹಂಕಾರ	ಚೈತನ್ಯರೂಪ
ಪ್ರಾಣ	ಅಪಾನ	ವ್ಯಾನ	ಪ್ರಾಣರೂಪ

ಬ್ರಹ್ಮದ ಅವಯವಗಳೇ ಪ್ರಾಣವದ ಅವಯವಗಳು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಪ್ರಾಣವರೂಪದಿಂದ ಉಪಾಸಿಸಬೇಕು. ಸಕಲ ಜಗತ್ತೂ ಪ್ರಾಣವಾವಯವಗಳಾದ ವ್ಯಾಹೃತಿಸ್ವರೂಪವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ, **ತತ್ಸವಿತುಃ** ಎಂಬ ಸವಿತೃದೇವತಾ ಪ್ರಾರ್ಥನಾರೂಪವಾದ ಮಂತ್ರದಿಂದಲೇ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಆರಾಧಿಸಬೇಕು.

ಈ ರೀತಿಯಾದ ವಿವರಣದಲ್ಲಿ ಎರಡಂಶಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಪೃಥಿವ್ಯಾದಿ ಲೋಕತ್ರಯವೂ ಭೂರಾದಿವ್ಯಾಹೃತಿಗಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾದವೆಂದೂ, ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಗಾಯತ್ರಾತ್ಮಕವಾದ ವ್ಯಾಹೃತಿಗಳಿಂದಲೇ ಬ್ರಹ್ಮೋಪಾಸನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಇದು ಹೇಗೆಂದರೆ—

ಪ್ರಥಮದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವವು ಅವ್ಯಾಕೃತವಾಗಿದ್ದಿತು. ಸತ್ಯಾತ್ಮಕನೂ, ಪ್ರಜಾಪತಿಯೂ ಆದ ಪರಮಪುರುಷನು ತಪಸ್ಸನ್ನಾಚರಿಸಿ ಭೂಃ, ಭುವಃ, ಸ್ವಃ (ಪೃಥ್ವಿ, ಅಂತರಿಕ್ಷ, ಆದಿತ್ಯಲೋಕ) ಎಂದು ವ್ಯಾಹರಿಸಿದನು. ಇದೇ ಪ್ರಜಾಪತಿಯ ಪ್ರಪಂಚಾತ್ಮಕವಾದ ಸ್ಥೂಲರೂಪ. ಆದಿತ್ಯಲೋಕವೇ ಈ ರೂಪದ ಶಿರಸ್ಸು. ಅಂತರಿಕ್ಷವೇ ನಾಭಿ. ಪೃಥ್ವಿಯೇ ಪಾದಗಳು. ಸರ್ವವನ್ನೂ ವೀಕ್ಷಿಸಲು ಸಾಧನವಾದ ಚಕ್ಷುಸ್ಸೇ ಆದಿತ್ಯರೂಪ. ಇವನನ್ನು ಉಪಾಸಿಸುವ ಕ್ರಮ.

“ ತತ್ಸವಿತುರ್ವರೇಣ್ಯಮಿತ್ಯಸೌ ವಾ ಆದಿತ್ಯಃ ಸವಿತಾ...

ಆಹುರ್ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿನಃ ”

ಅತ್ಯಂತ ಪೂಜ್ಯವಾದ ಸವಿತೃವಿನ ತೇಜಸ್ಸು ಉಪಾಸ್ಯ. ಸ್ವರ್ಗಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುವ ಆದಿತ್ಯನೇ ಸವಿತೃ. ಆತ್ಮಾನುಸಂಧಾನ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಪುರುಷನು ಸವಿತೃವಿನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನರಿತು ಉಪಾಸಿಸಬೇಕು.

ಭರ್ಗೋ ದೇವಸ್ಯ ಧೀಮಹೀತಿ ಸವಿತಾ ವೈ ದೇವಃ....

ಇತ್ಯಾಹು ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿನಃ ||

ಸವಿತೃವಿನ ಭರ್ಗವನ್ನು ನಾವು ಅರಿಯೋಣ, ಮತ್ತು ಉಪಾಸಿಸೋಣ ಸವಿತೃವೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮ, ಇದರ ಅನುಸಂಧಾನಮಾಡಬೇಕು.

ಧಿಯೋ ಯೋ ನಃ ಪ್ರಚೋದಯಾತ್ ಇತಿ ಬುದ್ಧಯೋ

ವೈ ಧಿಯಃ ||

ಅದೇ ಸವಿತೃವು ನಮಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನಂಟುಮಾಡಲಿ. ಸವಿತೃವಿನ ಭರ್ಗವನ್ನರಿಯಲು ನಮಗೆ ಚೈತನ್ಯವನ್ನಂಟುಮಾಡಲಿ ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಬೇಕೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮನಾದಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಮೈತ್ರೈಯಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತತ್ಸನಿತುಃ ಎಂಬ ಋಕ್ಕಿನ ನಿರ್ವಚನರೂಪವಾದ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದೆ.

“ ಸರ್ವನೋಂಕಾರ ಏವ ” ವಿಶ್ವವೆಲ್ಲ ಒಂಕಾರಮಯ, ಎಂಬ ಮಾಂಡೂಕ್ಯೋಪನಿಷತ್ತಿಗೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತ “ನಾಮರೂಪಗಳಿಂದ ನಿರ್ದೇಶಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಯಾವ ಯಾವ ವಸ್ತುಗಳು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅಭಿಧೇಯವಾಗಿರುವುವೋ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಒಂಕಾರಮಯವೇ ಆಗಿವೆ. ನಿರ್ದೇಶನಮಾಡುವ ಕ್ರಮವೂ ಒಂಕಾರವೇ. ಅಭಿಧಾನ ಮತ್ತು ಅಭಿಧೇಯ ಎಂಬ ಸಾಧನರೂಪದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಯಬರುವುದರಿಂದ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೂ ಒಂಕಾರ. ಪರಾಪರ ಬ್ರಹ್ಮರೂಪವಾದ ಓಂ ಎಂಬ ಅಕ್ಷರದ ಉಪಾಖ್ಯಾನವು ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧನವಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಪ್ರಣವಕ್ಕೂ ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕೂ ಇರುವ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ.¹ ತೈತ್ತಿರೀಯೋಪನಿಷದ್ವಾಕ್ಯವು ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವಿಶದವಾದ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತದೆ.

ತಸ್ಯೈತಸ್ಯ ಪರಾಪರಬ್ರಹ್ಮರೂಪಸ್ಯ ಅಕ್ಷರಸ್ಯ ಓಮಿತ್ಯೇತಸ್ಯೋಪ
ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮ್ |

“ ಓಮಿತಿ ಬ್ರಹ್ಮ | ಓಮಿತೀದಗ್ಂ ಸರ್ವಂ....

ಬ್ರಹ್ಮೈವೋಪಾನ್ಮೋತಿ ”

(ತೈ. ಉ. ೧.೮.)

ಓಂ (ಪ್ರಣವ) ಎಂಬುದೇ ಬ್ರಹ್ಮ. ವಿಶ್ವವೆಲ್ಲವೂ ಓಂನುಯ. ಅದೇ ಅನುಕರಣ. ಸಾಮಗಾನಮಾಡುವವರೂ, ಅಧ್ಯಯ್ಯಾಧಿದಿಗಳೂ ಇದ ರಿಂದಲೇ ಪ್ರತಿಗರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಪಡೆಯೋಣ ಎಂದು ವೇದಾಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾಡ ತಕ್ಕವನು ಓಂಕಾರೋಚ್ಚಾರಣದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನೇ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಓಂ ಎಂದರೆ ಪರಮಾತ್ಮನು. ಇದರ ಧ್ಯಾನರೂಪದಲ್ಲಿ ಇದರ ಉಚ್ಚಾರಣೆ ಯಿಂದ ಪರಮಾತ್ಮನ ಪ್ರಾಪ್ತಿ.

ಓಂಕಾರ ರೂಪವಾದ ಪ್ರಣವವು ಅಮೃತವೂ ಅಭಯಾತ್ಮಕವೂ ಆಗಿದೆ. ದೇವತೆಗಳೂ ಇದರ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಪಡೆದು ಅಮೃತತ್ವವನ್ನೂ ಅಭಯವನ್ನೂ ಪಡೆದರು. ಯಾರು ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತು ಓಂಕಾರ ರೂಪ ವಾದ ಸ್ವರದ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವರೋ ಅವರು ಅಮೃತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅಭಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ¹ ಎಂದು ಛಾಂದೋಗ್ಯವು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದೆ.

“ಯುಜ್ಜಾತೇ ಮನ ಉತ ಯುಜ್ಜಾತೇ” ಎಂಬ ಋಜ್ಞನ್ತ್ರದಿಂದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿರುವ ಚಿತ್ತಸ್ಥಿತಿಯೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನಾತ್ಮಕವಾದ ಜ್ಞಾನಾ ನ್ವೇಷಣೆಯೂ ಪ್ರಣವದ ಪ್ರಭಾವದ ಮೂಲಕ ಹೇಗೆ ಲಭ್ಯ, ಅದನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಪ್ರಕಾರವೇನು ಎಂದರೆ,

ಪ್ರಣವವೇ ಧನುಸ್ಸು. ಆತ್ಮನೇ ಬಾಣ. ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಲಕ್ಷ್ಯ. ಅದನ್ನು ಎಚ್ಚರತಪ್ಪದೆ ಹೊಡೆಯಬೇಕು. ಬಾಣದಂತೆ ತನ್ಮಯವಾಗಬೇಕು. ಬಾಣವು ಗುರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಸೇರಲು ಧನುಸ್ಸು ಹೇಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿರು ವುದೋ ಅದರಂತೆ ಆತ್ಮನೆಂಬ ಬಾಣವು ಅಕ್ಷರವೆಂಬ ಗುರಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರು

1 ಸ ಯ ಏತದೇವಂ ವಿದ್ವಾನಕ್ಷರಂ ಪ್ರಣೌತ್ಯೇತದೇವಾನ್ಮರಂ
ಸ್ವರಮನ್ಯುತಮಥಯಂ ಪ್ರವಿಶತಿ... ||

(ಛಾ. ಉ. ೧.೪.೫.)

ವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಣವವು ಸಾಧಕವಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಧ್ಯಾನಸಾಧನವಾದ ಪ್ರಣವದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿದೆ. ¹

ಪ್ರಣವದ ಅವಯವಗಳೂ, ಗಾಯತ್ರಿಯ ಅವಯವಗಳಾದ ಭೂಃ, ಭುವಃ, ಸ್ವಃ ಎಂಬ ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ನಿರ್ದೇಶಿಸುವುವೂ ಆದ ಅ, ಉ, ಮ ಎಂಬ ಮೂರು ಮಾತೃಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಪರಮಪುರುಷನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುವ ಪುರುಷನು ಅದಿತ್ಯನ ತೇಜಸ್ವಿನೊಡನೆ ಐಕ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಸರ್ಪವು ತನ್ನ ಪೊರೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಶುದ್ಧವಾಗುವಂತೆ ಇಂಥ ಉಪಾಸಕನೂ ಸಹ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತನ್ನ ಪಾಪವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಪೂತಾತ್ಮನಾಗುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಸಾಮಗಾನದ ಮೂಲಕ ಬ್ರಹ್ಮ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ. ಚೇತನಾತ್ಮಕವಾದ ಸಕಲ ಜೀವಘನ ಕ್ಷಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮನೂ ಹೃದಯಾಂತರ್ಗತನೂ ಆದ ಪರಮಾತ್ಮನ ದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ²

ಈ ರೀತಿ ಉಪಾಸನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಪುರುಷನು ಋಕ್ಕುಗಳಿಂದ ಈ ಲೋಕವನ್ನೂ, ಯಜುಸ್ಸಿನಿಂದ ಅಂತರಿಕ್ಷವನ್ನೂ ಸಾಮಗಳಿಂದ ಕವಿಗೋಚರವಾದ ಅದಿತ್ಯಲೋಕವನ್ನೂ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಇವುಗಳೆಲ್ಲದರ ಸಮನ್ವಯರೂಪವಾದ ಓಂಕಾರದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಶಾಂತವೂ ಜರೆಯಲ್ಲದ್ದೂ ಮರಣರಹಿತವಾದದ್ದೂ ಭಯರಹಿತವಾದದ್ದೂ ಮತ್ತು ಪರಾತ್ಪರವಾದುದೂ ಆದ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ³

1 ಪ್ರಣವೋ ಧನುಃ ಶರೋಹ್ಯಾತ್ಮಾ ಬ್ರಹ್ಮ ತಲ್ಲಕ್ಷ್ಮ ಮುಚ್ಯತೇ |
ಅಪ್ರಮತ್ತೇನ ವೇದಧವ್ಯಂ ಶರವತ್ತನ್ಮಯೋ ಧವೇತ್ ||

(ಮು. ಉ. ೨.೨.೪)

2 ಯಥಾ ಪಾದೋದರಸ್ತ್ವಚಾ ವಿನಿರ್ಮುಚ್ಯತ ಏವಂ ಹ ವೈ ಸ
ಪಾಪ್ಮನಾ ವಿನಿರ್ಮುಕ್ತಃ ಸ ಸಾಮಭಿಶುನ್ಮೀಯತೇ ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕಂ ||

(ಪ್ರಶ್ನ. ೫. ೫.)

3 ಋಗ್ಗಿರೇತಂ ಯಜುರ್ಭಿರಂತರಿಕ್ಷಂ ಸಾಮಭಿರೈತ್ಯತಮಯೋಃ
ವೇದಯಂತೇ |

ತಮೋಬ್ರಾಹ್ಮೀರೇಣೈವಾಯತನೇನಾಸ್ತೇತಿ ವಿದ್ವಾನ್
ಯತ್ತಚ್ಛಾಂತ ಮಜರಮಮೃತಮಥಯಂ ಪರಂ ಚೇತಿ ||

(ಪ್ರ. ಉ. ೫. ೭.)

ಹೀಗೆ ಗಾಯತ್ರಿಗೂ ಪ್ರಣವಕ್ಕೂ ಸಮಾನಾರ್ಥವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದಂತಾಗಿದೆ. ವ್ಯಾವಹಾರಿಕದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪ್ರಣವವು ವೂರ್ವ, ಗಾಯತ್ರಿಯು ಪಶ್ಚಾತ್ ಎಂಬ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯ ಕಾಲಕ್ರಮವು ತಿಳಿಸಿದ್ದರೂ ಎರಡರ ಸ್ವರೂಪ ಪ್ರಭಾವಗಳೂ ಒಂದೇ ಆಗಿವೆ.

ಬ್ರಹ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾಧನವಾದ ಪ್ರಣವ ಮತ್ತು ಗಾಯತ್ರೀ ಇವೆರಡೂ ಬ್ರಹ್ಮರೂಪಗಳೇ ಆಗಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಸವಿತೃವೆಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟನಾಗಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮನ ಲೌಕಿಕ ಪ್ರಭೇದರೂಪಗಳೂ, ಪ್ರಣವ ಮತ್ತು ಗಾಯತ್ರಿಗಳ ಸಮಾನಾರ್ಥವಾಗಲೂ ಆದ ವ್ಯಾಹೃತಿಗಳ ಸ್ವರೂಪವೇನು ಅವುಗಳ ಪ್ರಭೇದಗಳೆಷ್ಟು, ಪ್ರಣವಾತ್ಮಕವೂ ಗಾಯತ್ರಾತ್ಮಕವೂ ಆದ ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಹೃತಿಗಳ ಸಾಧಕಸ್ವರೂಪವೇನು ಮುಂತಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು.

ಪ್ರಣವಾರ್ಥವಾಗಲಾದ ಅ, ಉ, ಮ ಎಂಬ ಅಕ್ಷರಗಳು ಪುಂ, ಸ್ತ್ರೀ, ನಪುಂಸಕಾದಿ ಅನೇಕ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣಿತವಾಗುವ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಮೈತ್ರೈಸನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯಾದ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ತೈತ್ತಿರೀಯೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲೂ ಕೊಂಚ ವ್ಯತ್ಯಾಸಮಾಡಿ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಆದರೆ, ತೈತ್ತಿರೀಯೋಪನಿಷತ್ತಿನ ವಿಭಾಗಗಳು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕಜ್ಞಾನದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ, ಉಪಾಸನಾದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಬಹಳ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದಿವೆ. ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರೂ ಈ ವಿಭಾಗಗಳಿಗೆ ಉಪಾಸನಾದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಬಹಳ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಸ್ವಾರಾಜ್ಯವೆಂಬ ಫಲವನ್ನು ಕೊಡುವ ವ್ಯಾಹೃತಿರೂಪವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಅಂತತಃ ಉಪಾಸನೆಮಾಡುವ ಕ್ರಮವೇನೆಂದರೆ.

ಭೂಃ, ಭುವಃ, ಸುವಃ ಎಂಬ ಮೂರು ಅಂಗರೂಪವಾದ ವ್ಯಾಹೃತಿಗಳು. ನಾಲ್ಕನೆಯ **ಮಹಃ** ಎಂಬ ವ್ಯಾಹೃತಿಯನ್ನು ಮಾಹಾಚಮಸ್ವನು ತಿಳಿದನು. ¹ (ಋಷಿಯ ನಾಮಸ್ಮರಣೆಯೂ ಉಪಾಸನಾಂಗ). **ಮಹಃ** ಎಂಬ ನಾಮಾಂಕಿತವಾದ ಈ ವ್ಯಾಹೃತಿಯೇ ಮಹತ್ತಾದ ಬ್ರಹ್ಮ, ಅದೇ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾದ ಆತ್ಮ. ಉಳಿದವೆಲ್ಲ ಅದರ ಅಂಗಗಳು.

1 “ ಪುಷ್ಯನುಸ್ಮರಣಮಪಿ ಉಪಾಸನಾಂಗಂ”

ಭೂರಾದಿ ಸಕಲ ಲೋಕಗಳೂ, ದೇವತೆಗಳೂ, ನೇದಗಳೂ, ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ, ಆದಿತ್ಯ, ಚಂದ್ರ, ಬ್ರಹ್ಮ ಮತ್ತು ಅನ್ನ ಎಂಬ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನೂ ಹೊಂದಿರುವ ಮಹಃ ಎಂಬ ಮಹಾವ್ಯಾಹೃತಿರೂಪವಾದ ಆತ್ಮನಿಂದ ವ್ಯಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಮಹಃ ಎಂಬ ಆತ್ಮನ ಅಂಗಗಳು. ಅಂಗಾನ್ಯನ್ಯಾ ದೇವತಾಃ ಎಂಬಲ್ಲಿ ದೇವತಾಃ ಎಂಬುದು ಉಪಲಕ್ಷಣ. ಆತ್ಮವ್ಯಾಪ್ಯವಾದ ಸಕಲ ಲೋಕಸತ್ತ್ವಗಳೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿವೆ.

ತಾ ವಾ ಏತಾಶ್ಚ ತಸ್ಯಶ್ಚ ತುರ್ಧಾ ಎಂದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ನಾಲ್ಕು ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ,

ಭೂಃ—ಈ ಲೋಕ, ಅಗ್ನಿ, ಋಕ್ಕುಗಳು, ಪ್ರಾಣ.

ಭುವಃ—ಅಂತರಿಕ್ಷ; ವಾಯು, ಸಾಮ, ಅವಾನ.

ಸುವಃ—ದ್ಯುಲೋಕ, ಆದಿತ್ಯ, ಯುಜುಸ್ಸು, ವ್ಯಾನ.

ಮಹಃ—

ಆದಿತ್ಯ—ಆದಿತ್ಯನಿಂದಲೇ ಸಕಲ ಲೋಕಗಳೂ ಮಹತ್ತಾಗುತ್ತವೆ.

ಚಂದ್ರ—ಚಂದ್ರನಿಂದಲೇ ಜ್ಯೋತಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಮಹತ್ತಾಗುತ್ತವೆ.
(ಈ ಚಂದ್ರಲೋಕವು ಆದಿತ್ಯಲೋಕಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮೀರಿರುವುದೆಂದೂ, ರೂಢವಾಗಿರುವ ಚಂದ್ರಬಿಂಬ ವೆಂಬರ್ಥವಲ್ಲವೆಂದೂ ಋ. ಸಂ. ೧.೧೬೪ ನೇ ಸೂಕ್ತದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದೆ.)

ಬ್ರಹ್ಮ—ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದಲೇ ಸಕಲವೂ ಮಹತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ಅನ್ನ—ಸಕಲ ಭೂತಗಳ ಮಹತ್ವಕ್ಕೂ ಅನ್ನವೇ ಕಾರಣ.

ಹೀಗೆ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯಾಗಿರುವ ಈ ನಾಲ್ಕು ವ್ಯಾಹೃತಿಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಯಾವನು ಅರಿಯುವನೋ ಅವನು ಪೂರ್ಣವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಅರಿತಂತೆಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರೂ ಇವನನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತಾರೆ.

“ಚತಸ್ತಶ್ಚತಸ್ತೋ ವ್ಯಾಹೃತಯಃ | ತಾ ಯೋ ವೇದ | ಸ ವೇದ
ಬ್ರಹ್ಮ | ಸರ್ವೇಽಸ್ಮೈ ದೇವಾ ಬಲಿಮಾವಹಂತಿ ”

(ತೈ. ಉ. ೧.೫.)

ಭೂಃ, ಭುವಃ ಸುವಃ ಎಂಬ ನಾಮಾಂಕಿತರಾದ ಇತರ ಎಲ್ಲ ದೇವತೆಗಳೂ **ಮಹಃ** ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಮೇಲೆ ಯಾವ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪನನ್ನು ವಿವರಿಸಿದೆಯೋ ಅಂಥ ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಸಾಧನವಾದ ಉಪಾಸನಾಕ್ರಮ.

ಹೃದಯಾಂತಗತವಾದ ಯಾವ ಆಕಾಶವಿದೆಯೋ ಅದರಲ್ಲಿ ಮನೋ ಮಯನೂ, ಅಮೃತನೂ, ಹಿರಣ್ಮಯನೂ ಆದ ಪುರುಷನೂ ಇದ್ದಾನೆ. ಉಪಾಸಕನು **ಭೂಃ** ಎಂಬ ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿಯೂ, **ಭುವಃ** ಎಂಬ ವಾಯು ವಿನಲ್ಲಿಯೂ **ಸುವಃ** ಎಂಬ ಆದಿತ್ಯನಲ್ಲಿಯೂ, **ಮಹಃ** ಎಂಬ ಬ್ರಹ್ಮ ನಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವಾರಾಜ್ಯವನ್ನೂ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಮನಸ್ಸಿನ ಪ್ರಭುವಾಗುತ್ತಾನೆ ವಾಕ್ಯಗಳಿಗೂ, ಚಕ್ಷುಸ್ಸುಗಳಿಗೂ, ಶ್ರೋತ್ರ ಗಳಿಗೂ, ವಿಜ್ಞಾನಗಳಿಗೂ ಒಡೆಯನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಧಿಕ ವಾಗಿ ಆಕಾಶಶರೀರವೂ, ಸರ್ವಾತ್ಮವೂ, ಪ್ರಾಣಾರಾಮವೂ, ಮನ ಆನಂದವೂ, ಶಾಂತಿಸಮೃದ್ಧವೂ, ಅಮೃತವೂ ಆಗಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿತನಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮರೂಪಿಯೇ ಆಗುತ್ತಾನೆ.

ಸಕಲ ವ್ಯಾಹೃತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆತ್ಮಭಾವದಿಂದ ಇದ್ದು ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಆಗಿ ಸ್ವಾರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ತಾನೇ ರಾಜನು. ಅಂಗವಾಗಿ ರುವ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮವು ಅಧಿಪತಿಯಾಗಿರುವಂತೆಯೇ ತಾನೂ ಅಧಿಪತಿ. ಆನಂದಸ್ವರೂಪನೂ, ಶಾಂತಚಿತ್ತನೂ, ಮರಣರಹಿತನೂ ಆಗುವುದರಿಂದ ವ್ಯಾಹೃತ್ಯಾತ್ಮನಾದ ಬ್ರಹ್ಮದ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನು ಮಾಡು ಎಂದು ಪ್ರಾಚೀನ ಯೋಗ್ಯನಿಗೆ ಮಾಡಿರುವ ಉಪದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಹೃತಿರೂಪವಾದ ಉಪಾಸ ನೆಯ ಸ್ವರೂಪವು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಈ ರೀತಿ, ಭೂರಾದಿವ್ಯಾಹೃತ್ಯಾತ್ಮಕಗಳಾದ ಪ್ರಣವವೂ ಗಾಯ ತ್ರಿಯೂ ತದಕ್ಷರನಿರ್ದಿಷ್ಟಗಳಾದ ಭೂಮ್ಯಾದಿ ಲೋಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ರುವ ಪರತತ್ತ್ವದ ಅನುಸಂಧಾನಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಸಾಧನವಾಗುತ್ತವೆಂದು ಶ್ರುತಿ ಗಳು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿವೆ. ಯಾವ ಮಹಾಮಂತ್ರವಾದ ಗಾಯತ್ರಿಯನ್ನು

ಗಾಯತ್ರಿ, ಶ್ರಾಯತೇ ಚ(ಅದು ಗಾನಮಾಡುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ) ಎಂದು ವರ್ಣಿಸಿ ಅದರ ವಿಶೇಷಗುಣಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಒಂಕಾರಾತ್ಮಕವಾದ ಪ್ರಣವವನ್ನೂ ಸ್ತುತಿಸಿದೆ.

ಓಂ ಇತ್ಯೇತದಕ್ಷರಮುದ್ಗೀಢ ಮುಪಾಸೀತ |

ಓಮಿತಿಹ್ಯುದ್ಗಾಯತಿ ||

(ಭಾ. ಉ. ೧.೧.೧.)

ಓಂ ಎಂಬ ವರ್ಣವನ್ನು ಉದ್ಗೀಢವೆಂದುಪಾಸಿಸಬೇಕು. ಇದು ಬ್ರಹ್ಮ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಗಾನರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ತುತಿಸುತ್ತದೆ. ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕವಾದ ಈ ಬ್ರಹ್ಮ ತತ್ತ್ವವೇ ಉದ್ಗೀಢರೂಪದಲ್ಲಿದೆ.

ಉದ್ಗೀಢವೇ ಪ್ರಣವ, ಪ್ರಣವವೇ ಉದ್ಗೀಢ. ಅದಿತ್ಯನೇ ಪ್ರಣವ ಮತ್ತು ಉದ್ಗೀಢ. ಯಾವ ಆದಿತ್ಯರೂಪದ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನೇ ಪ್ರಣವ ಮತ್ತು ಉದ್ಗೀಢ ಎಂದು ಕರೆಯುವರೋ ಅದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೃದಯಾಂತರ್ಗತನಾದ ಪುರುಷನೂ ಇದ್ದಾನೆ. ¹

ಆದಿತ್ಯಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪರತತ್ತ್ವವು ಯಾವ ರೀತಿ ಗಾನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ವಿಹರಿಸುವುದೋ ಅದರಂತೆಯೇ ಪುರುಷಾಂತರ್ಗತವಾದ ತತ್ತ್ವವೂ ಅದೇ ನಾಮದಿಂದ ಅದೇ ರೀತಿ ಗಾನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ವಿಹರಿಸುತ್ತದೆ. ² ಇಂಥ ಗಾನಾತ್ಮಕನಾದ ದಿವ್ಯಪುರುಷನನ್ನು ಗಾನಾತ್ಮಕವೂ ಜಗದ್ರಕ್ಷಕವೂ ಆದ ಪ್ರಣವ ದಿಂದಲೂ ಗಾಯತ್ರೀ ಮಹಾಮಂತ್ರದಿಂದಲೂ ಉಪಾಸಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದೇ ತಾತ್ಪರ್ಯ.

ಲೋಕಕ್ಕೆಲ್ಲ ಪೂಜ್ಯವಾದ ಸವಿತೃವಿನ ಭರ್ಗವನ್ನು ಧ್ಯಾನರೂಪದಲ್ಲಿ ಅನುಸಂಧಾನಮಾಡಿ ಉಪಾಸಿಸುವುದೇ ಮಂತ್ರದ ಉದ್ದಿಶ್ಯ. ಯಾವ

1 ಅಥ ಒಲು ಯ ಉದ್ಗೀಢಃ ಸ ಪ್ರಣವೋ ಯಃ ಪ್ರಣವಃ ಸ ಉದ್ಗೀಢ ಇತ್ಯಸೌ ವಾ ಆದಿತ್ಯ ಉದ್ಗೀಢ ಏಷ ಪ್ರಣವ ಓಮಿತಿ ಹ್ಯೇಷ ಸ್ವರನ್ನೇತಿ |

(ಭಾ. ಉ. ೧.೫.೧.)

2 “....ತದ್ಬ್ರಹ್ಮ ತಸ್ಯೈತಸ್ಯ ತದೇವ ರೂಪಂ ಯದಮುಷ್ಯ ರೂಪಂ ...”

(ಭಾ. ಉ. ೧.೭.೫.)

ತತ್ತ್ವದಿಂದ ಸಕಲ ಜಗತ್ತೂ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವುದೋ, ಯಾವುದರ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾದ ಸಕಲ ಭೂತಗಳೂ ಜೀವಿಸುವುದೋ ಮತ್ತು ಪುನಃ ಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವ ತತ್ತ್ವವನ್ನೇ ಜಗತ್ತೆಲ್ಲವೂ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುವುದೋ ಅಂಥ ಬ್ರಹ್ಮವು ಸವಿತೃಶಬ್ದವಾಚ್ಯವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಮೇಲಿನ ವಿವರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಇಂಥ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ತ್ವವನ್ನರಿಯಲು ಗಾಯತ್ರೈಪಾಸನೆಯೇ ಮುಖ್ಯಸಾಧನವೆಂದೂ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದೆ.

“ತತ್ಸವಿತುಃ” ಎಂಬ ಮಂತ್ರದ ಪ್ರತಿಪದಾರ್ಥ.

ತತ್ .

“ತತ್ಸವಿತುಃ” : ಎಂಬ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ತತ್ ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಎರಡು ವಿಧವಾದ ಅನ್ವಯವನ್ನು ತೋರಿಸಿದೆ. ಈ ಪದವು ಸವಿತುಃ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣವೆಂದು ಕೆಲವರೂ, ಭರ್ಗಃ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣವೆಂದು ಇನ್ನು ಕೆಲವರೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ವಿವರಣೆಯಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಎರಡು ಮತಗಳಿದ್ದರೂ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಎರಡರ ತಾತ್ಪರ್ಯವೂ ಒಂದೇ. ಹೇಗೆಂದರೆ, ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ತಚ್ಚಬ್ದದ ಸ್ವಸ್ಥಾಂತವಾದ ತಸ್ಯ ಎಂಬರ್ಥವು ತಚ್ಚಬ್ದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ತಸ್ಯ ದೇವಸ್ಯ ಎಂದರ್ಥ ಅಥವಾ ತಸ್ಯ ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಬ್ರಹ್ಮಣಃ ಎಂದೂ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ತತ್ ಎಂಬ ಪದವೇ ಬ್ರಹ್ಮವಾಚಿಯಾಗಿದೆ.¹ ಓಂ ತತ್ಸತ್ ಎಂಬ ಭಗವದ್ಗೀತಾ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ತಚ್ಚಬ್ದೋ ಹಿ ಬ್ರಹ್ಮ ವಾಚೀ ಪ್ರಸಿದ್ಧಃ ಎಂದು ರಾಮಾನುಜಾಚಾರ್ಯರೂ, ತತ್ ಇತಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಭಿಧಾನಂ ಉಚ್ಚಾರ್ಯ ಎಂದು ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರೂ ತಚ್ಚಬ್ದದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ತತ್ ಶಬ್ದವನ್ನು ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮ ಸರ್ವಾಯವಾಗಿಯೇ ಉಪಯೋಗಿಸಿದೆ. “ತತ್ತ್ವಮಸಿ ಶ್ವೇತಕೇತೋ” ಎಂಬ ಪ್ರಯೋಗವು ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದುದು. ತತ್ ಎಂದರೆ ಬ್ರಹ್ಮ, ತ್ವಂ ಎಂದರೆ ಜೀವಾತ್ಮ. ತತ್ತ್ವಮಸಿ ಎಂಬುದರಿಂದ ಜೀವಬ್ರಹ್ಮರಿಗೆ ಅಭೇದಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೇಳಿದಂತಾಯಿತು. ಸರ್ವಜ್ಞನೂ ಸತ್ಯಸಂಕಲ್ಪನೂ

1 ಮು. ಸಂ. ೩.೬೨.೧೦.

2 “ಓಂ ತತ್ಸದಿತಿ ನಿರ್ದೇಶಸ್ತವಿಧೋ ಬ್ರಹ್ಮಣಃ ಸ್ತುತಃ”

(ಭ. ಗೀ. ೧೬.೨೩.)

ಜಗತ್ಕಾರಣನೂ ಆದ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನೇ ತತ್ವದವು ನಿರ್ದೇಶಿಸುತ್ತದೆ. ತದೈಶ್ವರತೆ ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳೂ ಇದನ್ನೇ ಬೋಧಿಸುತ್ತವೆ ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಸರ್ವತ್ರ ವಿವರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಭಾಂದೋಗ್ಯದಲ್ಲಿ ತಜ್ಜಲಾನಿತಿ¹ ಎಂಬ ಪ್ರಕರಣಕ್ಕೆ ತತ್ತ್ವತುಮಯ ಪ್ರಕರಣವೆಂದೇ ಹೆಸರು. ಓಂ ತತ್ಸ್ಮಹ್ಮ ಓಂ ತದ್ವಾಯುಃ, ಓಂ ತದಾತ್ಮಾ ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳೂ ಇದನ್ನೇ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಕೃತವಾದ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ತತ್ ಶಬ್ದವು ಬ್ರಹ್ಮಸರ್ವಾಯವಾದುದರಿಂದ ಸರಬ್ರಹ್ಮರೂಪಿಯಾದ ಸವಿತೃವಿಗೆ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ತಸ್ಯ ಸವಿತುಃ ಎಂದರ್ಥ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದು ಒಂದು ಮತ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ತತ್ ಶಬ್ದವು ಭರ್ಗಃ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ಮತ. ಭಟ್ಟಭಾಸ್ಕರರು ತೈತ್ತಿರೀಯಾರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಉದ್ಧೃತವಾಗಿರುವ ಈ ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ತೈತ್ತಿರೀಯ ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಸಂ ಪಶ್ಯಾಮಿ ಎಂಬ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಈ ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ಹೇಳಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ಪುನಃ ಅದನ್ನೇ ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ಆರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ವಿವರಣೆಗೂ, ಸಂಹಿತಾ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ವಿವರಣೆಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಆರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ಜಗತ್ಪ್ರೇರಕನಾದ ಸವಿತೃದೇವನ ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧವೂ ಪೂಜ್ಯವೂ ಆದ ತೇಜಸ್ಸು ಎಂದು ವಿವರಿಸಿ ತತ್ ಶಬ್ದವು ಭರ್ಗ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣವೆಂದಿದ್ದಾರೆ.² ಆದರೆ, ತೈತ್ತಿರೀಯ ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ತಸ್ಯ ಸವಿತುಃ

1 ಭಾ. ಉ. ೩.೧೪.೧.

2 “ತತ್ತಸ್ಯ ಸುಪಾಂ ಸುಲುಕ್” ಇತಿ ಷಷ್ಠ್ಯಾ ಲುಕ್, ತಸ್ಯ ಸವಿತುಃ ದೇವಸ್ಯ ದಾನಾದಿಗುಣಯುಕ್ತಸ್ಯ ||

(ತೈ. ಸ. ಭಾಷ್ಯ. ೧.೫.೬.)

ತತ್ ಎಂಬುದು ಸವಿತೃಶಬ್ದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿದೆಯೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಇದು ಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯದ ಭಾಷ್ಯ. ಇಹೇ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಆರಣ್ಯಕದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸುವಾಗ ಭಾಷ್ಯವು ಈ ರೀತಿಯಿದೆ.

“ಸವಿತುಃ ದೇವಸ್ಯ ಪ್ರೇರಯಿತುಃ ತತ್ ತಾದೃಶಂ...ಪರೇಣ್ಕಂ

ಭರ್ಗಃ ತೇಜಃ”

(ತೈ. ಆ. ಭಾ. ೧.೧೧.)

ಎಂದರ್ಥ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ವಿವರಣೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದ್ದರೂ ತಾತ್ಪ್ರಿಕವಾದ ವಿರೋಧವೇನೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ.

“ ಜ್ಯೋತಿಷಾಂ ಜ್ಯೋತಿಃ ” ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೂ ಜ್ಯೋತಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳಿದೆ. ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವವು ಎರಡು ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕರೆಯಲ್ಪಡುವುದು ಎಂದು ತೋರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಸವಿತೃ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣವಾದರೆ ತಸ್ಯ ಜಗತ್ಪ್ರೇರಕಸ್ಯ ಸವಿತುಃ ಎಂದೂ ಭರ್ಗ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣವಾದರೆ ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧಂ ಜ್ಯೋತಿಃ ಎಂದೂ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸವಿತುಃ.

ಸವಿತೃ ಶಬ್ದದ ನಿರ್ವಚನವನ್ನೂ ಪರಬ್ರಹ್ಮನೇ ಸವಿತೃ ಶಬ್ದವಾಚ್ಯ ನೆಂದೂ ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಸಕಲ ಲೋಕಕ್ಕೂ ತೃಪ್ತಿಕರವಾದ ವೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನಮಾಡುವುದರಿಂದ ಆದಿತ್ಯನಿಗೆ ಸವಿತೃವೆಂದು ಹೆಸರೆಂದು ಒಂದು ವಿಧವಾದ ನಿರ್ವಚನ.

ಸೌತಿ ಸಕಲಶ್ರೇಯಾಂಸಿ—ಉಪಾಸಕರಿಗೆ ಸಕಲ ಶ್ರೇಯಸ್ಸುಗಳನ್ನೂ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಈ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ ಆದ್ದರಿಂದ ಸವಿತೃವೆಂದು ಇನ್ನೊಂದು ವಿಧವಾದ ನಿರ್ವಚನ. ಹೀಗೆ ಅನೇಕವಿಧವಾದ ನಿರ್ವಚನಗಳನ್ನು ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ಸವಿತೃವಿಗೆ ವರೇಣ್ಯತ್ವವು ಹೇಗೆ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಋಕ್ಸಂಹಿತೆಯು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಕವಿಯಾದ ಸವಿತೃವು ಜಗತ್ತಿನ ಸಕಲ ರೂಪಗಳನ್ನೂ ತನ್ನಲ್ಲೇ ಧರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಎರಡು ಪಾದಗಳುಳ್ಳವೂ ನಾಲ್ಕು ಪಾದಗಳುಳ್ಳವೂ ಆದ ಸಕಲ ಜಗತ್ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೂ ಮಂಗಳವನ್ನು ಪ್ರಸವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸಕಲ ಜೈತನ್ಯಗಳ ಪ್ರೇರಕನು. ಅದ್ದರಿಂದಲೇ ವರೇಣ್ಯನು.¹ ಇತ್ಯಾದಿಯಾದ ವರ್ಣ

1 ವಿಶ್ವಾ ರೂಪಾಣಿ ಪ್ರತಿಮುಂಚತಃ ಕವಿಃ ಪ್ರಾಸಾವೀದ್ಯದಂ .

ದ್ವಿಪದೇ ಚತುಷ್ಪದೇ

ಏ ನಾಕಮಖ್ಯತವಿತಾ ವರೇಣ್ಯೋಽನು ಪ್ರಯಾಣ

ಮುಷಸೋ ವಿ ರಾಕತಿ ||

(ಯು. ಸಂ. ೫.೮೧.೨.)

ನವು “ ತಸ್ಯ ಭಾಸಾ ಸರ್ವಮಿದಂ ವಿಭಾತಿ ” ಎಂಬ ಉಪನಿಷದ್ವಾಕ್ಯಗಳ ಪ್ರಶಂಸೆಯಂತೆಯೇ ಇದೆ. ಮತ್ತು ಸವಿತೃವೇ ಸಕಲ ಜಗದ್ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೂ ಪ್ರಭು. ಸಕಲ ಜಗತ್ಪಾಲಕನು. ಸಕಲ ಸೃಷ್ಟಿ ಸ್ಥಿತಿಲಯಗಳಿಗೂ ಇವನೇ ಕಾರಣ. ¹ ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಸರದೇವತಾತ್ವವೂ ಸ್ತುತವಾಗಿದೆ. “ ದೇವಾಯ ಸವಿತ್ರೇ ಸತ್ಯಪ್ರಸವಾಯ ” ² ಇತ್ಯಾದ್ಯುಪನಿಷದ್ವಾಕ್ಯಗಳು ಈ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ವಿಶದವಾಗಿ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

ಚೈತನ್ಯಪ್ರೇರಕನಾದ ಸವಿತೃವು ಪ್ರಥಮತಃ ಸಂಯಮಚಿತ್ತನಾಗಿ ಸತ್ಯಪ್ರಸವಾತ್ಮಕವಾದ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದನು. ನಂತರ ಅಗ್ನಿರೂಪವಾದ ಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ,

“ ಯುಂಜತೇ ಮನ ಉತ ಯುಂಜತೇ ಧಿಯೋ ವಿಶ್ವಾ

ವಿಪ್ರಸ್ಯ ಬೃಹತೋ ವಿಪಶ್ಚಿತಃ

ಇಂಥ ಧ್ಯಾನರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಜಗತ್ಕಾರಣನಾದ ಸವಿತೃವನ್ನು ಅಥವಾ ಸವಿತ್ರಾತ್ಮಕವಾದ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಲು ಸಂಯಮಚಿತ್ತದಿಂದ ಧ್ಯಾನರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಅನುಸಂಧಾನ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ಉಪಾಸನಾಕ್ರಮವು ವಿಹಿತವಾಗಿದೆ.

ವರೇಣ್ಯಂ.

ಸಕಲ ಪುರುಷಾರ್ಥಗಳೂ ಸವಿತೃವಿನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದಲೇ ಲಭಿಸುವುದರಿಂದಲೂ ಮತ್ತು ಜ್ಯೋತೀರೂಪವಾಗಿ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದರಿಂದಲೂ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಅತ್ಯಾದ್ಯತವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಜಗತ್ತಿನ ಆತ್ಮವೂ ಸತ್ಯವೂ ಆರಾಮಸ್ಥಾನವೂ, ಆನಂದಭೂಮಿಯೂ ಶಾಂತಿಸಮೃದ್ಧಿಯೂ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಯೇ ಶ್ರವಣಯೋಗ್ಯ, ಮನನಯೋಗ್ಯ ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನಯೋಗ್ಯ ಎಂದು ಸ್ತುತವಾಗಿದೆ. (ಶ್ರೋತವ್ಯೋ ಮನ್ತವ್ಯೋ ನಿದಿಧ್ಯಾಸಿತವ್ಯಃ).

1 ಉತೇ ಶಿವೇ ಪ್ರಸವಸ್ಯ ತ್ವಮೇಕ ಇದುತ ಪುಷಾ ಭವಸಿ

ದೇವ ಯಾಮುಖಿಃ |

ಉತೇದಂ ವಿಶ್ವಂ ಭುವನಂ ವಿರಾಜಸಿ”

(ಋ. ಸಂ. ೫.೮೧.೫.)

2 ಬೃ. ಉ. ೬.೫.೯.

ಭರ್ಗಃ.

ಸವಿತ್ಯವಿನ ವರೇಣ್ಯವಾದ ಜ್ಯೋತಿಯೇ ಭರ್ಗಶಬ್ದವಾಚ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅಜ್ಞಾನ, ಅದರ ಫಲವಾದ ಪಾಪ ಮತ್ತು ದುಃಖ ಇವನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸುವುದರಿಂದ ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯು ಭರ್ಗವೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಈ ಪದದ ನಿರ್ವಚನಪೂರ್ವಕ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಮೈತ್ರೈಸನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ತಿಳಿಸಿದೆ.

(೧) ಭಾಃ ಎಂದರೆ ತೇಜೋಯುತವಾದ ಕಿರಣವೆಂದರ್ಥ. ಇಂಥ ಕಿರಣರೂಪದಲ್ಲಿ ಚಲನವಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಈ ಚಲನದಿಂದಲೇ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಕತ್ವವೂ ಇರುವುದರಿಂದಲೂ ಆದಿತ್ಯನ ಪ್ರಭೆಗೆ ಭರ್ಗವೆಂದು ಹೆಸರು ಎಂದು ಒಂದು ವಿಧವಾದ ನಿರ್ವಚನ. ¹

(೨) ಜಗತ್ತನ್ನು ಸಂಹರಿಸುವುದರಿಂದ ರುದ್ರನಿಗೆ ಭರ್ಗನೆಂಬ ಹೆಸರು, ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿಗಳ ಮತ. ²

(೩) ಮೂರನೆಯದಾಗಿ ಭ, ರ, ಗ ಎಂಬ ಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳಿಗೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ನಿರ್ವಚನವನ್ನು ಹೇಳಬಹುದು. ಹೇಗೆಂದರೆ—

- (1) ಸಕಲ ಲೋಕಗಳನ್ನು ತನ್ನ ತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದ ಭಾಸಮಾನವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಭ.
- (2) ಸ್ಥಾವರಜಂಗಮಾತ್ಮಕಗಳಾದ ಸಕಲ ಭೂತಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಚಿದಾನಂದ ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ರಂಜಿಸಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಸುಖವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದರಿಂದ ರ.
- (3) ಸುಷುಪ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೂ, ಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಸಕಲ ಭೂತಗಳೂ ಸರ್ವಕಾರಣನಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲೇ ಲಯವನ್ನು ಹೊಂದುವುದರಿಂದಲೂ ಪ್ರಬೋಧಕಾಲದಲ್ಲೂ ಸೃಷ್ಟಿಕಾಲದಲ್ಲೂ ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದಲೇ ಆಗಮಿಸುವುದರಿಂದಲೂ ಗೆ ಎಂಬ ಹೆಸರು. ³

1 ಭಾಃ: ಕಿರಣೈರಧಿಷ್ಠಾನಧರ್ಮೈರಸ್ಯ ಗರ್ಭಮನಂ

2 ಭರ್ಜಯತಿ ಜಗತ್ ಸಂಹರತೀತಿ ರುದ್ರೋ ಭರ್ಗ ಇತಿ—

3 ಭ ಇತಿ ಭಾಸಯತೀಮಾನ್ ಲೋಕಾನ್;

ರ ಇತಿ ರಂಜಯತೀಮಾನಿ ಭೂತಾನಿ,

ಗ ಇತಿ ಗಚ್ಛಂತ್ಯಸ್ಥಿನ್ನಾ ಗಚ್ಛತ್ಯಸ್ಥಾದಿಮಾಃ

ಪ್ರಜಾಸ್ತಸ್ಮಾದ್ಭರಗತ್ವಾದ್ಭರ್ಗಃ ||

ಪರಬ್ರಹ್ಮನು ಈ ರೀತಿ ಭ, ರ, ಗ ಎಂಬವುಗಳ ಸಮುಚ್ಚಯವೂ ಸಾಮ ರಸ್ಯಾತ್ಮಕನೂ ಆದುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಭರ್ಗವೆಂದು ಹೆಸರು.

ಉಳಿದ ವ್ಯಾಖ್ಯಾಕಾರರು ವಿವರಿಸುವಂತೆ, ಭರ್ಗ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ತೇಜಸ್ಸು, ಅನ್ನ ಅಥವಾ ಧನ ಎಂಬ ಯಾವ ಅರ್ಥವನ್ನೂ ಹೇಳಬಹುದು.

ದೇವಸ್ಯ

ದ್ಯುಲೋಕವರ್ತಿಯಾದುದರಿಂದಾಗಲಿ, ಪ್ರಕಾಶಮಾನನಾದುದರಿಂದಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಕ್ರೀಡಾತ್ಮಕವಾದ ಸ್ವರೂಪವಿರುವುದರಿಂದಾಗಲಿ ಸವಿತೃವು ದೇವ ಶಬ್ದವಾಚ್ಯನು.¹ ಅಥವಾ ಕ್ರೀಡಾರೂಪವಾದ ಆನಂದದಲ್ಲಿಯೇ ಸರ್ವದಾ ಇರುವುದರಿಂದಲೂ, ಆನಂದರೂಪನೇ ಆಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಈ ವಿಶೇಷಣ.

ಆನಂದಮಯನಾದ ಈ ಪುರುಷನು ಮೋದಪ್ರಮೋದ ರೂಪಗಳಾದ ಪಕ್ಷಗಳಿಂದ ಯುಕ್ತನಾಗಿ ಆನಂದಾತ್ಮಕನೇ ಆಗಿದ್ದಾನೆಂದು ವರ್ಣಿಸಿರುವ ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ವಿಶೇಷಗುಣವೇ ದೇವಶಬ್ದವಾಚ್ಯ.

“ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಂ ದೇವಮೀಡ್ಯಂ ವಿದಿತ್ವಾ”, “ಆತ್ಮರತಿಃ, ಆತ ಕ್ರೀಡ ಯಸ್ಯ ವಿಶ್ವ ಉಪಾಸತೇ” ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ಈ ಗುಣವನ್ನೇ ಪ್ರಶಂಸಿಸಿವೆ.

ಧೀಮಹಿ

ಧೀಮಹಿ ಪದಕ್ಕೆ ಧ್ಯಾಯಾಮಃ, ಮನಸಾ ಧಾರಯಾಮಃ ಎಂಬರ್ಥಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಅಥವಾ ಧೈಯತಯಾ ಧಾರಯಾಮಃ ಎಂಬೆರಡು ಅರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಹೇಳಿದಂತಾಯಿತು. ಧ್ಯಾನದ ಆವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನೂ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನೂ ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಪರಬ್ರಹ್ಮನು ವಾಕ್ಯಗೂ ಮನಸ್ಸಿಗೂ ಗೋಚರನಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಧ್ಯಾನರೂಪವಾದ ಉಪಾಸನೆಯಿಂದಲೇ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಆಹಂ ವಿಶ್ವಂ ಭುವನಭೃಭವಾಂ | ಸುವರ್ನ ಜ್ಯೋತೀಃ ||

(ತೈ. ಉ. ೩.೮.)

1 ದಿವ್ಯತೇ ಕ್ರೀಡತೇ ಯಸ್ಮಾದ್ರೋಚತೇ ದ್ಯೋತತೇ ದಿವಿ |
ತಸ್ಮಾದ್ಧೀವ ಇತಿ ಪೂರ್ವತಃ....||

ಭೇದಾತ್ಮಕವಾದ ಸಕಲ ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಮೀರಿದ ಶರಂಜೋತೀ ರೂಪ
ನಾದ ಬ್ರಹ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದು ಬ್ರಹ್ಮನರೂಪನೇ ಆಗಿರುವೆನು ಎಂಬ
ಐಕ್ಯಭಾವನೆಯು ಬರಲು ಯಾವ ಧ್ಯಾನರೂಪವಾದ ಸಾಧನವಿದೆಯೋ
ಅದನ್ನು ಆಶಂಸಿಸಿದೆ. ಈ ಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕವಾದ ಧ್ಯಾನದ ಫಲವಾಗಿ ಮರ್ತ್ಯನು
ಅಮೃತತ್ವವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಆದಿತ್ಯನು ಪ್ರಕಾಶಿಸುವಂತೆ
ತಾನೂ ಬ್ರಹ್ಮರೂಪವಾದ ದಿವ್ಯಕೇಶಿಸಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಧಿಯಃ

ಬ್ರಹ್ಮೈಕ್ಯಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ತತ್ಸಾಧನವಾದ ಜ್ಞಾನಸೂತ್ರ
ತದ್ಧ್ಯಾನಸಾಧಕವಾದ ಕರ್ಮವೂ ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾಗಿರುತ್ತೆ. ಅಂಥ ಧೀಯನ್ನು
ಸವಿತೃವು ಪ್ರೇರಿಸಲಿ ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಧೀ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಬುದ್ಧಿ
ಅಥವಾ ಪ್ರಜ್ಞೆಯೆಂದಾಗಲಿ, ಕರ್ಮವೆಂದಾಗಲಿ ಎರಡು ವಿಧವಾದ ಅರ್ಥ
ವನ್ನು ಹೇಳಬಹುದು. ಅಪಿದ್ಯೆಯು ನಾಶವಾಗಬೇಕಾದುದರಿಂದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು
ಅತ್ಯವಶ್ಯ. ಈ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಉಪಾಸನಾರೂಪವಾದ ಕರ್ಮದಿಂದಲೇ
ಸಾಧ್ಯ. ಅದರಿಂದ ಎರಡರ್ಥವೂ ಸಮಂಜಸ. ಅಲ್ಲದೆ, ಸವಿತೃವಿನ ಸ್ತುತಿ
ರೂಪವಾದ ಧ್ಯಾನವಾದುದರಿಂದ ಧೀ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಸ್ತುತಿಯೆಂದರ್ಥವೂ ಉಂಟು
ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸತ್ಕರ್ಮವೇ ಸಾಧನ. ವಿಶೇಷಜ್ಞಾನ
ಪೂರ್ವಕವಾದ ಕರ್ಮವೂ ಸ್ತುತಿರೂಪವೇ ಆಗಿದೆ. ಈ ಜ್ಞಾನಕರ್ಮಗಳ
ತಾದಾತ್ಮ್ಯ ಅಥವಾ ಸಾಹಚರ್ಯವನ್ನು ತ್ರೈತ್ತೀಯೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಈ
ರೀತಿ ತಿಳಿಸಿದೆ.

ವಿಜ್ಞಾನಂ ಯಜ್ಞಂ ತನುತೇ | ಕರ್ಮಾಣಿ ತನುತೀಷಿ ಚ |

ವಿಜ್ಞಾನಂ ದೇವಾಸ್ಸರ್ವೇ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಯೇಷ್ಠಮುಪಾಸತೇ |

(ತೈ. ಉ. ೨.೧.)

ವಿಶೇಷವಾದ ಜ್ಞಾನವಿರುವವನೇ ಯಜ್ಞವನ್ನಾಚರಿಸುವನು. ಈ ರೀತಿ
ವಿಜ್ಞಾನರೂಪವಾದ ಕರ್ತೃತ್ವವಿರುವುದರಿಂದಲೇ ವಿಜ್ಞಾನಮಯನಾದ
ಆತ್ಮನೇ ಬ್ರಹ್ಮ ಎಂಬ ವ್ಯವಹಾರವಿದೆ. ಆದರೆ, ವಿಜ್ಞಾನಮಯನಾದ
ಬ್ರಹ್ಮನಿಗಿಂತಲೂ ಮೀರಿದ ಆನಂದಮಯನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿ

ಸಲು ಪಿಜ್ಜಾನಾತ್ಮಕವಾದ ಕರ್ಮರೂಪದ ಧ್ಯಾನವು ಅತ್ಯವಶ್ಯ ಎಂದು ಜ್ಞಾನ, ಕರ್ಮ, ಧ್ಯಾನ ಇವುಗಳ ಸಮುಚ್ಚಯಾತ್ಮಕವಾದ ಧೀ ಶಬ್ದವು ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಪೂರ್ವಕವೂ ಕರ್ಮಾತ್ಮಕವೂ ಆದ ಧ್ಯಾನವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಕರ್ಮಾತ್ಮಕವಾದ ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸಲಿ ಎಂಬುದೇ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ.

ಯಃ

“ಯಃ ಸವಿತಾ ಸೂರ್ಯಃ” | ಯಾವ ಸವಿತ್ಯನಾಮಕನಾದ ಸೂರ್ಯನಿರುವನೋ ಅವನು ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸಲಿ ಎಂದು ಒಂದರ್ಥ. ಅಥವಾ “ಯಃ ಇತಿ ಲಿಂಗವ್ಯತ್ಯಯಃ ಯದ್ಭಗೋ ಧಿಯಃ ಪ್ರಜೋದಯಾತ್ | ತತ್ ಧ್ಯಾಯೇಮ ಇತಿ ಸಮನ್ವಯಃ” | ಯಾವ ಭಗವು ಎಂದರೆ ಆದಿತ್ಯ ಜ್ಯೋತಿಯು ನಮ್ಮ ಜ್ಞಾನಪೂರ್ವಕವಾದ ಕರ್ಮವನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸುವುದೋ ಅಂಥ ಭಗವನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸೋಣ ಎಂಬ ಆಶಂಸೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಇನ್ನೊಂದರ್ಥ, ಎಂದು ಸಾಯಣರು ಎರಡು ವಿಧವಾದ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲದೇ, ಯಃ ಎಂಬುದು ಲಿಂಗವ್ಯತ್ಯಯವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಪ್ರತ್ಯಗ್ಭ್ರೂನನ್ನೇ ನಿರ್ದೇಶಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದೂ ಒಂದು ಮತ.

“ತಸ್ಯ ಯಚ್ಚ ಬ್ರಹ್ಮನಿರ್ದಿಷ್ಟಸ್ಯಾತ್ಮನಃ ಸ್ವರೂಪ ಭೂತಂ ಪರಂ ಬ್ರಹ್ಮ ತನ್ನಿಶಿತವ್ಯಾದಿಸದೈರ್ನಿರ್ದಿಶ್ಯತೇ” || ಆತ್ಮಸ್ವರೂಪಭೂತವಾದ ಯಾವ ಪರಬ್ರಹ್ಮವುಂಟೋ ಅದೇ ಸವಿತುಃ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ನಿರ್ದೇಶಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಯೆಂದು ಯಃ ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಪರಬ್ರಹ್ಮಪರವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ನಃ

“ನಃ” ಎಂದರೆ ನಮಗೆ ಎಂದರ್ಥ. ಬ್ರಹ್ಮನು ಬೇರೆ, ಜೀವಾತ್ಮರಾದ ನಾವು ಬೇರೆಯೆಂಬ ಅರ್ಥವು ತೋರುತ್ತದೆ. ವಸ್ತುತಃ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೂ, ಜೀವಾತ್ಮನಿಗೂ ಯಾವ ವಿಧವಾದ ಭೇದವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಪುರುಷನಿಗೆ ತನ್ನ ಸಹಜವಾದ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಈ ಭೇದ ಬುದ್ಧಿಯು ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆಂದು ಕೆಲವರ ಮತ ಆದ್ದರಿಂದಲೇ, ಜೀವಾತ್ಮರನ್ನು, ಬ್ರಹ್ಮನಿಗಿಂತಲೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಸ್ಥಿತಿಯುಳ್ಳವರು ಎಂದು ಬೇರ್ಪಡಿಸಿ, “ನಿನಗಿಂತಲೂ

ಭಿನ್ನರಾದ ನಮಗೆ ಸತ್ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರಕವೂ, ನಿನ್ನ ಉಪಾಸನೆಗೆ ಸಾಧಕವೂ ಆದ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನನುಗ್ರಹಿಸು” ಎಂಬ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರಚೋದಯಾತ್

ಪ್ರಚೋದಯಾತ್—ಪ್ರೇರಯೇತ್ | ಸತ್ಕರ್ಮಕಾರಕವಾದ ಸದ್ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸಲಿ. ಜ್ಞಾನಪೂರ್ವಕವಾದ ಕರ್ಮದಿಂದ ಸವಿತೃವಿನ ಭರ್ಗವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡಲಿ ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ. ಈ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಅಂಶ. ಈಶ್ವರಾನುಗ್ರಹವನ್ನು ಪಡೆದ ಹೊರತು ಜ್ಞಾನದ ಫಲವು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಲಭಿಸಲಾರದು ಎಂಬುದೇ ಮುಖ್ಯವಿಷಯ.

ಮಯಾ ಪ್ರಸನ್ನೇನ ತವಾರ್ಜುನೇದಂ ರೂಪಂ ಪರಂ

ದರ್ಶಿತಮಾತ್ಮಯೋಗಾತ್ ||

(ಭ. ಗೀ. ೧೧.೪೭)

ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತೀರೂಪನಾದ ನನ್ನ ವಿಶ್ವರೂಪ ದರ್ಶನವು ನನ್ನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದಲೇ ನಿನಗೆ ಲಭಿಸಿತು ಎಂಬ ಗೀತಾವಾಕ್ಯವೂ ಈಶ್ವರಾನುಗ್ರಹದ ಅಸಾಧ್ಯಕತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ನಾಯಮಾತ್ಮಾ ಪ್ರವಚನೇನ ಲಭ್ಯಃ ನ ಮೇಧಯಾ

ನ ಬಹುನಾ ಶ್ರುತೇನ |

ಯಮೇವೈಷ ವೃಣುತೇ ತೇನ ಲಭ್ಯಸ್ತಸ್ಯೈಷ ಆತ್ಮಾ

ವಿವೃಣುತೇ ತನೂಂ ಸ್ವಾಂ ||

(ಕಠ. ೨.೨೩.)

ಪರಮಾತ್ಮನು ಪ್ರವಚನದಿಂದ ದೊರೆಯತಕ್ಕವನಲ್ಲ. ವೇದಾಶಕ್ತಿಯಿಂದ ದೊರೆಯುವವನಲ್ಲ. ಶ್ರುತಿಶ್ರವಣದಿಂದಲೂ ಲಭಿಸುವವನಲ್ಲ. ಯಾರು ಪರಮಾತ್ಮನಷ್ಟೇ ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಅವನ ಅನುಗ್ರಹವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವನೋ ಅವನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಲಭ್ಯ. ಜ್ಞಾನಕರ್ಮಪೂರ್ವಕವಾದ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಉಪಾಸಿಸುವ ಪುರುಷನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಈಶ್ವರನು ತನ್ನ ತನುವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿತ್ತೋರುವನು

ಎಂದು ಈಶ್ವರನು ಗ್ರಹದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ. “ಅಗ್ನೇ ನಯ ” ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವಂತೆ “ತತ್ಸವಿತುಃ ” ಎಂಬ ಮಂತ್ರದಲ್ಲೂ ಈಶ್ವರನ ಭರ್ಗವನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಸಾಧನವಾದ ಜ್ಞಾನವನ್ನೂ, ತದಾತ್ಮವಾದುದೂ ಈಶ್ವರಸೇವಾರೂಪವಾದುದೂ ಆದ ಕರ್ಮವನ್ನೂ ನಮಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಅದನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ತನ್ಮೂಲಕ ಈಶ್ವರಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡು ಎಂದೂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ.

ಹೀಗೆ

(೧) ನಾಮರೂಪಾತ್ಮಕವಾಗಿ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಜಗದ್ರೂಪಿಯೂ, ಜಗದತಿರಿಕ್ತವೂ, ಸಕಲ ದ್ವಂದ್ವಗಳಿಗೂ ಮೂಲ ಕಾರಣವೂ ಹಾಗೆಯೇ ಸಾಮರಸ್ಯಕಾರಕವೂ, ಜ್ಯೋತಿ ರೂಪವೂ ಆದ ದಿವ್ಯತತ್ತ್ವದ ಜ್ಞಾನ ;

(೨) ಋಕ್ಪ್ರತಿಪಾದಿತವೂ, ‘ಪರಮವೈಮುಷ್ಠವೂ’, ‘ಗಹನ’ವೂ, ‘ಗರ್ಭಿರ’ವೂ, ಆದ ದಿವ್ಯತತ್ತ್ವದ ಉಪಾಸನೆಯ ಮೂಲಕ ಕ್ರತುಮಯನಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತಾನೂ ಆ ದಿವ್ಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದುವುದು ;

ಇದೇ ಪುರುಷನ ಚರಮ ಧ್ಯೇಯ ; ಆತ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣದ ಪರಮಾ ವಧಿ ; ಎಂದು ಗಾಯತ್ರಾದಿ ಮಹಾ ಮಂತ್ರ ಪ್ರಸ್ಥರಾದ ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಸಾರಿರುವ ಉಪದೇಶದ ಸಾರ.

ಮುಂದಿನ ಸಂಪುಟಗಳು.

1. ಋಕ್ಸಂಹಿತೆ ಭಾಗ—೨
ವಿಶ್ವಜ್ಯೋತಿ ಅದರ ನಾನಾಮುಖಗಳು
2. ಋಕ್ಸಂಹಿತೆ ಭಾಗ—೩
ವಿಶ್ವನಿಯಮ ಮತ್ತು ಪುರುಷಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ
3. ಆರಣ್ಯಕಗಳು —
ಕರ್ಮ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಕಾಂಡಗಳು

